

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEYOND THE PLAY BOOK 3

Stealing Home

GRACE REILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Tam sayfa resim Telif Hakkı

İthafı

İçerik

Yazarın notu

1. Sebastian

2. Mia

3. Sebastian

4. Mia

5. Mia

6. Sebastian

7. Sebastian

8. Mia

9. Mia

10. Mia

11. Sebastian

12. Mia

13. Sebastian

14. Mia

15. Sebastian

16. Mia

17. Sebastian

18. Sebastian

19. Mia

20. Sebastian

21. Mia

22. Mia

23. Mia

24. Sebastian

25. Mia

26. Sebastian

27. Mia

28. Sebastian

29. Sebastian

30. Sebastian

31. Mia

32. Sebastian

33. Mia

34. Mia

35. Sebastian

36. Sebastian

37. Mia

38. Mia

39. Sebastian

[40. Mia](#)
[41. Sebastian](#)
[42. Sebastian](#)
[43. Mia](#)
[44. Mia](#)
[45. Mia](#)
[46. Mia](#)
[47. Sebastian](#)
[48. Mia](#)
[49. Sebastian](#)
[50. Mia](#)
[51. Sebastian](#)
[52. Sebastian](#)
[53. Mia](#)
[54. Sebastian](#)
[55. Sebastian](#)
[56. Mia](#)
[57. Sebastian](#)
[58. Mia](#)
[59. Sebastian](#)
[60. Mia](#)
[61. Sebastian](#)
[62. Mia](#)
[63. Mia](#)
[64. Sebastian](#)
[65. Mia](#)
[Şükran ifadeleri Ayrıca](#)
[yazan Grace Reilly](#) [Sonsöz](#)
[Yazar Hakkında](#)

Stealing Home

G R A C E R E L L Y

B E Y O N
D T H E
P L A Y
S E R I E N

Grace Reilly'nin evini çalmak

Copyright © 2023 by Grace Reilly

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitabın bir incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Moonedge Press, LLC tarafından yayınlandı

Kapak illüstrasyonu: Gabriela Romero Lacruz

Kapak düzenlemesi: Sarah Kil Creative

EJL Edición tarafından düzenlendi

✿ Vellum ile oluşturulmuştur

*Merak eden herkese: Hayalleriniz
buna değer. Devam edin.*

İÇİNDEKİLER

Yazarın notu

1. Sebastian
2. Mia
3. Sebastian
4. Mia
5. Mia
6. Sebastian
7. Sebastian
8. Mia
9. Mia
10. Mia
11. Sebastian
12. Mia
13. Sebastian
14. Mia
15. Sebastian
16. Mia
17. Sebastian
18. Sebastian
19. Mia
20. Sebastian
21. Mia
22. Mia
23. Mia
24. Sebastian
25. Mia
26. Sebastian
27. Mia
28. Sebastian
29. Sebastian
30. Sebastian
31. Mia
32. Sebastian
33. Mia
34. Mia
35. Sebastian
36. Sebastian
37. Mia
38. Mia
39. Sebastian
40. Mia
41. Sebastian
42. Sebastian
43. Mia

44. [Mia](#)
45. [Mia](#)
46. [Mia](#)
47. [Sebastian](#)
48. [Mia](#)
49. [Sebastian](#)
50. [Mia](#)
51. [Sebastian](#)
52. [Sebastian](#)
53. [Mia](#)
54. [Sebastian](#)
55. [Sebastian](#)
56. [Mia](#)
57. [Sebastian](#)
58. [Mia](#)
59. [Sebastian](#)
60. [Mia](#)
61. [Sebastian](#)
62. [Mia](#)
63. [Mia](#)
64. [Sebastian](#)
65. [Mia](#)

Sonsöz

[Şükran ifadeleri Ayrıca yazan](#)

[Grace Reilly Sonsöz](#) .

[Yazar Hakkında](#)

Bu kitap boyunca mümkün olduğunca kolej beyzbolunun ve genel olarak kolej sporlarının gerçeklerine sadık kalmaya çalışsam da, hem kasıtlı hem de kasıtsız yanlışlıklar olacaktır.

Bu kitapta bazı önemli konular ele alındığından, tüm içerik uyarıları için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

SEBASTIAN

de Şubat

Yemin ederim, *Mia di Angelo* o kotu bana işkence etmek için kullanıyor.

Penelope Ryder'ın en iyi arkadaşı pek çok şey olabilir ama şu anda aklıma gelen tek tanım 'cadaloz'.

Julio ile dans ediyor ve elleri kalçalarının üzerinde poposunu sıyracak kadar alçakta. Uzun siyah saçları çıplak omuzlarına dökülmüş. Parlak yeşil kolsuz bluzu ve üzerine o kadar mükemmel oturan siyah kot pantolonu arasında gözümü alamıyorum. Dans etme şekli büyüleyici, tek sorun bunu benimle değil takım arkadaşım ile yapıyor olması.

Sıkı karnını izliyorum, ona sürtünürken attığı kahkahayı dinliyorum. Bardağımı sıkıca kavriyorum.

İki gece önce, dizlerimin üzerine çökmeden önce onu güldürmek için dilimi göbeğine soktum.

İki hafta önce beni kütüphanenin beşinci katındaki bir sınıfa sürükledi ve nefesim kesilene kadar öptü.

İki ay önce ilk kez gülümsedim. *Penny*'ye ve kardeşim *Cooper*'a baktı, sonra bana baktı ve gülümsedi ve yemin ederim evren yarım saniyeliğine kendi eksenini üzerinde eğildi. Nefes alamadım, hareket edemedim, o gülümsemeye bakıp erimekten başka bir şey yapamadım. O yüzü zihnimde en ince ayrıntısına kadar görebiliyorum: iki ön dişi arasındaki minicik boşluk. Siyah ruj. Kanatlı eyeliner ve toprak rengi kahverengi gözler.

Sanki şu anda canını sıkıyan her ne bok varsa sorumlusu benmişim gibi kaşlarını çatı ve sonra aniden bana gülümsedi.

Bir meleğin gülümsemesi.

Uzaktan *Cooper*'ın takım arkadaşlarının şakalaştığını duyuyorum. Arkadaşı *Evan Bell*, *Mia*'yı idare edip edemeyeceğini soruyor.

Hayır.

Bunu kimin halledebileceğini çok iyi biliyorum ve o değil. *Julio* da değil.

İçkimden bir yudum alıyorum, sonra *Evan*'ın omzuna vuruyorum.

"Dostum, saygısızlık etmek istemem ama seni diri diri yer ve jartiyerini tükürürüm."

Cooper'ın takım arkadaşlarından *Mickey* ıslık çalıyor. "Bunu becerebilirim."

Suratımı pek iyi saklayamıyorum. *Mickey*, *Mia*'nın yatağına gidebilirdi elbette ama orada kalması çok zor olurdu.

Onunla dört kez birlikte oldum.

Her seferinde, bana bunun son kez olduğunu söylüyor.

Ama bu gece biriyle yatacaksa, o kişi benim. Dikkatini *Julio*'ya, *Mickey*'ye ya da başka birine vermesine izin vermem gerektiğini biliyorum.

İlgi. Bağlantımızın fiziksel olmaktan öteye gidemeyeceğini açıkça belirtti. Bunu yapabilecek kapasitede olup olmadığını bilmiyorum, bu yüzden onu rahat bırakmalıyım.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Cooper Penny'yi almaya gittiğinde, bira pongu oynamakla ilgili bir şeyler söyledi, duvardan sıyrılıp dans pistine doğru yürüdüm. "Dans etmemin sakıncası var mı?"

Julio kaşlarını kaldırdı ama çok da rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Takımdaki kimseye Mia'yla olan ileri geri konuşmalarından bahsetmedim. Aslında ben ve onun dışında kimse bilmiyor.

"Bayana göre değişir," diyor.

Mia müziğin bir sonraki vuruşunda kekeliyor ve bana bakıyor. Yüzünü parlatan bir çeşit makyaj yapıyor. Parıltı boğazına ve göğüslerinin kabarıklığına kadar iniyor.

Sesi kesin bir miktarda zehir içeriyor. Bir cephe. Umarım öyledir. "Gerçekten mi?"

"Bir dans.

Şarkı bitiyor ve bir sonraki şarkının notaları çalmaya başladığında elimi uzatıyorum.

"Doğru." Julio'yu yanağından öpüyormuş gibi yapıyor. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Yakına atıyorum. O zaman dans edebiliriz elbette ama onu hissetmek, sıcaklığını yaşamak için. "Beni kızdırmak için bu evdeki iki düzine hokey oyuncusundan birini seçemez miydin?"

Arkasını dönüyor ve o lezzetli poposunu bana doğru bastırıyor. Elimi karnına doğru uzatmadan önce yarım adım atıyorum ve vücudunu kendime yakın tutuyorum.

"Şaka mı?" diyor, dudakları kulağıma değecek şekilde dönerek. Onu daha sıkı kavriyorum. "Julio benim adamlarımdan biri."

-Evan, o zaman.

"Hayır." Onu kendi etrafımda döndürüyorum ve bu beklenmedik gerçek dans hareketi onu gülümsetiyor. Bunu dosyala. Birçok ifadesi var ama gülümsemesi en iyisi. Nadir bulunur. "Ben."

"Hâlâ ilgilendiğimi kim söyledi?"

Nefesimin kulağında gezinmesine izin veriyorum. Burası sıcak olmasına rağmen titriyor. "Bu çok açık, di Angelo."

Kıpırdanıyor, gözlerimin içine bakıyor; topuklu ayakkabılarıyla neredeyse aynı boydayız. O topukluları çıkarıp kot pantolonunu yavaşça aşağı çekmek istiyorum. Gözleri erimiş, o kendine has göz kalemiyle çevrelenmiş. Penny geceyi burada geçirecek.

"Sanki Cooper onun gözünün önünden ayrılmasına izin verecekmiş gibi." "Odaya gelebilirsin."

Ona gülümsüyorum. Belki gömülü de olsa gülümsememden hoşlanan bir yanı vardır.

Bunu beklememeliydim, ama Tanrım, umarım öyledir.

EYLEMDE KAYIP

6 Mayıs

Profesör Santoro ile toplantıma bir dakika kala Bragg Bilim Merkezi'ne kayarak giriyorum. Onun nefret ettiği bir şey varsa o da geç kalmaktır, bu yüzden hemen merdivenlerden beşinci kata çıkıyorum. Dün gece fizik bölümünün son sınıf öğrencilerinden Erin'le bir şeyler içmeyi kabul etmemeliydim, çünkü sadece içki içmiyorduk elbette, birkaç kadehten sonra kendimizi onun evinde bulduk, ama kendimi pervasız hissediyordum. Ve şimdi bedelini ödüyorum.

Üçüncü katın sahanlığında soluklanırken neredeyse kusuyordum. *Kesinlikle* bedelini ödüyorum. Başıma sanki biri balyozla defalarca vuruyormuş gibi hissediyorum. Ve bağlantı buna değmedi bile. Çok fazla tükürük.

Her zaman kötü fikirlerle dolu olmuşumdur. St. Catherine's Akademisi'ndeki kimya laboratuvarında patlayıcı deneyleri. Güney Jersey'deki memleketimin dışındaki ormanda şenlik ateşi partileri. Dolaplarda, sınıflarda ve umumi tuvaletlerde her türden bağlantılar. Son zamanlarda, *fazladan* bir sürü kötü fikrim oldu.

Boş zamanımın her zerresinde liglere ve partilere dalmak, *bunu* düşünmekten daha kolay.

Sebastian Miller-Callahan. İğrenç derecede iyi. Beni boşaltmakta iğrenç derecede iyi. Beyzbolda da iğrenç derecede iyi ve bu konuda beni uyarması gerekirdi: Sporcularla asla kolay değildir.

En iyi arkadaşım Penny'nin erkek arkadaşının kardeşi olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Hayır. Bay Altın Beyzbol Tanrısı uzun süredir hayatımda ve hiçbir bağlantı bu gerçeği değiştiremez.

Bu beni bir aydan uzun süredir denemekten alıkoymadı. Farklı bir kız olmayı istememe engel olmadı. İyi bir kız olsaydım ve Sebastian'a layık olsaydım, belki de ağabeyinin bizi işe başlamak üzereyken bulduğu gün kaçmazdım.

Koridorda koşarken saçlarımı düzeltiyorum. Akşamdan kalma ve itiraf edemeyeceğim kadar kalbi kırık olabilirim ama bunun bu ödevi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Henüz üçüncü sınıfta olmama rağmen bu yaz Profesör Santoro'nun laboratuvarına girmeyi başarmak, hafife almayı reddettiğim bir şey. Lisede McKee'ye ve onun en iyi beş lisans astronomi bölümüne girebilmek için çok çalıştım, tam da bu an için. Gerçek bir araştırma yapma, yıldız gözlemciliğine adanmış uzun bir kariyere başlama ve Cenevre Üniversitesi'ndeki astrofizik yurtdışı eğitim programına yaptığım başvuruya avantaj sağlama şansı.

Uzaya aşık olduğum anı tam olarak hatırlıyorum. Orada daha önce de farkındaydım elbette, ancak bir kamp ateşi

Yazın bir aile tatili sırasında yukarı baktım ve onu gerçekten gördüm. Pratik insanlardan oluşan bir ailede hayalperest olan nonno'm plaja bir teleskop getirdi ve herkes kağıt bardaklarda şarap içip kamp ateşinin etrafında gülerken, ben de onu kum tepelerinin yanında sessiz bir noktaya kadar takip ettim.

Teleskopu kurarken, "Hadi bir gezegen arayalım," dedi. "Belki Mars ya da Jüpiter'i görebiliriz. Yaz mevsimi gezegen avı için iyi bir zaman."

Teleskopla gökyüzüne bakmak sihir gibiydi. Onları ve Satürn'ü de bulduk, yüzünü merceğe bastırırken gözlerini kocaman açmıştı.

"Bir gün," dedi, elleri keten pantolonunun ceplerinde, kilisede dua ederken gördüğüm kadar büyük bir saygıyla yukarı bakarak, "teleskopla gökyüzüne bakan başka bir kız bulabilirsin. Dünyayı merak eden. Belki de bunu yapan sen olursun Maria."

Bana her zaman her şeyi yapabileceğimi söylerdi. Büyüdükçe ve uzaya olan ilgim beni tükettikçe, bana birlikte okuyacağımız NASA makaleleri gönderirdi. İleri matematik ve fen derslerine kaydolmam ve robotik kulübüne katılmam için beni teşvik etti. Kalp krizinden ölmeden önceki sabah beni okuldan aldı (yine rahibelerle başım derde girmişti) ve kaderimde harika bir şey olduğunu bildiğini söyledi.

Profesör Santoro'nun ofisine gittiğimde kapıyı çalıyorum ve beş saniye boyunca cevap bekliyorum, dağınık saçlarımı tarıyorum. İğrenç. Neden yine Erin'le bağlantı kurdum ki?

Sebastian Miller-Callahan hala aklımda, işte bu yüzden.

Bu artık sona erdi. Konsantre olmam gereken bir laboratuvar çalışmam var. Katılmam gereken bir yurtdışı eğitim programı. Planlamam gereken bir gelecek, merhaba NASA, New Jersey'den ve di Angelo ailesinden çok uzakta, çok teşekkür ederim.

Bunların hiçbirisi yeşil gözlü bir beyzbol oyuncusuyla ilgili değil.

Vazgeçen bendim zaten.

Eminim beni hiç düşünmemiştir. "İçeri gelin," diye sesleniyor Profesör Santoro.

Kapıyı yavaşça itip açıyorum.

Profesör Beatrice Santoro, McKee Üniversitesi'ni diğer tüm tekliflere, bazıları daha iyi burslarla, üniversite kabulleri açısından seçmemin ana nedenlerinden biridir. Kendisi bana bir kez bakıp geçmişimi, hem zorlukları hem de sevgimi anlayan olgun bir İtalyan kadın. Ve şimdi, bu bölümde itibar kazanmak için iki yıl boyunca çok çalıştıktan sonra, nihayet onun laboratuvarındayım. Son sınıf olmadıkları sürece lisans öğrencilerini nadiren mabedine alır ama ben bu yeri hak ettim. Kusursuz laboratuvar çalışması ve devamlılık. Python'da akıcılık ve

C++. Gönüllülük at ve planetarium at planetarium.
Katılın a hepsi misafir dersler ve sempozyumlar.
Bana inandığını söyleyen tek kişi büyükbabamdı, Profesör Santoro bile.
Parlak bir geleceğin var Mia. Yıldızlarda bir gelecek, eğer istediğin
buyusa. Eğer bunun için çalışmaya istekliysen.

Bu sözlere layık olmak için iki yıl çalıştım ve şimdi bunu kanıtlamaya hazırım.

"Mia," diyor sıcak bir sesle. "Bugün nasılsın?"

Profesör Santoro'nun ofisi bir odanın küçük bir köşesi. Her yerde kitaplar, bir galeri duvarında çerçeveli uzay ve yıldız fotoğrafları, masasının arkasında sıralanmış dereceleri. Hangi bilgisayar programını kullanıyor olursa olsun notlarını elle alıyor ve o küçük defterlerden oluşan yığınlar nöbetçi gibi masasının üzerinde sıralanıyor.

Ben otururken, zarif ve yaşlı yüzüne abartılı bir hava katan kalın siyah gözlüklerini düzeltiyor. Gümüş telli saçları omuzlarına dökülüyor.

Onu masasının üzerine fırlatmak istememe rağmen gülümsemeyi başarıyorum. "Mükemmel. Ya sen?"

Profesör Santoro sandalyesinde arkasına yaslanıp parmak uçlarını birbirine bastırıyor. "Ben iyiyim. Yaz boyunca lisans araştırmacım olacağın için çok mutluyum. Dış gezegen keşiflerine duyduğun ilgi göz önüne alındığında bu görevin senin için iyi bir meydan okuma olacağını düşünüyorum."

Heyecandan neredeyse bacağımı zıplatacaktım ama kendimi tutmayı başardım. Ötegezegenler nispeten yeni bir keşif (resmi olarak 1990'lara kadar teorikti) ve şimdi bilim insanları binlercesini keşfetti. Bunlar basitçe bizimkinden başka bir yıldızın yörüngesinde dönen gezegenlerdir. Dışarıdaki milyarlarca gezegenden biri dünya dışı yaşamı destekleyebilir. Profesör Santoro başından beri bu araştırmanın içinde ve onunla birlikte bu gezegenleri keşfetmek ve sınıflandırmak için küçük ölçekte bile olsa çalışma fikri diğer her şeyi unutturmaya yetiyor.

"Alice size laboratuvar programını e-posta ile gönderecek" diyor. "Haftalık yuvarlak masa toplantılarımız için okumalarınız olacak, bu yüzden hazırlıklı geldiğinizden emin olun. Bu gezegenlerin atmosferlerini ölçmek için kullandığımız programı yeniden yazmak için onunla birlikte çalışmanı istiyorum. Sanırım onun kod gözü programı optimize etmemize yardımcı olacak. Yeni James Webb verileri yayınlandığında, mevcut çalışmamın analizinin bir parçası olabilmesi için çalışan bir sahte sürüm istiyorum.

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Bakışları kurnazlaşıyor. "İşler nasıl Mia? Ailen nasıl?"

"Güzel."

"Hâlâ öğrenci öğretmen olduğunu mu düşünüyorlar?"

Yüzüm kızarıyor. Kucağıma bakıyorum. Ailemin bir kadının kariyeriyle ilgili büyük fikri geçici: kendi çocuklarım olana kadar öğretmenlik yapmak. Ninem yapmıştı. Annem ve kız kardeşi. Ablam Giana, kocasıyla çocuk sahibi olmadan önce bir yıl daha öğretmenlik yapacak, çocukken avukat olmak istemesine aldırmadan. Bu yüzden okuduğumu düşünüyorlar ve ben de onları düzeltmedim. Ama Cenevre programına girersem, bunu bu alanda olmam gerektiğine dair somut bir kanıt olarak kullanabilir ve onlara her şeyi açıklayabilirim. Ne de olsa bu kadar büyük bir konuda yalan söylemek istemiyorum.

"Böylesi daha kolay. Hayır... anlamayacaklar.

"Ancak," diyor, "onlar senin ailen. Benim ailem de yüzümü bir teleskopa gömme isteğini anlamadı ama kabul ettiler.

-"Baban doktordu." dedim. "Babam HVAC sistemleri kuruyor.

Gözlüklerini çıkarıp dikkatlice katlıyor. "Haziran sonunda bir sempozyum düzenliyorum. Çeşitli üniversitelerden meslektaşlarım gelecek ve onlardan araştırmamız hakkında bir sunum yapmalarını istiyorum." Bakışlarımı tutuyor. "Anlıyor musunuz?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Evet."

"İşi doğru yaparsanız Cenevre programı için benden tavsiye almanıza gerek kalmaz. Robert Meier sizi bizzat dinleyecektir. Ona en umut vaat eden öğrencimi katıldığında görebileceğini söyledim bile." Ayağa kalktı ve beni gönderdiğini işaret etti. Çantamı omzuma atıyorum. "Umarım onu görmeleri için bazı aile üyelerini davet etmeyi düşünürsünüz."

Bunun harika bir öneri olmadığını söyleyebilirim ama dokunmuyorum. Şimdi değil, davet etmek istediğim tek kişi ölmüşken. Başımı sallıyorum. "Pazartesi görüşürüz."

Çoktan kitaplığa geri dönmüş, kitapları karıştırmaya başlamıştı bile. Günün bir sonraki problemine geçti. "Pazartesi."

SEBASTIAN

SABAHIN BU SAATİNDE ev sessizdir.

Plank pozisyonundan ayağa kalkıyorum, burnumdan nefes alıyorum ve bir sonraki egzersiz turu için on beş kiloluk bir dambıl seti alıyorum. Yanımdaki Cooper da aynısını yapıyor. Bu rutini yıllardır aynı şekilde birlikte yapıyorken konuşmaya gerek yok. Bazen müzik çalışıyoruz ama bugün hiçbir şey yok. Kafamın içindekiler dışında dikkatimi dağıtacak bir şey yok.

Onun hokey takımındaki, benim de beyzbol takımındaki yerim sayesinde kampüsteki 7/24 sporculara özel spor salonuna gidebilirdik ama o sömestr sonrası kız arkadaşı Penny ile bir seyahate çıkacak. Birkaç saat içinde yola çıkacaktı ve merdivenlerde oturan kediyle daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

Kocaman kehribar gözlerini ürkütücü bir zekâyla bize kırıştırıyor. Ben daha çok bir köpek insanıyım, ama Tangerine bana alıştı. Cooper ve Penny onu geçen sonbaharda kurtardılar ve o zamandan beri evin demirbaşı haline geldi. Ayakkabımın üzerine ölü bir fare bıraktığı için onu hâlâ tamamen affetmiş değilim ama çok sevimli. Onlar yoldayken ve küçük kız kardeşimiz Izzy staj için Manhattan'dayken onun tek bakıcısı olmak bizi yakınlaştıracak mı yoksa uykumda bana saldırmasıyla mı sonuçlanacak bilemiyorum.

Biz egzersizler üzerinde çalışırken o da sanki düşünüyormuş gibi kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallıyor. Sonuncusundan sonra dambılları yere bırakıyorum ve elimi tüylü saçlarımda gezdiriyorum. Beyzbol saçı, Izzy hep dalga geçer. Şu anda Cooper'inkinden daha uzun; takımı Frozen Four'a gidip kazandıktan sonra kız arkadaşı sakalını kesmesi ve paspasın bir kısmını kesmesi için ona yalvarmış.

Bana bakıyor. Her zamankinden daha sessizsin.

"Bir süredir uyanıktım." Geriniyorum; omzum son tekrar setinde itiraz etti. Birkaç gün önce bir maç sırasında, derin bir topu kovalarken uyarı çizgisine çarptım. Topu aldım. Ve bir çürük. Yine de kaybettik. Üst üste dört maç. Eğer playofflara kalacaksak, gemiyi hızlıca düzeltmeliyiz.

Sempatik bir ses çıkarır. "Bunun daha iyiye gittiğini sanıyordum."

Suyumdan bir yudum alırken omuzlarımı silkiyorum. "Geliyor ve gidiyor. Dün gece uyuyamadım. Yine de bıçak becerilerimi geliştirmem gerekiyor. Ve Fransa'da ekmek yapımı hakkında bir belgesel izledim."

Başını sallar. "Ben de buzdolabındaki doğranmış soğanları merak ediyordum. Hobin bazen garip oluyor dostum.

"Doğranmışlardı, doğranmamışlardı. İstedğin kadar tuhaf de ama yaptığım her şeyi yiyorsun.

"Mutlulukla. Çok lezzetli. Dambılları yere bırakır ve gerinir. Tangerine hafif ayaklarıyla öne doğru adım atıyor, çıplak bacaklarının etrafında kıvrılıyor. Adam onu kaldırıp göğsüne yaslıyor. Kız memnuniyetle mırıldanıyor. "Bu berbat bir şey. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yolculuk için her şey hazır mı? Önce James ve Bex'i ziyaret edeceğim, Değil mi?

Sebastian.

Üvey kardeşimin masmavi gözleri endişe dolu. Omzumu sıkmak için uzandı. "Sadece..."

Bir kabus mu? Yıllarca süren pahalı terapilerin tamamen ortadan kaldıramadığı inatçı, hastalıklı kabuslardan biri mi? Ailesi, yani beni evlat edinen ailem ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

Yutkunuyorum. Boğazımda ani bir yumru var. "Hayır. Bu bir kabus değil.

Ezilmiş metal ve cam kırıkları değil. Deri koltuklarda kan yok. Kesik bir nefes borusuyla kesilen bir çığlık yok. On yıl sonra bile hafızamı kolayca geri kazanabiliyorum. On bir yaşında bir çocuk gibi annenizin cansız gözlerine bakıp, sanki biri kafatasınızı açmış ve oradaki görüntüyü işaretlemiş gibi hatırlamıyorsunuz.

Cooper'ın beni tutuşu sıklaşıyor. Bir keresinde bana hafızamı kaybettiğimde bunu anlayabildiğini söylemişti. On dört yaşındaydık ve ağabeyimiz James'in Cuma geceleri oynadığı futbol maçlarından birinde tribünlerin altında oturuyorduk, her birimizin elinde çalıntı bir bira vardı. Sonbaharda Cooper'ın buz zamanı almadığı ve benim de antrenman yapmadığım nadir gecelerden biriydi. Ekim ayıydı, Long Island havası sezon sonundaki sıcak hava dalgasının ardından nihayet serinlemeye başlamıştı. Sanırım ani yağmurla ilgili bir şey bunu tetikledi. Kuru ve güvendeydik ve oyun hala devam ediyordu, ancak sağanak yağmuru izlerken donmuştum ve Cooper beni şimdiki zamana geri getirmek için sarsmak zorunda kaldı.

Şimdi onun elinden silkelenerek **kurtuluyorum**. "Ben sadece... Ben yapamadım uyu".

Bakışları kurnazlaşıyor. "Onun için."

Cooper'a asla söylemem, çünkü babasıyla gergin bir ilişkisi var ve bu ilişki giderek düzeliyor ve bu yılın başlarında boktan amcası New York'a sürünerek geri dönüp onu güven fonundan dolandırmaya çalıştığında bizim ilişkimiz de bir süreliğine gerildi, ama o suratı yaptığında, kaşlarını çatmasına kadar Richard Callahan'a benziyor.

Koyu renk saçları ve masmavi gözleriyle tüm Callahanlar birbirine benzer. Kimse onları aileden başka bir şey sanmaz. Richard Callahan, oyun kurucu efsanesi. Oğulları James, Cooper ve benden iki yaş büyük, NFL'deki ilk yılını tamamladı. Cooper, en iyi arkadaşım ve neredeyse ikizim. Küçük kız kardeşimiz Izzy, hayat dolu bir

kötü bir voleybol servisi ve başını sağa sola belaya sokacak kadar kibirli bir enerji.

Rahmetli annemin sarı saçlarına ve rahmetli babamın yeşil gözlerine sahibim ve artık soyadım Callahan; on iki yaşından beri beyzbol formamın arkasında bu ismi taşıyorum. Cooper ve ailesi, Richard ve babam Jacob Miller'ın NFL ve MLB'de gelecek umutları olan genç birer adamken yaptıkları anlaşma sayesinde on yıldır benim ailem oldular. Richard ve Sandra, ailem öldükten sonra beni kollarını açarak ailelerine kabul ettiler ve onlara minnettarlığım asla bitmeyecek.

Her şey bir yana, o kadar uzun süredir kardeşiz ki Cooper ne zaman kendimi tuttuğumu anlıyor. Tangerine'i kulaklarının arasına sokuyorum. Sessizlik yeterince doğruluyor: Mia di Angelo'yu aklımdan çıkaramadım.

Gidişimi izlemenin tadını çıkar Callahan.

Sözleri beni kışkırttı. Aradan bir aydan fazla zaman geçmesine rağmen bu sözler hâlâ zihnimde yankılanıyor. Bir an yatağımdaydı, kollarımdaydı, daha fazlasına çok yakındım. Sonra kaçtı ve sanki onu bir daha hiç görmeyecekmişim gibi gidişini izlememi söyledi. O zamandan beri onu *görüyorum*, çünkü Penny'nin en iyi arkadaşı ve aynı üniversiteye giden birini görmezden gelmek imkansız, ama sanki her bağlantı, her konuşma, paylaştığımız her an hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranıyor.

"Bana gerçekte ne olduğunu anlatacak mısın?" "Onu giderken gördün".

İç çekiyor. "Onu anlamıyorum. Penny'nin onu sevdiğini biliyorum ama bu... zor olabiliyor."

"Benim hakkımda hiçbir şey söylemedi mi?"

Sözlerimdeki acınası notadan nefret ediyorum ama soruyu sormadan da edemiyorum. Bir zamanlar babama ait olan kolyemi başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırıyorum.

Omuz silkiyor, şüphesiz bizi birlikte yakaladığı anı düşünüyor. Bir sevişmenin ortasında değildik; sadece öpüşüyorduk. Mia onu gördüğü anda, onu kazanan tüm kırılganlığı yok oldu. Zırhı yeniden çelik gibi sağlamlaştı.

"Varsa bile Penny'ye bana söylememesini söyledi. Muhtemelen sana söyleyeceğimi bildiği içindir.

"Harika."

"Olanlar hakkında bana o kadar çok şey anlatmış değilsin."

Yüzümü buruşturuyorum "Hayır ve bunu yapmayacağım."

"Siz ikiniz çok gülünçsünüz," diyor Penny merdivenlerin tepesinden. Üzerinde kardeşime ait olduğundan emin olduğum ejderha desenli bir tişört giymiş, yalınayak, ayaklarını sürüyerek aşağı iniyor. Bir fan kongresine rakip olacak kadar inek fantezi kıyafeti var. Pas rengi saçları Mia'nın siyah saçlarından çok farklı.

neredeyse bir kuş yuvası. "Bilgin olsun, o da bana hiçbir şey söylemedi. Bu konuda konuşmayı reddediyor."

Sesindeki endişe notasını duymak kolaydır. Ne de olsa Mia onun en iyi arkadaşı. Mia'yı takip ediyordum ve beni ilgilendirmediğini bilmeme rağmen, çok fazla arkadaştan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Haklı ve tabii ki ben de aynısını yapıyorum, ama birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra?

Odamdaki o anı her düşündüğümde, rujunun bulaştığı parlak kahverengi gözlerini görüyorum. Öpüşmelerin arasında ona ikinci kez akşam yemeğine çıkma teklif ettim, sadece akşam yemeği için, aylar süren gizli buluşmalardan sonra gerçek bir randevu için ve o da evet dedi. Yaklaşık bir dakika sonra Cooper bize çarptı ve ondan bir dakika sonra da NASA çantasını bir kalkan gibi omzuna atıp gitti.

Gidişimi izlemenin tadını çıkar Callahan.

O zamandan beri sanki beni hiç düşünmeden hayatından silmeyi başarmış gibi davranıyor. Cooper'a tüm detayları anlatamadım. Yine de planladığımız randevuya gittim, belki gelir diye iki saatten fazla bekledim ama o beni gölgede bıraktı. Bunu kendi kardeşime itiraf etmek istemiyorum. Hele ki kız arkadaşı Mia'nın en iyi arkadaşıyken. "Bir süre yalnız kalmanın sorun olmayacağına emin misin?" diye soruyor. Penny'ye bakar. "Kalmalı mıyız? Oyunlarına gelelim mi? Mia'yı tanıyorum..." Başımı sallıyorum. "Hayır, yolculuğun tadını çıkarın.

James ve Bex'e söyle

Merhaba. İyi olacağım."

Penny, Cooper'ın yanağını öper. Cooper onu kendine çekiyor, çenesini Penny'nin başına dayarken onu sallıyor, bu bilinçsiz bir hareket. İçimdeki kıskançlık kıvılcımını yutuyorum. James Bex'i bulduğunda her şey anlam kazanmıştı: kaderinde her zaman büyük bir aşk vardı. Ruh ikizi bir eş, çocuklar, beyaz çit, köpek. Cooper Penny'yi bulduğunda bu herkes için bir sürpriz oldu, ama belli ki odaklanacağı, seveceği tek bir kişi olması ona çok yakışıyor. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim, bu da birlikte sıradan oyuncular olmayı özlememi daha da kötüleştiriyor.

Kardeşlerimin ikisi de bu sevgiyi hak ediyor. Ancak, yalnız olmak ve görünüşe göre benimle ayakkabısının altındaki köpek pisliğinden daha az ilgilenmek isteyen bir kız için özlem duymak berbat.

"Babama yola çıkmadan önce onunla kahvaltı yapacağımızı söyledik," diyor Penny.

Boğazımı temizliyorum. "Tamam. Zaten antrenmana gitmem gerekiyor.

Cooper rahat bir gülümsemeyle "Biz dışarıdayken draftla ilgili gelişmeler olursa bana mesaj atın" diyor. Bu onun sezon dışı dönemi olduğu için başka şeylere, yani Temmuz'daki MLB draftından sonra nereye imza atacağımı düşünmeye odaklanmak için bolca zamanı var. Bu konuyu ne zaman çok fazla düşünsem, midemde bir düğüm oluyor. "Babam Marlins hakkında bir şey söyledi mi? Miami hasta olurdu."

Ben de gülümsemeyi başarıyorum. Ona, aslında hiçbirine, yaklaşan kuraklığın hızla yaklaşan bir fırtına gibi üzerime çöktüğünü söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Bu çok saçma, çünkü yapmam gereken şey bu. Babam bir miras yaratmak istiyordu, bu yüzden elime ilk beyzbol sopasını aldığım andan itibaren bu sporu sevmemi sağladı. Beyzbol her zaman benim hayatım oldu ve askere alındığımda da benim geleceğim olacak.

Ancak son zamanlarda, tamamen görmezden gelemeyeceğim kadar güçlü olan küçük bir parçam, bunun *doğru* gelecek olup olmadığını merak ediyor.

Liseden sonraki yaz McKee'ye gitmek yerine ilk draft teklifini geri çevirdiğimde, bu 21 yaşına kadar bir daha draft için uygun olamayacağım anlamına geliyordu. Beyzbolun en iyi oyuncularının çoğu böyle yapıyor: Teklifin ne olacağını gör, sonra üniversitede kal ve birkaç sezon sonra yeteneklerin geliştiğinde sonraki adımları planla. Richard'ın neredeyse her gün bana gönderdiği makaleler doğruysa, ilk turda muhtemelen Miami Marlins veya Texas Rangers'a gideceğim. Şimdiden Cincinnati Reds'in beni takas edeceği konuşuluyor, böylece organizasyon Miller'ı takıma geri alabilecek.

Babamın istediği de buydu. Eğer gözlerimi kapatıp konsantre olursam, hala

Beyzboldan, beyzbolun güzelliğinden, tarihinden ve beyzbolu Amerikan kültüründe bu kadar kalıcı kılan simetriden bahsetme şeklini duymak için. Sabırla ünlüydü, vurucu kutusunda sarmalanmış, vurmaya hazır bir enerji çubuğuydu. Kazadan önceki son sezonunda kırdığı Ulusal Lig sayı turu rekoru hala kırılmadı.

Dışarıda bunu kıracak kişinin ben olmamı bekleyen pek çok insan var.

Beyzbolun en büyük oyuncularından birini çok erken yaşta oyundan koparan trajik kazadan on yıl sonra oğlunun draft edilmesi şiirsel. Thurman Munson'ın uçak kazasında ölmesinden bu yana beyzbolda daha büyük bir trajedi yaşanmadı. Ülkenin en eski spor dergisi olan *El Deportista* geçen gün beni arayıp bir röportaj vermek istediğini söyledi ama henüz cevap vermedim.

Beyzbolu ne kadar önemsesem de, bir uçan topu kovaladığımda, bir çizgi vuruşu yaptığımda, kaleye doğru kaydığımda ne kadar canlı hissetsem de, bu sadece benim değil. MLB'deki geleceğime başladığımda, karşılaştırmalar daha da yoğunlaşacak. *Büyük Jake Miller'ın oğlu*.

Babamı hayal kırıklığına uğratmak bir seçenek değil. Benim için tek bir şey istedi, o da buydu. Korkunç, adaletsiz bir anda öldü, sanki annemi onunla birlikte ölmekten koruyabilecekmiş gibi kolunu uzatmıştı. Şu anda tişörtümün arkasına 'Callahan' yazabilirim ama bu benim işim olduğunda beklentiler farklı olacak.

Bu yüzden o lanet gülümsemeyi yüzümde tutuyorum.
"Elbette," diyorum kardeşime. "Belki de Miami'dir. İyi yolculuklar.
Bunu hak ettiniz."

EYLEMDE KAYIP

de Mart

Penny'nin mesajını henüz açmıştım, çocuklar iyiydi, geceyi Coop'un evinde geçiriyorlardı ki kapı çalındı.

Yataktan kayarak çıkıyorum, çıplak ayaklarım yere değerken titriyorum. Red's'te döktüğüm alkol yüzünden başım ağrıyor, karanlıkta dizüstü bilgisayarına gözümü kısarak bakmamın ve tüm o mavi ışığın üzerimden akıp gitmesine izin vermemin de buna yardımcı olmadığına eminim. Ama bu tavana bakmakla yıldız astronomi ödevimi bitirmek arasındaydı ve NASA tarafından finanse edilen araştırma laboratuvarlarına kaytararak giremezsiniz.

Belki de dikkatimi ondan uzaklaştırmak istedim. Sebastian Miller-Callahan.

Geçen sonbahardaki sinemadan beri bana gülümseyen Sebastian.

Boşaldığımda bana tatlı diyen Sebastian.

Sebastian, bana bir yumruk attı.

Bunu kim yapar ki?

Callahan oğlanları, görünüşe göre. Penny'nin Sebastian'ın kardeşi Cooper hakkında anlattıklarını duydum, Cooper'a iğrenç bir şekilde aşıkmuş. Bundan nefret ederdim ama onu seviyorum ve mutlu olduğunu görmek hoşuma gidiyor. O, ailenize götürmek isteyeceğiniz türden bir kız. Sevgi dolu bir ilişkiyi hak eden türden bir kız.

Bir de ben varım.

Sebastian'ın içeri girmesine izin vermemeliyim. Öyle ya da böyle onu inciteceğim. Daha önce de denedim, hokey maçına Cooper'ın takım arkadaşının kazağını giydim, Seb giymememi söyledikten sonra bana sadece baktı ve görmezden geldi. Her zamanki gibi sabırlıydı. Ve sonra barda, sürüngenin biri Penny ile benim videomu çekmeye çalıştı ve Cooper'ın yanına atlamadan önce kavgadan kaçtım.

Kapıya gidip açıyorum.

"Hey," diye nefes alıyor. Sesi sadece dövüş sırasında boğazına aldığı darbeden değil, daha önceki oyundan da kısıktı. Sadece onun sesi Penny'ninki kadar yüksekti. Penny'yle daha önce de konuşmuştuk, kardeşleri hiç bu kadar yakın görmemiştik. "İçeri girebilir miyim?"

Gözleri bulanık ve bitkin, yanağı kötü bir çürük görünümüyle şişmiş. Ayrıca alnında, dağınık saçları tarafından yarısı gizlenmiş bir kesik var.

Elini tutup onu içeri götürüyorum. Ortak alandaki küçük kanepeye usulca oturuyor. Mini bir buzdolabımız var, bu yüzden buzluktan bir torba buz alıyorum ve ona vermeden önce bir tişörte sarıyorum.

"Beyin sarsıntısı geçirmediğine emin misin? -Kapının yanında durup soruyorum.

Sanki acıyı en aza indirmeye çalışıyormuş gibi yavaşça bana doğru dönüyor. Bu hareket onu irkiltiyor. İpliği aşağı doğru itiyorum

İçimden neler geçtiği konusunda endişeliyim. "Beni acil serviste kontrol ettiler, iyiyim. Cooper'ın dikişe ihtiyacı vardı.

Endişe derinleşiyor. Hızla genişleyen bir kara delik beni içine çekmekle tehdit ediyor.

Benim için kavga etti. Bu önemli değil.

Kaşlarımı çatmaya çalışıyorum. Bu kesin. Başımı belaya sokan gülümsemelerim, kaşlarımı çatmam değil. "Senden parlak zırhlı şövalyem olmanı istemedim."

"O pisliğin sana vurmasına izin vermeyecektim. Ya da Penny'ye. Ya da Cooper'a. Sesi çok keskin. Tartışmaya yer bırakmayan bir ses. Bir parçam, küçük ama rahatsız edici derecede sesli bir parçam, ses tonunu ve vaat edebileceklerini sevse bile ona karşı öfke duyuyorum.

Homurdanıyorum. "Cooper'ın o adamdan 30 kilo daha fazla kası vardı. O bir hiçti. Bunu kaldırılabildi.

"Bunun olmasına izin vermeyecektim." "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapamazsın demedim." Ayağa kalkıyor, bana doğru yürüyor ve beni kapıya doğru bastırıyor. Yutkunuyorum, ne zaman birlikte bir odada olsak beni yiyip bitiren o güzel yeşil gözlere bakıyorum. Bu bir sır, aramızdaki şey, ama herkesin içinde bir kavgada kendimi savunmak gibi bir saçmalık onun kaçmasına izin vermekle tehdit ediyor. Ona eve gitmesini ve mesaj atmayı kesmesini söylemeliyim. "Yalnız dövüşmene asla izin vermem."

Bağlantılardan daha fazlası olamaz. Bu anlardan daha fazlası olamaz, gecenin içinde yalnız başımıza, sanki hayatta kalan tek iki kişiymişiz gibi, bedenim onun için yanıyor. Bedenlerimizdeki kimyasal reaksiyonlar, aramızda gelişen bir bağlantı ağı. Elimi kaldırıp çürüğün üzerinde gezdiriyorum, o da tıslayarak beni daha yakına çekiyor.

Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta ve o boşlukta eğiliyoruz. Birlikte. Manyetik.

Dudağını ısırđım. İnliyor, midem bulanıyor. Gülümsüyor, sonra da benim dudağımı ısırıyor. Elleri kalçalarımı bir beyzbol sopası gibi kolayca kavıyor ve tırnaklarım giydiğı çok ince kazağın içinden sırtını çiziyor. İkimizin de nefesi kesilince birbirimizden ayrılıyor, ancak daha da yakınlaşmak için; bacağı benimkinin arasında, sıkıca ve rahatça baskın, ellerim onun yerine saçlarında geziniyor. Evlatlık ailesininkilerden çok farklı olan sarı bukleler, dışarıdaki Mart havasından dolayı hala serin.

Onu yatak odama sürüklemek istiyorum. Penny bu gece geri dönmeyecek, dikiş atması gereken bir erkek arkadaşı varken olmaz. Sebastian'la yaptığım şey tehlikeli bir şekilde aynı şeye yakın, ama bu düşünceyi uzaklaştırabileceğim kadar fark var. Çok yakın. Onunla kapı arasında sıkışmış olsam da geri çekiliyorum.

Belki de stabilize, kapana kısılmıştan daha iyi bir kelimedir. "Benim," diye başlıyor.

Düşüncesini tamamlamasına fırsat vermiyorum. Onun için ya benim odam ya da koridor, koridor daha güvenli olurdu ama onu bu gece soğuşa itemem. Yüzünde benim yüzümden oluşan bir morluk varken olmaz. Beni belimden tutup kırılğan biriymişim gibi kıpırdamadan durmamı söylediğinde olmaz. Sanki ben o parlak zırhlı şövalyeye, omzuna asılı kılıca, Penny'nin fantezi kahramanlarından birinin gerçeğē dönüşmesine ihtiyaç duyan bir kızmışım gibi.

Ona hiç ihtiyacım olmadı ama bir parçam onu istiyor olmalı, çünkü onu odama götürüyorum, kapıyı kapatıyorum ve bana çığlık attırmasını söylüyorum.

EYLEMDE KAYIP

Ertesi gün kampüste elinde kahveyle dolaşırken Giana bana seslendi.

Aramaları genellikle iki şekilde oluyor: ailemizden şikâyet etmek ya da ailemize bilgi götürebilmem için beni sorguya çekmek. Şu anda ikisi de kulağa cazip gelmiyor, özellikle de Profesör Santoro ile yaptığım konuşmanın etkisinden hâlâ kurtulamamışken. Zihnim onun projesine nasıl katkıda bulunabileceğime dair fikirlerle dolu. Araştırması NASA ile bağlantılı ve uzayın engin karanlığında saklanan milyarlarca ötegezegeni keşfetme misyonunun bir parçası. Amaç başka bir Dünya bulmak, ancak her ötegezegen evren hakkında yeni bir şey ortaya koyuyor.

Mevcut teknolojimizle dış gezegenleri doğrudan göremediğimiz için onları başka yollarla aramalıyız. Profesör Santoro, ötegezegenlerin ayrıntılarını belirlemek için atmosferik özellikleri ölçmenin yeni bir yolu üzerinde çalışıyor ve kullandığı program kodunu değiştirebilirim, onaylanmış ötegezegenler hakkında çok daha doğru veriler elde edebiliriz.

Dışarıda garip şekillerde güzel olan tüm o gezegenleri düşünmek... sabah olmasına rağmen durup gökyüzüne bakmama yetiyor. Görüntülü aramayı cevaplamadan önce yüzümü nötr bir ifadeye büründürüyorum.

En azından kampüs yaz boyunca büyük ölçüde boşaldı, bu yüzden konuşmamı dinleyecek kimse yok. Altokümülüs bulutları gökyüzünü süslüyor, her biri bir parça şeker gibi kabarık. Birkaç yıl önce bilim insanları WASP-121b'yi keşfettiler, sıvı mücevherler saçan metal bulutlarıyla kaplı bir dış gezegen. Yağmur, tıpkı Dünya'daki gibi, ama tamamen yabancı ve 855 ışık yılı uzakta. Penny'ye bundan bahsettiğimde, benim bir gezegen olduğumu söyleyerek şaka yaptı.

"Hey, Mi-Mi," diyor Giana. New Jersey'de ilkokullar hâlâ açık, o yüzden öğle tatilinde olmalı; arkasındaki parlak posterlerle kaplı duvarı görebiliyorum. Gür saçlarını at kuyruğu yapmış ve kulaklarında küçük elmaslar parıldıyor. "Nasılsınız?"

Çocukluk lakabımı duyunca gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Bana böyle hitap eden tek kişi o. Karşılığında ben de ona Gi-Gi diyen tek kişiyim. "Peki."

"Orası iyi görünüyor.

"Dışarı çok sıcak" diye yürümeye devam ediyorum.

"Eee? Çocuklar çoktan yaz tatiline girdiklerini düşünüyorlar. Artık hiçbir iş yapmak istemiyorlar. Suyundan bir yudum alıyor ve ekliyor: "Ödevlerine başladın mı? Annem soruyordu.

"Mmm hayır." Ağaçlara bakıyorum. "Bu telafi bilimi, bu yüzden önce dönemin bitmesini beklemem gerekiyor. Yani senin

sömestr.

"Başlamadan birkaç gün önce gelmelisin. Bu yıl Paskalya için bile gelmedin.

Paskalya ile ilgili hiçbir şey yapmak istememiştim. Ne Katolik kilisesi ayini, ne ninemin biberiyeli kuzusu, ne de annemin pastiera napoletana'sı. Ne arka bahçedeki yumurta avı, ne küçük kuzenlerimin kolalı resmi takım elbiseleri ve kirli parmaklarıyla etrafta koşuşturmaları. Onun yerine, bahar tatiline denk gelmesine rağmen günü okul ödevlerimi yaparak geçirdim. Nonno öldüğünden beri tatilleri sevmiyorum.

"Kapanmadan önce kafede fazladan vardiya alıyorum".

Sömestr boyunca çalıştığım kampüs kafesi Purple Kettle iki gün önce yaz için kapandı. Yığına eklenecek bir yalan daha. Ailem, hızlandırılmış öğretmenlik diplomamın bir parçası olarak fen derslerinden kalan lise öğrencilerinin kredilerini telafi etmelerine yardımcı olmak için Moorbridge'de kaldığımı düşünüyor, ancak o bölümde bir saniye bile geçirmedi. Eğer öğretmenlik yaparsam, bu Profesör Santoro olarak olacak. Araştırmalarımın bir uzantısı ve kariyerimin bir parçası, tamamı değil. Ve kesinlikle lise öğrencilerine bulut oluşumu kavramını sunmak ya da ailemin en fazla üstesinden gelebileceğimi düşündüğü şeyi yapmak değil.

"Eğer ara verirsen, herkes seni görmek ister. Emin değilim ama sanırım Michelle yine hamile."

Cennete bir dua gönderiyorum. Kardeşim bazen bir pislik olabiliyor ama karısı harika biri. "Ne kadar şirin."

"Eee? Bu sefer küçük bir kıza teyze olmak istiyorum. Artık erkek yok.

"Anthony bir kızla ne yapacağını bilemezdi." İkiz oğulları var ve ikisi de küçük birer kaos kasırgası. Giana ve kocası da çok geride kalmayacaklar. Bahse girerim Michelle hamileyse ve kız olursa, Giana kendi bebeğini denemeden önce Noel'e kadar dayanamaz.

Bu düşünce beni ürpertiyor. Uzay beni zerre kadar korkutmuyor. Ama hamilelik? Bir bebeği hayatta tutmaktan sorumlu olmak? Hiç ilgimi çekmedi. Aslında, çok fazla düşündüğümde beni korkutuyor. Bu da aileme söylediğim bir başka yalan: *Elbette, evlenip çocuk sahibi olana kadar bekleyemem*. Bir keresinde anneme evlilik ve bebek olayını yapmak istediğimden emin olmadığımı söyledüğimde, bir kadın olarak ve aileme karşı görevlerim konusunda patladı.

"Eee?" diyor Giana. "Her neyse, şimdi ziyaret edemiyorsan, en azından Haziran'daki barbeküye gel. Gelmezsen ninem ağlar.

"Nana hayatı boyunca hiç gözyaşı dökmedi". İlişkimiz en iyi ihtimalle zor olsa da, bu onun hakkında saygı duyduğum pek çok şeyden biri. Nonno'nun cenazesinde, siyah başörtüsü içinde sırtı dik, yüzü makyajlı ve gözleri sıcak hava dalgasındaki bir nehir yatağı kadar kuru bir şekilde durdu. Taziye sırasında gözyaşı dökmedi.

Cenaze sırasında gözyaşları. Daha sonra babam ve amcalarım grappa ile sarhoş olup onun hayatına kadeh kaldırırken, özel aile toplantısında gözyaşı yoktu.

O kadar güçlü değildim. Kendimi odama kilitledim ve nefes alamayana kadar ağladım.

McKee'nin birçok tepesinden birine tırmanıyorum, telefonumu daha yüksekte tutuyorum, böylece yüzüm hala çerçevede kalıyor. Yaz için kaldığım yurt, kampüsün kenarındaki eski birinci sınıf binalarından biri, dik tepelerden birinin tepesinde. Tesadüfen, Penny ile tanıştığım yer de orası. İlk ben gelmişim ve Andromeda Galaksisi posterimi nereye koyacağımı tartışıyordum ki o içeri daldı, kızıl saçlı, çilli ve gergin bir kasırga gibiydi. Sırtında kıyafetten çok kitap vardı ve buz patenlerini omzuna asmıştı. Siyah deri ceketime ve savaş botlarıma baktı, yaydığım sinirsel enerjiden olsa gerek, gözlerini kırıştırdı ve elini uzattı.

Beni herkesten daha iyi gördü. Kendi kız kardeşimden bile daha iyi. Hâlâ da öyle.

yapar. Telefonda, gerçek kız kardeşim iç geçiriyor. Konferansa üç saniye kaldığını fark ediyorum ve "Toplantıya giriyorum. Seninle sonra konuşuruz."

"Bana barbeküye geleceğini söyle," diye ısrar ediyor. "Benim için, Mi-Mi, lütfen."

Anne babamız, ninemiz ya da kuzenlerimiz için endişelenmeyin".

Kartı binanın içine doğru kaydırıyorum ve ağır kapıyı iterek açıyorum. Burası da bunaltıcı. Klimasız yaz saçları için bir cinayet olacak.

En azından benim odam birinci katta. Ne de olsa ısı yükselir.

"Peki," dedim. Geniş ailem, mahalleden arkadaşlarım, kiliseden herkesle çevrili bir akşam, bununla başa çıkabilirim. Annemle babamın bu geleneği neden ve nasıl başlattıklarını bilmiyorum ama yirmi yılı aşkın bir süredir devam ediyor: di Angelos'taki büyük yaz barbeküsü. Noel'den beri kız kardeşimle vakit geçirmedim ve o zaman bile zamanın yarısında kocası Peter'ın ailesiyle birlikteydi.

"Yaşasın!" Gülümsemesi kalbime dokunuyor. "Seni seviyorum, Mi-Mi."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ben de seni seviyorum, Gi-Gi."

Evet, gerçekten seviyorum. Ailemi o kadar çok seviyorum ki onların istediği gibi bir kız olmadığımı bilmek beni incitiyor. Planladıkları gibi biri değilim. Cinselliğimle, tutkularımla o kutuya sığmaya çalıştım ve olmadı. Orada kalmak, ezilmek ve tam anlamıyla nefes alabilmek imkansızdı. Nonno bunu anlayan tek kişiydi.

Eğer hayatta olsaydı, kariyer hedeflerimi destekliyor olurdu ve ben de bu aptal yalana yakalanmazdım. Geçmişte Giana denedi ama evlendiğinden beri annem ve teyzelerimiz gibi davranıyor.

Her şeye rağmen onları ve mirasımı hala seviyorum. Ve küçük dozlarda nazik olabilirim. Penny kendisi söyledi.

Koridordan odama doğru yürürken neredeyse kayıyordum. Yere bakıyorum ve suyla kaplı olduğunu görünce yüzümü buruşturuyorum. Belki de aptalın biri banyodaki musluğu açık bırakmıştır.

Koridorun sonunda kapıyı iterek açıyorum; kapı çerçeveye yapışıyor. Ağzım açık kaldı. "Vay anasını."
Odamı su bastı.

Kapı akışı durdurmadan, su koridora akıyor ve terliklerimin üzerinden geçiyor. Yukarı bakıyorum; tavadaki bir çatlaktan su fişkırıyor ve kesinlikle her şeyi ıslatıyor. Yatağı. Kıyafetlerim, çoğu hala yerdeki açık valizimde. Ayakkabılarım suyun içinde sallanıyor.

En sevdiğim değerli süet botlarım sırlıslı. Mahvoldu.

İleri doğru bir adım atıyorum ve hızla tökezliyorum. Karyolaya tutunmaya çalışarak çırpınıyorum ama onun yerine soğuk, iğrenç suya düşüyorum.

Elimde olmadan utanç *dolu* bir çığlık attım.

SEBASTIAN

"PEKİ YA O? O İYİ."

Rafael'e kaşlarını çatıyorum. Omzumun üzerinden telefonuma bakıyor, meraklı piç. Ona fikrini sormadım ama profildeki kızın çekici olduğu kesin. Belli ki gülümsemesiyle erkeklerin durup kendisine bakmasını sağlayabileceğini biliyor.

O da esmer oldu. Sola doğru kayıyorum.

"Dostum," diyor. "Şu ana kadar en az on kez sola kaydın."

Yarım metre ötede, eski rahat bir kanepe gibi bankın üzerine uzanmış olan Hunter kaşlarını kaldırır. McKee'nin beyzbol şapkasını çıkarıyor ve alındaki teri siliyor. Mayıs ayının başları olmasına rağmen New York yazının nemi yerleşmiş. Antrenman birkaç dakika önce sona erdi ama yarın Bryant Üniversitesi'ne karşı oynanacak serinin açılış maçı hakkında konuşmak ve daha sonrası için plan yapmak üzere burada kalıyoruz. Bu akşam evimizde oynayacağımız için bu akşam dışarı çıkabilir, Red's'te birkaç bira içip Mets maçını izleyebilir ve yine de maç öncesi rutinlerimizi kolaylıkla halledebiliriz.

Hunter'ın maç günü hazırlıkları titizdir, batıl inançlarla doludur. Bu tür şeylerden hiç hoşlanmadım, siyah iç çamaşırıyla sayı vuruşu yapma olasılığı maviden daha yüksek, ama bunu ona asla söylemeyeceğim. Tüm sezon boyunca başımıza bela olan vuruş sorunumuzu tekrar çözmemiz için her şeyi yaparım. Önümüzdeki birkaç hafta içinde çok daha fazla kazanamazsak playoffları kaçıracağız. Rekorumuz draft sermayemi fazla etkilemeyecek ama resmi istatistikler açıklanmadan önce vuruş ortalamamı yükseltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Bir sonraki profile bakıyorum. Sarışın, güzel göğüsleri var. Yana doğru eğilen bir gülümseme, biraz yaramazca. Sağa kayıyorum. Sürpriz değil, eşleştik.

"İşte şimdi konuşmaya başladık," diyor Raf. Omzunu benimkine vuruyor. "Bahse girerim sana üç, iki... içinde bir mesaj gönderir."

Bildirim görünür. Gülümsüyor, "Çok tahmin edilebilir."

Cevap verirken onu görmezden geliyorum. Adı Regina. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama bunu uzun süre merak etmeme gerek kalmıyor çünkü geçen dönem etik dersinde aynı masada oturduğumuzu söylemeye çok hevesli. Bir saat sonra boş. Yaz dönemi boyunca yurtlardan birinde kalacak.

Çok kolay.

Hunter, "Sadece sen kaçınmayı normalden daha fazla kız tavlamanın bir yolu haline getirirsin," diyor. Sesinde dikkatli bir nota var, bana gerçek bir şeyle vurmadan önce bir alay ve pürüzsüz, açık kahverengi yüzünde endişe var.

Duruyorum. Havamda değilim. Mia di Angelo'nun bir buçuk aydır kafamın içinde kirasız kalmasına nasıl izin verdiğimi duymak için değil. Cooper'dan bıktım artık. Ne de olsa Hunter'ın bir kız arkadaşı var; onu tanıdığımdan beri lise aşkıyla uzun mesafeli ilişki yaşıyor. Rafael'in ciddi tavsiyesi daha kabul edilebilirdi. Beni oturttu, hikayeyi tartıştık ve şaşırtıcı bir ciddiyetle, "Sadece bu pisliğin içinde kendi yolunu bulmalısın" dedi.

Mia'ya aynı tavsiyeyi kim verdi merak ediyorum. Penny olmadığı kesin. *Gidişimi izlemenin tadını çıkar Callahan.*

Sesini susturmanın tek yolu, en azından bir süreliğine, dikkatimi dağıtacak başka birini bulmak. Ya bu ya da depresyon. Mia'nın kendi bağlantıları söz konusu olduğunda *gerçekten* dayanacak bir ayağım yok, çünkü tüm boş zamanlarımda kendi şirketimi bulmaya çalışıyorum... kahverengi olmadığı sürece.

"Seyahate çıktı," diyor Raf.

"McKee'nin kampüsündeki tüm ağartılmış sarışınları becermek için mi?" diye karşı çıkıyor Hunter.

"Şey, hayır," diye itiraf ediyor Raf. "O da lanet bir esmer olmalı."

Çantamı omzuma asıyorum. "Anlaşıldı."

"Dünyada başka İtalyan kızlar da var. Hem de daha az çılgın.

Ayağımı sığınak basamağına koyarak duruyorum. "O deli değil." "O bir şey," diye mırıldandı Hunter.

"Yapma bunu," diye tersledim. "Benden ayrıldı diye ona deli deme. Kimseye deli deme, bu çok kaba."

Rafael ve Hunter bakıştılar. Raf'ın gür kaşları, aynı derecede gür saçlarının arasında kayboluyor. "Çıkmadığınız birinden ayrılabilir misiniz? Aslında, onu etiketlemeyi reddediyorsan, sonra ikinci kez sorulduğunda nihayet bir randevuya evet diyorsan ve *sonra* kaçıp aldatıyorsan.

Yanaklarım kızarıyor. Böyle söyleyince, onu arayışım kulağa acınası geliyor. "Kes şunu."

"Ben sadece soruyu soruyorum.

"Dur," diyorum tekrar, sesimi daha da yükselterek. Kalbim onu savunma ihtiyacıyla çarpıyor, olayların oluş şekline rağmen. Kardeşime her şeyi anlatmadım ama *birine* anlatmam gerekiyordu ve ben de ailem dışındaki en iyi iki arkadaşımı seçtim. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum, özellikle de Raf'ın Mia hakkında kötü bir şey söylememek için fazla mesai yaptığını fark ettiğimden beri. Şimdi olduğu gibi. Nezaket onun için yabancı bir kavram. Gelme ihtimaline karşı Vesuvio'da beklediğim iki saatten hiç bahsetmemeliydim. Onun hakkında konuşma.

Neredeyse üzgün görünüyor. "Sana bir numara yaptı, dostum. Bununla başa çıkmalısın.

"Yaz için burada, değil mi?" diyor avcı. Sesi yine dikkatli, sanki tepem atacakmış gibi endişeli. Onunla tanışacaksın. Hayatına devam etmenin bir yolunu bulmalısın."

"Ben iyiyim. İyiyim." Beyzbol şapkamı kafamdan çıkarıp çantama tıktırıyorum ve elimi terli saçlarımda gezdiriyorum. Tek ihtiyacım olan bir duş, kıyafet değişimi ve öğleden sonra etik sınıfından Regina ile sevişmek. Mia yaz için burada, danışmanın araştırma projesi üzerinde çalışıyor ama Starbucks ya da Stop & Shop'ta buluşursak beni görmezden geleceğinden eminim. O güzel siyah saçlarını görecekim ve küçük anı parçaları beni bombardımana tutacak. Gece geç saatlerde gelen mesajlar. Bir keresinde ona yemek yapmayı başarmıştım, sadece kahvaltı ama bir şeyler, ve o bunun orgazmdan daha iyi olduğu şakasını yapmıştı. Kimse bakmazken paylaştığımız bakışlar, ne Cooper ne Penny ne de diğer arkadaşlarımız.

Belki de Rafael haklıdır. Bir esmerle yatmalıyım. "Seni görecekim Red'in yerinde.

"Rezervasyon yaptıracağım," diyor Hunter. "Julio, Levine ve Big Miggy de gelecek. Belki Hops ve Ozzy de.

Yani, takımın yarısı. Kuru bir şekilde söylüyorum. İki kabine ihtiyacımız olacak.

"Yılın en güzel zamanı," diyor Raf. "Red's sessiz." "Kardeşinizin hokey takımının hayranı olmadığımızdan değil." Hunter gülümseyerek söylüyor.

Bu gülümseme bir barış teklifi. Öğleden sonra ortadan kaybolmak için izin. Başımı salladım, sonra elması geçip soyunma odasına koştum.

Kampüsün bu yurdun bulunduğu küçük köşesine ulaştığımda yine terlemeye başlamıştım; yolculuk klmanın devreye girmesine yetecek kadar uzun sürmemişti. Regina beni kapıda karşılıyor, etik dersine dair hayal meyal hatırladığım gibi görünüyor: limon sarısı saçlar, bir tarafa eğilmiş bir gülümseme, vücudunu kışkırtıcı bir şekilde saran turuncu bir elbise.

"Üzgünüm, bu binada klima yok," diyor ve elimden tutup beni merdivenlere doğru sürüklüyor.

Odası üçüncü katta. Neredeyse boş olması gereken bina ayak seslerimizle yankılanıyor. Parmak arası terlik giymiş, tabanları nedense ıslak olan yıpranmış ahşap zemine çarpıyor. Mia bana parmak arası terlik giyen bir kız gibi gelmedi. Bahse girerim kapalı ayakkabı giyemeyecek kadar sıcaksa sandalet giyiyordur. Ayak tırnaklarını tek tip siyaha boyadığını biliyorum.

Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum. Şu an kesinlikle Mia di Angelo'nun ayak tırnaklarını düşünmenin zamanı değil. Hele Regina, soyadı her neyse, yatak odası gözleriyle bana bakarken hiç değil. Gözleri kahverengi ve tahminimce güzel, ama Mia'ninkilerden çok daha açık bir tonda. Mia'ninkiler bana yeni sürülmüş toprağı hatırlatıyor. En doğal haliyle güzel.

Regina odasının kapısını açmadan önce elbisesinin askılarıyla oynar ve askıların kaslı kollarından aşağı kaymasına izin verir.

"Geçen gün senin maçına gittim" diyor, tırnaklarını göğsümde gezdirirken gülümsemesi sinsileşiyor. "O yakalamadan dolayı bir çürük var mı?"

Eğiliyorum, neredeyse dudaklarına dokunuyorum ama tam olarak değil. "Evet."

"Onu daha iyi öpmemi ister misin?" Başını çeviriyor, kulağıma ağzına almadan önce naneli nefesi kulağıma yıkıyor. Yanlış kızla olsa bile, bu alay, bu baştan çıkarma karşısında içim cız ediyor. Elleri gömleğimin eteklerini buluyor, ben ipucunu alıp başımın üzerine çekene kadar çekiştiriyor. "Öpmek istediğim tek yerin o değil Sebastian."

Bu kolay, çok kolay. Sikimi emmesine izin vermek mi yoksa onu düzgünce becermek mi istediğime karar vermenin ötesinde düşünmeye gerek yok. Arabadan inmeden önce cebimde bir prezervatif olduğundan emin oluyorum. Bacağını belime doluyorum, beni öperken inliyor. Yardım edemiyorum ama yine bir karşılaştırmaya dönüştürüyorum. Öpücüğü çok ıslak. Göğüsleri bana yaslandığında güzel hissettiriyor ama Mia'ninkilerin verdiği hazzın yanında hiç kalıyorlar. O da kötü kokuyor, yasemin yerine turunçgil gibi.

Kapıyı açıyor ve içeri girer girmez diz çöküyor, yukarı bakarken gözleri parlıyor. Uzun pembe tırnaklarıyla belime uzanıyor.

Donmuş bir halde ona bakıyorum.

"Tatlım-" diye bağılıyor biri.

Ses havayı deliyor ve beni telaşlandırıyor. Kapıya ulaşmak için acele ederken neredeyse Regina'ya çarpıyordum. Bana sesleniyor ama duymazdan geliyorum, merdivenleri ikişer ikişer iniyorum. Kalbim boğazımda, nefes alış verişimle aynı ritimde atıyor.

Bu çılgılığı biliyorum. Bu çılgıktan *memnunum*. Ama bu bir zevk sesi değil. Bu panik.

Ve Mia'ya ait.

SEBASTIAN

Bir lağım faresi kadar ıslak olsa da Mia di Angelo şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Onun çığlığını, hem kâbuslarımda hem de rüyalarımda duyduğum o tanıdık lanet olası çığlığı duyduğum anda hızlanan kalp atışlarım, sahne aklıma geldikçe yavaşlıyor. Kendimi normal nefes almaya zorlayarak kapının pervazına tutunuyorum.

O yaralı değil. Baltayla öldürülmedi. Sırılsıklam, bir zamanlar Penny ile paylaştığı süitten aşına olduğu tüm eşyalarla çevrili bu küçük yatak odasında neredeyse bir ayak kirli suyun içinde duruyor. Bir damla su yanağından aşağı süzüldü. Öfkeyle yüzünü sildi, göğsü kabarıyordu.

İçimde bir rahatlama hissettim. Kaşlarını çatıyor. Neredeyse hırıliyordu. Bir melek gibi görünüyor, güzel koyu renk gözleri duygularla parlıyor. Bana Cooper'ın ona banyo yaptırdığı zamanki Tangerine'i hatırlatıyor, huysuz ve tüm durumdan tiksinişmiş, ama en azından fiziksel olarak iyi.

Ondan bir tepki almanın en olası yolunun bu olduğunu düşündüğüm için ona gülümsüyorum. -Yüzmeye gidelim mi, di Angelo?

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Buralardaydım."

Bana bakıyor. Kardeşlerimle paylaştığım, kalbimin üzerindeki sembol olan Kelt düğümü dövmemde dudaklarının verdiği hissi hatırlayarak bir an geriliyorum.

Konuştuğunda sesi bir çöl esintisi kadar kuru. "Gömleksiz mi?"

"Dur sana yardım edeyim."

"Kiminleydin?" diye soruyor, ses tonunda alaycılık var. "Üst kattaki yunus gibi sesi olan kabarcıklı sürtükle mi?"

"Aman Tanrım," diyor Regina kapıdan bakarak. Bana gömleğimi uzatırken bir ayağından diğerine zıplıyor. "Bu *iğrenç* bir şey."

Mia kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Çok tahmin edilebilir, Callahan."

İfadesinde bir acı parıltısı var mıydı? Muhtemelen hayal görüyorum. Gömleğimi giydim ve soğuk suya doğru yürüdüm. Neredeyse bir şeye takılıyordum ama kendimi karyolaya sabitlemeyi başardım. Büyük bir su damlası yüzüme çarpıyor. "Şunları buradan çıkarmana yardım edeyim."

"Tanrı'ya şükür bu benim dairemde olmadı," diyor

Regina. Mia, "Doğru ya, iyi ki seni sıkmişim," diye karşılık verir.

Regina gözlerini kırıştırıyor, ama o bir karşılık bulamadan ben şöyle diyorum: "Regina, konut ofisini ara ve binanın suyunu kapatmaları için birini göndermeleri gerektiğini söyle."

"Ama-"

Kolunu sıktım. "Çok yardımcı olacak."

Bana kirpiklerini kırıştırıyor, "Telefonum üst katta".

Ona en iyi gülümsememi veriyorum, yaşlı kadınları güldüren ve benim yaşımdaki kızların beni yatağa atmak istemesine neden olan gülümsememi. "Lütfen?"

Eğilip beni öpüyor, eliyle çenemi kavırıyor. Dudağımı bile ısırtıyor, sahiplenme dolu bir hareket. "Sadece senin için, Sebastian."

Ayrılmadan önce Mia'ya bakarak ekliyor: "Bu zavallı kıza yardım ettiğin için *çok* tatlısın. Çok uzun sürmesin."

Mia'nın cinayet işlemeyi düşünürken nasıl görüldüğünü gördüm ve şu anki ifadesinin kesinlikle buna uygun olduğunu söyleyebilirim. Regina uçup giderken neredeyse dişlerini gösteriyordu. Ancak yalnız kaldığımız anda tırnağını ısırtıyor ve endişe maskesini deliyor.

"Kahretsin," diyor, sesi kırılıyor. "Ne yapacağım ben şimdi?"

Kıyafetlerin, ayakkabıların ve diğer eşyaların nemli dağınıklığına bakıyorum. Kısa bir süre önce yavaşça üzerimden çıkardığım ipek astarlı güzel siyah ceket şüphesiz onarılamayacak kadar hasar görmüş. "Dediğim gibi, hadi bunları buradan çıkaralım. Ben ekipman çantamı alacağım, en azından kıyafetlerin bir kısmı için yeterince büyük."

"Kıyafetlerimi senin iğrenç spor çantana koymayacağım."

"Alınma ama zaten iğrençler." Dantelli bir sütyen alıp parmak ucumda sallanmasına izin veriyorum. Bana sert bir bakış attı. "Hadi, bunların hepsi buradan çıktıktan sonra bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Arabam var," diyor. "Onu oraya koyacağım."

"Yine de çantayı alalım." Arkama bakmadan koridorda yürümeye başladım. Şu anda benimle hiçbir şey yapmak istemiyor olabilir ama akıllı biri. Teklif ettiğim yardımı kabul edecektir. "Eminim senin için kalacak başka bir yer bulurlar."

Homurdanıyor ama takip ediyor. "Olabilir. Bu yaz pek çok yurt yenileniyor. Sanırım bunu da listeye eklemeleri gerekirdi."

"Dizüstü bilgisayarının nesi var?"

Çantasına bakıyor. "O kılıfındaydı, yani sorun yok. Telefonum da iyi görünüyor." Ekrana kaşlarını çatarak erişim kodunu giriyor.

"Bu çok iyi."

Kahkaha sesleri tonluydu. "Tanrı'ya şükür. Şu anda hiçbirini değiştirecek param yok."

Arabamı açtım ve bagajda çantamı aradım. İçinde kullandığım sopalar, eldivenim ve birkaç parça daha var ama hepsini dışarı atıyorum. "Kıyafetler ve ders kitapları için üzgünüm."

Yine başparmağını ısırtıyor. "Teşekkür ederim."

Birkaç sefer sürüyor ama tüm eşyalarını su basan odadan arabasının arka koltuğuna taşıyoruz. Bazı kıyafetlerin yıkanması gerekiyor ama ceketini ve çok sevdiğini bildiğim bir çift yüksek süet botunu atıyor. Su bazı ders kitaplarını tamir edilemeyecek şekilde bozmuş, bu da canını yakmış olmalı. Benim ihtiyacım olan kitaplar

Tarih uzmanlığı da büyük bir etki yaratıyor. Ancak, onların yerine geçmeyi teklif etmekten daha iyisini biliyorum. Bu sadece beni azarlamak olur ve şimdi kısa bir süreliğine de olsa onunla tekrar birlikte olduğuma göre bunu boşa harcamak istemiyorum.

Cooper'ın sesini duyar gibiyim. *Sana yüz vermeyen bir kızdan dayak mı yedin?*

Ona bakarken endişelerime engel olamıyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve yüzünün kenarı sıkışmış gibi. Bu yaz araştırmasına odaklanırken kalacak güzel bir yeri hak ediyor ve en azından şu anda buna sahip değil. Arabanın kapısını kapatışını, ısırılmış tırnağıyla elini kaydırışını izliyorum.

-Nemli saçlarının arasından.

Onu evimde kalmaya davet etmek gibi saçma bir dürtü ortaya çıkıyor, ama aynı hızla bastırıyorum. O da bu yardımı istemezdi ve zaten ona veremem. Onu unutmaya çalışırken bir kızı seninle yaşamaya davet edemezsin. Bu, sigarayı bırakmaya karar verip hemen yeni bir buharlaştırıcı almak gibi bir şey.

Gözlerim otoparka yanaşan bakım kamyonunda. Ekibin boruları ve tavanları onarmak bir yana, tüm sudan kurtulmak için bile büyük bir işi olacak. Mia'nın odasının yanındaki banyoya göz atıyoruz ve orayı da su bastığını görüyoruz.

"İç çamaşırını bir daha görebileceğimden emin değildim, di Angelo."

-"Kapa çenenin," diyor ama bana küçük bir gülümseme veriyor. Neredeyse zaferle kolumu pompalayacaktım.

"Sebastian," diyor arabasına yaslanırken iç çekerek. "Ben... Yardımın için minnettarım. Teşekkür ederim."

Lafı bile olmaz. İyi olduğuna emin misin?

"Sanırım konut ofisine uğrayacağım. Taşınabileceğim başka bir oda olup olmadığını sorarım."

Gözlerimi öğleden sonra güneşinden koruyarak başımı sallıyorum. Bu açıdan bakıldığında güneş ışığı bir hale gibi saçlarının açık tonlarını vurguluyor. Suyun uçlarında kıvrılıyor ve bir anıyı çağırıyor. Oradaki nadir takılmalarımızdan birinin ardından evimde birlikte düş alırken. Saçındaki şampuanımın kokusu, banyoda makyajını tazelemesini izlemek. Ona arkadan sarıldım ve boynunu öperken kıkırdadı, gerçekten kıkırdadı.

Cehenneme kadar yolu var.

Bunu tekrar yaşayamam ama olanlara rağmen ben onun arkadaşayım ve arkadaşlar birbirine yardım eder. Söz konusu arkadaşınız bir kaktüs kadar dikenli olsa ve sizinle bir aydan uzun süredir konuşmasa bile.

"Eğer seni başka bir yere götüremezlerse, gel ve benimle kal."

Göz kırpıyor. Bir kez. İki kez. "Hayır."

"Şu anda evde sadece ben varım. Ben ve kedi. Izzy'nin odasında kalabilirsin, özel bir banyo var."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak göbeğini görmemi sağlıyor.
"Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Gülümsüyor, parlak kafasının içinde neler olup bittiğini maskeliyor.
"Bunun iyi bir fikir olmayacağını biliyorsun."

"Biz arkadaşız."

Başını bir tarafa eğiyor. "Öyle miyiz?"

Gidişimi izlemenin tadını çıkar Callahan.

Paylaştığımız bağ her neyse, artık onu keşfetmek istemiyor. Bundan nefret edebilirim ama onu kollarıma alıp fiziksel bir acı gibi öpme ihtiyacı hissetsem bile benimle birlikte olmaya zorlayamam.

"Görüşürüz," diyor sonunda. "Yarınki maçınızda iyi şanslar."

Arabasına binip otoparktan çıkarken onu izliyorum. Sorusuna rağmen, *biziz, biziz, biziz, biziz*, gülümsememek için yanağımın içini ısırمام gerekiyor. Yarın maçım olduğunu biliyor. Dikkatini veriyor, en azından bir seviyede.

Öyle miyiz?

Olsak iyi olur.

Regina bana nereye gittiğimi soran bir mesaj gönderdi. Sonra da bir fotoğraf gönderdi. O turuncu elbise hiçbir yerde görünmüyor. Onun yerine arabama bindim.

EYLEMDE KAYIP

2 Nisan

"UMURUNDA MI?"

Sebastian başını göğüslerimden kaldırmıyor. Birkaç dakika önce bitirmiş olmamıza rağmen hâlâ sarmaş dolaşız; siki yarısına kadar içimde, ağzı hassas göğüslerimin üzerinde. Tırnaklarımı saçlarında gezdiriyorum, bir meme ucumu emdiğinde inliyorum.

"Ne için endişeleneyim?" diyor.

Bir utanç dalgasını yutuyorum. Bu utanılacak bir şey değil, sonuçta değiştiremeyeceğim ve zaten değiştirmek istemediğim bir parçam. Ailemin bu konuda ne düşündüğünün bir önemi yok.

"Biseksüel olduğumu.

Sonra yukarı bakar. "Bu neden umurumda olsun ki?"

Kendimi geri çekiyorum. Odamdayız: Penny yine Cooper'la birlikte; ailesiyle birlikte Rangers maçına gitmişler ve bedenim onun sıcak kozasından çıkmaya itiraz ediyor. Kollarımı bacaklarıma doluyor, çenemi dizlerime dayıyorum.

Kendime bunun beni etkilemeyeceğini söyledim. Aylardır sadece benimle yatan bir adama sorulacak adil bir soruydu bu. "İnsanlar bu yüzden hakkımda çok olumsuz şeyler düşünüyor. Ailem bile zar zor anlıyor. Onlarla bu konu hakkında konuşmamaya çalışıyorum."

O da oturuyor, her zamanki gibi vücuduyla ilgilenmiyor. Bana babasına ait olduğunu söylediği gümüş madalyon kolye ay ışığında parlıyor ve kalbinin üzerindeki dövmenin koyu çizgileriyle vurgulanıyor. "Bu senin bir parçan. Seni Mia yapan şeylerden biri. Senden hoşlanıyorum Mia. Her parçanı."

"Ama insanlar-"

"İnsanlar bifobik pislikler," diye araya giriyor. Elini uzatıp parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor. "Zaten hiçbir şey ifade etmeyen bir sürü klişe umurumda değil. Tek umursadığım senin hoşuna gitmesi.

Küçük bir kahkahayı bastırıyorum.

"Senden hoşlanıyorum." "O zaman git benimle yemek ye."

Donup kaldım. Kelimeler yavaşça içime işliyor. Vücudumun nasıl felç olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü eli uzaklaşıyor, aramıza biraz mesafe koyuyor.

"Vesuvius," diyor. Ensesini ovuştururken biraz gülüyor. Saçları daha dalgalı bir hal almış. Beyzbol oyuncusu olmasına rağmen bana bir sörfçüyü hatırlatıyor. Baştan aşağı altın rengi. "Sonunda düzgün bir randevu için dışarı çıkabiliriz."

Vesuvio's Moorbridge'deki en iyi restorandır. Ailem beni ilk dönemimde McKee'ye bıraktığında kutlama yemeği için oraya gitmiştik. Bir dahaki gidişimin mezuniyet yemeğim için olacağını düşünmüştüm.

Mezuniyet. Babam çoktan rezervasyon yaptırmış bile olabilir. Ancak, Oraya bir randevuya gitmek için mi? Sebastian'la, onca insan varken?

Teslim olmak çok kolay olurdu. Ancak bunu yapmak, buna bir etiket yapıştırmak anlamına gelir ve karşılayamayacağım beklentiler yaratır.

Yutkunuyorum, odaklanacak başka bir şey arıyorum. Onun dipsiz yeşil gözleri dışında herhangi bir şeye. "Yapamam."

"Güç yok mu?"

"Hayır... henüz yok".

Baktı. Acaba onu planladığımdan daha erken götürürsem gidecek mi diye düşünüyorum ama sonra başını hafifçe sallıyor ve şöyle diyor: "Sorun değil. Biraz daha bekleyeceğiz."

O beni öpüyor, ben de onu öpüyorum.

Ve kalbimde garip bir parçalanma hissediyorum.

EYLEMDE KAYIP

GECE GELDİĞİNDE, kendimi Red's'te buluyorum. Cüzdanımda sahte kimliğim var, ama çoğu zaman kartı alamıyorum; burası bir üniversite barı olduğu gerçeğiyle oynayan türden bir yer.

Umutsuzca bir içkiye ihtiyacım var. Bu gecenin ilk golü.

Sebastian eşyalarımı arabama koymama yardım ettikten sonra doğruca konut ofisine gittim ve durumu anlattım. Cevap, açıkça söylemek gerekirse, saçmalıktı. İşleri karıştırana kadar şansım yok; bir motelde kalmam önerildi, ki bunu karşılayamam ya da bir arkadaşımın yanında kalmam. Sonra, çamaşırhanede, giysilerimin yarısı kurutucuda çekti. Bu yaz gardırobumu yeniden inşa edecek bütçem yoktu, ama bu ve selin mahvettiği kıyafetler arasında, haftayı geçirmeme yetecek kadar iç çamaşırım bile yok.

En azından dizüstü bilgisayarım sağlam. Zamanımın her anını laboratuvarıda geçirmek istemiyorsam Profesör Santoro'nun kodu üzerinde çalışmak için ona ihtiyacım olacak. En sevdiğim botlarımı kaybetmiş olabilirim ama hala itibarım var.

Bu gece, öğrenci nüfusunun çoğu yaz için uzakta olduğundan, çok kalabalık değil. Dönem boyunca, bir Cumartesi gecesini kapıda kuyruk olurdu. Moorbridge kasabasının yerlileri de burada takılıyor, yani boş değil, sadece sessiz. Bir televizyonda Mets maçı, diğerinde Yankees maçı oynanıyor. Üçüncüsünde de hokey maçı var.

Penny, Cooper'la çıkmaya başlamadan önce hokey umurumda bile değildi. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ kafamı karıştırıyor. Babam ve kardeşim büyük Eagles taraftarları olmasına rağmen futbol da kafamı karıştırıyor. Nonno beyzbolu severdi, bu yüzden küçükken biraz Mets izledim ve ortaokul ve lisede softball oynadım. Televizyonun önündeki barda bir koltuk seçtim ve bir bira sipariş ettim.

İkinci hedef: Beni bu gece eve götürecek birini bulmak.

Arabayı erken sürerken seçeneklerimi tarttım. Ailemden bir motelin parasını ödemelerini isteyebilirdim ama bu şu anda yapmak istemediğim konuşmalara kapı açacaktı. McKee Üniversitesi'nin konut ofisinin deyimiyle "arkadaş" olarak aklıma gelen ilk kişi Erin'di ama biz gerçekten arkadaş değiliz. Hâlâ Profesör Santoro'ya boş odası olup olmadığını soracak kadar çaresiz değilim. Penny'yi arayıp babasıyla konuşup konuşamayacağını sorabilirim ama kız arkadaşı yeni taşındı ve zaten erkek arkadaşıyla büyük bir romantik yolculuğa çıktı. Sebastian, merkezi klimalı güzel bir evde yalnız olsa ve en iyi arkadaşına ait olan pelüş bir kedisi olsa bile bir seçenek *değil*. Ona sahip olamadığım ve zaten onu hak etmediğim halde günaha girmektense kırık camların üzerinde yalınayak yürümeyi tercih ederim.

Bu da bana en iyi seçenek olarak dışarıdan birini bırakıyor.

Geçici olarak arabamda yaşıyor olabilirim ama küflü küçük çamaşır odası banyosunda atıştırmalık gibi görünmeyi başardım, bu yüzden makul derecede çekici ve bekar biri kapıdan girdiği sürece gitmem iyi olur. Bu pembe çiçekli elbiseyi pek sık çıkarmıyorum; benim zevkime göre fazla parlak ama kapıdan giren herkesin beni fark etmesini sağlayacak. Her kim olursa olsun yatakta koksa bile, yine de bir *yatak* olacak. Bu, yurt otoparkında arabamda uyumaktan ve kampüs güvenliğinin fark etmemesini ummaktan daha iyi.

"Mets taraftarı mı?"

Muhtemelen yirmili yaşlarda bir adam benimkinin yanındaki sandalyeye kayarak oturuyor. Barmene eliyle işaret ediyor. "Onun içtiğinden ben de alacağım ve ona bir tane daha ısmarlayacağım.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. Çirkin değil, sadece sıradan. Sakallı, kahverengi saçları boynunun üzerinde dalgalı, düz beyaz dişleri var. Sarışın yüzünde bronzlaşmanın başlangıcı. Klitorisin nerede olduğunu biliyorsa, bunu bir zafer olarak kabul edeceğim. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil, tatlım." Vücudunu benimkine doğru eğiyor. İşten gelmiş olmalı; lacivert bir takım elbise ve beyaz düğmeli bir gömlek giyiyor. Parmakları bara vuran elini izliyorum ve yüzük bulamayınca neredeyse dans edeceğim. "Buraya oyun için mi yoksa içki için mi geldin?"

Biradan uzun bir yudum alıyorum. Fizz yanarak aşağı iniyor. İlk içki tercihim değil ama birini almam gerekirken sert alkole bulaşmak istemedim. "İkisi birden olamaz mı?"

Birasını benimkiyle tokuşturuyor, "Tam kalbime göre bir kadın."

"İşten mi geliyorsun?"

Başını sallıyor, bir yudum aldıktan sonra birayı masaya bırakıyor. "Şehirdeki mali durum. Manhattan'dan çıkmam gerekiyordu, anlıyor musun? Günün sonunda içim rahat edecekse araba kullanmanın bir sakıncası yok."

Finans. Beni etkilemek için yalan söylemiyorsa -ki takım elbisenin kalitesine bakılırsa söylediğini sanmıyorum- güzel bir evi olmalı. Saçlarımı kulağımın arkasına toplayıp boynumu bir yana yatırıyorum. Basit bir altın çubuk olan kolye ucunun göğüslerimin arasındaki çukura yerleşmesine yetecek uzunlukta bir kolye seçtim ve aşağıya bakışından hoşuna gittiğini anlayabiliyorum. Daha yakına kayıyor, bakışlarında sıcaklık.

Sözleri üzerine düşünmek niyetindeyim. "Anlıyorum. Ben de sessizliği seviyorum. Burada, üniversitede yüksek lisans öğrencisiyim."

"Çalışma alanınız nedir? O vücudu sergilemekten başka bir şey yapmana gerek yok. Elini kalçama koydu.

Bir sonraki bira yudumumda neredeyse boğuluyordum. Şaşkınlığımı gülümsemeye çevirip "Kimya" diyorum.

Gelmeden önce bile yalan söylemeye karar verdim, ama ondan sonra kesinlikle gerçeği anlamıyor. Yeterince iyi olduğu ve beni incitmediği sürece ne düşünüyorsa düşünsün.

O tür bir insan olduğumu sanmıyorum, sadece biraz cüretkârim. Devam et, bu durumda kötü bir şey değil.

"Kimya," diye tekrarlıyor. Tutuşu biraz daha kasıtlı hale geliyor, sanki külotumu görebilmek için elbisemin kumaşını yukarı itmek istiyormuş gibi toparlıyor. "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa şu anda biraz kimya mı hissediyorum?"

Ah! Evet mi? Hayır mı?

Her neyse. Yatak yataktır.

Yaklaşıyorum, nefesimin kulağında gezinmesine izin veriyorum. Titreyişini kaçırmıyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Daha kapsamlı bir deney yapmam gerekecek."

"İşte buradasın tatlım," diyor bir ses. "Özür dilerim, geciktim."

EYLEMDE KAYIP

GERİYE ATILIYORUM VE kendimi Sebastian'ın mücevher yeşili gözlerine bakarken buluyorum.

Aşağı bakıyor, adamın elinin pozisyonunu izlerken dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. Aramıza giriyor, adamın elini tutup kalçamdan çekiyor ve beni rahatlatmak için kolunu sıvazlıyor. "Kız arkadaşına eşlik ettiğin için teşekkürler, dostum."

Kaşlarımı çatıyorum, konuşurken her hecemdeki zehri duymasını bekliyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Adam ellerini havaya kaldırıyor, bana mı yoksa Sebastian'a mı odaklanacağından emin değil. Dudaklarını ıslatıyor ve sonra bana suçlayıcı bir bakış atıyor.

Sebastian'ın yüzünde taş gibi bir ifade var, sanki kız arkadaşına dokunmasına iki saniye kalmış bir adam görmüş gibi. Keşke onu tekmeleyebilseydim. Bu açıdan bakınca, denesem bar taburemden düşerdim. Öfke içimde bir yangın gibi patlıyor. Bu işe karışmaya nasıl *cüret* eder?

"Kimseye ait olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim."

Sebastian başını bir yana eğiyor. "İlginç, bu kadınları mal mı yapıyor?"

"Ne? Hayır, ben sadece-"

"O kendi halinde biri." Omuz silkiyor, hâlâ rahat, ama bakışlarında karanlık bir şey kaynıyor, sanki adamın kafasını bara çarpmak istiyormuş gibi. "Belki bir dahaki sefere o sefil ağzını açtığında bunu düşünürsün."

Yemin ederim bilmiyordum. Bana yaklaşan oydu. Bana eliyle bir işaret yaptı, yüz ifadesindeki son ilgi de hırıltıya dönüştü. "Senin yerinde olsaydım, o kaltağın için daha çok endişelenirdim..."

Sebastian bara bir yirmilik atar. "Çık dışarı." "Ben-"

"Güle güle." Başını kapıya doğru sallıyor. "Git o acınası sikini başka bir yerde yalat."

Adam etrafına bakınıyor ama herkes kasıtlı olarak bizi görmezden geliyor. Barmen bile durumu akışına bırakıyor, en azından şimdilik.

"Beni öylece kapı dışarı edemezsiniz," diye itiraz ediyor. "Bu saçmalık." "Elbette **atabilirim**." Sebastian eğilir, yeterince yaklaşır.

Sanki parfümünü kokluyormuş gibi. Biraz esniyor, söz konusu o olduğunda unutulması kolay olan o sıkı kordonlu gücü gösteriyor. "Kendi başına gidebilirsin ya da önce ben acıtabilirim, seçim senin."

Adam tabureden atlar ve barı terk eder.

O gider gitmez Sebastian'a döndüm. "Bu da neydi böyle?"

"*Bu* da neydi *böyle*?" İnanamayarak gülüyor. "Ne yapıyordun Mia?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Ağzı buruştu. "Bunun senin büyük çözümün olduğuna inanamıyorum."
Bir adım daha yaklaştım. Bu topuklularla neredeyse aynı boydayız ama yine de benden bir santim daha uzun. Ve beni savurmaya yetecek kadar da kaslı; vücudum bu gerçeği endişeyle hatırlıyor.
"Ne çözümü, Sebastian? Açık konuş."

"Bakalım," diyor, elini uzatıyor ve konuşurken parmaklarıyla nedenleri işaretliyor. Sesi benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak, ancak sesinin gücü yüksek ve net bir şekilde ortaya çıkıyor. "Üniversite iki saat önce bir e-posta göndererek kampüs içi barınmanın, yaz öğrencilerine açık yurtlardan birinde meydana gelen su baskınının ardından işleri yeniden düzenlemek için çabaladığını söyledi. Eğer kalacak bir yeriniz olsaydı, eşyalarınızla birlikte taşınırdınız, buraya değil. Bira içiyorsun ama burbonu tercih ediyorsun. Pembe bir elbise giyiyorsun ama pembeden nefret ediyorsun. Tam bir ezikle flört ediyordun, yabancıların sana dokunmasından hoşlanmadığın halde sana dokunmasına izin veriyordun. Başını yana eğdin. "Devam etmemi ister misin?"

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ama başımı dik tutuyorum. yukarı. "Öyle değildi.

"Bana çarpmak istemiyorsan, tamam, ama sonra Penny'nin babasını ara. Bir yatak ayrıcalığı için bir yabancıyla yatma.

"Belki de sadece hoşuma gitmiştir.

Kısa bir süre gülüyor. "Nelerden hoşlandığını biliyorum tatlım, hepsi bu değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ağlak bir bebek değilim ama stres dolu bir günün ve yutkunma ihtiyacının sonucu olan duygularımın içime hücum ettiğini hissedebiliyorum. Artık neyi sevdiğim hakkında *hiçbir* fikrin *yok*.

Bara bir yirmilik daha at. Callahan olmanın getirdiği özel ayrıcalığın bir başka hatırlatıcısı: zenginlik. Aile zengin, Sebastian ve kardeşlerinin vakıf fonları var. Bu arada benim de sakladığım dikkatli bir miktar param var ve bu yaz ona mümkün olduğunca az dokunmayı planlıyorum.

"Hadi," diyor. "Eve gidiyoruz."

Dirseğime uzanıyor ama ben geri çekiliyorum. "Ben iyiyim. Gidebileceğim bir yer var.

"Biz arkadaşız." Yüzünde bir yaz fırtınası öncesi çakan şimşek gibi bir acı belirliyor. "Bana yalan söyleme."

İrlanda. Gece kalmama izin verecek.

"Kalmayacağım." Lanet arabanda uyumana izin vermeyeceğim.

"Beni bırakacak mısın? Sen benim babam değilsin," diye homurdanıyorum. "Erkek arkadaşım da değilsin."

Yemi yutmuyor. Sadece başını sallıyor, her zamanki gibi sakın. Bunu evde konuşuruz.

"Hayır."

"Bardan çık o zaman."

Etrafıma bakıyorum. Beyzbol arkadaşları kırmızı deri kabinlerden ikisinde oturmuş, ellerinde biralarıyla gülüyorlardı. Ben olası bağlantıma konsantre olurken içeri girmiş olmalılar ve Sebastian neler olduğunu gördü. "Ne, kulak misafiri olmalarından mı korkuyorsun?"

Yüz ifadesi hafifçe yumuşar. "Senin işini herkesin işi haline getirmeyeceğim. Bunu sana yapmazdım.

Beni dışarı çıkarmasına izin verdim.

Barın dışındaki tuğla duvara yaslanmış, endişesi bir işaret feneri gibi yayılıyor. Telefonumu almak için çantama uzanıyorum. Erin'le bir gece geçirdikten sonra belki cesaretimi toplayıp Penny'ye babasıyla konuşup konuşamayacağını sorabilirim. Babasını sevmediğimden değil, iyi bir adam, sadece böyle bir iyilik isteyecek kadar Penny'ye yakın olduğumu düşünerek onu zorlamak istemedim. O yıllardır sahip olduğum ilk gerçek arkadaşım ve bunu mahvedecek bir şey yapmak istemiyorum.

"Benimle eve gel," diyor Sebastian. "Sen istemedikçe kimsenin bilmesine gerek yok. Izzy'nin pembe canavar yatak odasında uyuyabilirsin, seni rahatsız etmeyeceğim, söz veriyorum. Yarın maçım var, o yüzden erken kalkıp gideceğim."

Geçen dönem Izzy ile sıradan bir arkadaş olmuştum ve daha önce de onun odasında bulunmuştum. Yatağı çok pembe olsa da gülünç derecede rahat. Bir gece önce o aptal, yapış yapış yatak odasında zar zor uyudum ve tüm o ipek yastıkların arasında uykuya dalma düşüncesi biraz cazip geliyor.

Sebastian'ın odasının yan tarafta olduğu gerçeği olmasaydı.

-Bunun için sana hiçbir şey ödeyemem,"

diyorum. "Paranı istemiyorum.

Başımı sallıyorum. Ve senden bu şekilde faydalanamam. "Faydalaniyor olmazdım. Eğildi ve başını yukarı kaldırarak

Az önce barın üzerine bıraktığı yirmi dolarına bahse girerim ki bir yanı bana sarılmak istiyordur. Fiziksel temasa olan eğilimini neredeyse unutmayı başarmıştım. Güvenli bir yere kaçmalıyım ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Nefesini kulağımda hissedecek kadar yakınım. "Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, bedavaya kalmayacaksın. Bana bir şey söylemeni istiyorum.

Sesimin çeliğe dönüşmesini istiyorum. "Ona ne söyleyeceksin?"

Bakışlarımızın buluşmasına yetecek kadar geri çekiliyor. Acaba vurucu kutusundayken de yüzünde aynı yoğunluk var mı? Güneş ufkun altına inmiş, bu yüzden yüzü yarı yarıya lamba ışığıyla yıkanıyor, bir gözü karanlık, diğeri aydınlık. Acı verici derecede yakışıklı. Neredeyse altın gibi. Kalbim onun yakınlığında çarpıyor. Vücudum haince kasılıyor, görmezden gelinmesi çok zor olan yerlere ısı gönderiyor.

"Neden benimle çıkacağını söyledin ve sonra beni ektin?"

SEBASTIAN

Mia'ya iyi geceler diledikten DÖRT SAAT SONRA hâlâ uyanık, tavana bakıyor ve bir örümceğin hafif dokulu yüzeyde ilerleyişini izliyorum. Cooper, eğer onu görseydim, dinlenemezdim; onu yakalamanın bir yolunu bulur ve hemen dışarı çıkarırdım. Benimle takılmasına izin vermem sorun değil. Geceyi biraz daha az yalnız kılıyor.

Mia'yı eve getirdiğimde uyuyamayacağımı bilmeliydim. Bazen kolay oluyor ama çoğu zaman zihnim rahatlamayı reddediyor. Eskiden kabuslar yüzünden olduğunu düşünürdüm, onlardan korkardım, onlara yenik düşmemek için zihnime yalvarırdım, sadece boğazımda bir çığlıkla uyanırdım, ama şimdi emin değilim. Belki de kimyasal bir şeydir.

Her neyse, yanımda sadece bir örümcekle uyanık durumdayım. Tangerine Izzy'nin odasında; Mia yatar yatmaz arkasından koşarak geldi.

Koridorun sonunda, güvende ve mışıl mışıl uyuyor ve bu beni rahatlatmalı, ama onu barda o salakla gördüğümünden beri aklım durmuyor.

Mantiken, ne isterse yapmaya hakkı olduğunu biliyorum. Biz çıkmıyoruz ve hiçbir zaman da çıkmadık.

O zaman mı?

Lanet suratını yumruklamamak için kendimi zor tuttum.

Kalçasında, kumaşı karıştıran elinin anısı beni kışkırtıyor. Sanki ona sahip olma hakkını kazanmış gibi davranıyordu. Beden dili zorlama gibiydi. Kendini öyle bir duruma sokmuştu ki, en kötü ihtimalle canı yanabilirdi ya da en iyi ihtimalle ertesi gün kendini kötü hissedebilirdi. Tüm bunların sebebi gururuna yediremeyip oda hakkında bana mesaj atmasıydı.

Ben onun için geçici bir dönem miydim, tekrarlamak istemediği bir dönem mi?

Bunun bir anlamı var mıydı?

Sevdiğini biliyorum. Onu becerme şeklimden daha çok hoşuna gittiğini biliyorum. Son anda bir şey değişti ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Uyku gelmiyor. Bu gece olmaz. Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum. Yüzüme soğuk su çarpıyorum, uyandırılmaya ihtiyacım olduğundan değil.

Bu akşam ona fiyatımı söylediğimde, çünkü bir fiyata ihtiyacı vardı, yoksa ne kadar mantıklı olursa olsun benimle eve gelmesine izin verilmeyecekti, gülümsedi. Gülümsemelerini kataloglarken, bunu 'maske' kategorisine eklerdim. Bu cüret onu şaşırtmıştı ve etkilenmemiş gibi davranarak durumu sıradanlaştırmaya çalıştı.

"Hâlâ o günü mü düşünüyorsun?" demişti.

"Senin de öyle olduğunu biliyorum."

Yine yalan söylemeye çalışmadı. Sadece bir kez başını salladı, sanki sorduğum şeyin çok uzakta olduğunu düşünüyormuş gibi ve benimle evde buluşacağını söyledi.

Yüzümü bir el havlusuyla kuruluyorum, dişlerimi dudağıma gömüyorum.

Randevuyu kabul etmesinin ve sonra yanıyormuş gibi kaçmasının bir nedeni vardı. Cooper'ın odama dalıp ikimizi de yarı giyinik yakalamasının utancından daha derin bir şey. Sanki hepimizin hayatından aynı anda çıkmaya çalışıyormuş gibi saçlarını omzunun üzerinden atıp "Gidişimi izlemenin tadını çıkar Callahan" demesine neden olan bir şey.

Eve vardığımızda kapıyı arkamızdan kapattım ve ona döndüm. Oturma odasına baktı - ne de olsa o sabahdan beri eve girmemişti - ve Tangy'yi kucağına alıp ona sarılırken yüzünde bir şeyler titreşti. Mandalina tüm bu durumdan memnun görünüyordu. Belki de arkadaşında Penny'den bir şeyler bulmuştu.

"Söyle bana," dedim, "Lütfen Mia.

Tangy'nin kulaklarının arasına sokuldu. "Pazarlık konusunda pek iyi değilsin." "Ne?"

"Sana söyleyeceğimi söyledim ama ne zaman söyleyeceğimi söylemedim. Belki bir ay içinde söylerim. Ya da bir yıl. Ya da on.

Bir adım daha yaklaştım. "Bu gece olmaz Sebastian.

Yorgun sesi, ödünç aldığım soyadımı değil de adımı kullanması beni olduğum yerde durdurdu. Kız kardeşimin odasında kayboluşunu izledim ve kapıyı çalma girişiminde bulunmadım.

O gün bir şekilde çuvalladım. Benimle çıkma konusunda iki kez düşünmesine neden olacak bir şey yaptım. Hayatına girmeme izin verme konusunda bile. Ne olduğunu anlar anlamaz, onun güvenini tekrar kazanmak için ne kadar sürerse sürsün özür dileyeceğim.

Yıldızları görene kadar avuçlarımla gözlerime bastırıyorum ve sonra sessizce banyodan çıkıyorum. Kız kardeşimin kapısının altında bir ışık var.

Mia ışık açıkken uyumaz, o yüzden uyanık olmalı.

Kapıyı çalabilirdim. Kaçma sebebini söylemesi için ona yalvarabilirim. Ama bu gece cevap alacağımdan şüpheliyim ve tartışmak istemiyorum.

Genellikle uyuyamadığımda yemek yaparım ama Mia'nın duyup gelip araştırmasını istemediğim için gece koşusunu tercih ediyorum. Sabah ısınma hareketleri ve maç için tesise gitmeden önce zorunlu bir şekerleme yapacağım. Zamanında varıp makul bir performans sergilediğim sürece kimse bir şeyden şüphelenmeyecek ve sezonun geri kalanında da bu şekilde devam etmeliyim. Hoşuma gitse de gitmese de yaz ortasında ilk profesyonel kontratımı müzakere ediyor olacağım.

Evden arka kapıdan çıkıyorum ve Moorbridge şehir merkezindeki yerleşim bölgesinin tanıdık dar kaldırımlarına doğru ilerliyorum. Müzik dinlemiyorum, nefes alış verişime, spor ayakkabılarımin tabanlarının kaldırırma vuruşuna odaklanıyorum. Ara sıra yanan sokak lambaları dışında pek ışık yok. Kendimi daha hızlı itiyorum, neredeyse koşarak

Sessiz sokaklar, bir kediye korkutmak, bir çalının altında başka bir şeyin hışırdamasına neden olmak.

Yukarıda, yıldızlar. Bir hilal. Mia bu takımyıldızlarını bilirdi. Tokat.

Benimle yemeğe çıkacağını söyledi. Tokat.

Benden hoşlandığını sanmıştım. Tokat.

Ben beğendim.

Tokat.

Kendimi *onu severken* görebilirdim. Tokat.

O gitti.

Keskin bir köşeyi dönüyorum ve bir şeye (yapraklar, çöpler) basıp kayıyorum ve kendimi sokakta sırtüstü yatarken buluyorum. Ayı görmek için ağaçların arasından bakarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bir arabanın yaklaştığını duyana kadar orada kalıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. Nefesimi tutarken bir ağaca yaslanıyorum, parmaklarım kaba kabuğu tırmalıyor, yarı yarıya tırnaklarımın altından kıymıklar çıkarmak zorunda kalmayı bekliyorum. Çürük omzumu ağaca bastırıyorum, tüm ağırlığımla ona yaslanıyorum ve acı tıslamamın tadını çıkarıyorum.

Belki de onu seviyordum. Bilinçli olarak değil, tamamen değil, kardeşlerimin kendilerini partnerlerine verdikleri gibi değil, ama çok yakın bir şey. Belki de bana dokunuşunu, beni öpüşünü gerçek bir şefkatle karıştırdım, oysa bunlar sadece başka bir maskeydi.

Aynı şey değil, çünkü hiçbir şey o yağmurlu geceyle aynı olmayacak; hiçbir şey dünyada beklenmedik bir şekilde ve tamamen yalnız bırakılmanın dehşetine yaklaşamayacak, ama ona sahiptim ve o beni terk etti.

Sonunda her zaman olduğu gibi diğer ayakkabı da düştü.

Mia evimde olabilir, yan odada uyuyor olabilir ama o benim değil. Asla olmadı, olmayacak.

Ve eğer onun arkadaşlığını kazanmanın bir yolunu bulamazsam, onu hayatımda tutmaya çalışırım.

EYLEMDE KAYIP

Ertesi sabah ağzım kedi tüyüyle dolu olarak uyandım.

Mandalina, yüzümde memnun bir şekilde horluyor, onu hareket ettirdiğimde itiraz etmiyor. Bu kadar sevimli olmasaydı, boğularak öldürülmeye çalışıldığından şüphelenirdim. Dilimden bir tutam turuncu saç çekiyorum. Suya ihtiyacım var. Kahve. *Siyah Giyen Adamlar'ın* hafıza silici cihazlarından birine.

Neden geceyi Sebastian'da geçirmeyi kabul ettim ki?

Çaresizlik. Oh, iyi, güzel.

Burada olmak acı veriyor. Izzy'nin odasının her santimetresinde geçmişin anıları var. Cooper'ın doğum günü partisi için o banyoda hazırlandım, Izzy'nin Penny'nin saçını yapmasına yardım ettim ve mutfakta karşılaştığımızda Sebastian'ın bana bakışı? Neredeyse elimdeki kek tepsisini fırlatmama neden oluyordu.

Bu beni Julio ile dans etme olayına da götürdü, çünkü insanların bizi görüp ikimizi bir araya getirmesinden korkuyordum. Kimse görmedi ve ben de partiden sonra onun odama girmesine izin verdim. Ertesi sabah vücudum en tatmin edici şekilde ağrıyordu; beni kapıya karşı ve sonra tekrar yatakta becerdi, beni o kadar yakın tuttu ki gücünün beni kapsadığını hissettim. Yeterince eminim. Omzunu ısırdım ve o sadece güldü ve bana tekrar yapmamı söyledi, daha sert.

İki elimi yüzüme sürerek zihnimin bu anıyı silmesini istiyorum.

Anın içinde kalmalıyım. Su. Kahve.

Önce işlemeli ve saçıma şekil vermeliyim.

Hala Izzy'nin güzellik ürünleriyle dolu olan banyodan çıktığımda - sanırım Izzy Callahan olduğunuzda Manhattan yazınız için pahalı cilt bakım ürünlerinizden yeni şişeler alabiliyorsunuz, sorun değil - ve giyindiğimde kendimi daha iyi hissediyorum. Nasıl olursa olsun, gerçek bir gece uykusuna ihtiyacım vardı ve büyük ölçüde bunu aldım. Kafeini elime aldıktan sonra Alice'in bana gönderdiği kodu tuşlayabilirim. Belki şansım yaver gider ve konut departmanı önce beni arar.

Saçımı topuz yapıyorum, dizüstü bilgisayarımı kolumun altına sıkıştırıyorum ve koridora çıkmadan önce Tangy'yi alıyorum.

Tabii ki.

Derin bir nefes alıyorum. Muhtemelen kahvaltı ediyordur.

Ancak aşağıya indiğimde yalnız olduğum çok açık. Ev sessiz, sabah ışıyla dolu ve bir toplu iğne kadar temiz. Battaniyeyi bile kanepenin arkasına düzgünce katlamış. Ön perdelerden bakıyorum ve arabasının garaj yolunda olmadığından emin oluyorum. Erken kalkmak konusunda şaka yapmıyordum.

Mandalina'yı mutfakta bırakıyorum. Doğruca yemek tabağına gidiyor ve orada bırakılan kahvaltılıkları yutuyor.

Yalnız olmam en iyisi. Belki eşyalarımı görmem gerekmeden önce yeni bir odaya taşıyabilirim. Sonra da yaz projem üzerinde çalışabilirim: Sebastian Miller-Callahan'ı Yenmek. GOSMC. NASA kısaltmalarına bayılıyor. Dün gece uykuya dalarken bunu düşündüm, hemen yan odada olduğunu unutmak için elimden geleni yaptım.

Şu andan itibaren, GOSMC Projesi resmen başladı. Mutfak tezgahında bir not olması dışında.

Tabii ki bir not bırakmış. O dağınık el yazısını görünce yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum ama sonunda yine kaşlarımı çatıyorum.

O;e, 3i Rngelα...

√Ben ent ena i e > c o 'nun 9×σ ce'sindeyim. Ja; Nesp esso capsulas in the ax a io in i a of the maqvi a ; the le ³e of axe a qve ce gvs9a is in the nere a. Jice axe a co ma zana; al e>d'a', ca ién in the xe(ige'atσx. No olrites la ca ela.

-C

p.d. Ci qvie'e' xe i al jvego, p'epvnta po' şilly. 3eja'é vn Sole9o 'Kaptan Kix ' altında.

PS Comos amigo'.

Notu küçük bir kare şeklinde katlıyorum ve dikkatlice yere bırakıyorum. Bu GOSMC Projesi için iyi. Hiçbir şey bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden daha hızlı geri adım attıramaz. En azından yatak odasının dışında. Bize arkadaş diyebilir ama ben daha iyisini biliyorum. Asla sadece arkadaşı olamam ve o benden daha iyisini hak ediyor. Bu bir matematik denklemi ya da bir kod satırı kadar basit. Şansımız yaver giderse, Penny ve Cooper'ın iyiliği için yıllarca yollarımız kesişmeden birbirimizin yörüngesinde olacağız ve bir gün onu başka bir kızla göreceğim, kız onun için mükemmel olacak ve ben de *gülümseyip* çok hoş bir çift olduklarını söyleyeceğim. Onun yerine Penny'nin en iyi arkadaşı olacak ve Facebook'un bir sonraki versiyonunda onların fotoğraflarını gördüğümde yine gülümseyeceğim .

O kahveye gerçekten ihtiyaım var.

Makine ısınırken, yulaf ezmesini ısıtmak için mikrodalgayı kullanıyorum, üstüne tarçın ekliyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Çalışmam gerek, düşünmem değil. Hayır... güveç ya da zihnim ne yapmak istiyorsa.

Ancak, kodu beş anlamsız saniye boyunca taradıktan sonra elimde olmadan telefonumu çıkartıyorum.

Sebastian'la paylaştığım terk edilmiş mesaj dizisini gördüğümde rperiyorum. Son zamanlarda bana mesaj atmadı ama cevapsız bıraktığım koca bir ileti dizisi var. Ona karşı ne kadar kötü davrandığımla yüzleşmek zorunda kalacağım için cevap yazmaya cesaret edemedim.

de **Nisan**

SEBASTIAN

Mia, bugün hakkında
konuşalım.

Cooper ve Penny birlikte olmamızı umursamıyorlar.

Konuşalım. Lütfen.

9 Nisan

Seni önemsiyorum Mia. Bir arkadaş olarak, eğer tek istediğin buysa.

Sadece konuş
benimle.

13 Nisan

Bekliyorum, gelmek istersen

Sanırım gelmek istemedin.

de Nisan

Tamam, Di Angelo. Kapat beni, ama Penny'yi dışarıda bırakma.

Yutkunuyorum, yanaklarımdaki kızarıklığın boynuma doğru süzüldüğünü hissediyorum. Bana mesaj attığını görmek, her birini görmezden gelmek canımı yakıyordu. Ama ona bir şans vermek istememiştim. Zaten bu onun kendi yararınaydı. Benden ne kadar çabuk nefret eder ve gitmeme izin verirse, onu gerçekten hak eden bir kıza aşık olmak için o kadar çabuk çalışabilirdi.

Şimdi bu hariç... bu nezaket. Cesaretimi toplayabilirsem ona söyleyeceğime söz verdiğim şey dışında beni bedavaya evine aldı ve bana kahvaltı hazırladı. Benden nefret etmek için her türlü hakka sahipti ama bize arkadaş dedi. Son mesajını geçip sonuna kadar ilerliyorum ve o daha iyi düşünmeden cevap veriyorum.

SEBASTIAN

Lafı bile olmaz, di Angelo.

Kahvaltı için. Kalmama izin verdiğim için teşekkür ederim.

Ama oyunu daha sonra yapamam. Yapacak işlerim var.

Tamamdır. Gitmeden önce Tangy'nin su içtiğinden emin ol, tamam mı? Ayrıca ikramlar da var. lavabonun yanındaki çekmecedeki.

Cevap verdiğimde gözlerim yanıyor. Belki de yalnız olduğum içindir. Ya da sadece üç gün sonra bu yazdan yorulmuş olmamdan. Bu gece işim yok, ama onu görmek de istemiyorum, vücudum ondan hak etmediğim şeyleri istemem için yalvarırken değil. Şimdi ve en başta hiç yapmadım. İşleri yine berbat edip onu yine inciteceğim.

Başkası için yulaf ezmesi yap. Başka bir kız için gişeye sevimli takma isimlerle bilet bırakın.

Tabii ki bir sorun yok

BİRKAÇ SAAT SONRA, kanepeye geçtim, battaniyeye sarınmıştım, Tangy dizüstü bilgisayarımın yanında sıcak tutuyordu. Sebastian'da çalışmaya teslim olduktan sonra (dışarı çıkmayı düşündüm, ancak sessiz, kutsanmış serin ev direnmek için çok cazipti), yavaşça kendime bir tür yuva yaptım. Laptop şarj aleti. Ağır buzlu su. Işığı filtreleyen mavi gözlüklerim, notlar için kullandığım not defterim. Televizyonda *The Mindy Project* çalışıyor, altyazılı ve sessiz. Daha sonra kampüsteki planetariumda yardıma ihtiyacı olan olup olmadığını soruyorum, bu yüzden güneş sistemi hakkında halka açık bir gösteri yapacağım. Planetarium beyzbol sahalarından uzakta, yani Sebastian'la karşılaşma ihtimalim yok.

Böyle çalışmak cennet gibi.

Midem gurulduyor ama duymazdan geliyorum. Buzdolabını yağmalamak istemediğim için sipariş vermeliyim, ama bu beni başka bir kodla şaşırtmaktan çok daha fazla çaba gerektirir.

Sehpanın üzerinde duran telefonum gelen bir aramayla çalışıyor. Izzy. Kahvaltıdan sonra, geceyi onun odasında geçirdiğimi bildirmek için ona mesaj attım. Telefonu elime alıp omzumla kulağım arasında tutarak hızlıca bir şeyler yazıyorum.

"Merhaba, Izzy.

"Kayıp!" Dışarıda olmalı; araba ve kalabalık sesleri kulaklarımı dolduruyor. "İyi misin?"

"Um, evet. Ben iyiyim. Odanı kullandığım için özür dilerim.

"Oh, benim için sorun değil. Bir saniye." Bir an sözünü kesip konuşmaya devam ediyor ama ne dediğini anlayamıyorum. "Kusura bakmayın, ofise dönmeden önce öğle yemeği yiyeceğim. Düğün planlama dünyasında hafta sonu diye bir şey yoktur. Ofis değil, bu kurumsal bir şey değil ama patronumun dairesinde ofis olarak kullandığı güzel bir süiti var. Ayı bir girişi ve her şeyi var. Yukarı Doğu Yakası'ndaki bu binalar çok süslü. Sen ne yapıyorsun bu arada? Seninle uzun zamandır konuşmadım. Yaz için ayrılmadan önce seni göremedim bile!"

Sonunda durakladı. Boşluktan yararlanıp çaresizce gülümsüyorum. Tam bir kasırga ama çok sevimli. "Ben sadece istemedim..."

"Sen onu terk ettikten sonra kardeşime yakın olmak mı?"

Ürperiyorum. "Evet."

"Tekrar birlikte misiniz?" "Ne?"

Hayır."

Sesindeki hayal kırıklığı açıkça fark ediliyor. "Yani g e c e y i bizim evde geçirdin ve onunla öpüşmedin bile öyle mi?"

"Ben senin odanda kaldım, Iz. Ayrıca, biz hiç gitmedik..."

"Oh, onu becermen umurumda değil," diye iç çekerek araya giriyor.

"Orada hiç aksiyon yaşamıyorum ki. Cooper ve Sebastian bundan emin oluyor."

"Bu şey gibi görünmüyor..."

"Aman Tanrım."

"Ne?"

"Oh, hayır. Boo. Alexander Skarsgård'ı gördüğümü sandım ama o da sarışın, seksi bir adamdı." Boğazını temizliyor. Biliyor musun, sanırım Moorbridge'de de bir tane var. Beyzbol oynuyor."

Beni göremiyor olsa da gözlerimi deviriyorum. "O senin kardeşin değil mi?"

"Bir erkek çekici olduğunda bunu anlayabilirsin, Mia."

Benim için sorun değil. Sadece... bu çok fazla. Bu çok fazla.

Hoş.

Mırıldanıyor. "Çok çabalıyor."

"Ne yapmak?"

"Nazik ol. Sebastian ol.

"Ne demek istiyorsun?"

Kendi adına birine teşekkür ediyor. "Sandviç alındı. Önce ben oturayım. Oturacak bir yer bulması için sırada beklerken neredeyse dişlerimi gıcırdatıyorum. Ona özellikle nerede olduğunu sormayı düşünüyorum ama bu onu raydan çıkarır ve kendime rağmen söyleyeceklerini duymak istiyorum. *Sebastian* olmak için neden bu kadar çabalıyor?

"Sorun değil," diyor sonunda. "Bu harika bir şey. Beklediğimize değdi."

-Izzy," diyorum. "Oyun olsun diye oynamayı takdir etsem de..."

"Biliyorum, biliyorum. Annenle babanın gözlerinin önünde öldüğünü görmüyorsun ve biraz da kafayı yemiyorsun, değil mi? Emin değilim, çünkü eğer biriyle konuşuyorsa, o da Cooper'dır, ama sanırım kabuslar görüyor. O iyi bir adam ama bunun nedeni pozitif olmak için çok çabalaması."

Midem bulanıyor. Dün gece dışarı çıktı, bundan eminim. Uyandığımda koridorda sesini duydum ama yataktan çıkmadım. Neredeyse ona mesaj atacaktım ama vazgeçtim.

Hikayenin ana hatlarını biliyorum. Anne ve babası o on bir yaşındayken bir trafik kazasında ölmüş. Richard Callahan babasının en iyi arkadaşıymış, o yüzden daha sonra karısıyla birlikte onu evlat edinmişler. Sanırım Callahan'lara çok yakın olduğu için, daha önce sahip olduğu aile hakkında fazla düşünmedim. Anne ve babasını çok sevmiş ve kaybetmekten nefret etmiş olmalı. Ne kadar kavga edersek edelim, kendi ailemi kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

"Bu korkunç bir şey."

Sesi de aynı derecede yumuşak. "Evet. Artık ondan hoşlanmıyorsan, her neyse. Ama onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmış olmalısın, çünkü depresyondaydı ve asla öyle olmaz, bu yüzden sadece... onun arkadaşı ol, tamam mı? Bir arkadaş asla kötü bir şey değildir."

SEBASTIAN

Oyun öncesi rutinimin en iyi kısmı vuruş antrenmanıdır.

Sol sahadaki tüm yeteneğime rağmen, atışları kovalamayı ve vuruşları olduğu yerde durdurmayı seviyorum, vurucu kutusunda kendimi daha rahat hissediyorum. Her zaman iyi bir vuruş gözüne sahip oldum ve sadece antrenman yaparken vurabileceğim çok sayıda iyi atışım var. Babam da bu özelliğiyle tanınırdı ve yıllar boyunca birlikte çalıştığım her vuruş koçu vuruşlarımızın neredeyse aynı olduğunu söyledi. Aynı bacak vuruşu, aynı süpürme kavisini.

Harika bir falsolu topa sahip solak Ozzy atış koçumuzla bir şeyler üzerinde çalışırken, ben vuruş kutusundan çıkıyorum. Yakamı boynumun altına sokup eldivenlerimi ayarladıktan sonra sopanın ucunu kramponlarıma vuruyorum. Batıl inançlarım yok ama yine de bir rutinim var.

Bu oyun iyi olacak. Bunu hissedebiliyorum. Bryant'ın bu geceki atıcısı rotasyonlarının en alt sırasında. Odaklanmayı başarabilirsem, kalelerde biraz hasar vereceğim ve umarım birkaç haftadır içinde bulunduğumuz kötü durumdan kurtulmamıza yardımcı olacağım.

Mia gelmezse muhtemelen daha iyi konsantre olacağım.

Bu durum McKee'nin beyzbol ve softbol programlarının bilet gişelerini yöneten Billy için bir bilet bırakmama engel olmadı. Kaptan Kirk için bir bilet. Umarım komik olduğunu düşünür. Yıldızları o kadar çok seviyor ki bunun iyi bir bahis olduğunu düşündüm.

Tam kulübeye yerleşmiştim ki Koç Martin beni yanına çağırdı. Kirli bölgede duruyordu, kolunun altında bir pano vardı. Callahan, bir kelime.

Ozzy'ye omuz silkip kaçtım. Hunter onun yerine vurucu kutusuna girdi.

Parıltıyı engellemek için beyzbol şapkamı düzeltiyorum. "Koç?"

Koç Martin ile tanıştığım andan itibaren ona hayranlık duydum. Uzun süredir beyzbolun içinde olan ve insanlar ABD'deki oyunun çok yavaş, çok sıkıcı ya da çok yavaş olup olmadığını sorgulasa bile beyzbola olan sevgisini kaybetmeyen biri. Cooper McKee'de hokey oynamaya karar verdiğinde, daha doğrusu Richard onun yerine karar verip Cooper'a en iyi hokey okullarından birkaçı arasında seçim yapmasını söylediğinde, mantıklı seçim bize katılmaktı ve şansımıza McKee'nin beyzbol programı da fena değildi. Geçen sezon çok kötüydük ve bu sezon da çok kötüyüz ama bunun nedeni Koç Martin'in çabalamaması değil. Bazen sporda şans, insanların inanmak istediğinden daha büyük bir faktördür. Bazen elinizden gelenin en iyisini yaparsınız ama başka bir takım sizi yener.

Koyu, bronzlaşmış kahverengi eli keçi sakalını ovuşturuyor. beni düşünürken. "Taslak hakkında konuşmaya başlayabiliriz diye düşünmüştüm."

Koç Martin hiçbir zaman birinci lige çıkamadı. Kariyerini sonlandıran bir sakatlık geçirmeden ve koçluğa odaklanmadan önce Dodgers'ın ikinci lig sisteminde oynadı. Zirveye tırmanmanın ne kadar yorucu olabileceğini biliyor.

Başımı salladım, sopama yaslandım. "Bu da ne böyle?"

"Bugüne girerken planımız buydu," diyor. "Aklının nerede olduğuna dair bir fikir edinmek. Ama sonra bu sabah *The Sportsman*'den bir telefon aldım.

Hay aksi. Muhabire henüz yanıt vermedim ama sanırım yine de profili yayınlamaya devam edecek. Eğer koçla temasa geçerse, listede Richard ve Sandra da olacak. Ne de olsa NFL'den emekli olduğunda Richard'ın profilini çıkarmışlardı. Bir dekorasyon ekibi aile fotoğrafı çekimi için tüm evi güzelleştirirken Sandra'nın tamamen stresli bir şekilde etrafta koşuşturduğunu hatırlıyorum.

"Y?"

"Onlar da benimle aynı fikirde, taslak hakkında düşünüyorlar. Sonunda Jake Miller'ın oğlunun zamanı geldi."

"Evet, efendim."

"Onunla konuşmamı ister misin?" Ciddi gözlerle bana bakıyor. "Senden henüz haber almadığını söyledi."

"Bir mesaj bıraktı. Ben sadece... Ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Başını sallıyor. Şüphesiz baban hakkında konuşmanı isteyecektir.

Yıllar içinde insanlar işe karışmaya çalıştı ama çoğunlukla Richard ve Sandra beni bundan korudu. Belgesel bölümleri. Reds ve genel olarak beyzbolla ilgili anılar. Gençken tam olarak bir röportaj verdim; on altı yaşıma girdiğim yaz Reds babamın numarasını emekli etti ve beni de törende görmek istedi. Ama çoğunlukla, bunların hepsi bana yabancı. Bir muhabirin bu anılara müdahale etmesi fikri beni ürpertiyor ve aklımın bir köşesinde gelecekle ilgili en ufak bir şüphe yok, inatçı ve kaybolmayı reddediyor.

Ona bir ses vereceğimden değil. Ben bir beyzbol oyuncusuyum, hikayenin sonu.

"Eminim efendim.

Onunla konuşmak zorunda değilim. Karar senin. Seni övmekten mutluluk duyarım evlat, ama göze batmak istemezsen anlarım. Ben senin koçunum, seçilsen de seçilmesen de, işimin bir parçası da seni korumak.

Boğazımdaki duygu yumağını yutuyorum. Bu konuşmalar sırasında, benim için gerçekten bir baba gibi olan Richard'ı hatırlıyorum.

Richard ve ben ne zaman beyzbol hakkında konuşsak, şimdi solmuş, ancak babamla aynı şeyler hakkında yaptığım konuşmaları vurgulayacak kadar renkli anı parçaları ortaya çıkıyor. Sürekli yollarda olmasına rağmen, mümkün olduğunca çok maçıma giderdi. Profesyonel beyzbol bir oyuncudan çok şey bekler. Sadece oyunun kendisi değil, hazırlık ve zaman da. Bu bir maraton.

Sezon sonrasına kadar bahar antrenmanları, az sayıda ve geniş aralıklı molalarla her gün yeni bir oyun için yeniden başlar.

"Teşekkür ederim," diyebildim.

Koç geniş bir el ile omzumu sıktı ve şöyle dedi: "Neden onunla iletişime geçip karar vermiyorsun? Richard'ın da bazı fikirleri olabilir.

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Richard'ın her zaman sahip olduğu bir şey varsa, o da fikirleridir."

Koç gülüyor. Sen iyi bir çocuksun, Callahan. Tüm takım ısınmaya başlamadan önce git birkaç alıştırmaya yap.

Nihayet maçtan hemen önce telefonumu kontrol etme şansını buldum. Bu sabahki konuşmamızdan sonra Mia'dan daha fazla mesaj görmeyi umuyordum ama hiçbir şey yoktu. Tek bildiğim, daha sonra eve döndüğümde Mia'nın çoktan gitmiş, başka bir yatak odasına yerleşmiş olacağı.

Umarım olmaz. Eğer onu en azından arkadaş olmaya ikna edeceksem, bu en iyi seçenek. Yan odada yatmadıktan sonra, güz dönemine kadar onu görüp göremeyeceğimi kim bilebilir?

Ancak, Richard'dan bir sesli mesaj var. Ne yazdığını az çok biliyorum, muhabirin röportaj için ona ulaştığına şüphe yok, bu yüzden sadece numarasını çeviriyorum.

O tanıdık derin ses kulağımı dolduruyor. "Sebastian?"

Babam olmadan önce bile, zihnimde hayattan daha büyük bir figürdü. Küçükken Callahan'ların ziyaretine bayılırdım, sadece James ve Cooper'ı değil Richard'ı da görmeye gelirlerdi. Onu ve babamı geniş arka bahçemizde futbol topunu ileri geri fırlatırken hatırlıyorum. James dokuz yaşındaydı, yani Cooper ve ben yedi yaşındaydık ve hepimiz sırayla koşucu oynuyorduk. O gece için oyun kurucu olmak sol açık olmaktan daha iyi gelmişti. Bunu Richard'a söylediğimde, o ve babam birbirlerine bakıp güldüler.

"Hey," dedim. "Mesajını aldım."

"Oyun yakında başlayacak, değil mi?"

Dolapların üzerinde asılı duran duvar saatine bakıyorum. Çocukların çoğu yedek kulübesinde, ilk atıştan önce dinleniyorlar ama benim formamı giymeyi bitirmem gerekiyor. Bir dakikam var.

"Muhabirle bağlantı kurabildiniz mi?"

"Hayır." Başımı bir gümbürtüyle dolabıma yaslıyorum ve panelin üstündeki bronzla işlenmiş '17' harfine göz kırpiyorum.

Tahta. "İlk seferinde telefona cevap vermedim."

"Onunla konuşmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Başımı salladım, sonra beni göremediğini hatırladım. "Evet, efendim."

"Onları her zaman yönlendirebiliriz. Benim orada biraz etkim var. Eğer dikkatinizi oyununuzdan uzaklaştıracaksa bunu yapmanızı istemiyorum. Sezon sonuna kadar her şeyinizi vermenin ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz."

"Biliyorum."

İç çekiyor. Onunla konuşur, ne kadarını bilmek istediğini öğrenirdi. Babanı hangi yollarla bu işe bulaştırmak istediğini. Sen artık bir erkeksin, Sebastian. Babanın mirasını senden başka kimse koruyamaz. Görüntülü sohbete geç, seni görmek istiyorum."

Yapıyorum ve yüzü ekranı doldurduğunda, kardeşleriminkine çok benzeyen o mavi gözler bana o tanıdık ciddiyetle bakıyor. Richard Callahan yıllardır futbolu bırakmış olsa da, fiziksel olarak zinde, zihinsel olarak güçlü ve tek bir bakışıyla bir adamı soldurabilecek kapasitede. Emekliliği bir tatilden ziyade medya ve yayıncılığa bir dönüş oldu ve *The Sportsman* üzerinde etkisi olduğundan hiç şüphem yok.

Seninle gurur duyardı, evlat. Senin için hep hayalini kurduğu yere geliyorsun.

Göz kırpıyorum. Onun bu şekilde açık yüreklilikle konuştuğunu duymak nadir rastlanan bir şey. Belki de Cooper onu sandığımızdan daha fazla değiştirmişti. "Teşekkür ederim."

Hafifçe gülüyor ve bir elini hâlâ gür olan gümüş rengi saçlarında gezdiriyor. "En azından bir beyzbol oyuncusu oldun. Hem de çok iyi bir beyzbol oyuncusu ve her geçen gün daha da iyiye gidiyorsun. Eğer olmasaydın Jake beni asla affetmezdi."

Kalbim göğsümde sert ve hızlı bir şekilde atarken odanın kenarları yarım saniyeliğine bulanıklaşıyor. Anma konuşması beni gülümsetiyor, ancak getirdiği küçük panik ışığını da görmezden gelemiyorum.

EYLEMDE KAYIP

SEBASTIAN, evde istediği her şeyi yapabileceğini KESİN OLARAK SÖYLEMEDİ.

Özellikle hoş karşılanmadığını söylemedi. Izzy'yle daha önce konuştuğumda bana tüm kalbiyle şunları yapmamı önerdi: Cilt bakım ürünlerini kullanmamı, Callahan'ın ortak yayın hesaplarını kullanarak istediği her şeyi izlememi, Cooper ve Sebastian'ın video oyunlarını oynamamı, kardeşiyle yatmamı, kilerde bıraktığı browni karışımını kullanmamı, yine kilerde bıraktığı margarita karışımını kullanmamı, Penny ile aralarında gidip gelen müstehcen aşk romanlarından birini okumak, birden fazla kez tek başına ve daha nadiren de çok sarhoş bir James Callahan ile *Mamma Mia*'yı söylemek ya da *The Notebook*'tan güzel bir ağıt yakmak ya da iki ya da belki üç kez bahsettiği gibi *kardeşiyle yatmak*.

Buzdolabını kontrol ederken kaşlarımı çatıyorum. Sarhoş olmayı tercih ederim.

Sebastian'la yatmaktansa margaritalarla, aptalca bir içkiyle ve ABBA'yı geveleyerek konuşmayı tercih ederim. Izzy'nin bunu kaydetmesine bile izin verirdim, eğer bu onun aptalca güzel yüzüne bir daha asla bakmamak anlamına geliyorsa.

Bir kutu yumurta ve biraz domuz pastırması buldum. Annemin, ninemin ve birçok teyzemin defalarca çabalamasına rağmen mutfakta hiçbir zaman iyi olamadım. Annem iki Noel önce levreği neredeyse mahvettiğimde bunun için yeterli sabrım olmadığını söyledi ve çabalarımın çoğu en iyi ihtimalle vasat bir tatla sonuçlanıyor. Ancak yumurta oldukça kolay olmalı. Bir yumurta ve biraz domuz pastırması bile kızartabilirim.

Midem yüksek sesle gurulduyor. Planetaryuma gitmem gerekene kadar durmadan çalıştım ve sonra otomatta tuz ve sirke cipsinden başka bir şey yoktu, bu yüzden sadece su şişemden içtim ve midemdeki sancıları görmezden geldim. gösteriyi yürütürken. Pazar gecesi için fena bir katılım değildi, çoğunlukla yapacak bir şeyler arayan yaşlı insanlar.

Ayrıca beyzbol sahasının etrafında araba kullanmaktan da kaçındım. Bunun için kendimle gurur duyuyorum. Umarım Sebastian dönene kadar Izzy'nin odasına kilitlenmiş olurum. Aşk romanlarından birini bile deneyebilirim.

Bir kızartma tavası buluyorum, ateşi yaktığımda yanan mavi alevi yumuşatıyorum ve pastırmayla başlıyorum.

Eğer o aşk romanlarından birini okusaydım ve bende bir şeyler yapma isteği uyandırsaydı. o eve gelmeden önce olmalı. Telefonuma baktım. Muhtemelen zamanım var. Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var. Bu evde olmak, işim için yararlı olsa da, onu zihnimden kovmamı zorlaştırdı. Ne yazık ki sel en sevdiğim vibratörü mahvetti ama idare edebilirim.

Randevumuzu planladığı gece, onunla bir haftadır konuşmamış olmama rağmen neredeyse restorana gidiyordum. Yeni bir elbise almıştım, orman yeşili, vücudumu güzel gösteren bir elbise. Makyajımı yaptım ve saçımı kıvırdım. Ama o adımı atmak için kendimi zorlayamadım. Sadece orada olmadığını görmek için gitmek istemiyordum ve eğer oradaysa, bu yola gerçekten girmek isteyip istemediğimi bilmiyordum.

İnsanlar randevularda ne yapar? Ne hakkında konuşur? Görgü kuralları her şeyi garipleştirmez mi? Bir ilişki, flört hakkında sohbet etmekle aynı şey değildir, bu yüzden onu yanımda istediğimi nasıl bilebilirdim?

Hava lezzetli domuz pastırması gibi kokmuyor. Yanık kokuyor.

Lanet olsun.

"Kayıp mı oldunuz?" diye sesleniyor Sebastian, tam da yangın alarmının çaldığı anda.

Kulağımı delen ses dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Ocağı kapatmak için ileri atılıyorum ama elim tavanın kenarına değiyor. Parmak eklemlerimde ağrılar oluşuyor.

Sebastian sokak kıyafetleriyle mutfağa giriyor, çantasını omzuna asmış. Beni görünce küfrediyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve yine aptal gibi bakıyor. Kızartma tavaını ocağın arkasına taşırken dişlerimi kıracak kadar sıkıyorum, fanı açıyorum ve yüzünde donuk, kararlı bir ifadeyle beni lavaboya doğru itiyor.

Suyu açıyor ve elimi nazıkçe suyun altına sokuyor. Acıdan neredeyse inleyecektim ama yutkunmayı başardım.

"Şunu orada tut," diye emrediyor. Mutfak kapısını açıyor, sonra masadan bir dosya alıyor ve durana kadar yangın alarmının üzerinde sallıyor. Hava hafif dumanlı ama yine de öksürmeme neden oluyor. Sesindeki rahat emirle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, diğer elimle tezgahı tutmama neden olan haince bir tepki.

Önce sel. Şimdi de bu. Muhtemelen benim beceriksiz bir aptal olduğumu düşünüyordur. Bu düşünce bile bir şeyleri tekmelemek istememe yetiyor. Hiçbir zaman zor durumdaki bir genç kız olmadım, ama bu, beni kurtarmak için birkaç gün içinde ikinci kez çullanışı ve biz arkadaş bile değiliz.

Bana dönüyor, yüzünde hâlâ o dikkatli ifade var. Öfke mi yoksa endişe mi olduğunu anlayamıyorum. Umarım öfkedir. Öfkeyi görmezden gelmek endişeyi görmezden gelmekten daha kolaydır. "İyi misin?"

Kaşlarımı çattım. "Doğru."

Şu yanmış pastırmaya bak. "Onu sen yaktın."

"Ben..." diye araya giriyorum, sonra kendimi destekliyorum. "Dikkatim dağıldı. Özür dilerim."

Dondurucudan bir torba buz çıkarır ve bir kurulama bezine sarar. "Al. Otur."

"O kadar da kötü değil."

"Kabarmasını istemiyorum," diyor. "Al şunu."

Bar kavgasından sonraki gece, yüzünde bir morlukla beni görmeye geldiği zamanı mı düşünüyorsun? O zaman ona buz torbası önermiştim. Daha sonra beni becerdiğinde, daha önceki her şeyi yalanlayan yavaş bir şefkatle oldu. Ellerin tenime dokunuşu o kadar şefkatliydi ki, o gece daha önce görmüş olmama rağmen yumruk attığını hayal bile edemiyordum. Penny ve Cooper için, ama aynı zamanda benim için.

Boğazıma düğümlenen kelime karmaşasını yutuyorum ve buz torbasını alıyorum. Adadaki taburelerden birine oturuyorum ve onun mahvolmuş pastırmayı atmasını, tavayı yıkamasını, sonra kurutup tekrar ocağa koymasını izliyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum o daha fazla pastırma koyarken.

"Açlıktan ölmeni istemiyorum," diyor. "Yulaf ezmesinden beri bir şey yemedin, değil mi?"

Kendimi daha yetkili hissediyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"O zaman ben haklıyım." Buzdolabından bir bira çıkarıyor, avucunun içiyle o kadar rahat ve ne yazık ki sıcak bir hareketle kapağını açıyor ki bana bakıyor ve yarısını bir dikişte içiyor. "Seni o çalışma moduna girdiğinde gördüm, biliyorsun. Eminim sana beyzbol topuyla bile vurabilirim ve karnına vurana kadar fark etmezsin."

Gözlerimi deviriyorum ama bana uzattığı birayı kabul ediyorum. "Sen bunu asla yapmazsın."

"Hayır," diye kabul ediyor. Ocağa geri dönüyor, benimkinden çok daha dikkatli bir elle pastırmayla ilgileniyor. Sonra bir kâse çıkarıyor ve ben izlerken içine birkaç yumurta kırıp tuz, karabiber ve kırmızı biberle çırpıyor. Buzdolabından rendelenmiş kaşar peyniri ve ekşi kremayı çıkarıp yumurta karışımına katıyor. Baktığımı biliyorum ama elimde değil; o kadar deneyimli bir el ile çalışıyor ki kıskanıyorum. Nana'nın mutfakta geminin pruvasındaki bir denizci kadar sakın bir şekilde nasıl aktığını hatırlıyorum.

"Neden ekşi krema?" diye soruyorum.

"Güzel bir lezzet katıyor," diyor. "Ayrıca kabarık kalmalarını sağlıyor."

"Hiç bu şekilde yememiştim."

"Izzy onlara doyamıyor".

"Onunla daha önce konuştum." O başka bir tava çıkarıp ocağı yakarken ben havlunun kenarıyla oynuyorum. Pastırmayı da çeviriyor. Mutfak keskin kokulardan ziyade lezzetli kokuyor ve arka kapıdan gelen gece havasıyla birlikte tüm sahnede rahat bir şeyler var. Neredeyse ev gibi. "Margarita içmemi ve kardeşin gibi *Mamma Mia* söylememi önerdi."

Gülümsüyor. Zaten yakışıklı olan yüzünü aydınlatan bir gülümseme bu ve ona baktığımda neredeyse nefesimi kesiyor.

"Bu harikaydı," diyor. "James'le sadece bir kez tanıştığını biliyorum ama inan bana, neredeyse hiç içki içmez, içtiği zaman da tam bir parti olur."

Biramdan bir yudum aldım. "Akşam yemeği için kahvaltının daha uygun bir yol olduğuna karar verdim."

"Pastırmayı bir kerede fazla ısıtamazsın, yanar." Kâğıt havlu serili bir tabağa birkaç mükemmel gevrek parça yerleştiriyor ve ardından yumurtaları diğer tavaya döküyor. Sesinde sanki daha önce söylemiş gibi sevecen bir ton var. Bahse girerim Izzy içindi.

"Sebastian?"

Spatulayla yumurtaları çırparken omzunun üzerinden bakıyor. Maçtan sonra aldığı duştan dolayı saçları hâlâ ıslak.

Dudaklarımı ıslattım. "Kazandın mı?"

Yüz ifadesi kapanıyor. "Hayır. Ekstralarda kayboldum. "Özür dilerim."

Yüzündeki hayal kırıklığı göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur. Omuz silkiyor. "Zor bir dönemden geçiyoruz."

Birkaç dakika sonra önüme bir tabak koydu. Üzerine kırmızı biber serpilmiş bir yığın kabarık yumurta, iki parça mükemmel çıtır pastırma ve tereyağlı kızarmış ekmek.

"Dışarıda yiyelim," diye öneriyor. "Güzel bir akşam."

Elimin nasıl acıdığını görmezden gelerek onu dışarı kadar takip ediyorum. Minnettarlığımı dile getirmek yerine onu öpmeyi ne kadar çok istediğimi görmezden gelerek.

Burada bir ateş ve küçük bir masanın etrafında kümelenmiş sandalyeler var. Önündeki sandalyelerden birine yerleşip gökyüzüne bakıyorum ama bu gece hava bulutlu. Birkaç gün içinde dolunay olacak olmasına rağmen ayı zar zor görebiliyorum. Ilık esinti ağaç tepelerini karıştırıyor ve gecenin bir yerinde bir kuş ötüyor.

Yumurtadan bir ısırık alıyorum ve hemen inliyorum.

Çırpılmış yumurta vardır, bir de *çırpılmış yumurta* vardır. Aman Tanrım. Sebastian bana gülümsüyor, açıkça memnun. Haklıydı, ekşi krema onları tamamen farklı bir boyuta taşıyor. Bir barbar gibi yememeye çalışıyorum ama o kadar açım ki zorlanıyorum. Sebastian da en az benim kadar hızlı yiyor, sonra bir bira daha almaya gidiyor.

Sessizlik olması gerekenden çok daha rahat. Neredeyse sonuna kadar rahatlıyorum, gece havasının ve dilimde biranın güçlü tadının tadını çıkarıyorum. Sebastian önümde oturuyor, cam bira şişesini boynundan tutuyor.

Hoş bir his. Sıradan, hatta. Sanki bu sabah birbirimize mesaj atmışız, planlar yapmışız ve içeri girmeden önce beni öpecekmiş gibi.

Kendime zihinsel bir sarsıntı yaşıyorum. O köprüyü yaktım ve şu anda burada oturmamın sebebi Sebastian'ın doğuştan gelen iyiliği. Başka bir şey değil. Kendimi buna inanmaya ne kadar çabuk zorlarsam, o kadar çabuk yoluma devam edebilir ve doğru şeylere odaklanabilirim. Yıldızlara ve kendi geleceğime, Sebastian'a değil.

Önümde oturan adam. Çok yakında hayatını kazanmak için beyzbol oynayacak ve bunu ikimizin de hayatındaki en önemli şey haline getirmeye istekli bir partneri hak ediyor.

"Bu yıl playofflara kalacağımızı sanmıyorum," diyor.

Ürperdim. "Özür dilerim."

"Yeterince iyi vuruş yapamıyoruz. Saha temiz, sadece sopalar sessiz." Birasını sıkıca kavırıyor. "Benimki de dahil."

"Taslak var, değil mi? Çok mu erken?" Başını sallıyor. "Temmuz."

"Belki de sadece bu konuda streslisin".

"Belki. Kim bilir." Başını hafifçe sallıyor. Yutkunurken adem elmasının kıpırdadığını görüyorum. Aklına gelen bir düşünceye kısa bir süre gülüyor ve birayı masaya bırakıyor. "Mia, ben ne halt ettim?"

Bira dudaklarımın yarısına kadar gelmişken donup kalıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni üzdüm mü? Seni incittim mi? Benimle hiçbir şey yapmak istemediğine karar vermen için ne yaptım?"

"Sen hiçbir şey yapmadın."

Eğiliyor, dizlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor. Yine gözlerine çekiliyorum. Karanlıkta, sadece mutfaktan gelen yumuşak ışıkla aydınlanmış olsalar bile içlerindeki derinliği görebiliyorum. İkimiz bir boşlukta olabilirdik. Yazın neredeyse hiç üniversite öğrencisinin olmadığı bu mahallede gece yarısından sonra uyanık olan tek kişi biziz şüphesiz.

"Bana söyleyeceğini söylemiştin."

Gecenin serin rüzgârı içimize doğru eserken ürperiyorum. Saçlarını karıştırıyor ama o gözünü bile kırpmıyor. Evlat edinilmiş olabilir ama yoğunluğu Cooper gibi hissettiriyor. Callahan'da elektrikli bir şeyler var. Sebastian'ın yörüngesine girmeme izin verdim ve şimdi kaçmaya çalışsam bile inatla onu takip ediyorum. O güneşe, ben de yakın temastan yanan bir kuyruklu yıldızım.

-Bana zarar vermedin," diyorum. Dişlerimi yanağımın iç kısmına sürüyorum. "Sadece yapamam."

"Kahretsin." Elini dikkatli ve hesaplı bir şekilde dizime koyuyor. Bu küçük temas bile midemin bulanmasına neden oluyor. Dizim soğuk ve onun eli tayıtın içinden sıcak. Çıplak tenimde daha da sıcak olurdu. Elini birkaç santim sürüklesem, temas için sessizce yalvaran bir parçama tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olacağım. "Benim için endişelendin. Bizim için. Bana neyin değiştiğini söyle."

Hiçbir şey değişmedi. Sadece kaçınılmaz çöküşten önce geri çekildim. Ve bunu itiraf etmek, geceleri kendimi Izzy'nin odasına kilitlemekten daha çok acı verirdi.

Ama o çok yakın ve ben onun sıcaklığını istiyorum. Ben de eğiliyorum ve onun nefesini duyduğumda bir p a r  a m memnuniyetle şarkı söylüyor.

Çok kolay öpüşebilirdik.

Sonra uzaklaşır. Kendini toparladı. Hayal kırıklığı yüzüme soğuk su gibi çarpıyor ama ben de geri çekiliyorum.

"İyi akşamlar Mia," diyor. Kızgın olmak için her türlü hakka sahip olmasına rağmen sesinde bir yumuşaklık var. Elimde olmadan hisler beslediğim ve uzaklaşmam gereken Sebastian işte bu. Sevimli. Anlayışlı. Güzel. "Eline dikkat et."

Dudaklarımdan milyonlarca şey dökölmekle tehdit ediyor ama tek söyleyebildiğim "İyi geceler Sebastian" oluyor.

SEBASTIAN

Ertesi sabah, hâlâ tişörtümü giyerken aceleyle odamdan çıktım. Mia'ya iyi geceler dedikten sonra, elimi onun kalçasına koyarak iyi ya da kötü her anı mahvettikten sonra, aslında uyudum... alarmım çalana kadar. Bu da klimaya geç kaldığım anlamına geliyor. On dakika önce çıkmam gerekiyordu ama kediyi bulamıyorum.

Lanet kediyi kaybetmiş olamam.

"Mandarin?" Tekrar aradım. "Nereye gideceksin?"

Mia uyandı, odamdan banyoya koşarken hareket ettiğini duydum ama dün gece Tangerine'i Izzy'nin odasına davet edip etmediğini bilmiyorum. Muhtemelen, ama kardeşimin kız arkadaşı için hissettiklerine ancak rakip olabilecek bir tutkuyla sevdiği kediyi kaybetmenin sorumlusu ben olmayacağım. Ayrıca, kıcını yüzüme kaç kere sokarsa soksun, kediyi ben de seviyorum.

Çamaşır odası da dahil olmak üzere alt katı kontrol ettim ama onu göremedim. Cooper'ın odasında da değil, bu da evde olabileceği diğer tek yerin Izzy'nin odası olduğu anlamına geliyor. Eğer orada değilse, eğer dün gece Mia ile dışarıda otururken, aramızdaki lanet olası çelik bariyerden rahatsız olup bir şekilde kediyi *kaçırdıysam*, kendimi affedemeyeceğim.

Izzy'nin kapısını çaldım. "Kayıp! Tangerine orada mı?"

Bir şey söylüyor ama boğuk. Belki de banyodadır. Kapı kolunu deniyorum; kilitli değil, ben de kapıyı iterek açıyorum. "Gördün mü?"

"Çık dışarı!" diye bağırır Mia.

Donup kalıyorum çünkü kız kardeşimin odasında cırılçıplak bir Mia di Angelo duruyor ve havluyla saçlarını kuruluyor.

İçimde patlayan acı neredeyse yıldızları görmeme neden oluyor. Bu bedeni görmeden haftalar geçirdim ve bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu. Karnının yumuşak kıvrımını, geniş kalçalarını, güzel dolgun göğüslerini, göğüs kafesindeki doğum lekesini görmek tüm anıların aklıma gelmesine neden oluyor. Ellerimin belini kucaklayışı. Meme uçlarını emdiğimde bana verdiği küçük nefesler. Tadı, zengin ve biraz tuzlu ve uyluklarının iç kısımlarını ısırdığımda ne kadar sevdiğimi. Ellerim yumuşak, siyah saçlarına dolanırken ikimiz de nefessiz kalana kadar onu öpmek.

Onu özlüyorum.

Kalbim çarpıyor, feryat ediyor, kalp atışlarını benimkinin yanında hissedecek kadar ona yakın olmayı diliyorum. Bedenini özlüyorum, ona dokunma ve onu tatma ayrıcalığına sahip olmayı özlüyorum ama en çok onu, *alaycılığını*, zekasını, ateşini özlüyorum.

Ocak ayına kadar tanışmamış olsak da, duygularım onu geçen sonbahar sinemada gördüğüm anda başladı. Cooper, Penny ile konuşmak için kuyruğu kesmeye dayanamadı ve Mia ile ben arkadaşlarımızın flört ettiğini görünce bakıştık. O zamandan beri hislerim daha da derinleşti. Birkaç gün öncesine kadar onu haftalardır neredeyse hiç görmüyordum ama bu sadece duygularımın sürekli bir özlem diyetiyle büyümesine neden oldu, kökleri kalbimin etrafında kıvrıldı ve kazmaya başladı.

Gerçeklik bir anda çöker. Arkadaşlar birbirlerine çıplak bakmazlar. Sihirli bir şekilde onu tekrar bu şekilde görmeme izin vermedi, bu da orada olduğum her saniye mahremiyetini ihlal ettiğim, o güzel vücuda utanmadan baktığım anlamına geliyor.

Yutkunarak arkamı dönüyorum.

Arkadaşlar. Böyle bir şey yaparsam ne onu ne de kendimi arkadaş olmaya ikna edebilirim.

"Ne halt ediyordun?" diye sorar, "Tangy'yi bulmaya çalışıyorum".

"Seninle değil mi?"

Omzumun üzerinden bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hayır. O seninle mi?"

"Hayır," diyor.

Kahretsin. Elimde olmadan arkamı döndüm. Mia havluyu gövdesine sarmıştı. Hâlâ son derece sinirli görünüyor ama aynı zamanda Mandalina'yla ilgili ima kafasına dank ettiği için endişeli de.

"Giyinmeme izin ver," diye ekliyor. Onu bulmana yardım edeceğim. "Bu kediye bir şey olmasına izin verirsem Coop beni öldürür."

Oflayıp pufluyor, yataktan bir yığın giysi alıyor ve banyoya çekiliyor. "Ve Penny beni öldürecek," diye bağıyor. "Cooper'a söylemediysen, şu anda burada olduğumu bile bilmiyor."

Giyinirken Izzy'nin odasını kontrol ediyorum ama onu yastıkların ya da gardıroptaki giysilerin arasında göremiyorum. Yatağın altında, toz zerreciklerine saldırırken de göremiyorum. Odayı incelerken enseme ovuşturuyorum, gözlerim turuncu kürküne dair bir ipucu arıyor.

Mia dar bir kot pantolon ve göbeğinin bir kısmını gösteren bir tişört giyerek banyodan çıkıyor. O geçerken yasemin kokusunu alıyorum, narin ve baştan çıkarıcı. Ayaklarını bir çift deri sandaletin içine sokuyor. "Onu bütün gün görmedin mi?"

Başımı sallayıp onu aşağıya kadar takip ediyorum. "Alt katı da kontrol ettim zaten. Yemeğine dokunmamış.

"Kahretsin." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sence dün gece dışarı çıkmış mıdır?" "Belki," diye itiraf ediyorum, ama bu düşünce bile içimi kıpır kıpır ediyor. Bu bir

kardeşimle komik bir telefon görüşmesi yaptım. *Hey, yolculuk nasıl gidiyor? Bu arada, kediniz Moorbridge sokaklarında tek başına koşuyor.*

Oturma odasını karıştırıp ona sesleniyoruz, dolapları ve çamaşır odasını bir kez daha kontrol ediyoruz. Yarım banyoda da değil, arkasına da saklanmıyor.

Izzy'nin karısı ve Izzy'nin uzun süredir evde olan oğlu uzun süredir evdeydi ve Izzy'nin oğlu uzun süredir evdeydi ve Izzy uzun süredir evdeydi.

Mia doğruldu, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Arka bahçeyi kontrol etmeliyiz."

Arka bahçeye çıkmadan önce kilerden birkaç kedi maması alıyorum. Esinti hanımeli kokuyor ve sabahın bu erken saatinde bile havadaki ağırlık yine sıcak bir gün olacağını belli ediyor. Çalıları, ağaçları ve ateş çukurunu karıştırarak dağılıyoruz. Mia konuştuğunda başımı bir sandalyenin altına sokmuş, ellerimi ve dizlerimi kirletiyordum.

-Seb," diyor. "İşte."

Ağaçlardan birini işaret ediyor, birkaç geniş dalı olan yaşlı, bükülmüş bir şey. Dallardan birinin kovuğuna yerleşmiş olan Tangy. Gözlerini kırpmadan bize bakıyor, geceyi bir ağaçta geçiren *kendisi olduğu* halde varlığımızdan rahatsız olmuş gibi görünüyor.

İçimde bir rahatlama hissettim. En azından o burada, yolda bir arabanın altında ezilmedi. Kirleri temizliyorum. "Oraya nasıl çıktı?"

Sanırım bizi dışarıda takip etti. Mia kaşlarını çattı. "Kendi başına mı inecek?"

Bu konuda itfaiyeyi arıyor musunuz?"

"Bunun gerçek mi yoksa filmlerde uydurulmuş bir şey mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Ağacın olduğu yöne doğru birkaç adım atıyorum, düşünüyorum. "Muhtemelen atlayabilir ama belki de kendini yaralayabilir. Burada bekle, garajda merdiven var mı bir bakayım.

Garaja giderken telefonumu çıkardım. Hunter'dan bekleyen bir dizi mesaj var ama neyse ki Koç Martin'den henüz bir mesaj yok.

AVCI

Neredesin? Şartlandırma yarım saat önce başladı.

Koç o sessiz, sinir bozucu şeyi yapıyor.

Bu öğleden sonra maçıdan önce bir toplantımız var, bilginize.

Hala Mia'yla mısın?

Sabah seksi sadece plan yaparsan işe yarar.

Görmezden geliyorum; Mia'yı bardan eve bıraktığımda ondan ve Rafael'den bir sürü laf işittim. Keşke buna sebep olan sabah seksi olsaydı. Harika olmaz mıydı?

Şu anda o kadar güzel görünüyordu ki. Ona yıllarca bakabilir, her açısını, her ayrıntısını yakalayabilir ve hiç sıkılmayabilirdim.

Sadece birkaç kez girdiğim küçük ve sıkışık bir alan olan garajda bir merdiven buluyorum. Onu omzuma atıp Mia'nın ağacın altında kediyle göz göze geldiği yere taşıyorum.

Gülümsüyorum, "Kim kazanıyor?" "Kapa çeneni, dikkatimi dağıtacaksın."

"Merdiveni buldum.

Mia isteksizce başka tarafa bakıyor. "Aman Tanrım. Muhtemelen bu konuyu açan sen olmalısın, o seni daha iyi tanıyor."

"Sanırım seni benden daha çok seviyor. Asla benim odamda uyumak istemiyor."

"Belki de Belki dea onu sadece seviyor ve oda gelen Izzy'nin odası, Hayır a Özellikle beni."

Ona bir bakış attım. "Merdivene çık, di Angelo."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, ifadesi taş gibi.

O eski püskü şeye tırmanıp kolumu mu kıracaksın? Düşmene izin vermem. Merdiveni gösteriyorum. "Seni bulacağım."

Dikkatli bir şekilde merdivene tırmanıyor. Engebeli zeminde elimden geldiğince sabit tutuyorum, ne kadar yakın olduğumuzu ve tırmanırken o koyu renk kot pantolonun içindeki sıkı poposunu nasıl iyi görebildiğimi özenle görmezden geliyorum. En üst basamakta dengesini sağladıktan sonra derin bir nefes alıyor. Mandalina hareket ediyor ama Mia'nın uzanıp onu kaldıramayacağı kadar uzakta değil.

"Kayıp mı?"

"Kapa çeneni ve konsantre olmama izin ver." "Çabuk yakala onu."

"Bana bir saniye ver," diyor, şimdi daha sert. "Yüksekten hoşlanmam."

"Uzay çok yüksek, biliyorsun".

"Bu farklı." Homurdanıyor, öne doğru uzanıyor ve sendeliyor. "Uzaya çıkmak için asla bir merdivene tırmanmazsın."

"Aşağı gel. İneceğim."

"Hayır," diyor hemen. "Bunu yapabilirim." "Bu kadar inatçı olmak zorunda değilsin."

"Yapabilirim," diye araya giriyor. Tekrar içeri giriyor. Kolumu sırtına dolayarak onu yerinde sabitliyorum. Titriyor.

Bir lanet ısırdım. Çok inatçı. "Bana rahat olmadığını söyleseydin seni merdivene tırmandırmazdım."

"Bu rahatlıkla ilgili değil. *Buraya* gel, Tangy."

"Her şeyi içinizde tutmak yerine gerçekten iletişim kursaydınız, o zaman..."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok!" Parmak uçlarında durup Tangy'yi ağaçtan yakalıyor ve kollarının arasına alıyor. Eskisinden çok daha tehlikeli bir pozisyonda sendeleyerek geri çekilir. "Bu sadece lanet şeyle ilgili."

"Mia, bak-"

Merdivenden düşüyor.

Vücudu benimkine çarpıp ikimizi de çimlere savurunca içgüdüsel olarak kollarımı ona doluyorum. Mandalina hızla miyavlamaya başladı. Mia'nın kollarından kurtulmak için pençelerini kullanıyor. Serbest kaldığında dışarı fırlıyor ve Mia'dan birkaç metre uzağa yerleşiyor.

mesafe. Başımı yana çevirip nefes nefese ona bakıyorum. En azından merdiven üzerimize düşmek yerine yana doğru devrilmişti.

Hızla çarpan kalbimi bastırmaya çalışarak Mia'ya daha sıkı sarılıyorum. Saçları ağzımda ve hanımeli yerine yine yasemin kokusu alıyorum. "İyi misin?"

"Merdivenlerden nefret ediyorum," diyor şiddetle. Az önce Tangerine'in ona yaptığı gibi o da elimden kurtulmak için çırpınıyor, otururken nefes nefese kalıyor. Bana bakıyor, saçları yüzüne dökülmüş, teni kızarmış. Boynundaki ince altın zincir sallanıyor.

Bana sarılıyor. Eğilip beni böyle öpebilir.

Dirseklerimin üzerine oturuyorum. Göz kırpıyor. Birbirimize bakarken bir kalp atışı geçiyor, sonra bir tane daha.

Bu farklı bir bakışma yarışması. Saçlarını geriye doğru taramak için uzanmaya bile cesaret edemiyorum, çünkü elimden kayıp gideceğinden ve bu anı aramızdaki bariyeri güçlendirmek için başka bir bahane olarak kullanacağından korkuyorum. Vücudumun onun üzerimdeki rahat ağırlığına tepki verdiğini hissedebiliyorum.

Onu çoktan kaybettim. Bunu biliyorum. Ama vücudumun her zerresi o öpücüğü ve sonrasında gelecek her şeyi arzuluyor.

"Callahan," diye başlar.

Bir bip sesi havayı doldurur.

Yüzünü buruşturup telefonunu çıkarıyor ve cevap veriyor. "Alo?"

"Zil sesin var mı? James gerçek bir zil sesi olan tanıdığım tek kişi".

Elini ağzımın üzerine bastırıyor. "Evet, yoldayım. Lastiğim patlamıştı. Değiştirmem gerekti.

Elini yalıyorum. Dizlerini yanlarıma gömüyor. "Evet, anlıyorum. Bir daha olmayacak.

Elini itmeyi başarıyorum, görüldüğünden daha güçlü, "Sen bir aptalsın" diyecek kadar uzun.

"Taşaklarını tekmelerim," diye tehdit ediyor.

"Gerçek bir zil sesi," diyorum. "Kaset çalar da kullanıyor musunuz?"

Sebastian. Sesi bir şarkı kadar tatlı. "Bir ağabeyim ve sayamayacağım kadar çok erkek kuzenim var. Beni test etme.

Onu çeviriyorum, böylece onu yerinde tutan ben oluyorum. Gözleri fincan tabağı gibi açıldı. Bileklerini kavriyorum ve başının iki yanında yere sabitliyorum. Kıpırdanıyor ama benim ağırlığım onu yerinde tutuyor. Şimdi aramızda sallanan benim kolyem, babamın kolyesi.

O kadar güzel ki nefesimi kesiyor. Onun yanında her zaman nefesim kesilir ve bu da farklı değil.

Arkadaş olduğumuzu kabul et derim.

Bana baktı. "Bırak gideyim. İşe geç kaldım."

"Ben de geç kaldım." Ağırlığımı daha rahat bir şekilde onun üzerine verdim. Bir daha asla yüksek sesle söylemeyecek olsa bile, bu şekilde olmayı seviyor. "Ama arkadaş olduğumuzu söyle ve ikimiz de yolumuza gidelim."

Kaşlarını çatıyor. "Ne fark eder ki?"

"Bu önemli. Sadece Cooper ve Penny için bile olsa arkadaş olmamız gerekiyor."

Bir bakıma, bu söylenecek yanlış şey. Ondaki değişimi hemen fark ediyorum; kaskatı kesiliyor, ifadesi dikkatli bir ifadesizliğe bürünüyor. "Bırak beni gideyim."

Sesinde bunu yapmasına yetecek kadar zehir var.

ON ALTI

EYLEMDE KAYIP

"Yarın zamanında burada olalım Mia," diyor Alice çalışma masamın önünden geçerken. "Bunun üzerinde çalışmak için sadece çok zamanımız var."

Ona bakarken kulaklığımı kulaklarımdan çekiyorum. Çalışırken odaklanmaya çalışıyorum, bu da genellikle yüksek sesli rock müzik, sessiz bir telefon ve topuz yapılmış uzun saçlarım anlamına geliyor.

Elini mükemmel derecede düzgün, pembe çizgili yelesinde gezdirirken panoyu kolunun altına sıkıştırıyor. "Dünyadan Mia'ya." Kendi aptalca şakasına gülüyor. "Beni duydun mu?"

"Evet." Yüzümü buruşturup alnımı ovuşturuyorum. "Üzgünüm, bir daha olmayacak. Lastiğim-"

"Sebebin ne olduğu umurumda değil," diye araya giriyor. "Yani, alınmayın ama bahaneler burada işe yaramayacak."

Sinirlendiğimi belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu sabah başından sonuna kadar tam bir felaketti. Saatler sonra Sebastian'ın beni tutuş şeklinin yankısını hâlâ hissedebiliyorum ve konsantrasyonumu her kaybettiğimde tam olarak oraya gidiyor. Kaçtığımda yarı sertleşmişim ve bunu asla ama asla kabul etmeyecektim ama o kadar heyecanlıydım ki kampüse yaptığım yolculuk bulanıktı.

Tekrar arkadaş olduğumuzu söylemeseydim, hemen orada çimlerin üzerinde patlatırdım.

-Haklısın," diyorum, ama onu kalemimle bıçaklamanın ne kadar tatmin edici olacağını hayal ediyorum. En azından geç kalmamın gerçek nedenini bilmiyor. "Dediğim gibi, özür dilerim.

"Sadece burada olduğundan ve ben söylediğimde çalıştığından emin ol," diyor. "Beatrice seni seviyor olabilir ama sen hâlâ bir öğrencisin. Bana rapor veriyorsun ve beni iyi göstermene ihtiyacım var."

Yine gülüyor. Öylece bakıyorum, çünkü ciddi mi yoksa şaka yapmaya çalışıyor ve yanlış mı yapıyor hiçbir fikrim yok. Anlıyorum, tezi üzerinde çalışan bir yüksek lisans öğrencisi, bu yüzden buna bağlı çok şey var, ama ben de yapıyorum. Bu benim için bir şaka değil; bu benim tüm hayatım.

Profesör Santoro'nun kendisi dışında laboratuvarındaki tek iki kadın olarak destekleyici olmak isteyeceğini düşünürsünüz ama şu anda bölümdeki Space-X özentileri gibi davranıyor. Başka bir deyişle, tamamen aptalca.

-Tamam," diyorum garip sessizliğin içinde. "İşe geri dönüyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

O gidince içimi çekip topuzumu yeniden yapıyorum.

Eğer bu, bu yazın bir örneğiye, beklentilerimi ayarlamam gerekecek. Lisans öğrencilerinden sorumlu yüksek lisans öğrencisi olduğumda, çok daha nazık olacağım. Sonuçta hepimiz meslektaşız.

Bilgisayarıma bakıyorum, ama şimdi gerginim. Zihnim konsantre olmak istemiyor. Parmak eklemlerimin üzerindeki yanığı ovuyorum. Kötü değil, su toplamadı ama hafif acı bana Sebastian'ı hatırlatıyor. Dün geceki yemeğimiz güzeldi, en azından güzel olmaktan çıkana kadar. Bana iyi geceler diyen sessiz sesini hâlâ duyabiliyorum.

O ses tonuyla bana ne söyledi ki?

İyi kız, Mia Angel.

GOSMC Projesi şu ana kadar tam bir başarısızlık olmuştur.

Arkadaş olduğumuzdan emin olma takıntısını anlamıyorum. Arkadaşlık da bir etiket, tutabileceğimden emin olmadığım bir söz. Zaten benden nefret etmesi gerekmiyor mu? Onu gölgede bıraktım. Sözümden döndüm. *Beni* dışlayan kişi olmak için her türlü hakka sahip ve bunun yerine, son birkaç gün onun varlığıyla doldu.

Telefonum dirseğimde yanıyor ve görmezden gelmem gerekse de ismi fark ettiğimde elimde olmadan telefonu açıyorum.

SEBASTIAN

Maçtan sonra süpermarkete gitmek

Bir şey ister misin?

Sevdiğin yulaf sütünden biraz daha alacağım.

Sanırım akşam yemeği için tavuk scarpariello yapacağım.

bukları, teşekkürler. Paranı geri verebilirim.

Bunlar yemek değil, di Angelo.

Hediyemi beğendin mi?

???

Laboratuvardaki bir diğer yüksek lisans öğrencisi Connor arar: "Biri sana bir paket bıraktı Mia".

Sen ne yaptın?

Sebastian cevap vermemek için o anı seçiyor, ben de iç çekerek masamdan kalkıyorum. Kapının yanındaki kullanılmayan masanın üzerinde bir ayakkabı kutusu var, içi kâğıtlarla ve eski bir güneş sistemi maketiyle dolu.

Alice geçerken kaşlarını kaldırıyor. Beatrice günlüğün kanıtını beklemiyor, değil mi?

Üstüne yapııştırılmış bir not var. Sebastian'ın karalaması. "Hayır. Bu benim için."

"Geldiklerinde bana haber ver," diyor termosundan bir yudum alarak. Ofisinde kayboluyor, son derece kötü bir şeyler mırıldanıyor. Tavrına rağmen ona hayranım ama gerçekler yerine sanata odaklanması can sıkıcı. Kodunun dağınık olmasının bir nedeni var: doğru ayrıntılara dikkat etmiyor.

Connor ayakkabı kutusuna bakar ve gözlüklerini burnuna doğru iter. "S kim?"

"Hiç kimse." Kutuyu masama götürdüm. Ayakkabıların içinde olduğu belli ve kutunun büyüklüğüne bakılırsa....

Notu bir kenara bırakıp kutunun kapağını açtım. Beklediğim gibi, atmak zorunda kaldıklarımın aynısı olan bir çift siyah süet bot, kâğıt mendilin içinde duruyordu. Otomatik olarak numarasını kontrol ettim. Sekiz numara. Tam oturacaklar.

Kapağı yerine koydum ve nota döndüm.

O;e, 3i Rngelα...

Ax at'xa ade 'ata ise hiçbir pvebe' se' vn gve' exo.

-C

*PD Sa ent ada pa'a pa'9ido del miéx oles po' la no ³e está
Sajø 'P×i esa Seia'.*

PS Comøð amigo'.

Ayakkabılarıma bu kadar dikkat ettiğimi fark etmemiştim.

Gerçekten mi,
Sebastian?

bedenim.

Cevabı çabuk gelir.

Hayır,

Ve rica ederim

Bir ile ürkütücü arasında bir ölçekte, bu kesinlikle orada.

Hayır, bu çizmeleri giyip başka bir şey giymeyen birini
gördüyünüz, bana güvenin.

...yor ve sonra siliyor. *Bu*
anıyı düşünmek *kesinlikle* GOSMC Projesine karşı bir darbe olacaktır.

Arkadaş olduğumuz konusunda ısrar eden sensin.

Beyaz bayrak sallamak mı?

Evet, biz
arkadaşız.

Hayır. Sadece ifadenizi tekrarlıyorum. Peşini bırakmadığınızı da ekleyebilir
miyim?

Sadece uzun bir hafızam var.

akşam yemeğine geç
kalmayın

Doğrusunu söylemek gerekirse, planım bayılacak gibi hissedene kadar çalışmaktı, ancak tavuk scarpariello cazip geldi. Yıllardır yemediğim ama birçok aile yemeğinden hatırladığım bir yemek. Diğerlerinden önce ayrılmak istemiyorum çünkü buradaki en genç ve en çok şey kanıtlaması gereken kişi benim. Yine geç kalamam.

Yarından itibaren laboratuvara daha da erken gideceğim. Şansım yaver giderse Sebastian'ı görmeyeceğim bile, ki bu herkes için faydalı olacak. Sıcak, atletik dikkat dağıtıcılar yok ve Alice pembe tüylü bir yırtıcı kuş gibi omzumun üzerinde gezinmeden önce çalışmak için fazladan bir saat.

Olabilir.

Bir belki alacağım :)

SEBASTIAN

"Elbette, neyi yayınlamayı seçtiğimizi size önceden bildireceğiz. Sizin hikayenizle ilgileniyoruz. Bunca zamandır ne yapıyordun, Callahanlar'la yaşıyordun, gelecekteki kariyerin için hazırlanıyordun."

Muhabir, Zoe Anders adında bir kadın, konuşma sırasında neredeyse hiç susmadı. Görüntülü görüşmenin telefon görüşmesinden daha az garip olacağını düşünmüştüm, ancak çoğunlukla sessiz kaldım, gerektiğinde başımı salladım ve tek kelimelik cevaplarla karşılık verdim. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada benim hakkımda profilimi yazacak kadar bilgi sahibi gibi görünüyor. Konuyu tamamen çözmüş; babamın kariyerinin hatırasının oyunumu nasıl etkilediğini yazacak.

Sonunda duraklıyor ve bana geniş bir gülümseme veriyor. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Açıkçası biraz midem bulanıyor ama bunu size söylemiyorum. Öğleden sonraki maçtan sonra çok yorgunum, neyse ki kazandık ve her şey çok bunalıcı geliyor. "Kulağa... yoğun geliyor."

Kısa bir süre gülüyor. "Sebastian, bu kariyerinde yaşayacağın şeylerin sadece küçük bir tadı. Askere çağrılmadan önce ikinci ligde belki iki yıl geçireceğini tahmin ediyorlar."

Keşke dizüstü bilgisayarımı kapatabilseydim. Gençken geleceği düşünmemek, bazı turnuvalarda tribünlerdeki gözlemcileri ya da bana bakıp oğullarını değil Jake Miller'ı gören adamların el sıkışmalarını düşünmemek kolaydı.

Neredeyse geldi ve bir yıl daha lisans eğitimiyle korunuyor olsam bile, beni alan kulübe karşı yükümlülüklerim yakında başlayacak. Birisi *olmaya* başlayacağım, Sebastian'ın kamuya açık bir kişiliği olan bir versiyonu. James'in tanıdığım bir versiyonu var, kardeşim, arkadaşım ve insanların fantezi futbol takımlarındaki versiyonu. Tüm gürültüyü kesebilsem bile, Zoe haklı: bu daha fazla basın haberinin, daha fazla ilginin, daha fazla beklentinin başlangıcı. Birinci lige çıkıp kötü bir performans sergilersem herkesi hayal kırıklığına uğratacağım. Eğer başarılı olursam, babamın istatistikleriyle birlikte benim istatistiklerimi de gösterecekler. Eğer gerçekten iyi olursam, tüm dikkatler benim üzerime çekilebilir, ama bu beni beyzbol çevrelerinde tanınan biri yerine ulusal bir isim, bir Mike Trout ya da Aaron Judge yapabilir.

Zoe'nin gözlerindeki parıltıya bakılırsa, beni o yere götürmeye çalışıyor. mümkün olduğunca çabuk son seçenek. Ne de olsa, Richard Callahan'ın dahil olduğu bir hikaye her zaman okunur.

Tüylerimi diken diken etse bile bundan kaçmak istemiyorum. Richard'ı arayıp hikayeyi silmesini de istemiyorum, çünkü başka biri benimle hiç ilgisi olmayan bir şey yazacak ve Richard haklı, babamın mirasını ben korumalıyım.

"Belki," diye itiraf ediyorum. "Ana dallara ne zaman gideceğim konusunda çok endişeli değilim."

Sandalyesinde kayıyor. "Ama planlarınız değişmedi mi?"

Evet deseydim ne derdi merak ediyorum. Muhtemelen şu anda hayal ettiğinden çok daha büyük bir hikayenin üzerinde oturduğunu anında fark ederdi. Trajik bir kayıptan sonra babasının izinden giden bir oğul iyidir, ama bu yoldan vazgeçip farklı bir yol izlemek?

Zaten öyle bir şey olmayacak. Her zaman iyi olduğum tek şeyi bırakıp gitmek aptallık olur. Ve düşünecek *başka bir* yolum yok. Aşçılık gerçek bir yol değil. Bir sonraki Gordon Ramsey olacağım ve herkes benden harika şeyler bekleyecek değil.

"Hayır," dedim. "Tabii ki hayır."

"Programınıza uygunsa Binghamton serisi için Moorbridge'de olabilirim. Diğer görüşmeleri telefonla yapacağım ama sizi şahsen dinlemek istiyorum. Ekibimi de getireceğim ve bir oturum yapacağız."

İçten içe soluyor olsam da yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. "Video bölümünden farklı mı?"

"Taslağa biraz daha yakın bir zamanda stüdyomuza gelebilerseniz bunu daha sonra yaparız."

Sadece fantastik.

"Kulağa harika geliyor,"
diyorum.

"Harika. Teyit etmesi için asistanıma detayları göndereceğim." Telefonu kapattığımda hemen ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Röportaj. Fotoğraf çekimi. Video bölümü. Ayrı ayrı kulağa korkunç geliyorlar, ama birlikte? Tam bir işkence festivali. Zaten kendim hakkında konuşmakta iyi değilim. Bir maçın görüntülerini yayınlasam daha iyi olur.

En azından odaklanabileceğim başka bir şey var: tavuk scarpariello.

Beyzbol sevgimi babamdan aldım ama yemek yapma sevgim annemden geldi. Bir taburenin üzerinde dikkatle durup turta hamuru açmasına ya da tavuğu marine etmesine yardım ettiğimi hala hatırlıyorum. Ben küçükken

bile yardımına hiç aldırılmazdı. Bir tarifi nasıl takip edileceğini ve ona

kendine özgü bir dokunuş katmak için ne gibi değişiklikler yaptığını açıklardı. Bir tarifi birazcık bile değiştirip yeni bir şey yaratabilmenize her zaman hayranlık duymuşumdur. Ben bir sanatçı değilim ama bu bana sanat

gibi geliyor. Ve hayranlık duyduğunuz şey sadece sanat değil. Bu faydalı
bir sanat, insanı besleyen bir sanat.

beden ve ruh aynı anda.

Gençliğimde, beyzbol programım daha yoğun hale geldiğinde bile bunu sürdürdüm. Okuldan sonra akşam yemeği hazırlıklarında şefe yardım ederdim ya da eğer o yemek yapıyorsa Sandra'ya yardım ederdim. Şimdi üniversitedeyim ve kampüs dışında yaşıyorum, sömestr boyunca yemeklerin çoğunu ben yapıyorum. Izzy her şeyi yakıyor ve Cooper da yemek dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Bex buralardayken birlikte yemek yapardık ama Noel tatilinden beri aynı mutfığa girmedik.

Güvenli bir şekilde kanepeye kıvrılmış olan Mandalina'nın kulaklarının arkasını kaşıyorum, ellerimi yıkıyorum ve malzemeleri çıkarıyorum. Tavuk scarpariello yapmak zor değil, sadece biraz zaman alıyor. Malzemeler de basit, ki bunu takdir ediyorum. Parçalara ayrılmış bütün bir tavuk. Tatlı İtalyan sosisi, tabii ki rezeneli. Kavanozlanmış muz biberleri, artı meyve suyu ve taze biberler. Beyaz şarap, tavuk suyu, sarımsak ve biberiye. Sonuç, patates kızartması eklediğinizde, tek başına mutlu bir şekilde içebileceğiniz baharatlı bir sos ile lezzetli bir tek tencere yemeği.

Mia'ya bunu yemesi için meydan okuyorum ve arkadaş olmadığımız konusunda ısrar ediyorum. İyi tarifleri herkes için bozmam.

Sadece Cooper ve Penny içinmiş gibi davranmasının onun için daha iyi olacağını düşündüm ama bunun hiçbir faydası olmadı. Ona yeni botlar almak da muhtemelen işe yaramadı ama kendime engel olamadım. Onu ilk gördüğümde bu botları giyyordu. Onun bir uzantısı gibi hissediyorum ve onu bu botların içinde görmek istiyorum. Notu okuduğunda gülümseyeceğini ve akşam yemeği için zamanında evde olacağını umuyordum.

Olmazsa, buzdolabında onun için bir tabak tutarım, ama onu görmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Benimle birlikte olmak istemese bile aramızda bir bağ olduğunu ona hatırlatmak için. Hiçbir şeyimiz olmamasındansa onun arkadaşı olmayı tercih ederim. Son birkaç gün, içinde yaşadığım donmuş tundraya kıyasla sıcak bir lüks oldu, ondan bir mesaj ya da birbirimizin yanından geçerken gülümsemesini, hatta kaşlarını çatmasını bekledim. Bir başkasının gülümsemesindenense onun kaşlarını çatmasını tercih ederim.

Bu sabah beni sıkıştırırken çok şirin görünüyordu. Bizi döndürdüğümde daha da şirin oldu. Keşke yükseklik korkusu hakkında bir şeyler söyleseydim, çünkü onu asla merdivene tırmandırmazdım, ama Mia di Angelo hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bunu kabul etmektense kolunu ısırmayı tercih ettiğidir. zayıflık.

Tüm malzemeleri hazırlıyorum ve ihtiyacım olanları ocağın yanına yerleştiriyorum. Önce küp küp doğranmış ve çıtır çıtır olması için ocakta kızartılmış patatesleri, sonra da tavuk ve sosis parçalarını. Sonunda fırına gidecekler ama iyi kızarması lezzet ve sos için önemli. Ayrıca biraz müzik açtım; en sevdiğim klasik rock çalma listesi.

Ön kapı kapandığında Van Halen mırıldanıyordum.

SEBASTIAN

"KAYIP MI?"

Mia, kolunun altında ayakkabı kutusu ve omzuna asılı el çantasıyla kapıda beliriyor. Saçları başının üstünde topuz yapılmış, çok sıcak bir pastadan kayan krema gibi bir yana yatırılmış. Yüzü asık ve burnunun ucu kızarmış.

Kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alır ve şöyle der: "Yukarıda olacağım".

Elimdeki mutfak masasını yere bırakıp ona doğru birkaç adım attım. "Sinirli görünüyorsun."

"Sadece stresliyim." "Bir şey mi oldu?"

Topuzunu açıyor ve saçlarını silkeliyor. "Üzerinde çalıştığım bazı kodları kaybettim. Birlikte çalıştığım yüksek lisans öğrencisi fark etmeden önce onu yeniden oluşturmaya çalışmam gerekiyor. O çok... Kaydettiğime eminim ve programın otomatik bir yedeği var, bu yüzden ne olduğundan emin değilim."

"Bu berbat.

İçini çekti. "Evet. Ben üst katta çalışacağım.

Cooper ve Izzy adındaki hayatımın kasırgaları evde olmadığı için mutfak masasını işaret ediyorum. "Burada kal. Dikkatini dağıtıyorsa müziği değiştirebilir ya da kapatabilirim.

"Zaten dinleyeceğim şey buydu," diye itiraf ediyor, çantasını bir sandalyeye bırakıp dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. Tipik Mia tarzına uygun olarak üzerinde hiçbir etiket yok. İş söz konusu olduğunda, her zaman işinin başındadır.

Bunun üzerine gülümsemek için kendime izin verdim. "Biliyorum Mia. Seni daha önce işte görmüştüm. "O zaman neden kapatmayı teklif ettin?"

"Yeni oda arkadaşşıma karşı nazik olmak için".

Çantasını karıştırıyor ve bir defter, bir parça kurşun kalem ve bir gözlük kılıfı çıkarıyor. "Biz bu muyuz?"

"Bunun nispeten güvenli bir seçenek olduğunu düşündüm. Biberleri tencereye ekledim ve salladım. "Seni aradılar mı?"

"Bugün olmaz."

"Yani resmen oda arkadaşısınız." Patatesleri ters çeviriyorum. "Bu gözlükler sana çok yakışmış."

Şaka yapmıyordum; gözlüğü beğendim (dairesel, tel çerçeveli camlar bana kambur yaşlı bir matematik öğretmenini hatırlatıyor), ama nedense kızardı. "Onlar sadece mavi bilgisayar ışığı için. Görmek için onlara ihtiyacım yok.

"Yani, bu senin özel kodlama gözlüğün. Süper kahraman maskesi gibi".

"Harika kokuyor," diyor konuyu değiştirmek için ama gözlerindeki umut ve sevgiyle karışık ifadeyi yakalıyorum. "Yıllardır içmemiştim.

"En sevdiklerimden biri.

Bana bakıyor ve nadiren gülümsüyor. "Ben de."

Dizüstü bilgisayarına döner. Yazarken parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor. Tırnakları şu anda siyah, törpülenmiş, bu yüzden fazla bir uç yok. Ekranı yaklaşıyor, alnını güzelce kırıştıracak şekilde kaşlarını çatıyor. Bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda olmayan bir yanım daha da yaklaşmak, dizüstü bilgisayarını ve not defterini itmek ve masanın üzerine koymak istiyor.

Yemekten önce tatlı yemeyi hiç sevmezdim ama artık canımın çektiği tek bir şey var.

Ne kadar da dostça bir düşünce. Bu bir işkence, özellikle de sikim seğirirken, ama ocağa geri dönüyorum. Bir şekilde sürekli omzumun üzerinden bakmadan yemeği pişirmeyi bitirmeyi başarıyorum. Yazması çalıştığının bir işareti ve ben onun dikkatini dağıtmak istemiyorum.

Üniversite benim için beyzbol oynamanın ve McKee'nin sunduğu daha ilginç dersleri almanın bir yolu oldu ama Mia için durum farklı. Bu onun geleceğinin temeli, onu bir gün alanının zirvesine taşıyacak olan şey. Bu dört yılın her anına ihtiyacı var, bu arada temel tarih dersimi bitirdim ve istersem önümüzdeki dönemden sonra mezun olmak için yeterli kredim var.

Kendini o kadar kaptırmış ki önüne bir tabak ve bir kadeh şarap koyduğumu fark etmiyor. Kendi koltuğuma giderken omzunu sıktım.

İrkiliyor, gözlüğünü burnuna doğru iterken gözlerini kırıştırıyor. "Oh. Teşekkür ederim."

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve masanın ortasına itiyor. Bir ısırik aldığı anda hemen inliyor. Gülümsememi bir yudum şarabın arkasına saklıyorum ama verdiği tepki midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Birinin benim yemeklerimi tattığı anın yerini hiçbir şey tutamaz. Sayı yapmaktan bile daha iyi.

"Bu çok lezzetli." Gözlüklerini çıkarır ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Bu da nedense çatalımı sana saplamak istememe neden oluyor.

Neredeyse şarabımı içime çekecektim. "Sadece ye, Di Angelo. Öğle yemeği yedin mi? "Protein bar yedim."

"Bu bir yemek değil."

"Bu bir şey."

"Bu gerçek yemek değil."

Küçük, temiz bir ısırik alıyor - "Bu kadar iyi yemek yapmayı nasıl öğrendin?"

"Annem, biraz. ve Sandra.

"Eğer beyzbol oyuncusu olmasaydın, şef olabilirdin." Şarabından dikkatli bir yudum alıyor. "Bunu anlayabiliyorum. Beyaz ceket senin için kabul edilebilir bir şey olurdu.

Beyzbol oynamak yerine bir restoranda çalışmak istediğimi açıklarsam, bu Richard'a kalp krizi geçirebilir. Babam kesinlikle

Mezarımda ters dönerdim. Ancak bir parçam, gizli küçük bir parçam, erken mezun olmak ve mirasımı, ailemin bana bıraktığı ve üniversiteyi bitirdiğimde erişebileceğim parayı seyahat etmek için kullanmak istiyor. Belki de mutfaklarda çalışarak farklı mutfakları öğrenmek ve bunun bir kariyer olup olamayacağına karar vermek. Zoe Anders ile bir kez konuştum ve şimdiden bitkin hissediyorum. Oyunun kendisini ne kadar sevsem de, yılın büyük bir bölümünde haftanın neredeyse her günü televizyonda oyun oynama fikri işkence gibi gelmeye başladı. Bir mutfakta, farklı türden bir takımın üyesi olurum ve kimse beni her biftek pişirdiğinde babamla kıyaslamazdı.

Bunu düşünmemek daha kolay. Hayatımı mahvedemem; bu bir gerçek bir seçim. Bu benim gibi insanların gerçekten *yaptığı* bir şey değil. Draft gerçekleştiğinde ve gelecek yıldan sonra nereye gideceğime dair bir fikrim olduğunda, yerleşeceğim.

Önce sezon sonunu atlatmam gerekiyor.

Mia hala bana bakıyordu, ben de gülümsedim, "Az önce bana ateşli mi dedin?"

"Ne zamandan beri kabul edilebilir olmak seksi olmak anlamına geliyor?" "Az önce bana seksi dedin."

İsteksizce bir patates dörter ve ağzına tıktırır. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Elimde bardak, arkama yaslanıyorum. Benim de yemem gerektiğini biliyorum ama onun yemekten keyif almasını izlemek daha eğlenceli. Keşke sabahdan beri yediği ilk gerçek yemek olmasaydı ama bunun üzerinde çalışabilirim. Eve çizmelerinle gelmeni umuyordum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Aynısını tam olarak nasıl buldun? Onları birkaç yıl önce almıştım.

"Dikkat etmediğimi mi sanıyorsun?" "Ona değil."

Izzy biraz yardımcı olabilirdi. "Ah, işte başlıyoruz.

"Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hatırladım. Sadece onlara bakması gerekiyordu.

Ayağımı onunkiyle masanın altına vuruyorum.

Bacağıma tekme attı.

Gülümsememi bir yudum şarapla bastırıyorum. "Örneğin, seni soyarken fermuarı bozarsam seni yememe izin vermeyeceğini söylediğini çok net hatırlıyorum. Onları camdan yapılmış gibi çıkardım."

Sözlerimden etkilenmemiş gibi görünerek bir parça tavuk kesti. "Uzun bir hafızan olduğunu söylemiştin.

Bu sabahı da hatırlıyorum.

"Hangi bölüm, kapıyı nasıl çalacağını unuttuğun bölüm mü yoksa beni neredeyse öldürdüğün bölüm mü?"

"İkiniz için de üzgünüm.

"Yani botlar bir özürdü".

"Hayır. Botlar hediye idi."

Başını iki yana sallar. "Çok tuhaf s n."

"Sen de." En iyi cevabım bu değildi ama dudaklarını büzmesi dikkatimi dağıttı. Tanrım, ağız çok günahkâr. Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. İş her zaman güvenli bir konudur, değil mi? "Bana ne üzerinde çalıştığını söyle."

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Danışmanınızla birlikte çalışıyorsunuz, değil mi Profesör Santoro?"

Başını sallıyor. "Ben onun lisans laboratuvar asistanıyım. Normalde son sınıf öğrencisi olmayanları kabul etmez ama önümüzdeki bahar Cenevre Üniversitesi'nde bir yurtdışı eğitim programına katılma şansımı artırmak için beni bir yıl erken kabul etti."

"Bu mide bulandırıcı olurdu."

Şarabına gülümsüyor. "Evet, yoğun bir program ama La Silla'dan Şili'ye kadar uzanan bu muhteşem teleskoptan veri alan üniversite gözlemevinde çalışmama olanak sağlayacak. Ayrıca birçok başka araştırma gözlemevini de görebileceğim: örneğin Avrupa'nın en yüksek gözlemevi olan Sfenks Gözlemevi'ne ve Fransa'daki Haute-Provence Gözlemevi'ne geziler düzenleniyor. Doktoramı burada mı yoksa Avrupa'da mı yapmak istediğimi düşünmem ve aynı zamanda bu alanda daha fazla bağlantı kurmama yardımcı olacak. Ayrıca dünyayı da görme fırsatım olacak. Daha önce hiçbir yere seyahat etmedim. Burada gökyüzü çok güzel ama ben onu dünyanın her yerinden görmek istiyorum, anlıyor musunuz?"

Konuşmasının sonunda o kadar heyecanlı ki sesi biraz yüksek çıkıyor. Gülümsememi engellemeye çalışmıyorum. Onun coşkusu bulaşıcı. Programda yer almayı hak eden biri varsa, o da odur.

"Önümüzdeki bahar mı"

olacak?" "Evet. Bahar ve yaz."

"Taze. Ve sen çalışıyorsun... ne deniyordu onlara?"

Hatırlıyorum. Hatırlıyorum çünkü ağızım memelerindeyken ona bu soruyu sormuştum ve o da kelimeyi duyunca nefesini tutmuştu. *Dış gezegenler*. Ama hatırlamıyormuş gibi yapıyorum çünkü bunun daha fazla konuşmaya yol açacağını biliyorum ve bu yemekten istediğim tek bir şey varsa o da onunla vakit geçirmek. Ellerile işaret ederken heyecanla konuştuğunu duymak ve gözlerinde benim için değilse bile bir şey için tutku görmek. O, geleceğini düşünen biri. Yapmayı sevdiği şey için bir aklı ve tutkusu var.

Yaptığım spor için gerekli becerilere ve iş ahlakına sahibim ama ateşin nereye gittiğini bilmiyorum.

Başını hafifçe sallıyor ama bana seslenmiyor. "Dış gezegenler. Kendi yıldızımızdan başka bir yıldızın yörüngesinde dönen gezegenler. Programla ilgili en heyecan verici şeylerden biri, La Silla'daki teleskopun CORALIE spektrografı denilen bir şeyle çalışması ve birlikte büyük ötegezegenleri keşfetmek için çalışmaları. Dolayısıyla bir yüksek lisans programına başlamadan önce bile ilgi alanımda öğrenmeye ve çalışmaya devam edeceğim."

"Kulağa harika geliyor. Gerçi spektrografın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Gölüyor. Bu... Bunu duymak istediğine emin misin? Seni sıkılmıyorum ya?

"Hayır." Gözlerini kısarken ona gülümsüyorum. Şu anda ona sevimli demekten daha iyisini biliyorum, ama çok sevimli görünüyor, neredeyse inek coşkusuyla vızıldıyor. "Seni böyle heyecanlı görmek hoşuma gidiyor. Bana her şeyi anlat."

Yüzünden bana pek inanmadığı anlaşılıyor ama yine de beni memnun ediyor ve her sözüne kilitleniyorum.

EYLEMDE KAYIP

Yatağa dönüyorum, çarşaf lar bacaklarıma dolanıyor, böylece pencereden dışarı bakabiliyorum.

Uyumadım Vücudum ihtiyaçla titreşiyor. Klitorisim dikkat çekmek için adeta çılgılık atıyor ama yine de onu görmezden geliyorum, aya bakarken yastığı ısıırıyorum.

Bedenim sadece özgürleşmeyi arzulamakla kalmıyor, bunu belirli bir kişiden de istiyor.

Ve o kendi yatağında, aramızda sadece ince bir duvar var. Bir Gece Daha.

Yemekten sonra Sebastian'dan ayrılmak çok zor oldu. Yaptığım işle ilgili mini konferansım boyunca oturdu ve tüm zaman boyunca ilgili görünüyordu, ki bu genellikle olmaz. İnsanlar ilk başta ilgilenirler, uzaylılar hakkında düşünürler ve daha fazlasını bilmek isterler, sonra ben ayrıntılara girdikçe bu ilgi kaybolur. Sebastian fizik ya da astronomi ile ilgisi olmamasına rağmen bana düşünceli sorular sordu. Hatta kodla ilgili düşündüğüm bir sorunu, bugün o aptal kâğıdı kaybettikten sonra kesinlikle ihtiyacım olan yeni bir düşünce zincirini ateşleyen bir soru sorarak çözdü. Akşam yemeği ve bir kadeh şarap için orada kaldım ve bir saniye alıp almamayı tartıştım ama kendimi tutmayı başardım.

Bu son gece ve o bunun farkında bile değil. Üniversite bana bir mektup gönderdi.

Laboratuvardan ayrılmadan hemen önce, yarın taşınabileceğim bir oda hakkında bilgi içeren bir e-posta gönderdi. Akşam yemeğinde neredeyse ona söyleyecektim ama yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemedim.

Şimdi uyuyamıyorum. Denemek bile istemiyorum. Sebastian'ın ellerinin pürüzlü kenarlarını, mutfakta ne kadar iyi görüldüğünü ve boğazını yalamayı ne kadar çok istediğimi düşünerek tamamen uyanık durumdayım. Şaraptan her yudum aldığım da midem küçülüyordu. Kendime dokunmak istiyorum ama selde kaybolan favori vibratörüm Lucinda'yı yerine koyacak zamanım olmadı ve sadece elimle tatmin olamıyorum.

Ancak, sessiz olacaktı. Sebastian'ı bir kez daha düşünerek kendimi ovmaktan daha kötü olan tek şey, onun bunu duyması olurdu.

Gece yarısını geçti. Saatlerdir hareket ettiğini duymadım.

Elimi uyku şortumun altına soktum.

Parmağım la klitorisimin etrafında dönerken derin bir nefes alıyorum. Bu sesi yastığa gömüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hislere konsantre oluyorum. Sebastian'ın eli daha büyük, parmakları daha sert olurdu. Böyle başlardı, klitorisimle alay ederdi, teslim olmaya hazır değildim ama bana nihai hedefi hatırlatırdı. Sonra amımı avuçlar, parmakları ıslaklığın içinde kayar ve kulağıma kirli bir şeyler mırıldanırdı.

Belki de o özel, saçma lakabı kullanırdı. Ben bir meleğe en yakın şeyim ama bu onu hiç durdurmadı.

Parmağım klitorisimi ovarken ağızımla yastığa doğru nefes alıyorum. Vücudum ağrıyor, doldurulmak, sabahları hissedebileceğim kadar derinden becerilmek istiyor. Bunun yerine, parmaklarımla idare ediyorum, birini ve diğerini ekliyorum, beni titreten o noktaya ulaşmak için onları büküyorum. Yeterince büyük değiller, yakın bile değiller. Onları içeri ve dışarı hareket ettiriyorum, başparmağımla klitorisimi ovuyorum.

Midem düğümleniyor, serbest bırakılmayı, vücudum zevk içinde dönerken o saf berraklık anını özlüyorum, ama üçüncü bir parmak eklemek bile sadece hayal kırıklığı içinde inlememe neden oluyor. Anılar zihnimi arzular gibi dolduruyor. Neredeyse burada benimle olduğunu, o sessiz bağımlılık yapıcı yoğunluğuyla beni izlediğini hayal edebiliyorum. Fantezimde onunla alay ediyorum, ben kendime dokunurken onun hareketsiz durmasını sağlıyorum. Memnun oluyor, şov yapmama izin veriyor, ama benimle ilgilenmesine izin vermeden çok uzun süre devam edersem, *boşalmama* izin vermeden önce bana şaplak atacak .

Bunu ilk yaptığımda, neredeyse hiç yara almadan çıktım. Acının çiçeğini hissetmek, bana iyi bir kız olmamı ve bunu kabul etmemi söylerken sesinin kadife gibi yumuşak olduğunu duymak inanılmazdı. Ve sonra, kığım yanarken ve zevk orman yangını gibi yanarken, çenemi kucakladı ve ağızımı açmamı, beni becermeden önce horozunu güzel ve ıslak hale getirmem gerektiğini söyledi.

Başımı sallıyorum. Geri alamayacağım zaman dilimlerinde kendimi kaybetmeyi bırakmalıyım. Artık hoşuma gitmiyor, artık hoşuma *gitmiyor*.

Eğer biraz rahatlayabilseydim.

Parmaklarımı sokup çıkarırken boğazımdan bir inilti daha kaçıyor. "Sebastian-"

"Angel?"

Donup kaldım. Bu benim hayal gücüm değildi. Kapıya baktım, hâlâ sıkıca kapalıydı.

"Seb?" Tüm vücudum o kadar yoğun bir sıcaklıkla doluyor ki, parlamaya başlasam şaşırırmazdım. Şortumu yukarı çekip daha iyi bir seçenek bulamadığım için parmaklarımı gömleğime silerken boğazımdaki anı yumruyu yutuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Yardıma ihtiyacınız varsa, bunu isteyebilirdiniz".

İsa'nın annesi. Derin bir nefes alıp yataktan kayarak çıktım. "Uzan."

"Kapıyı açabilir miyim?"

Başımı kapıya yaslayana kadar biraz daha yaklaşıyorum. Her nasılsa, onun diğer tarafta olduğunu bilmek beni daha da acıtıyor. Onu uyandırdım mı? Saçları dağınık mı? Pijamalarını giymiş mi?

Ne zamandır orada beni dinliyor? "Ben... Bilmiyorum." "Sesin

sinirli geliyor. Bırak yardım edeyim."

Neredeyse *sinirlendiğimi* söyleyecektim ama kendimi kontrol etmeyi başardım. "Bu iyi bir fikir değil.

Saat gece yarısını geçti. Sesi öncekinden daha da yumuşak. Beni içeri al, Mia.

Sözlerindeki imayı duyabiliyorum. Gece yarısından sonra sayılmaz, yarın gel demektir - ona birden fazla kez söylediğim bir şey.

İçeri girmesine izin vermemeliyim. Karanlıkta fısıldanan hiçbir şey sonunda orada kalmaz.

Yine de kapıyı açtım.

Üstü çıplak, gri bir eşofman altı kalçalarından sarkıyor. Saçları dağınık bir şekilde gözlerinin üzerine dökülüyor. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var ama biz birbirimize bakıp sessizlikte nefes alırken bu gülümseme kayboluyor. Kalbimin sanki bedenimin dışındaymış gibi attığını duyuyorum.

O çok güzel. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, bu istek parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Elimi tutuyor, sıkıyor ve sonra avuç içime sert bir öpücük konduruyor. "Lütfen," diyor.

Konuşamıyorum, keskin ve uygunsuz bir şey söyleyerek bunu mahvetmek istemiyorum. Bu kötü bir fikir ama ben kötü fikirleri hep sevmişimdir. Bu pervasızca, ama pervasız olmayı onunla olduğum zamandan daha çok sevmedim.

Başımı salladım.

Beni yatak odasına götürüyor. Fikrimi değiştireceğinden endişelenmiş gibi, eşiği geçmeden önce beni öpüyor, büyük, sıcak elleri yüzümün her iki yanını çerçevelemek için yukarı çıkıyor. Dudaklarının dudaklarıma çarpması kararlılığımın geri kalanını ateşliyor; onu yatağa iten ben oluyorum. Kucağına tırmanıp kendimi ona sürüyorum. O da popomu okşayarak karşılık veriyor. Elinin sıkması öpüşmemizi bir iniltiyle kesmeme neden oluyor ve o da bir kahkaha atıyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diyorum ona, elini tişörtümde gezdirdiği için nefesim kesilerek. Göğsümü avuçlayıp sıkıyor, aklımdan çıkaramadığım o sert parmak uçları meme ucumla oynaşıyor.

"Elbette, Mia Angel. Sen ne dersen o."

Tanıdık kelime oyunu yutkunmama neden oldu. *Mia Angel, meleğim.* "Beni dinleyen sendin."

"Pek de sert sayılmazdı," diye mırıldanıyor ve iyi bir önlem olarak kıcımlı çimdikliyor. "Aslında, tam olarak bu kadar gürültülü olduğunu hatırlıyorum. Gerçi genelde bu kadar sinirli değilimdir."

En azından burası karanlık. Allığımı görmek daha zor. "Parmaklarımla idare ediyordum.

Göğüslerimle oynamaya devam ederken sempatik bir ses çıkarıyor. "Ve yeterince yakın değillerdi. Doldurulmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum.

Ses tonumu soluksuz değil, kuru tutmak için çaba sarf ediyorum. "Gerçekten yardım edecek misin, yoksa orada öylece oturup malumu ilan mı edeceksin?"

Gülümsemesi karanlıkta beyaz bir ışık gibi parlıyor. "Duruma göre değişir. İyi bir kız olup beni dinleyecek misin?"

Bu iki kelime bir siren şarkısı gibi, savunmamdan geriye kalanları paramparça ediyor. Buna karşılık olarak elini tutuyorum ve parmaklarını ağzıma götürüyorum. Dilimi parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum, sonra her bir parmağı aşağı indiriyorum ve sonunda ikisini ağzıma alıp güzelce ıslanana kadar emiyorum. Yüzündeki ifade beni rahatlatıyor. İstesem de arzumu gizleyemezdim.

Benden nefret etmiyor. Beni hâlâ seviyor. Daha fazlasını elde etme şansını mahvetmiş olabilirim ama en azından onun için hâlâ bir anlam ifade ediyorum.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor. "Kahretsin, bunu özledim. Arkanı dön, bebeğim."

Sırtımı göğsüne dayayarak kucağına oturmam için manevra yapıyor. Artık neredeyse nefes nefese kalmış bir halde gömleğimi çıkarıyorum ve o da bir kolunu belime dolayarak sıkıca sarıyor. Bacaklarımı onunkilerin üzerinden geçiriyor ve o şekilde açıyor, böylece onun vücudu tarafından sabitlenmiş oluyorum. Diğer eli zaten ıslak olan külotumu okşuyor. Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Ne kadar uzağa gittin?"

"Yeterince uzak değil."

"Sen de beni özledin, değil mi? Gecenin bir yarısı ben yan odadayken adımlı söylüyorsun."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Seb."

Saçımı tekrar öpüyor. "Eylemde kayıp."

Parmakları külotumun üst kısmını okşuyor. "Devam et, söyle bana."

Dönmeye çalışıyorum ama beni yerimde tutuyor. Alay etmeye devam ediyor,

Onun dokunuşuna ihtiyaç duyduğum yerleri örten bez parçasıyla oynuyor. Ona bir cevap verene kadar daha fazlasını alamayacağımı biliyorum ama o kadar kolay pes etmeyeceğim. Hareket ediyorum, böylece kığım sertleşen sikine daha sıkı dayanıyor ve keskin nefesinin tadını çıkarıyorum. "Bayan güçlü bir kelime."

Külotumun üzerinden klitorisimi okşuyor. Karnım sıkıştı. "Hadi, meleğim."

Bana karşı dürüst ol."

"Kahretsin. Güzel. Seni özledim."

Külotumu indiriyor ve amımı okşuyor. "O kadar zor muydu?" "Sanırım değildi," diye inliyorum.

Kıvrımlarımı yavaşça okşarken bir kahkaha atıyor. Tüm alaylarına rağmen bir parmağını içime sokmak için sabırsızlanıyor. Başparmağı klitorisimi bulurken makaslayarak bir tane daha ekliyor. Vücudum daha da fazla temas arayışıyla bastırırken başım omzuna düşüyor.

Tek bir ayrıntıyı bile unutmadım, ne temiz kokusunu, ne yumuşak saçlarını, ne de geniş göğsünü, ama onları yeniden deneyimlemek başımı döndürüyor. O kadar güçlü ki, kolu belime dolanmış bir kemer gibi, beni zahmetsizce yerinde tutuyor. Klitorisimdeki baskıyı artırıyor ve boğazımdan küçük bir hıçkırık çıkarıyor. Tam sınırdayım, sallanıyorum ama tam olarak düşmüyorum ve her dokunuş kıvılcımlar bırakıyor.

"Güzel," diye nefes verir. "Gel ve beni al, güzel kız."

Üçüncü bir parmağını sokuyor, beni yeterince geriyor, neredeyse sikiinin yerini tutuyor ve diğer elini klitorisimi ovma için kullanıyor. Etkisi inkar edilemez derecede müstehcen; o uzun, yetenekli parmaklarıyla her yerime dokundukça inleyerek açılıyorum. Uzak bir yanımdan yarın pişman olup olmayacağımı merak ediyor, ama şu anda? Onu terk ettiğimden beri her gün, her an istediğim tek şey bu.

-Sebastian," diyorum düşünmeden. Sesim yarıda kesiliyor, sıcak sessizlikte asılı kalıyor.

Sessiz olmak için değil ama yatıştırmak için yumuşak bir ses çıkarıyor ve "Mia Angel" diye cevap verirken parmaklarını içimde kıvırıyor.

Nefesim kesiliyor, boşalırken tırnaklarım kalçalarına batıyor. Gözlerimde yıldızlar yüzüyor, karanlık, düzenli odasına bakışımı noktılıyor. Parmaklarını yavaşça çekip kendi zevkini biraz daha artırıyor ve ağzıma yerleştiriyor.

Bana sunduklarını alıyorum, diğer elini saçlarımda gezdirirken onları yalayarak temizliyorum. Aleti altımda sert, sıcak bir yumru gibi; ağzımda mı yoksa amımda mı istediğime karar veremiyorum. Arkamı dönmeyi başarıyorum, onu öpmek için aşağı çekerken kendimi onun kucağında dengeliyorum. Bir elimi saçlarında gezdirirken diğer elimle karın kaslarının sert düzlemlerini okşuyorum ve eşofmanının bel bandında duruyorum.

Amımı doldurmasını ne kadar sevsem de, onu ağzımda hissetmek istiyorum. Onun tuzunu ve kokusunu tatmak istiyorum. Ağzım şimdiden bunun vaadiyle sulanıyor, o tanıdık arzu çekimi yeniden içimin derinliklerinde kıpırdanıyor.

Dudağımı ısıyor. "Daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum, hâlâ nefes nefese ve boynunu öpmek için aşağı dalıyorum. Yavaşça ısıyorum. "Seni emmek istiyorum."

Ben daha ileri gidmeden elimi tutuyor. "Henüz değil," diye homurdanıyorum. "Ne?"

"Seni iyi hissettirmek bir iyilikti," diyor. "Bana dokunmak istiyorsan, önce senden bir şey istiyorum."

SEBASTIAN

MIA'NIN FRUNCHY PITCH'I her zaman çok sevimlidir ama bu seferki kızarmış yanakları ve dağınık saçlarıyla en iyi yinelemesi. Dudakları o kadar şehvetli ki bana sakso çekme teklifini kabul etmek isterdim ama bunun bizimle arkadaş olarak son dansı olacağını bilerek kapısını çaldım ve şimdi geri dönemem. Adımı duymamış olsaydı, görmezden gelirdi. Aklımdan çıkarmak ve onunla bu konu hakkında hiç konuşmamak için elimden geleni yaptım. Ama adımı duydum ve beni düşündüğünü fark etmek beni neredeyse koridorda dizlerimin üzerine çökertecekti.

Benden nefret etmiyor. Beni hala seviyor. Onu duyana kadar, her şeyi sonsuza dek mahvetmekten ne kadar korktuğumu bilmiyordum. Daha fazlası için sahip olduğumuz her şansı mahvettim, ama şu anda, arkadaş olduğumuzu kabul ederse, en derin duygularımı özümseyeceğim ve onunla nasıl istersem öyle olacağım. Onunla çıkar arkadaşlığı, başka b i r i y l e gerçek bir ilişkiden daha önemli. Neden kendimi b i r an bile bu konuda kandırdım ki? Onu öptüğüm an göğsümdeki huzursuzluk azaldı.

Mia di Angelo kız arkadaşım olmak istemeyebilir ama bu anlar için mi? Bu ödemeye hazır olduğum bir bedel.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Mükemmel göğüslerine bakmamı sağlıyor. Sonra boğazını temizliyor, yani şu anda göğüslerine bakma, anlıyorum ve mümkünse dudaklarını büzerken daha da güzelleşiyor. "Devam et."

Eğer bana dokunacaksan, en azından arkadaş olduğumuzu kabul etmeni istiyorum. "En azından mı?"

Saçlarını omzunun üzerinden tarıyorum, parmak uçlarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. Bu riskli ama elimde değil. "Hikâyede daha fazlası olduğunu biliyorum. Ama şimdi seni zorlamayacağım.

Tekrar belime uzanıyor ama bir cık cıkla onu durduruyorum. "Hadi ama. Kuralları seviyorsun. Bu da bir kural.

Neredeyse dişlerini gıcırdatıyor. "Yani, eğer arkadaş olduğumuzu kabul edersem, sana sakso çekebilir miyim?"

"Ne istersen yapabilirsin," diyorum ona gülümseyerek. "Beni em, çılgık atana kadar seni becermemi iste, beni istediğin kadar sert ısır, bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Sadece biraz acıttığım zaman ikinci, Değil mi, tatlı kız?

Ön dişleri alt dudağına saplanıyor. "Saçmalıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Ya da orgazm için teşekkür edip Izzy'nin odasına geri dönebilirsin."

Gece yarısından sonra olduğunu söylemiştin.

"Bu üç ay önce işe yarayabilirdi ama şimdi değil. Arkadaş olduğumuzu kabul et Mia. Cooper ve Penny yüzünden değil, bunu dün söylememeliydim. Arkadaşız çünkü birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyoruz, ister böyle olsun ister daha önce yemek yiyelim."

"Madem bu kadar eminsin, neden söylemem gerekiyor?"

"Biraz doğrudan iletişimden kimseye zarar gelmez.

"Asla kimseyi incitmem, kıcımın kenarı," diye mırıldanıyor. "Ne zamandan beri bir erkek sadece oral seks istemiyor?"

Nefesimi tutarak bekliyorum. Onu çok zorlarsam ve o da söylemezse ya da çekip giderse ne yapacağımı bilemeyeceğim. Ama artık hayatıma geri döndüğüne göre bu şekilde devam edemem. Her zaman onunla ilgilenmeme izin vermiyorsa, sorun değil. Akşam yemekleriyle ve onu benimle iş ve eğlenceli stres atma hakkında konuşmaya teşvik ederek idare edeceğim. Bana teklif edilen tek şey buysa, sonsuza kadar biraz daha uzun süre onun arkadaşı olacağım ve daha fazlasını elde etmek için küçük bir şans varsa, bunun için de orada olacağım.

Göz kırıyor. Eğiliyorum, elimi omurgasında gezdirirken dudaklarımı yanağında gezdiriyorum. Titrediğini görmekten çok hissediyorum.

"Güzel," diyor, sesi boynumda boğuklaşıyor. Kollarını bana doluyor, sanki göz teması kurmaya gerek kalmadan bu konuşmayı yapabilecekmış gibi bizi yakın tutuyor. "Saçmalıyorsun ama biz arkadaşız."

Ben onu durduramadan önümde dizlerinin üzerine çöküyor. "Şimdi sana dokunabilir miyim?"

Parmaklarımla çenesini kavriyorum ve yüzünü kaldırıyorum. Başparmağımı alt dudağının tam ortasına bastırıyorum. "Teşekkür ederim."

Elleri bacaklarımda geziniyor ve dokunmasını arzuladığım yerin hemen yakınında duruyor. Yatağın kenarına daha rahat yerleşerek inliyorum.

Başını sallıyor. "Hiç kimse sana ne kadar tuhaf olduğunu söyledi mi?"

Eğiliyorum ve dudaklarını bir öpücükle daha yakalıyorum. "Kardeşlerim bana bunu çok sık söylüyor ama senden duymak daha çok hoşuma gidiyor.

"Tabii ki istiyorum." Elini eşofmanımın üzerinde gezdiriyor, daha önce onunla dalga geçme şeklimi taklit ediyor. Küçük bir fırça bile sikimin zonklamasına neden oluyor; ne kadar tahrik olduğumu görmezden gelmek bir işkenceydi. Eşofman altımı ve boxer'ımı aynı anda bacaklarımdan aşağı indiriyor ve sikimi çekip çıkarıyor, sert bir çekişle tıslamama neden oluyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Bacaklarının arasına uzanıyor ve elini kayganlaştırıyor, sonra başparmağını ucuna bastırarak sikimi sarsmak için kullanıyor.

Kalçalarım neredeyse yataktan çıkacaktı. Bir kahkaha attı. Gözleri karanlığın içinde parlıyor. Birisi endişeli.

Kelimeleri yönetirken sesim kısılıyor. Sen yatağımdayken mi? Beni kim suçlayabilir ki?

Sadece ucunu ağzına alıyor ve nazikçe emiyor. Sıcak, ıslak ağzının hissi ve sikimin üzerinde çalışan eli arasında, birkaç dakika içinde kenara yakınıyorum. Yavaşça beni ağzına alıyor, her seferinde bir inç, boşalmamak acı verici olana kadar.

Elim saçlarına dolanıyor, o kadar sert çekiyorum ki muhtemelen acıtıyor. Bedenim kalçalarımı yukarı kaldırmak, kontrolü ele almak için izin istiyor ama onu incitmek istemiyorum.

İnliyorum, o yutkunurken tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum. Nefes alışım hızlanıyor ve kısalıyor. Başını geriye yatırıyorum, kendimi biraz daha derine itmekten alıkoyamıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Başını sallamayı başarıyor, onu yerinde tutan ben olmama rağmen çenesini yukarı doğru eğerek buyurgan görünüyor.

İzin vücudumun derinliklerinde bir şeyleri gevşetiyor. Başlaması için onu teşvik ediyorum, sonra ayağa kalkıyorum. Bu açıdan, onun üzerinde yükseliyorum. Vücudum tamamen kaslardan oluşuyor, yıllarca beyzbol eğitimi alarak bu noktaya geldim ve beni gördüğünde yüzünde beliren arsız arzuyu gördüğümde hiç bu kadar memnun olmamıştım. Parmaklarımı tükürük ve pre-seminal sıvıyla kayganlaşmış dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve sanki bakışlarını gözleriyle dengelemek istercesine beni ısırmaya çalışıyor.

Diz çökmüş, gerçekte olduğundan daha küçük görünüyor, saçları çıplak omuzlarının üzerinde koyu bir yumak. Dudaklarında bir gülümseme oynuyor, şüphesiz ona bu kadar hayran olduğumu bildiği için.

"Çok narin," diye mırıldanıyorum, başının arkasını avuçlayarak.

Tam da beklediğim gibi, memnun gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşüyor. "Siktir git."

Kulağının kabuğunun üzerinde iz bırakıyorum. "Ben sadece gördüğümü söylüyorum meleğim." "Ben *narin* değilim. Senin meleğin de öyle.

İpeksi saçlarını elime doladım ve çektim. "Benim olmanla ilgili bir şey söylemedim.

Hâlâ kaşlarını çatıyor ama sanki çoktan özlemiş gibi sikimi tekrar ağzına alıyor, burnundan nefes alırken beni derin derin yutuyor. İki elimle başının arkasını kavriyorum, deneysel olarak itiyorum. Üstesinden gelebileceği belli olduğunda, daha yoğun bir şekilde hareket ediyorum. Belimden ayak parmaklarıma kadar doruğa ulaştığını hissedebiliyorum. Yavaş, karışık bir tempoda çalışırken derinden inliyorum. Bu olmadan, *onsuz* nasıl yaşadım?

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes nefese kalıyorum. Çok daha fazlasını söylemek istiyorum ama şu anda kelimeleri aklımda tutamıyorum. Mia benim için dizlerinin üzerine çökmüş, kaygan ağızıyla sikimi okşarken olmaz.

Mırıldanıyor. Titreşimler karnımı daha da sıkıyor. Kendimi bir süre daha tutma çabasıyla ürperiyorum, ama sonra tırnaklarını kalçama geçiriyor ve beni son bir hamleyle uçuşumun kenarına gönderiyor.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. Geri çekilmek, ona döllerimi içmekten başka bir seçenek sunmak için artık çok geç. Onu o kadar yakın tutuyorum ki göğsünün bacaklarıma doğru hızla inip kalkışını hissedebiliyorum.

Her damlayı yutuyor, sonra yumuşak, ıslak bir patırtıyla siliyor. Başparmağıyla ağzının kenarını ovuyor ama faydası yok. Çenesi

tükürük pisliğı. İtiraz edemeden gömleğimi kapıp yüzünü sildim.

Ayağı kalkıyor, benim kadar ağır nefes alıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Bir an için o bakıyor, ben sadece bakıyorum. Kendimi bitkin hissediyorum, sanki beni uyanık tutan her neyse onun etkisini üzerinden atmış gibi. Yorgun bile olsam, kollarım bacaklarım gevşek, kalbim uzun zamandır olmadığı kadar hafif. Dönüp odadan çıkmak üzere olduğundan emin olmama rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum. Şansımı denemeye karar veriyorum ve onu bir öpücüğün içine çekiyorum.

Ağızma karşı iç çekiyor. Tekrar küfrediyor. Bir kalp atışı bekliyorum, sonra iki. Dudaklarında kendimi tadıyorum.

Çekildi ve yatağıma uzandı. "Kayıp mı oldun?"

Battaniyeyi üzerine çekiyor. "Buraya gel, seni aptal.

EYLEMDE KAYIP

SELAMLA

R.

Sebastian Miller-Callahan ile sarılıyorum.

Ben bir aptalım.

Birkaç dakikadır uyanıktım ve işemem gerekiyordu ama Sebastian'a o kadar sıkı sarılmıştım ki denesem bile hareket edemezdim. Başım göğsüne bastırılmış, geniş kolları sırtımı sarmış ve bir eli kıçımı avuçluyor. İkimiz de çıplağız ve onun biraz sertleşmiş sikini karnımda hissedebiliyorum. Çok küçük değilim ama bu pozisyon beni küçük hissettiriyor.

Burası cennet.

Bu cehennem.

Beni dinledi ve yardım etmeye geldi, ben de ona izin verdim. Belki de bunu yapan etrafımızdaki sessiz geceydi ya da önceki akşam yemeğiydi, gerçi bir kadeh şarap çekingenliğimi o kadar da azaltmış olamazdı. Beni odasına götürmesine izin verdim. Seks yaptık ve bunu onunla bir daha asla yaşamayacağıma yemin ettim. GOSMC Projesi, onun gülünç, çekici, sahiplenici sıcaklığıyla sarmalandığım her an parçalanıyor. Eğer bu bir NASA görevi olsaydı, bunu başarısız ilan eder ve geçmiş deneyler arasına gönderirlerdi.

Her anını sevdim. Beni kucağında tutuşunu, parmaklarını dişlerime değdirişini. Aletini elimde hissetmek, sonra boğazımdan aşağı inmesi. Ağzımı sikerken zar zor nefes alabiliyordum ve tam da istediğim gibiydi. Bana narin diyordu ama buna inanmış gibi davranmıyordu.

Eminim bilmiyordur. Sadece damarıma basmaktan hoşlanıyor. Aslında bana kızgın olması gerekirdi ama bunun yerine bana arkadaş olduğumuzu itiraf ettirdi, hem de benim elimden alamayacağım tüm arzularımı elimden alırken. Ve bana kara delik değil de güzel bir yıldızmışım gibi gülümseme cüretini gösterdi.

Göğsüne kaşlarımı çatıyorum.

En azından bu gece kalacak başka bir yerim olacak. Ondan yine kaçabileceğim ve belki bu sefer yanımda kalır. Sonra sonbahar gelecek, Penny buralardayken onu görerek bir sömestr geçireceğim ve ben yurtdışındaki eğitimimden döndüğümde o mezun olmuş olacak.

Bir şey karnımı yakalıyor ve çekiyor.

Onun bir yabancı olmasını istemiyorum.

Ama hepimiz sahip olamayacağımız şeyleri isteriz.

Ona kalbimi verdikten sonra değil, şimdi benden nefret etmeyi öğrenmesi daha iyi olur. Onunla herhangi bir geleceğin sonu kardeşim ve karısı gibi olur. Büyükbabam ve büyükbabam gibi. Annem ve babam gibi. Birlikte kalır, birbirimizi perişan ederdik. Onun için kariyerimden ödün veremeyecek kadar inatçı olacağımı ya da işler yolunda gitmezse ayrılacağımı biliyorum. Sebastian da aynı derecede inatçı bir piç olduğunu çoktan kanıtladı. Hiçbir şey kalmayana kadar ısırdık, tekmeledik ve yumrukladık.

Bu onu mahveder.

Yapman gereken ilk şey hemen gitmek. Dün gece bunun olmaması gerekiyordu ve bir daha da olamayacağı kesin.

Kollarından sıyrılıyorum.

Şortumu çekiştirdiğimde uyanıyor. "Günaydın," diyor esneyerek.

Gömleğimi üzerime çekiyorum, sesimin düz çıkmasını istiyorum, oysa onunki uykudan pürüzlü ve cehennem kadar seksi. "Merhaba."

Gözlerini kısarak telefonuna bakıyor. Saat daha altı bile olmamış. "Laboratuvara erken gitmem gerek.

"Sana kahvaltı hazırlayayım."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayıp telefonumu arıyorum ama diğer eşyalarımınla birlikte hâlâ Izzy'nin odasında. Daha sonra gitmeye hazır olmak için toplanmam gerekiyor. "Ben iyiyim."

"Yemek yemelisin."

Kapıya doğru koşuyorum. "Şu protein barlarından bir tane alacağım.

"Bu bir yemek değil," diyor, sesini yükselterek koridordan onu duyabilmemi sağlıyor.

Çantamı aldım ve içine bir şeyler doldurmaya başladım. Arabama atıp gerisini akşam hallederim.

"Eylemde kayıp."

Kendime rağmen başımı
kaldırıyorum. "Ne?" "Ne
yapıyorsun?"

Kapı aralığına geri dönmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzerinde iç çamaşırı var ve başka bir şey yok. Saçları garip açılarla uzanıyor, ama bir şekilde onu gördüğümde midemden geçen çekimi ortadan kaldırmıyor. Dudağımı ıslatıyorum, göğsü dikkatimi dağıtıyor. O kadar geniş ki, gülünç küçük bir koala ayısı gibi ona yapışabilirim.

Onun yerine bir kot pantolon alıp çantamın dibinde küçük bir top haline getiriyorum. "Eşyalarımı topluyorum.

"Gitmek zorunda değilsin.

"Aslında var." Doğruluyorum, çantam ellerimden sarkıyor. "Benim için bir yatak odası hazırlamışlar."

Vücudundaki durgunluk kaybolur. Doğruldu, elleri yanlarına düştü. "Ne?"

"Dün bana bir e-posta gönderdiler". "Ve sen bana söylemedin mi?"

"Bu kalıcı olacak gibi değildi." Derin bir nefes alıyorum. "Birkaç gün burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Minnettarım."

"Biz arkadaşız," diyor. "Öyle demiştin."

"Öyleyiz. Ama dün gece pek arkadaşça değildi.

Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. Bu ayrıntılara odaklanmak yüzündeki ifadeye odaklanmaktan daha kolay.

"Özür dilerim," diyor. "Eğer seni istemediğin bir şeyi y a p m a y a zorladıysam.

Düşündüm ki-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Öyle değildi. Ben istedim. Sadece... sen hak ediyorsun..."

"Bana neyi hak ettiğimi söyleme." Bir adım daha yaklaşıyor. Çantayı bir kalkan gibi göğsümde tutuyorum. "Neyi hak ettiğimi biliyorum, ne istediğimi de. Ve istediğim şey, her ne olursa olsun hayatımda olman. Sen de beni hayatında istemiyor musun?"

Yutkunuyorum. Bakışları cehennem gibi. Kabarıyorum, ama başka tarafa bakamıyorum.

-"Siktir git, Sebastian," diye fısıldadım.

Göz kırıyor. Gözleri kapanıyor, derinliklerinde dönen duygular kararıyor. "Bana dürüstçe ve tamamen beni hayatında istemediğini söyle, ben de seni sonsuza dek yalnız bırakayım. Arkadaş olmayı unut. Konuşmak zorunda bile kalmayız.

"O randevuya evet dememeliydim." Kafamı çevirip dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum ama Izzy'nin masasından başka bir şey yok; bilgisayarım, not defterim ve yarım yamalak not aldığım yığınlarla dolu. Sadece zorlamam gerekiyor. Yalana devam et çünkü bu senin iyiliğin için. "Daha fazlasını istediğimi düşündürdüğüm için özür dilerim."

İç çekiyor. "Neden bana yalan söyleyip duruyorsun Mia? Neden kendine yalan söyleyip duruyorsun?"

Ama seninle tanışmak istiyorum. Kelimeler bir yumruk gibi ağzımdan çıktı. "Ben senin hayatında olmak istiyorum ve senin de benimkinden olmanı istiyorum.

Öne doğru atılarak beni öpücüğün içine çekiyor. Dudakları dudaklarıma değdiğinde beynim kısa devre yapıyor ama tekrar çalışmaya başladığında onu öpmeden edemiyorum.

Uzun bir süre sonra, göğsüm hava almak için yanıyor. Nefes nefese sözümü kesiyorum, "Ama istediğin bu değildi".

"Her ne şekilde olursa olsun seni tanımak istiyorum." "Eğer her şey eskisi gibi olursa..."

"Evet," diye mırıldanıyor sertçe. "Evet, evet, bu iyi. Beni dışlamayı bırak. Ve burada kal. Yurttan daha iyi ve çalışmak için ihtiyacın olan tüm alana sahip olabilirsin."

Beni tekrar öpüyor, elleri yüzümü kavırıyor ve kalan tüm itirazları etkili bir şekilde kesiyor. Haklı, burası bir yatak odasından daha iyi ve burada kalıp daha da bağlanmama izin vermek kötü bir fikir olsa bile, vazgeçemeyeceğim kadar cazip. Bir yolunu bulacağım. GOSMC Projesi'ni devam ettirmek için yeni bir yol bulacağım.

"İyi," diye ısııyorum.

Saçımı çekiştirerek bana gülümsüyor.

"Sana bir haftalık öğle yemeği hazırlayacağım," diyor. "Atıştırmalık olmadıkça protein barları yok."

EYLEMDE KAYIP

de Mayıs

CENTAVO

Pardon, ne dedin?

Sebastian'la birliktesin. SEBASTIAN ile evdesin.

İyi okuduğunu biliyorum.

...Yolculuktan ne zaman dönüyorsunuz?

Bırak onun yanında olmayı, onun hakkında konuşmak bile istemedin.

Su basmış yatak odası, mahvolmuş
Ne botlar

Gözlerimi kısarak sana doğru baktığım bilinsin.

Uzun mesafe

Hissedebiliyor musun?

Gözlerimi deviriyorum.

Yani tamamen

Cooper biliyor mu?

Bilmi yoru

Sana bunu söylediğime pişman etme beni.

Dikkatli

Ya da, bilirsin, değil

Ne dersen de.

Bu senin için iyi olur.

Hiçbir şey olmuyor

de **Mayıs**

SEBASTIAN

Botları alıp ceketı alamam.

Hedıyelerın nasıl işlediğini bılmıyor
musunuz?

Ceketı de mı, Callahan?

Sana parasını ödeyeyım.

15 Mayıs

SEBASTIAN

:)

Umalım da çok geç dönmesin.

Ekstra bilet yok, anladım.

Oyunda iyi şanslar

Eğer öyleysen, ben yatmaya
gidiyorum.

17 Mayıs

Öğle yemeği için
teşekkürler

Şu anda hayatımı kurtarıyor olabilirdim.
Alice'in yüzüne fırlatmak istesem bile

SEBASTIAN

Kötü bir
gün
müydü?

Sorun iş değil, onu çevreleyen her şey.

Bazı verileri yanlış etiketlemiş, bu yüzden modelimi tamamen atmış.

Yine de bir şekilde bu benim hatam.

Yine de teşekkürler, nedir bu? Çok lezzetli.

Chana Masala

Daha önce kendi naanımı yapmıştım ama şimdi zamanım
yok.

20 Mayıs

SEBASTIAN

Gerçekten softball oynadın mı?

Bunu bana hiç söylemediğine inanamıyorum.

Tamamen yeni biriyle konuşuyormuşum gibi hissediyorum.

Ben bir atıcıydım.

Haha
ha

Bu işte iyi olduğumu hiç
söylemedim

Ben... iyiydim. İyi bir başlangıç yaptım.

Gitme
k

Bir ara bana göstermelisin.

21 Mayıs

SEBASTIAN

Bu gece geç döneceğim. Takımdan bazılarıyla takılırım.

Zaten bu gece gözlemesine giriş iznim var.

Seni bir daha nerede bulabilirim?

Cevabı belli olan sorular sormayın.

Bu kadar açık olduğundan emin

değildim.
Mavi mi siyah dantel mi?

Beğendiğin kıyafeti giyeceğim.

de Mayıs

SEBASTIAN

Jodie Foster'a ne kadar hayran
olduğunu biliyorum.

Ha

ya da bunu da listeye ekleyelim.

Her ihtimale karşı bir tişört
bırakacağım.

İzlenecek filmlerin bir listesi.

Birlikt

Ne yazık ki ben sizin gibi ikili konuşamıyorum.

Bilinmeyen

Kırılma noktası

Açıkça başlayalım
görülüyor ki
Savaşınan.

Sörfte o kadar da kötü değilim.

Cooper bu işte berbat.

Bu da özel bir tür komiklik. r filmlerinin hayranısın. Patrick'e kim karşı koyabilir ki?

Swayze
mi?

Dr. Ellie Arroway? Gerçekten mi?

Contact'ı gördün mü?

Maça
gelmiyorum.

Bekle, ne listesi?

Bu kod herhangi bir şey
için mi?

Sen en
kötüsüsün.

Peki, klasik nedir?

Hepsine
lanet olsun.

Benim için sörf ve homoerotizm.

lütflen bana videonuz olduğunu
söyleyin

de **Mayıs**

SEBASTIAN

Clueless'ı izleme listesine ekliyorum

Neden?

Zaten çok fazla aksiyon filmimiz var.

Neden aksiyonsuz bir film izleyeyim? İnsanları konuşurken görmek isteseydim, avluda otururdum.

Kalbime göre bir kadın

Yine de listeye ekliyorum

Sana gözlerimi deviriyorum. Sadece bil diye söylüyorum.

Hazır olduğunuzda, elimde bir liste ve harika bir patlamış mısır tarifi var.

Ne zamandan beri patlamış mısır tarifine ihtiyacın var?

Ben işleri doğru yoldan yaparım. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın meleşim.

Ha
yır

Hey, denemek
zorundaydım.

İlk ayakta iyi şanslar

de Mayıs

Aptal vibratörüm selde öldü.

Ve kulağa bu kadar dramatik gelmesinden nefret ediyorum.

SEBASTIAN

Bu bir davet mi?

Bu kesinlikle bir seks çağrısı.

:)

On dakikaya evde olurum. Sadece binadan ayrılıyorum

Islak amını hemen istiyorum, güzelim.

Belki
de

İğre
nç.

EYLEMDE KAYIP

Bankta oturdum, derin bir nefes verdim ve öğle yemeğimi almak için çantama uzandım. Bilgisayarımın başında geçirdiğim uzun bir sabahın ardından, göletin yanındaki güzel masayı kapmayı başaramamış olsam da güneş ışığı ve temiz hava iyi hissettiriyor. Sebastian'dan önce muhtemelen masamda bir protein barı yer ve bunun yeterli olduğunu düşünürdüm. Ancak son bir buçuk haftadır, sabah kaçmadan önce elime özenle paketlenmiş bir öğle yemeği tutuşturuyor. İlk gün gevrek marul ve baharatlı mayonezli hindili sandviçti. İkincisi, tavuklu ve susam soslu soğuk erişte. Bugünkü Yunan salatası, marulun ıslak kalmasını önlemek için küçük bir kaba sarılmış sos ve kızarmış pide dilimleri. Hatta sıfırdan yaptığına emin olduğum bir brownie bile attı.

Vakti olacağını düşünmezdim ama gece boyunca çok uyanık oluyor.

Bu sınırı aştığımdan ve eski halimize döndüğümüzden beri geceyi onun odasında geçiriyorum. Izzy'nin odasında uyumak gibi bir niyetim var ama sonra beni öpüyor ve parmaklarının belimde sertçe gezinmesine ve yumuşak dudaklarının dudaklarıma değmesine karşı koymak imkansız. Öncekinden farklı olarak, aynı yerde yaşıyoruz, bu yüzden işimiz bittikten sonra gidecek hiçbir yer yok. Yatak odası yok, kaçmak için bahane yok. Onun kollarında uykuya dalıyorum ama çoğu zaman birkaç saat sonra kedi dışında yalnız uyanıyorum.

Işık genellikle mutfaktan karanlık oturma odasına yayılır, ama gidip onunla oturacak cesareti toplayamadım. Onun hayatıma geri dönmesine izin vermek başka bir şey, onunla tekrar yakınlaşmama izin vermek başka bir şey. Onun bu sorununu kabul etmek kaçınılmaz olarak başka bir yakınlık düzeyine, fiziksel arzudan daha derin bir şeye yol açacaktı. Arzu cephesinde başarısız oldum ama duyguları uzak tutabilirim.

Sosu salatanın üzerine döküyorum ve bir çatalla saplıyorum.

Sikiş kankası olmaktan memnun olduğunuzu iddia edebilirsiniz ama bundan daha fazlasını hak ediyorsunuz. Bir anlık zayıflık, Mart'ı yeniden başlatabilir. Bencilce ama ona sahip olmak o kadar iyi hissettiriyor ki daha sıkı sarılmak istiyorum. Bir daha penetratif seks yapmadık ama diğer her şeyde çok eğlendik. Ona yakın olmak midemi havai fişeklerle doluymuş gibi hissettirirken nasıl uzak durabilirim ki?

Belki Penny seyahatinden dönene kadar onun yörüngesinden çıkmış olurum. Onunla kaldığımı biliyor ama gerisini bilmiyor.

Telefonumu kontrol ederken ağzıma bir lokma salata atıyorum. Giana'dan kuzenimiz Raquel'in yeni erkek arkadaşıyla ilgili bir mesaj. Cevap veriyorum, sonra başparmağımı Sebastian'ın iletişim numarasının üzerinde gezdiriyorum.

Yere yığılıp ona mesaj atıp atmamaya karar vermeden Izzy beni arıyor. Görüntülü aramayı kabul ettiğimde, onu görünce yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Kiloş kollu sarı bir elbise giyiyor ve bir şekilde bu cesurluk ona yakışıyor. Uyumlu bir saç bandı saçlarını arkada tutuyor. Bana el sallarken mavi gözleri parlıyor. Son günlerde beni üçüncü kez arıyor. Öğle tatilinde konuşmak istediği kişinin ben olduğuma nasıl karar verdi bilmiyorum ama umurumda değil.

"Hey," diyor. "Ne yiyorsun?"

Salata kasesini kaldırıyorum. Sebastian'ın izniyle.

Kendi salatasını tutuyor. "Bunu neden yediğimi bile bilmiyorum. Sağlıklı olmak konusunda hep heyecanlıyım, sonra yemeye başlıyorum ve çok uzun sürüyor, anlıyor musun? Tavşan gibi hissediyorum."

Salatama kaşlarını çatıyorum. "Haklısın. Bunun yarısını masama götürmem gerekecek.

"Mağaranı kastediyorsun".

Gözlerimi deviriyorum. "Elbette."

"Hâlâ sana öğle yemeği hazırlıyor," diyor. "İlginç."

"Tüm bunlar için nasıl zamanın olduğunu bile bilmiyorum." Ona brownie'yi gösterdim. "Sanırım onları sıfırdan yaptı, yani browni karışımın hala kilerde duruyor."

"Pişmiş ürünleri sadece sevdiği insanlara servis eder".

Kaşlarını oynatıyor. "Söz açılmışken-"

"Hayır," diye araya girdi. "Biz arkadaşız. Hepsi bu."

"Geçen gün beni aradığında sesi şüpheli bir şekilde mutlu geliyordu".

"Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını." Zihnim bana son birkaç gecenin görüntülerini sunmaktan çok mutlu olsa da yüz ifademi nötr tutuyorum. Eski rutinimize o kadar çabuk döndük ki, en başta neden iptal ettiğimi hatırlamak zor. Öyle ya da böyle, kendimizi yatakta bulduk. Dün gece duşta öpüştük ve sonra neredeyse ağlayana kadar bana ziyafet çekti. Ondan aynı ölçüde hem nefret ettim hem de sevdim ve yaptığı şakalardan bunu anlayabildiğini biliyorum.

Bana bir bakış atıyor ama benim saçmalıklarım ile ilgilenmiyor. "Binghamton'a karşı olan maçlardan birine gelmeyi düşünüyordum. Kaçabilirsem muhtemelen son maç. Gelmek ister misin?"

"Bana maçlara bilet bırakıyor," diye itiraf ediyorum. Sonuncusunu en sevdiğim Jodie Foster karakterinin adıyla bıraktığından bahsetmekten kaçınıyorum. Bildiğim kadarıyla *Contact*'ı hiç izlemedi, bu da araştırdığı anlamına geliyor. Birlikte izlememizi istiyor ama izlersek gerçekten izlememiz gerekecek, sevişmek için bir bahane olarak kullanmamız değil. Jodie bundan daha iyisini hak ediyor.

"İlginç," diyor tekrar. Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Hiç gittin mi?"

"Oldukça rekabetçi bir yurtdışı eğitim programına girmeye çalışıyorum," diyorum deadpan.

İç geçiriyor "Görevde kayıp. Yaklaşımını takdir ediyorum ama sen sadece bir uzay dehası değilsin".

"Çıktığımız falan yok," diyorum. "Gitmek zorunda değilim." "Ama istiyorsun." Ona **h e m e n** karşı çıkmadığımda gülümsüyor.

Sanki benden bir itiraf almış gibi memnun. Etkinlik planlamasında bir geleceğim olabilir, ama belki de bunun yerine hukuku düşünmeliyim. Gerçek hayattaki Elle Woods olabilirdim. "İstedğini itiraf etmende bir sorun yok."

"Kimin tarafındasın?"

"Sevginin."

Gözlerimi deviriyorum.

"Her zaman çalışamazsın".

İlk konuştuğumuzda bunun Penny'ye güvenmekten daha iyi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim. Izzy'nin azmi sınır tanımıyor. "Bu sempozyuma hazırlanma konusunda ciddiysen bunu yapabilirim.

İnliyor, sandalyesine yığılıyor. Ofisindeymiş gibi görünüyor; gelin dergilerinin çerçeveli kapakları arkasındaki duvarda sıralanıyor. Bütün gün düğün planlayan birine yardım etmek zorunda kalsaydım, aklımı kaybederdim.

"Hiç eğlenceli değilsin," diyor. "Bir beyzbol maçına gidip onun için tezahürat yaparsan kimse senin geri dönülmez bir şekilde aşık olduğunu düşünmez. Sadece onun formasını giyme.

Onun tişörtünü giymesem bile, varlığım sabahın ikisinde mutfığa girmek gibi olurdu. İtiraf etmek acı verse de ait olmadığım bir alanın işgali. Sahip olamayacağımız şeylerle onunla ya da kendimle alay edemem.

"Belki," diyorum, çünkü onunla aynı fikirde olmak daha kolay. Sanırım teknik olarak sadece McKee'nin beyzbol takımının bir taraftarıymışım gibi davranabilirim. Her şeyi çok *kolaymış* gibi gösteriyor ve onun için çoğu şey kolay. Muhtemelen insafsız davranıyorum ama ne zamandan beri Izzy Callahan için bir şey zor oldu?

"Belki yok, sadece kesin taahhütler var," diyor gülümseyerek. "Bu maça seninle geleceğim, Cooper ve Penny o zamana kadar seyahatten dönerlerse gelebilirler ve bunu maçtan önce yapacağız çünkü beyzbolu kızarmışken daha çok seviyorum. *Harika* olacak.

SEBASTIAN

"EE, NE VAR NE YOK?" Hunter topu bana doğru atarken söylüyor. "Artık beraberler mi?"

Topu eldivenimle yakalayıp ona geri veriyorum. Ben sol sahadayken Hunter orta sahayı, son sınıf öğrencisi ve iyi bir isabet oranına sahip olan Levine de sağ sahayı idare ediyor. Birkaç sezondur birlikte oynadığımız için üç kişilik bir ekip olarak iyi çalışıyoruz. İletişim her pozisyon için önemli ama dış saha kendi başına bir alan ve oyun kurmak, gerektiğinde birbirimizi desteklemek ve birbirimizin ayağına basmaktan kaçınmak için gözümüzü birbirimizden ayırmamamız gerekiyor.

McKee'deki ilk maçımda, yüksek bir topu kovaladım ama düdük çalmayı unuttum ve Hunter'la ben, ikimiz de gözleri fal taşı gibi açılmış birinci sınıf öğrencileri, bir yığın halinde yere yığıldık. Acı, atılan üç sayıdan ya da Hunter'ın yanlışlıkla karnıma attığı dirsekten değil, o yılki birinci sınıf öğrencileriyle işi bitmiş olan atıcının bıkkın bakışlarından kaynaklanıyordu.

O hatayı bir daha yapmadım ama hâlâ çok sık düşünüyorum. Bir keresinde rüyamda görmüştüm ama sonra sıradan bir kabusum haline geldi.

Hunter birkaç adım geri atarak aramızdaki mesafeyi uzattı. Koç Martin bugünkü çift antrenmanı önce bir maç simülasyonu yapmak ve sonra da filmi analiz ederek bitirmek için kullanmaya karar verdi. Topu ileri geri atıyor, oyuna başlayabilmek için atıcının ısınmasını bekliyorduk.

Yakalama oynarken çok konuşuyoruz ama o uzaklaştıkça konuşmayı sürdürmek için sesimizin daha yüksek çıkması gerekiyor. Hunter'a Mia'ya neler olduğunu anlatmak bir şey, ama bunu tüm takıma duyurmamayı tercih ederim. Çocukların çoğu onun kim olduğunu bilmiyor ve açıkçası pek de umurlarında değil ama onun adı üçüncü kaledeki Rafael'i ateşleyecektir. Julio da öyle, birinci kalede gerildiği yerden.

Yerden gelen bir topu alıp Rafa atmasını ve ardından atıcıdan iyi bir atış almasını izliyorum. Koç Martin, sakatlıktan dönen çaylak atıcılardan birinin tekrar yetenekli olup olmadığına bakıyor. Eğer değilse, başladığımızda zor bir yarım devre olabilir.

Hunter'ın bana doğru fırlattığı açılır pencereyi yakalıyorum. Güneş gökyüzünün ortasında parlıyor ama güneş gözlüklerim parlamayı engelliyor. "Karmaşık bir durum."

"Ne bu, 2013 dolaylarında Facebook mu?"

Omuz silkiyorum. "Bu doğru."

Hunter tükürüyor, şapkasını yeniden ayarlıyor. Topu ona geri vermeden önce bitirmesini bekliyorum. Topu temizce yakalıyor, sonra bana doğru koşuyor. Onun

elini omzuma koydu. "Onun istediklerini kabul etmek zorunda olmadığını biliyorsun."

"Ben de bunu istiyorum."

"İstediğin şey güzel bir akşam yemeğiydi. Mumlar falan."

Topu eldiveninden çıkardı. "Haydi, gidelim. Koç kaydardığımızı görürse bize bakar."

Hunter yine de geri adım atmıyor. Önce elmasa, sonra da beyzbol şapkasına rağmen gözlerini kısarak bana bakıyor. "Nasıl oldu bu?"

"Benimle kalıyor." Hunter düzgün bir yakalama oyunu için geri adım atmayı reddederken topu havaya atıp çıplak ellerimle yakalıyorum. Artık benimle kalmaya devam edecek. Burası onun çalışması için sessiz bir yer."

"Ona bunu vermek senin sorumluluğun değil." "Ben istiyorum."

Başını sallar. "Dikkatli ol dostum. Söyleyeceklerim bu kadar."

"O benim hayatımın bir parçası. Kendi sözlerime gülümsemek istiyorum ama bunu kontrol etmeyi başarıyorum. Haftalarca süren yağmur ve karanlığın ardından şimdi güneş hayatıma geri döndü. Tam olarak istediğim gibi olmayabilir ama yeterli. Hunter anlamazsa, onu zorlayamam. "Zaten içinde olacaktı ve ben burayı daha çok seviyorum."

"Kirby! Callahan! Konuşmayı kesin!"

Hunter'a bakıyorum. "Aferin."

"Anlaşıldı, koç!" Pozisyonuna geri dönerken homurdanıyor. "Çalışmak için sessiz bir yermiş, kırımın kenarı."

Şapkamı kafama geçiriyorum, eldivenimi ayarlıyorum ve ortaya iki yumruk atıyorum. Mia'yı düşünmeye devam etmek isterdim ama atıcı hazır.

Oyunun ritmine kapılmak çok kolay. İnsanlar bana zaman zaman beyzbol sahalarının sıkıcı olup olmadığını soruyor ama ben çocukken bile hiç böyle hissetmedim. Beyzbol sürekli hareket etmek değildir. Uyanık olmak, her an saldırmaya hazır olmak demektir ve bu bekleyiş beni asla diken üstünde tutmayı başaramaz.

İKİ BUÇUK SAAT SONRA, dizlerimde çimen lekeleri, ensemde güneş yanığı ve yüzümde asık bir ifadeyle kamptan çıktım.

Bir fotoğrafçı.

Pratikte, *benim*

için.

Bu saçmalığın da ötesinde, çünkü sadece temsili bir oyun oynuyorduk ve zaten ünlü biri de değilim. Beni herhangi bir yerde fotoğraflamak için bir neden yok, hele ki arada rastgele bir antrenmanda.

hafta. Çitlerin etrafından dolanıp bir sürü fotoğraf çekti ve ilk başta kafamız karışsa da kısa sürede kimi hedef aldığı anlaşıldı. Koç dışarı çıktı ve onunla konuştu, ancak kampüs arazisinden yeterince uzaktaydı ve onu gitmeye zorladı.

Ona bakmayı reddettim ama kameranın bakışlarını her zaman hissettim. Bu bana ailemin cenazesine gelen fotoğrafçıları hatırlattı.

Bankın yanına geldiğimde omzumun üzerinden bakma riskini göze alıyorum.

Gitti, fotoğrafları olan herhangi bir yayına göndermek için.

Lanet olası pislik.

"Sebastian," diyor koç. İlk adımın kullanılmasıyla kulaklarım diken diken oluyor. "Bir dakika geride dur, tamam mı?"

"Miller neden depresyona girsin ki?" diye mırıldanıyor Ozzy. "O nereye gittiğini biliyor."

"Hadi ama dostum," diyor Hunter.

"Ne?" diyor Ozzy. "Muhtemelen fotoğrafçıya kendisi ödeme yapmıştır."

Ona bakıyorum. Sadece gülümsüyor ve bana arsızca el sallıyor. Gözlerimi devirmekten kendimi zor alıkoyuyorum.

'Miller' tam olarak aşağılayıcı bir isim değil ama çocuklar bana 'Callahan' dediklerini biliyorlar. Tam adından nefret ettiğini bildiğim halde Ozzy'ye ısrarla 'Oswaldo' demem gibi. Onun draft sermayesi benimki kadar güçlü değil ve sezon başından beri bu onu rahatsız ediyor. MLB seçmeleri, örneğin NFL seçmelerine göre daha akıcı: James'in ilk turda üst sıralarda yer alması büyük bir olaydı. Takımların benim büyük bir başlangıç yatırıma değdiğimi düşündüklerini bilmek bir onur, ancak işlerin gidişatına bakılırsa Ozzy ve ben birkaç yıl içinde aynı anda birinci ligde olabiliriz. Herkes, en yetenekli kolej oyuncularını bile, zamanlarının büyük bir bölümünü alt liglerde geçirir. Birinci lig eğrisine vurmayı öğrenmek şaka değil.

"Neden bize onun adını vermiyorsun, böylece bir dahaki sefere bilebiliriz?" dedi.

Diyor ki.

"Perrin," diye uyarıyor koç. "Böyle devam edersen sahada tur atacaksın."

Ozzy sessiz ama maç sonrası bilgilendirme toplantısında sinirlendiğini hissediyorum. Koç herkesi temizlenmeleri ve çift antrenmanın ikinci yarısından önce mola vermeleri için soyunma odasına gönderdiğinde, ben yedek kulübesinde durup boş sahaya bakıyorum. Hunter da kalıyor. Sırtıma öyle sert bir tokat atıyor ki yanıyor.

"Ah," diyorum düz bir şekilde.

"Aldırma ona," diyor. "O her zaman aptalın tekiydi."

"Bunun röportajla bir ilgisi yok mu?" diye soruyor Koç Martin.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Hayır efendim. Binghamton'la evimizde oynayana kadar bu gerçekleşmeyecek."

"Kahretsin." İç çekerken sakalını ovuşturuyor. "Okulla konuşacağım, bakalım ne yapmamı önerecekler."

Richard Amerika'nın en tanınmış adamlarından biri olmasına rağmen, o ve Sandra bunu bizimle olan özel hayatından ayrı tutmak için çok çalıştılar. Üniversiteye gidene kadar hayatımdaki her şeyin (yoğun antrenman programı dışında) ne kadar normal olduğunu fark etmemiştim. McKee'ye başladıktan sonraki bir ay içinde tüm sosyal medyadan kurtuldum. Izzy sonunda beni yıprattı ve ikisi de sahada üniformalı olmak üzere tam iki fotoğrafım olduğu herkese açık bir Instagram oluşturdu. Hiç kullanmıyorum, bu yüzden neden binlerce takipçisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kendisini ve Bex'i korumak için birkaç kez uzaklaştırma emri çıkartmak zorunda kalan James gibi olma düşüncesi çok korkutucu. Böyle bir gelecek istemiyorum.

Ben sadece iyi vuruşları olan bir sol saha oyuncusuyum. Ben buna layık değilim.

Bir spor dedikodu sitesinde ya da bu fotoğrafların çıktığı her yerde. O fotoğrafçı sadece benim resmimi istedi, Ozzy'ninkini, Hunter'inkini ya da başkasınınkini değil, çünkü benim babam Jacob Miller'dı ve üvey babam Richard Callahan'dı.

Richard bunu duyduğunda çok kızacak. "Teşekkür ederim efendim," diyorum koça. "Özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Bir adım daha yaklaşip kolumu güven verici bir şekilde sıkıyor. "Anlıyor musun? Bu saçmalığa kalkışmamaları gerektiğini bilmeliler. Spor departmanı bunun peşini bırakmayacaktır."

"Daha da kötüleşecek mi?"

Kelimeleri düşünmeden ağızımdan kaçırıyorum, yüzüm yanıyor. Yedek kulübesinin tozlu zeminine bakıyorum. Şikayet etmek çok saçma. Tüm bu durumun Ozzy'yi üzmesine şaşmamalı. Bana göre yuh, o kadar yetenekli ve ayrıcalıklı ki insanlar ona zaten birinci ligde oynuyormuş gibi davranıyor.

En azından bundan sonra kolej beyzbolunda bir sezonum daha var. Kendimi rahat hissettiğim bir yerde sevdiğim takım arkadaşlarımla oynayacağım bir sezon daha. Seçmeler aklıma kurcalıyor ama geleceğim henüz burada değil.

"Bilmiyorum," diyor koç Martin yavaşça. "Bu Richard için daha iyi bir soru olurdu. Yeteneğin incelemeye birlikte geldiğini biliyorum ve sende de fazlasıyla yetenek var."

"Beyzbolu seviyorum ama diğer şeyleri yapamıyorum." "Elbette yapabilirsin," diyor. "Yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin."

Bu senin için asla sorun olmayacak. Seni tanıyorum Sebastian. Sen kalacak birisin. Başını eğ ve çalış. Önemli olan şeye konsantre ol: Bir sonraki maça hazırlanmak."

Bu kadar kolay olmalı. Richard kesinlikle öyle gösteriyor, erkek ve kız kardeşlerim de öyle. Izzy voleybol sezonunun ortasındaiken asla hatalar ya da kaçırılan sayılar üzerinde durmaz.

Eskiden gürültüyü duymamak daha kolaydı. Ama çitin hemen kenarında durup yüzünüze bir kamera doğrulttuğunda ne olur? Ya yıllardır farklı bir ailenin parçası olsanız bile sizi hala kullanmanız gereken soyadınızla çağırın takım arkadaşlarınıza ne demeli? Ya aynaya baktığınızda babanızın size baktığını görürseniz?

Ya sürekli başka bir şey hakkında rüya görüyorsanız?

Yıllar boyunca pek çok kez ailemle daha fazla zaman geçirmeyi diledim. Kendimle bir oyun oynar, sessizlik içinde pazarlık ederdim. Babamla bir kez daha konuşmak anlamına gelecekse Cooper'la bir daha asla konuşmazdım. Annemin parfümünü bir kez daha içime çekmek anlamına gelecekse Sandra'nın bana bir kez daha sarılmasını asla kabul etmezdim. Callahan'lar yerine annemin uzak akrabalarıyla birlikte büyüyecektim, keşke önce ailemle beş dakika daha geçirebilseydim.

Şu anda babamla tekrar konuşmayı her şeyden çok istiyorum.

Ama böyle bir seçeneğim olmadığı için, koç beni ve Hunter'ı antrenmanın ikinci yarısından önce yıkanmamız için soyunma odasına gönderdiğinde Richard'ı arıyorum.

EYLEMDE KAYIP

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA, kendimi geceyi geçirmek üzere Izzy'nin odasına kilitlemeye niyetliydim. Sebastian buzdolabında bir tepsi fırında ziti bırakmıştı; ben de tezgahın üzerinde biraz bekletiyordum, saldırmadan önce soğumasını bekliyordum.

Sonra kendimi yukarı sürükledim, Instagram'da akılsızca gezinmek için kendime tam on beş dakika verdim ve fosforlu kalemle oturdum. Son üç saattir Profesör Santoro ve ekibin geri kalanıyla yarınki yuvarlak masa toplantısı için notlar alıyordum. Alice, katkıda bulunabileceğim faydalı bir şeyler olduğundan emin olmak için bugün bana birkaç kez hatırlattı. Ona sadece kendi analizine odaklanmasını söyledim, ki eminim bu bana puan kazandırmamıştır.

Ancak, araba yolundaki farları fark ettiğim anda fosforlu kalemimi bıraktım. Son konuştuğumuzda Izzy'ye yalan söylemedim. Biz çıkmıyoruz. Ama bu Sebastian'ın etrafta olduğunun farkında olmadığım anlamına gelmiyor. Hâlâ okumam gereken bir buçuk makale var ve belki de onu şu anda görmezsem, ellerimi kendime saklamayı başarabilirim, ama aklımdan geçen bu çok mantıklı düşüncelere rağmen, kendimi aceleyle merdivenlerden inerken buluyorum.

Kapıyı açtığında son basamağa ulaşmıştım.

Bir parçam, düşünmek bile istemediğim kadar büyük bir parçam, onun kollarına atlamak istiyor. Kendimi tutmayı başarıyorum, bunun yerine eşofmanımın kollarını ellerimin üzerine çekiyorum. Yarım saniyeliğine birbirimize gülümsüyoruz. Kendimi saçma bir şekilde eski bir filmdeki ev kadını gibi hissediyorum. *Selam, tatlım.*

"Seb-"

Beni ön kapıya doğru bastırıyor, kapatmak için güç kullanıyor ve nefesim kesilene kadar öpüyor. Dudak kremi ve ter tadı var. Akşam havası hâlâ tenine yapışıyor, hafif serin ve taze. Saçlarımı topuzundan çekip çıkarıyor, alt dudağımı ısırırken bir avuç çekiştiriyor.

Sebastian'ı öpmek beni *acıktırıyor*. Yemek için değil, nefes için değil, onun için bile değil. Ruhum genişliyor, ufuktaki bir şeye özlem duyuyor. Öpücüğünde tadabileceğim, ellerinde hissedebileceğim ve havada bir serap gibi hissedebileceğim bir şey.

Ayrıldığında alçak bir gümbürtü çıkarıyor; tekrar eğildiğinde onu boynuma yaklaştırıyorum, dudaklarını bir kez daha bulmadan önce boğazından aşağı bir çizgi yalıyorum. Onu ancak ciğerlerim hava almak için yandığında bırakıyorum ve o zaman bile uzanıp parmaklarımı onunkilerle iç içe geçiriyorum.

Eskiden öpüşmekten nefret ederdim ama dudaklarını ilk kez dudaklarıma bastırdığında bir şeyler değişti. Çok soğuk bir Ocak günüydü, eldivenlerim kütüphanenin dışında bir su birikintisine düştü ve telefonum ondan gelen mesajlarla doluydu ve yığınların arasında bana gülümsediğinde kendimi tutamadım, içimden bir şey koptu. Telefonumu aldım ve onu en yakın özel alana sürükledim: kütüphanenin beşinci katında gizlenmiş eski bir seminer odası. O

Sessiz ve iki derece daha sıcaktı ve ikimizdeki açlığın her öpücükte biraz daha doyduğunu hissettim.

Şimdi bana gülümserken parmaklarımı sıkıyor: "Seni görmek de güzel."

Saçlarımı omzumun üzerinden atarak doğruluyorum. Onu bir kez daha öpmek için kendime çekme isteği neredeyse bastırıyor ama kendimi tutuyorum. "Eminim açlıktan ölüyorsundur."

Üzerimde bir kazak ve tayt olmasına rağmen bana bakışı kendimi çıplak hissetmeme neden oluyor. "Yemek yiyebilirim."

Midem bulanırken bile uygun bir şekilde sert bir ifade takınmayı başarıyorum. Eve varmadan önce duş aldığını sanmıyorum ve tenindeki tuzun tadını alabiliyorken onunla boğuşma düşüncesi beni ürpertiyor. "Yaptığın makarna."

Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Hayır. Tatlıya başlıyorum.

Beni kollarına aldı ve merdivenleri çıkmaya başladı.

"Sebastian!" Tuttuğu yerde kıpırdanıyorum ya da en azından kıpırdanmaya çalışıyorum; çok güçlü Onu çimdiklediğimde sadece gülümsüyor.

"Mia," diye tekrarlıyor, sesinde eğlenen bir nota var. "Beni bu şekilde karşılayıp hiçbir sonuç beklemeyemezsin."

Beni yatak odasının kapısının önünde durduruyor. Kendimi işaret ediyorum. "Gözlerin var, değil mi, onları kontrol ettirelim mi?"

"Sen her zaman güzelsin," diyor.

Yüzümde bir kızarıklık oluşuyor, bir öpücükle gizleyebileceğim kadar güçlü. Onaylar gibi bir ses çıkarıyor, dudağımı ısırırken beni odasına doğru itiyor. Elleri eşofmanımı çekiştiriyor; başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum. O kendi kıyafetlerini çıkarıp sepete atarken ben de taytımı aşağı doğru itiyorum. Bir kez daha kollarına atılmanın yolunu buluyorum. Ellerinin kalçalarımın değmesiyle karnımdaki sıcaklık cızırdıyor. Öpüştüğümüzde, öncekinden daha az çılgınca, daha keşfedici.

Yine de beni yatağına itiyor. Bir kez zıplıyorum, dirseklerimin üzerinde oturup onu hayranlıkla izliyorum. Acaba beni öpmek onu da benim gibi hissettiriyor mu? Bana baktığında, aynı zengin, sonsuz açlığı hissediyor mu?

Gözlerindeki karanlık vaatten anladığım kadarıyla, sanırım öyle. "Uzan, tatlım."

Dediğini yapıyorum, tavana bakarken yutkunuyorum. Izzy'nin odasından ayrıldığım anda bunu başlatmışım. Uzak durma konusunda ciddi olsaydım, sınırlar çizerdim.

Daha çok denemeliyim.

Sadece... bu gece değil.

Beni altına hapsediyor, bir eli yan tarafımda gezinirken beni öpüyor. Kalçama dayanıyor, başparmağı yumuşak iç derimi ovarken sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor. Sanırım bir şeyler söylüyor, ama birdenbire merkezime dokunmaya bu kadar yaklaşmışken buna konsantre olamıyorum.

Temas beklentisi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor; öpüştüğümüz anda artan uyarılmamın derinleştiğini hissedebiliyorum.

Dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, bacaklarımı kaldırıp kalçalarına sarılıyorum. Boynumdan ve göğsümden aşağı inmeye başlamadan önce dudaklarıma sert bir öpücük daha konduruyor. Göğüslerime kadar öpüyor, bir meme ucumu ağzına alırken diğerini çimdikliyor. Daha fazla temas bekleyerek sırtımı kamburlaştırıyorum ama onun yerine ağzını karnıma dayayarak konuşuyor.

"Sebastian," diye inlemekten kendimi alamıyorum. "Şaka yapmıyorum."

"İstesem de kendimi tutamazdım," diyor tenime karşı. Bacaklarımı aralıyor ve aralarına yerleşiyor. Şimdi titriyorum, teması arzuluyorum. Seksimin üst kısmına iffetli bir öpücük konduruyor. Saçlarını kabaca çektiştiriyorum ve o sadece bir kahkaha atıyor. Seni piç kurusu.

"Sakin ol," diyor.

"Ben bir at değilim.

Daha yüksek sesle gülüyor, bu da benim homurdanmama neden oluyor. "Ben ciddiylim." Bana bakıyor. "Ben de, Mia Angel."

Lanet olsun ona. Bu cümleyi kurmak için her zaman doğru zamanı biliyor. Ceza olarak ayağımın topuğunu sırtına gömüyorum. "Dalga geçmeyeceğine söz verdiğini sanıyordum."

"Yaptım, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Sonra kıvrımlarımdan aşağı uzun bir şerit yalıyor.

Boğuk bir ses çıkarıyorum, midem kasılıyor. Kahkahasını duymak yerine hissediyorum ama karşılık veremeyecek kadar iyi hissettiriyor. Klitorisimden kaçınırken bile beni titreyen bir karmaşaya dönüştürmek için tüm doğru yerleri biliyor. Beni emmesi için yalvarmak gibi utanç verici bir şey yapmamak için dilimi ısırıyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve şaka yapmadığını söylese bile, en azından biraz şaka yapıyor .

Canı cehenneme. Vazgeçmiyorum.

Parmaklarıyla beni okşarken diliyle beni beceriyor, o küçük sinir demetinden kasıtlı olarak kaçınıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, teması zorlamaya çalışıyorum ama o rahatlamıyor. Sırılsıklamım, ama karnım düğüm düğüm olsa da, o küçük ekstra itme olmadan boşalmayacağım.

"Sana bir hediyem var," diyor iç uyluğuma doğru. Elimi saçlarında gezdiriyorum. "Yine mi?"

"Sanırım bunu isteyeceksin." Hassas tenimi emiyor ve sonra ısırıyor. Yumuşakça nefes alıyorum. "Onu bulmam biraz zaman aldı ama sonunda burada."

Bana hediye almayı bırakmalısın.

Bana gülümsüyor, "Hayır, olmaz, şimdi mi istersin yoksa yüzüme boşaldıktan sonra mı?"

"Sebastian".

"Benim için hareketsiz kal," diyor yataktan kayarak çıkarken. Sıcaklığını kaybettiğim için neredeyse yeniden inleyeceğim. "Senden nefret ediyorum."

Kalbim yalanlarla çarpıyor. Nefret, antipati ve hatta ilgisizlikten çok uzağım. Sinemanın dışında karşılaştığımız andan itibaren Sebastian'a karşı kayıtsız kalmadım.

Elinde bir çanta ile yerleşiyor. "Ne küçük bir yalancı.

Parmağıyla klitorisimin etrafında dönecek kadar kendini beğenmiş görünüyor. "Belki boşalırım."

Bileğimi kavriyor, elimi yerinde tutuyor. Tek bir kaşını kaldırırsa da, soğukkanlı ve sakin, altında kaynayan sahiplenici sıcaklığı hissediyorum.

Benim damarıma basmaya çalışıyor olabilir ama ben de onunkini biliyorum.

"Sen yapmazdın," diyor.

Dudaklarımı somurtarak kıvırıyorum. "Bana bak."

"Cazip bir düşünce," diyor, "ama bugün değil. Çantayı aç.

Onu tanıyorum, Lucinda'nın içinde geldiği kadife çanta. Botlar, ceket ve hatta öğle yemekleri gibi... Duraklıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Hayatındaki herkese karşı düşünceli bir insan olacağımı düşünüyorum ama yine de nelerden hoşlandığımı hatırlamak için çaba sarf etmem gerekti. Ona sürekli bana hediye almamasını söylesem de, gerçekten durmasını istemiyorum.

Oyuncağı çıkarıyorum. Daha önce olduğu gibi morun aynı tonunda. Tam ihtiyacım olan yerdeki sürtünmeyi düşününce amım kasılıyor. Benim için düğmeye basıyor ve oyuncak elimde canlanıyor.

"Bana en sevdiğin ortamı göster," diyor. Uzanıp sikini okşuyor. Utanmadan bakıyorum; tamamen sert, kalın ve şüphesiz benim gibi ağrıyor. "Göster ki sana nasıl bakacağımı bileyim meleğim."

SEBASTIAN

GEÇEN HAFTA işkence gibiydi.

Mükemmel, güzel işkence.

Ve şu anda Mia'nın o güzel mor oyuncağı sırlıslıkla amında kullanmasını izlemek? Bu şimdiye kadarki en büyük ıstırap.

Kıvrımlı ucu klitorisine bastırırken ayarları tıklıyor. Konuşurken sesi çatallaşıyor. Oradan bilerek uzak durdum, bu yüzden çok hassas hissediyor olmalısın. Bana başka bir Lucinda bulduğuna inanamıyorum.

Nefesimi tutmayı ancak yarı yarıya başarabildim. Elimi kalçasında gezdirdim. "Bir adı var mıydı?"

"Belli ki," diyor. "Bunun adını Kleopatra koyacağım. Kısaca Cleo.

"Doğal olarak."

Soluk soluğa kalsa bile gülümsemesinin bir sınırı var. "Dikkatini ver."

Kör tırnaklarımı kalçasına geçiriyorum. "Her zaman, meleğim. Daha yemeğimi bitirmedim.

Oyuncağın tavşan tasarımı var; içine sokmak için kalın, hafif kavisli bir parça, artı klitorisi kızdırmak için başka bir parça. Uzun ucuyla deliğinin etrafında dönüyor, kendi pisliğiyle ıslatıyor. Bacaklarını daha geniş açıp kendini bana tamamen gösterirken nefesi kısa aralıklarla çıkıyor. Şikimi tekrar kavriyorum, sıkıca okşuyorum. Taşaklarım gergin, ağır ve boşalma ihtiyacıyla ağrıyor.

Onu becermeyeceğim. Tam olarak yapmayacağıma karar vermedim, ama şu anki durumda, bir tür sınırı korumak mantıklı. Ona, verebileceği tek şey buysa, sadece sevişen arkadaşlar olmayı umursamadığımı söylediğimde ciddiydim, ama kendi duygularımı kontrol altına alana kadar biraz mesafe koymam gerekiyor. Her ne kadar umutsuzca onun içinde olmak istesem de, bunun çok fazla duyguyu harekete geçireceğini biliyorum. Onun derinliklerine gömülmüşken gözlerinin içine bakıp gerçek duygulara dair bir ipucu aramaktansa alay etmek ve oyuncaklara bağlı kalmak daha iyi.

Arkadaşlarımla yaşayabilirim, özellikle de iş şu noktaya gelirse: Mia yatağında uzanmış, en sevdiği oyuncağıyla kendini beceriyor, bir başyapıt gibi görünüyor.

Yeterli. Yeterli olmak *zorunda*.

Uzun ucunu içeri itiyor, bunu yaparken nefes nefese kalıyor; sesinin lezzetli ve sert tonu karşısında boşalmamak için sikimin tabanını sıkıyorum. Kendini becerirken açgözlülükle izliyorum, oyuncağın tavşan kulakları her itişte klitorisini ovuyor. Bacaklarını ayrı tutma çabasından titriyor, bu yüzden ona acıyorum ve ona yardım ediyorum, horozumu okşarken onu daha da genişletiyorum.

"Kendini nasıl boşaltıyorsun?" -Nefes alış verişlerimiz ve oyuncağın uğultusu dışında sessiz olan odada sesimi alçaltarak soruyorum. "Elinde olmayana kadar devam mı ediyorsun? Ne hayal ediyorsun Mia?"

Beni iterken ne hayal ettin? Sormak istiyorum. Hayır. Şimdi olmaz, bu mükemmel anda olmaz. Bunun benim için fazlasıyla yeterli olduğuna karar vermişken olmaz. Beyzbol oynarken başımı eğmeyi başaramıyorum olabilirim ama bunu beyaz muştalarla atlatabilirim.

Sadece inliyor, oyuncağı sonuna kadar iterken başı geriye düşüyor. Aşağı uzanıyorum ve elimi onunkinin üzerine sarıyorum, oyuncağı içeride tutuyorum. Direniyor ama ben pes etmiyorum. Özellikle böyle çok güzel, göğüsleri her nefeste hafifçe sallanıyor, kalçaları neredeyse yataktan yuvarlanıyor.

"Sebastian," diye
yakınıyor. "Bana bak,
güzel kız.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Oyuncağı daha derine bastırıyorum. "Anlat bana."

"Sen" diye patlamadan önce dudakları bükülür.

"Beni mi düşünüyorsun?" Eğiliyorum. Hareket oyuncağın açısını değiştiriyor ve yüksek bir inilti çıkarıyor. Dudaklarımı göğsüne değdiriyorum. Eliyle başımın arkasını kavırıyor, tırnaklarını geçiriyor. Dilimi sert meme ucunun etrafında gezdiriyorum. "Öyle mi?"

Sırtımı çimdikliyor. "Genelde gitmeme izin verirsin."

Misilleme olarak meme ucunu nazıkçe ısıyorum. Mia'yla hiçbir şey sadece tatlı değildir. Her zaman bir sınır vardır ve bunu görmeme izin vermesini sağlayacak kadar sert dürtmeyi seviyorum. "Ayrıntılar, meleğim."

"O kadar sert sevişiyorum ki senmişsin gibi davranabiliyorum." Şanki itirafı fark etmeyeceğimi umuyormuş gibi kelimeleri aceleyle söylüyor, ama onları havaya ateşle yazmış da olabilir.

Onlar batarken kalbim çarpıyor. Oyuncağı çekip çıkarma ve kadifemsi merkezine sokma arzusu beni neredeyse boğuyor. İçine girdiğim anda boşalmamak için kendimi zor tutmam gerekecekti. "Lanet olsun."

Beni tekrar çimdikliyor. Bu sefer dudaklarımı göğüs kafesinde gezdiriyorum. Dilimi göbeğine daldırıyorum ve aylar önce ilk kez yaptığım gibi, şaşkın bir kıkırdama çıkarıyor. Bir kez daha bacaklarının arasına yerleşiyorum, oyuncağı çıkarıyorum ve yerine iki parmağımı koyuyorum. Onları döndürüyorum. G noktasını sıyırdıklarında parmaklarımı sıkıyor. Dilimi klitorisine götürüyorum ve sertçe emiyorum. Bir sonraki çılgılığı şüpheli bir şekilde hıçkırığa yakın geliyor.

"Benim için gel," diye fısıldıyorum kaygan tenine. "Seni duymama izin ver.

Oyuncak onu kenara o kadar yaklaştırmış olmalı ki zar zor tutunuyor, çünkü komutu verdiğim anda çılgılık atıyor, sesi dirseğinin kıvrımıyla boğuluyor. Parmaklarımı o kadar sert sıkıyor ki

İstesem bile onları çıkaramayacağım bir güç. Oyuncağı aldım ve tavşan kulaklarını klitorisine bastırarak onu başka bir dalga yapması için ikna ettim.

"Bebeğim," diyor kısık sesle. "Yapamıyorum-"

Çekilmeden önce klitorisini bir kez daha yalıyorum. "Aferin kızıma.

Ayağı yan tarafıma batıyor. "Gel bana." Düşük

bir inilti çıkardım. "Tanrım."

Gülümsemesi bir kediye dönüşüyor. "Bırak yardım edeyim."

Ayağa kalkıyor, sikimi eline alıyor ve sert bir şekilde pompalıyor. Bir sonraki nefesim boğuk bir solukta çıkıyor. Tırnağını uzunlamasına uzanan damar boyunca gezdiriyor ve ardından yakıcı bir acı gönderiyor. Boşalmamak için kıcımlı sıkıyorum ama bu boşa bir çaba. Onun yerine, saçlarının kokusunu içime çekerek onu kendime yaklaştırıyorum ve sikimi pompalamasına yardım ediyorum. Onu işaretleme dürtüsünden başka bir şey düşünemiyorum; tohumumu her tarafına dökmek ve ne kadar küçük olursa olsun ondan bir parçaya sahip olduğumun kanıtını görmek. Taşaklarımı sıktığında, boğuk bir iniltiyle boşalıyorum, göğüslerini ve karnını boyuyorum.

Benim hissettiğim kadar aç bir ses çıkarıyor ve sonra öpüşüyoruz, birbirimize o kadar sıkı sarılıyoruz ki benim nerede bitip onun nerede başladığından emin olamıyorum. Sert bir elimi sırtında gezdiriyorum, kıcını avuçlayıp sıkıyorum. Dili benimkine karışıyor. Boşalmış olmama rağmen, içimdeki sızı hâlâ orada, derinlerde, ona mümkün olduğunca bu şekilde sahip olmak için bir sızı. Eğer onu bastırmaya çalışırsam, daha da sert bir şekilde geri gelecek, bu yüzden bir an için fanteziye teslim olmama izin veriyorum. Bir elimi aramızda gezdiriyorum, parmağımı teninde yarattığım karmaşanın üzerinde gezdiriyorum ve dudaklarına bastırıyorum. Mırıldanarak parmağımı ağzına alıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, saçlarının narin yasemin kokusuna odaklanıyorum. Benim. Benim.

"Pratik berbattı," diye sessizce itiraf ediyorum. "Bu her şeyi daha iyi yaptı."

Parmağım ağzından kayarken kahverengi gözleri benimkilere dikiliyor. "Neden kokuyor?"

Başımı sallıyorum. "Günün nasıl geçti?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu hiç iyi değil. Profesör Santoro yayınlayacağı makale için hakem değerlendirmesi alma konusunda çok stresliydi ve son modelim güncellenmiş verilerle bile iyi çalışmıyor. Alice sürekli başımın etini yiyor. Neden bu kadar kötü Seb?"

Parmağımı pürüzsüz kolunda gezdiriyorum. Titrediğini hissediyorum. Yutkunuyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmak istemiyor. Açıklaması kolay olmalı, büyütülecek bir şey değil ama bir şekilde, onunla yatakta çırılçıplak olsam da, dölleri vücudunda kurusa da, çok kişisel hissettiriyor.

"Ben biraz makarna yiyeceğim." Yataktan kayarak kendimi ondan kurtarıyorum. Şifonyerimden temiz bir iç çamaşırı alıp bir çift eşofman altı ile birlikte üzerime geçiriyorum.

Kaşları hâlâ çatık. "Eğer yemek alacaksan, bana bir tabak getir."

Çenesini elime alıyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. Her ihtimale karşı bir kez daha. Tepsinin geri kalanını getireceğim.

"*Point Break*'i izleyelim mi?" diye soruyor.

Bu beni kendime rağmen gülümsetiyor. "Sen bir oyun musun?"

Bir an düşünür gibi yapıp tırnağıyla çenesine vuruyor. "Bir bakalım. Sanırım hayatımda kabul edilebilir derecede çekici bir sarışın erkeğe daha yer var."

"Açık olmak gerekirse, önce kim geliyor?"

"*Thor*'u izlediğimden beri kalbimde Hemsworth büyüklüğünde bir delik var".

"Bu senin çekicin mi? Bana söyleyebilirsin.

Dudakları geriliyor ama kahkahasını tutuyor. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Natalie Portman'ı öptüğü gerçeğidir."

Ve Einstein-Rosen köprüleriyle oynayın.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Sebastian, bu neredeyse seksiydi."

Gözlerimi deviriyorum. "Bira mı, burbon mu, şarap mı?"

EYLEMDE KAYIP

BU ÖĞELER KENDİ BAŞLARINA KAYIT OLMAYACAKLAR, ancak daha fazla pişmiş ziti, sevimsiz eski bir aksiyon filmi, en sevdiğim adam ve Sebastian'ın dokunuşları anlamına geldiğinde işten vazgeçtiğim için kendimi kötü hissedemem. O aşağıya inip makarnanın kalanını ve benim için bir bardak buzlu burbon, onun için de bir bira alırken ben de banyoda temizlendim, atletimi ve pijama şortumu giydim ve saçlarımı taradım. Genelde sarılmayı sevmem ama film izlerken sarıldığım son bir saat güzeldi. Normaldi. Bu anın ötesinde bir şey düşünmezsem, ona baktığımda sadece çekici bulduğum bir arkadaşımı görüyormuşum gibi davranabilirim.

Sebastian boynumu usulca öpüyor. "Antrenman sırasında biri fotoğraflarımı çekiyordu.

Keanu Reeves ve Patrick Swayze'nin 90'ların tüm ihtişamıyla sergilendiği dizüstü bilgisayarına bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Beklemek mi?"

Çıplak dizimin üzerinde duran elini hafifçe sıkıyor. "Biz konuşurken muhtemelen bir pislik fotoğrafları bir yayına satıyordur. Richard'la konuştum ve ortaya çıkan her şeyi silmeye çalışacak ama yine de. Acaba bunu kendi başına mı yaptı, yoksa biri onu tuttu mu? Ve eğer biri tuttuysa, neden, çünkü bu çok garip."

Geriniyorum ve filmi durduruyorum. Daha önce sakladığımı düşündüğüm her neyse, bu değildi. Sadece zor bir antrenman geçirdiğini düşündüm, ki bu bazen olur, kilitlendiğinizde bile. Beyzbolu en son konuştuğumuzda, birkaç gün önce, hala kalede sorun yaşıyordum. Ama bu? Bu tamamen farklı bir seviyede.

Mahremiyetlerinin böylesine duygusuzca ihlal edildiği düşüncesi bile beni öfkeliyor. "Kulağa kötü geliyor."

"Bu aptalca, bana çok fazla ilgi olduğunu biliyorum ve minnettar olmalıyım, ama ben sadece... Keşke dursa."

Kıpırdanıyorum, böylece göğsüne oturmak yerine ona dönük oluyorum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bu aptalca değil. Mahremiyete hakkın var.

"Yakında bir röportaj yapmayı kabul ettim ve bu gerçek bir fotoğraf çekimiyle birlikte olacak." Yüzünü buruşturuyor. Onu suçlamıyorum; içimden bir ses beyzbol hakkındaki düşüncelerinden çok özel hayatıyla ilgileneceklerini söylüyor. Bunu ben de kaldıramazdım. "Bu bana keşke her şeyi iptal edebilsem dedirtiyor."

"Yapamaz mısın?"

"Belki bunu yaparsam, diğer insanları böyle şeyler yapmaktan caydırabilirim".

"Ya da belki daha fazla ilgi çekecektir".

"Ne olursa olsun ilgi olacak," diyor. "Taslak ve kazadan bu yana geçen on yıl."

"Oh," diyorum sessizce.

Ağzı buruşuyor. Onu sakinleştirmek umuduyla tırnaklarımı kafa derisinde gezdiriyorum. Böyle durumlarda ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum; genellikle ağzımı açtığımda bir şekilde her şeyi berbat ediyorum. Ama o haklı, ailesi öldüğünde on bir yaşındaysa, aradan on yıl geçmiş demektir. On yıl boyunca farklı bir aile, farklı bir hayat. Bu olay olduğunda çok küçük olmasına rağmen her şeyi hatırlıyor ve gözlerindeki uzak bakışa bakılırsa şu anda da bunu düşündüğüne bahse girerim.

"Sorun değil," diyor sonunda. "Yapmak zorunda değiliz, sadece düzüşüyoruz." "Okul bunu biliyor, değil mi?"

"Üniversite arazisinde değildi ama koçum spor departmanına haber vereceğini söyledi."

"Güzel."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu çok aptalca. Minnettar olmalıyım, biliyor musun? Muhtemelen ilk turda üst sıralarda yer alacağım. Eğer alt liglerde ilerleyebilirim ve doğru zamanda çağırılsam hazır olacağım."

"Bu, bu konuda bir şeyler hissetmeye hakkınız olmadığı anlamına gelmez.

Bu duygular olması gerektiğini düşündüğünüz gibi olmasa bile".

"Herkes çok heyecanlı. Dudağını ısıırıyor. "Neden ben daha heyecanlı değilim?"

Ben cevap veremedim etrafımdan dolaşıp filmi tekrar açtı.

Elimi saçlarından ensesine doğru kaydırıp hafifçe sıkıyorum. "Seb."

"Hadi filmi izleyelim." "Emin misin?"

"Lütfen, Mia.

Dudaklarımı ıslatıyorum. İtme dürtüsü yüzeyin hemen altında kaynıyor, ama bazen birinin ihtiyacı olan şey dikkat dağıtmaktır, bu yüzden sadece arkamı dönüp kollarına geri yerleşiyorum. Bir kolunu karnıma doluyor. Ağırılığı beni topraklıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Umarım bu onu da cezalandırıyordur.

Karnına bir bıçak darbesi.

Nefesim kesiliyor, gözlerim açılıyor. Mavi karanlıkta gözlerimi kırıştırırken nerede olduğumu hatırlıyorum. Sebastian'ın yatağında. *Point Break* ve fırında ziti. Beyzbol ve fotoğrafçılar. Neredeyse jenerik başlar başlamaz birbirimize sarılarak uykuya dalmıştık.

Nefes alırken karnım ağrıyor. Sebastian'ın kolları hâlâ bana sarılmış, beni sıkıca tutuyor ama kıvranıyor. Yatağın kenarına tehlikeli bir şekilde yaklaştık. Kalbim güm güm atıyor, yarı uyanık duyularımı panik kaplıyor. "Seb."

"Hayır," der, sesi ıstırap doludur. "Hayır, hayır, istemiyorum-"

"Sebastian," diyorum, sesim kelimenin ortasında çatlıyor. Donmuş durumdayım; bir yığın halinde yere düşmemek için kendimi hareket etmeye zorlamam gerekiyor. Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama çok güçlü. "Sebastian, uyan."

"Hayır," diye bağırır. "Lütfen."

O 'lütfen' bir kurşun gibi içimden geçiyor. Tutuşu kırılana kadar kollarını çekiyorum. Nefes nefese, dağınık saçlarım gözlerimin üzerine düşerken, onu yatağa doğru bastırıyorum. Neredeyse beni itecekti ama tırnaklarımı kollarına geçirerek dayanıyorum. "Sebastian, uyan!"

Izzy'nin kâbus gördüğünü söylerken ne demek istediğini anladığımı sanıyordum. Bu tamamen farklı bir seviyede ve vücudumda dolaşan adrenalin beni sakinleştirmiyor. Ona uyanması için yalvarırken kalbimin boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyorum. Biri kâbustan uyanmadığında ne yaparsınız? Tokat mı atarsınız? Sallar mısın? Cesareti kırılana kadar yalvarmaya devam mı edersin? Neden cevabı bilmiyorum ki?

"Sebastian," diyorum tekrar, sesim daha tiz. Gözümün ucuyla turuncu bir karaltı görüyorum; Tangerine, yataktan fırlıyor, şüphesiz yüksek seslerden ürkmüş. Kabus görüyorsun. *Uyan!*"

Gözleri nihayet açılıyor ama bir hayvanınki kadar vahşi. Vücudu kaskatı. Yanağını okşuyorum; teni terli.

Bu sefer yanağımı onunkine sürterek adını fısıldıyorum.

Elini enseme hissettiğimde rahatlama adrenalinini kovuyor. Parmakları düğümlenmiş saçlarımı nazikçe okşuyor.

"Benim," diye mırıldanıyor. Sesi boğuk çıkıyor. "Ne..."

"Sanırım bir kâbus görüyordun." Bakışlarıyla buluşabilmek için kendimi geri çektim. "Seni uyandıramadım."

Gözleri kısa süreliğine kapanır. "Kahretsın. Özür dilerim." "İyi misin?"

"Ya sen?"

Ürperiyorum ama ona yalan söylemek istemiyorum. Sen, sen beni tekmeledin. Ama sorun değil.

O kadar hızlı oturuyor ki neredeyse beni geri çekecek. "Ne?"

SEBASTIAN

LA LASTIMÉ

Onu *incittim*.

Bir anda ayağa kalkıyorum, kalbim öncekinden daha da sert atıyor, tabii bu mümkünse. Gerginim; kâbuslar her zaman baş edebileceğimden daha fazla adrenalin salgılamama neden oluyor. Bazen lanet görüntüleri aklımdan çıkarmak için yere yatıp şınav çekiyorum ama şu anda böyle bir seçeneğim yok.

"Göster bana. Ne kadar acıyor?"

Mia'nın yüzü karanlıkta solgun görünüyor, gözleri kocaman ve neredeyse siyah. Eskisinden daha dağınık olan saçları yüzünün etrafında asılı duruyor; saçlarını kulaklarının arkasına itiyor. "Sadece karnım. Bir şeyim yok."

"Cehennem gibi, tamam." Çekingen bir şekilde uzanıp elimi karnının üzerinde gezdiriyorum. Uyurken atleti kaburgalarının üzerinde kıvrılmıştı, ben de çıplak tenini okşadım. Ürkmedi ama onu tanıyorum, kendini tutuyor olabilir. "Kahretsin."

"Sorun yok, Seb."

-Yalan söyleme," diyorum, biraz fazla sert bir şekilde. Yutkunuyorum. Sakinleşmem gerekiyor ama kâbus hâlâ kuduz bir canavar gibi zihnimde dolaşıyor. Kırık camlar. Deri üzerinde kan. Babam çığlık atıyor, sanki emniyet kemerinden daha çok işe yarayacakmış gibi kolunu annemin üzerine atıyor.

Anı, her darbeye dönüşerek bir döngü halinde oynadı. Richard ve Sandra ön koltukta oturuyorlardı. James ve Cooper. Izzy, vücudu parçalanmış, ağzından kan damlıyordu.

Mia beni uyandırmadan önceki son tekrarda, ben araba kullanıyordum ve Mia yolcu koltuğundaydı. Onu kurtarmak için kolumu uzattım ama yapamadım. Çığlık atıyordu. Bir an çığlık attı, sonra sustu.

"Ben iyiyim," diye sertçe yanıtıyor. "Senin neyin var? Ne oldu?"

"Ben... Bazen kâbuslar görüyorum." Yüzümü buruşturdum, elimi kaydırdım.

saçım için. "Çok özür dilerim. Seni incitmek istememiştim.

"Aptal olma, biliyorum." Daha da yaklaşıp elimi avuçlarının içine aldı. Sertçe sıkıyor. "Artık acımıyor bile. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"İşte bu yüzden uyumamayı tercih ediyorum." Titriyorum, bu yüzden fark etmeyeceğini umarak onu sıkıyorum. Uyanmadan önce gördüğüm son şey oydu, o boş, kör altın gözleri, yüzüne bulaşmış kıpkırmızı kan. Bir cam parçası boğazına saplanmış, atardamarı kesip geçmişti. Onu incelemek için kendimi zorladım. O iyi. Kan yok, cam kırığı yok. Odamda güvendeyiz ve tekmem dışında ona bir şey olmadı.

Kendimi toparlamam lazım.

"Anlat bana," diye ısrar ediyor. Sesi yine yumuşak, cevap vermem için beni ikna ediyor. "İçinde tutma.

Ortaokul ve lise boyunca gittiğim terapist ve Cooper dışında, her ne kadar ona tüm detayları anlatmamış olsam da, kabuslarımdan hiç bahsetmedim. Ama bu Mia. Ne Dr. Barnes ne de kardeşim.

Sadece Mia.

O güvende.

Ona o kadar sıkı sarılıyorum ki, onu tekrar incitmekten korkuyorum, ama kendimi geri çekmeye zorlayamadan, o da bana aynı sıkılıkla sarılıyor. Yüzümü boynunun omzuyla birleştiği yere gömüp derin, ürpertici bir nefes alıyorum. Gözyaşları gözlerimi yakıyor.

Yasemin kokuyor. O

güvende.

O benim arkadaşım.

O güvende, sağlam ve dinlemeye hazır.

- "Rüyamda kazayı görüyorum," diye fısıldıyorum. Tişörtümü çıkararak uyuyorum; parmakları çıplak sırtıma batıyor. Acıtmıyor ama bu baskı beni yere bağlıyor. Cooper'ın elinin omzumda olması gibi ama daha iyi. "Ama sadece onlar değil. Bu... Richard, Sandra ve kardeşlerim. Bu sefer seni bile gördüm.

Göz kırpıyor, ay ışığının bir şeridi yüzünün bir kısmını aydınlatıyor, uzun kirpikleri gözlerini çok güzel çerçeveleyiyor. Uzun kirpikleri gözlerini o kadar güzel çerçeveleyiyor ki, nasıl oldu da kirpiklerini hiç fark etmedim? Ona pek çok kez baktım ve Met'te asılı bir tabloymuş gibi inceledim, ama şu anda onu ilk kez görüyor olabilirim. Kulak memesinde benim de hiç fark etmediğim bir çil var.

"Ne oldu?" diye soruyor. Arabada olduğunu biliyorum.

Üçümüz akşam yemeği için dışarı çıktık, dedim. "Sezon yeni başlamıştı ve babamın iki hafta sonra ilk izin gecesi idi. Annemin doğum günü yaklaşıyordu. Hatırlıyorum da... Kahretsin, orada olmak istemediğimi hatırlıyorum. Sıkıcı olduğunu düşünüyordum, bu yüzden restorana bir kitap getirmeme izin verdikleri için mutluydum."

"Neydi o?"

"Ne?"

"Kitap."

"Joe DiMaggio hakkında bir çocuk biyografisiydi."

"Doğal olarak."

Hafifçe alay etmesi dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. "O gece yağmur yağıyordu. Restoranın kapısından arabaya kadar geçen otuz saniye içinde sıırılsıklam olduk. Yine de annemle babamın keyfi yerindeydi. Babam sezona iyi bir başlangıç yapmış ve anneme doğum günü için elmas bir kolye almıştı. O gün bir deplasman maçı için batı yakasında olması gerektiğinden kolyeyi ona erken vermişti.

O elmas kolye, saçma bir şekilde, kazada kırılmadı. Annemin boğazına cam saplandı ama o kolye sağlam kaldı,

Deniz kızlarının ışığında parlıyordu. Annemin diğer mücevherleriyle birlikte Sandra'da. O ve Richard ailemin mirasıyla ilgilendiler ve tüm o eşyalar depoda, benim onlarla bir şeyler yapmamı bekliyorlar. "Bu çok tatlı," diyor. Başparmağı parmak eklemlerimi ovuyor. "Eminim sevdiğini söyledi."

"Sevdi. Ve onunla bütün bir akşam geçirmemize bayıldı. Sezon boyunca zor oluyor, biliyor musun? Seri arasında bir gün olduğunda ya da gece maçı yerine gündüz maçı olduğunda yanlarında olabiliyordum ama yılın büyük bölümünde annemle ben ve bir sürü telefon görüşmesi yapıyorduk." Boğazımdaki yumruyu atmaya çalışarak yutkunuyorum. Bir gün o kişinin ben olacağımı hayal etmek zor, bu yüzden bunu düşünmemek daha kolay. "Her şey çok hızlı oldu. Bir dakika önce arabayla gidiyorduk, sonra bir ağaca çarptık. Babamın yoldaki virajı görmemiş olması gerektiğini söylediler ve rotayı düzeltmeye çalıştığında artık çok geçti. Yol ıslaktı ve biz de kendimizi kaybettik".

Elimi tutuşu sıkılaşıyor. Devam etmem için sessiz bir davet.

Tüm cesaretimi topluyorum ve diyorum ki, "O uzandı, denedi... bilirsiniz. Annemi ve beni kurtarmak için. ve beni. Ama faydası olmadı. Kafa kafaya çarpıştılar.

"Oh, Sebastian".

Sesi çok yumuşak ve normalde onun böyle şefkatle konuşmasını duymak hoşuma giderdi ama şu anda bu beni ağlatabilir. Üzgün olduğunu söylemiyor, beni yatıştırmaya çalışmıyor ya da diğer insanların bu hikayeyi duyduklarında yaptıkları şeylerden herhangi birini yapmıyor. Bana bakmaya devam ediyor, parmak eklemlerimi okşuyor. Konuşmamızın hızını benim belirlememe izin veriyor. Burada durabilirdim ve o da devam ederdi.

Ama devam ediyorum. Bu hikâyenin tüm ayrıntılarını kimseyle paylaşma ihtiyacı hissetmedim ama bir şekilde sonuna kadar gitmem önemli gibi geliyor. Onun bilmesini istiyorum. Ona güveniyorum. Başparmağının tenime her dokunuşunda paniğim biraz daha azalıyor.

"Bu yüzden bazen... yine rüyamda görüyorum. Arka koltukta sıkışıp kalmışım ve sevdiğim insanlar önümde ölüyor ve izlemekten başka yapabileceğim bir şey yok."

Yanağımın içini ısııyorum, birlikte geçirdiğimiz gecenin puslu hatlarına bakıyorum: makarna yediğimiz boş tepsi, benim bira şişem ve onun burbon bardağı. OBX çıkartmasıyla süslenmiş dizüstü bilgisayarım başucumdaki masada, okuduğum Anthony Bourdain anı kitabının yanında. Daha önce fotoğrafçıyla yaşadığım karmaşadan sonra gecem mükemmel geçti, çünkü Mia ile geçirilen her zaman mükemmeldir, ama uykuya daldığımda bunun bir önemi kalmadı.

"Keşke onlara yardım edebilseydim. Donup kaldım. Çılgılık attığımı bile sanmıyorum. Donup kaldım, onlara baktım ve sonunda yoldan geçen bir araba kazayı haber verdi. Cep telefonlarından birini bulmak aklıma bile gelmedi."

"Sen sadece bir çocuktun," diyor. "Kimse senden bunu yapmanı beklemiyordu.

"Henüz." Sesim kelime üzerinde çatlıyor. "Belki de gerçekten ikisini de kaybetmekten kaçınabilirdim *diye düşündüm*.

Duanın sonunda sesim havada yankılanacak kadar yüksek çıkıyor. O zamandan beri bunu düşünüyorum ama hiç yüksek sesle söylemedim.

Büyük olasılıkla, yapabileceğim hiçbir şey sonucu değiştiremezdi.

Ama *bilmiyorum*, çünkü harekete geçmedim ve onları kaybettim.

Ve bu gece, kanlı kâbusumda, harekete geçmeyi başaramadım ve ailemi ve Mia'yı birbiri ardına kaybettim.

Başımın arkasını kavrayarak yaklaşıyor. Parmakları saçlarımın arasında kıvrılıyor. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum. Nefesimi tutuyorum, boğazımdan kaçmak isteyen hıçkırığı bastırmaya çalışıyorum.

"Nefes al," diye fısıldıyor. Bunu birlikte yapacağız. Tutun ve beşe kadar sayın.

Birkaç deneme gerekiyor ama başarıyorum. Üç saniye. Dört saniye. Beş saniye, sonra nefes ver.

"Orada değilsin," diyor. Ağzıma bir öpücük daha konduruyor, dişlerimizi birbirine geçirecek kadar sert. Bu his beni ona, "Burada benimlesin" gerçeğine bağlıyor.

Ben de onunla birlikte yatağa düşene kadar kolumu çekiyor. Başımı karnına yaslıyor, nefes alıp verirken hafifçe yükselip alçaldığını hissediyorum. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. Daha sessiz, daha sıradan bir rahatlık. Sanki dünyanın geri kalanından ayrı, küçük bir balonun içindeyiz. Burası sıcak ve güvenli ve anılar ne kadar kırmaya ve ısırmaya çalışsalar da sadece anılar.

Genellikle bir kâbustan sonra gecenin geri kalanında uyanık kalırım ama göz kapaklarım ağırlaştı ve en azından bu gece bununla tek başıma yüzleşmek zorunda değilim.

Uyku geri gelir ve bu kez derin ve rüyasızdır.

SEBASTIAN

de Haziran

RICARDO

ESPN'in "Kolej Dakikası" programında seçmeleri tartışıyorlar. Onuncu sıradasın.

Genel
olarak.

Bu öncekinden daha yüksek, neden acaba?

Vay
canın
a!

Reds'in sahibi eninde sonunda takımda olmanızı beklediğini açıkça söyledi.

Muhabir Zoe Anders ile de konuştuk. Kendinize ve potansiyelinize sahip çıkın.

Yakında bir maça gelmeyi çok isteriz.

Evde işler nasıl?

Güzel. Yarın Albany'ye karşı birkaç maça gideceğim.

Peki ya Cooper'ın kedisi, bakıcı buldun mu?

Benimle kalan bir arkadaşım var, ona bakacak.

O
mu?

Sadece bir arkadaş. Aslında Penny'nin arkadaşı.

Taslak neredeyse geldi. Gözlerini ödülünden ayırma Sebastian.

4 Haziran

ANGEL MIA

Zar zor

Keşke onu tekmeleyebilseydim.

Alice bugün iyi davranıyor mu?

Keşke Rafı
tekmeleyebilseydim.

Tam
taşaklarından.

Yolculuk boyunca Hamilton için akortsuz şarkı söylüyordu.

Tarihi sevdiğini sanıyordum.

Eğlenmek için kurgu dışı kitap okuyan tanıdığım tek kişi sensin.

Bir tarih var, bir de rap yapmayı biliyormuş gibi yapan Rafael Domínguez var.

Bu üç maçlık bir yolculuk, değil mi?

Evet, izlediğiniz için tekrar
teşekkürler Tangy

Bu sabah Penny'ye bir sürü fotoğraf gönderdim.

Siz Albany'den döndükten kısa bir süre sonra evde olurlar.

4 de junio - Yılın ilerleyen dönemlerinde

ANGEL MIA

Bugünkü maçta iyi şanslar.

Kaşlarımın çatılmasına neden olma

:(

Dün gece nasıl uyudun?

Teşekkürler
Angel

Ya sana hoşuma gittiğini
söylersem?

)

Albany'nin süper çirkin bir
kampüsü var

özledim.

5 Haziran

ANGEL MIA

Bana da yemek hazırladığına inanamıyorum.

Pilav kasesi çok lezzetliydi, teşekkürler.

Gelecekteki Federasyon liderimizin açlıktan ölmesini istemedim.

Hiç bilim kurgu filmi izlediniz mi yoksa sadece kültürden mi uzaklaşıyorsunuz?

Pop?

Marvel sayılır mı?

Evet, ama bu farklı bir alt kategoride.

O zaman evet.

Film listesine birkaç ekleme yapıyorum.

Sonunda

Masamdaki not defterinde.

Yarın eve ne zaman döneceksin? Birini görmek için çok mu geç?

Bu beni hiç

Ancak, sizi düzgün bir şekilde selamlayana k

'Doğru şekilde' tanımlayın

:)

SEBASTIAN

"Bizimle çıkmak istemediğine emin misin?" diye soruyor Rafael kapı aralığından. "Julio iyi bir bar buldu. Suyu test edebilirsin."

Tişörtümü başımın üzerine çekip esnememi ve yüz buruşturmamı bastırıyorum. Bir önceki maçta kayarak top yakalarken parmağımı sıkıştırmıştım ve ciddi bir şey olmamasına rağmen antrenör beni kocaman bir buz torbası ve morluk endişe verici bir hal alırsa kendisine haber vermem için kesin talimatlarla odama gönderdi. "Lanet parmağıma buz koymam lazım."

"Ah, evet." Telefonundaki bir mesaja dokunuyor ve cebine atıyor. "Bunu unutmuşum. Daha sonra gelmek isteyen kızlar var mı diye bakmamı ister misin? Maçta birkaç kız sana bakıyordu."

"Hâlâ Mia'yla birlikteyim, biliyorsun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup parmaklarını koluna vuruyor. "Bir şey mi kaçırdım? Şimdi mi çıkıyorsun?"

"Hayır." Buz torbasını alıp parmağımın üzerine yerleştiriyorum. Şişmiş ve dokununca hassaslaşıyor ama morluklar çok kötü değil. "Sadece takılıyoruz."

"Şu anda dışarıda olup başka birini almadığını kim söyleyebilir?"

"O değil." Muhtemelen çok hızlı söylüyorum ama onun başka biriyle takıldığı düşüncesi bile damarlarımda dolaşan sahiplenme duygusunu bastıramıyorum. Bunu açıkça konuşmadık ama yine özel olduğumuzu biliyorum. Çıkmıyor olabiliriz ama ikimiz de başka biriyle seks arayışına girmeyeceğiz.

Rafael homurdanır. "Tamam, dostum. Ne istersen yap, sanırım."

Ona sert bir bakış attım. "Yapmak istediğim şey onu aramak ama bunun için yalnız kalmam gerekiyor."

Geri çekilirken ellerini yatıştırıcı bir tavırla kaldırır. "Her neyse. İyi eğlenceler. Bize katılmak istersen bana mesaj at."

Kapı arkasından kapandığında yatağa yaslanıyorum. Erkeklerin çoğunun gitmesinin iyi bir yanı var: Bu yolculukta benimle yatacak olan Hunter da gidiyor, böylece Mia'yı aramak için yalnız kalabiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, otel çarşaflarındaki çamaşır suyu kokusunu içime çekiyorum. Bir zamanlar her yolculuk heyecan vericiydi. Lise turnuvaları eğlenceliydi ve McKee'deki ilk yılımda playofflar sırasında yapılan geziler bir partiydi. Ama son zamanlarda? Her şeyden çok bir güçlük. SUNY Albany'ye gitmektense Mia'yla evde olmayı tercih ederim. Çok daha uzun otobüs yolculukları ve ikinci sınıf oteller içerecek olan ikinci lig rutininden şimdiden korkuyorum. Beyzbol sezonunun herhangi bir seviyedeki tasarımı, hayatınızın çoğunun uzun mesafeli olacağı anlamına gelir.

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum. Buz torbası göğsüme düşerken parmaklarım itiraz ediyor.

Mia'yı aramamalıyım.

Bu yolculuk aramıza biraz mesafe koyuyor ve bu kötü bir şey değil, özellikle de geçen gece gördüğüm kâbustan sonra. Uyandıktan sonraki ilk birkaç saniye hâlâ rüya gördüğümü sandım. Ay ışığında bir melek gibi görünüyordu, saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu, yüzünün her özelliği kusursuzdu. Ama bu bir rüya değildi. Oradaydı ve yardım etmek istiyordu. Belki de gecenin sessizliği yüzünden, ki bu beni her zaman yalnız hissettirir, ama o oradayken daha az yalnız hissettim, ya da görüntüler karşısında şok olduğum için zihnim tükürmeyi durduramadı, ama içimi ona döktüm.

Tekrar bağlantı kurmaya başladığımızdan beri, daha sonra kapatmak zorunda kalmak istemediğim duygulara kapılmamak için kendimi yeterince tutmaya çalıştım, ama o zamanlar? Ona dünyadaki her şeyi verebilirdim. Dizlerimin üzerine çöküp sevgisi için yalvarırdım. Sahip olduğumuz şey yeterliymiş gibi davrandım ama değil. Benim için asla sıradan olmadı, bir an bile.

Göğsüm ağrıyor. Tavana bakarken ovalıyorum. Belli ki birileri alçı tavanların geçmişte bırakılmasıyla ilgili notu almamış.

Telefonumdaki kişiye bakıyorum. Başparmağım arama tuşunun üzerinde geziniyor.

Ne halt ettim ben? Her şey bu kadar iyi giderken onu geri çevirecek ne yaptım? Ona dünyadaki herkesten daha iyi davranacağımı bildiğim halde neden onun için yeterince iyi değilim?

Düğmeye basıyorum. Telefon bir kez çalıyor. İki kez. Üç kez.

"Sebastian?"

Adımı onun dudaklarından duymak ruhuma merhem oluyor. Doğrudum ve buz torbasını parmağıma koydum. "Hey. Meşgul müsün?"

"Sadece laboratuvardayım."

"Fazla mesain var mı?"

Homurdanıyor. Çalıştığı laboratuvara hiç girmedim ama onu tozluk ve büyük boy bir tişörtle masa sandalyesinde otururken hayal edebiliyorum, mavi ışıklı gözlükleri burnunun üzerinde tünemiş. Saçları muhtemelen dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve son zamanlarda tercih ettiği altın halkaları taktığına bahse girerim. Babamın madalyonunu ovuşturuyorum.

"Hayır," diyor. "Ama öğleden sonra bir toplantıdaydım, şimdi arayış kapatmaya çalışıyorum. Maç nasıldı?"

"Kazandık. Ve ben iki vuruş yaptım. Bir tek ve bir çift. "Bu iyi bir şey."

"Evet. Parmağımı incittim ama o kadar da kötü değil." "Hangisi?"

"Sadece küçük parmak".

"En azından önemli kişilerden biri değil," diyor sesinde alaycı bir tonla. O göremese de ben gülümsüyorum. Bazen kirli bir kız oluyorsun, di Angelo.

"Hoşuna gitti."

"Evet." Yastıklara yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum. "Ama sanırım şu anda eğlenemeyecek kadar meşgulsün."

"Ne, beni çok mu özölüyorsun?"

"Evet, kamptan ayrıldığım andan beri düşünebildiğim tek şey sensin."

"Oh," diyor.

Yutkunuyorum, rahatsızlığımı bastırıyorum. Belki de yarım kalan sözünden bahsetmek için en iyi yol bu değil ama o kâbustan sonra bana nasıl yardım ettiğini düşünmeden edemiyorum.

"Önu yalnız bıraktığımı biliyorum," diyorum. "Ve eğer bana ihtiyacın varsa hâlâ sabırlı olabilirim. Ama bana bir söz verdin ve sözünü tutmadın."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Telefonu yüzüme kapatmadığını biliyorum çünkü sessiz nefes alışını duyabiliyorum. O Hudson Vadisi'nde, ben Albany'de olsam da, sanki aramızda karanlıkta parlayan altın bir ip varmış gibi hissediyorum. Acaba sadece benim için mi parlıyor yoksa o da hissediyor mu?

Bir tek ben olamam. Kendini bu kadar geri çekmesine neden olan her neyse, duygusuzluktan değil. Eğer beni içeri alırsa, ona nasıl yardım edeceğimi bilirim.

"Yapamam," diyor. "Bu şekilde olmaz."

Telefonda olmaz. "Her neyse," diye başlıyorum,

"seni yargılamayacağım."

Bir sessizlik daha.

"Öyle bir şey değil," diyor

sonunda. "O zaman neye

benziyor?"

"Dışarıya bak," diyor.

Yataktan kayarak çıktım ve pencereye doğru yürüdüm. Ağır perdeler kapatıyor ama onları kenara itip karanlığa bakıyorum. "Neye bakıyorum ben?"

"Bulunduğunuz yerden Ay'ı görebiliyor musunuz?"

Bir saniyemi alıyor ama buluyorum. "Hangi aşamadasın?"

"Azalan hilal. Nasıl sadece bir şerit olduğunu görüyor musun? Yakında tekrar yeni ay olacak."

"Çok güzel." Geceleri uyanık geçirdiğim için ayı yeterince sık fark edeceğimi düşünürsünüz ama en son ne zaman doğrudan baktığımı hatırlamıyorum. Gece maçları oynadığımda ay ve yıldızlar çok uzakta, neredeyse stadyum ışıkları tarafından gizlenmiş oluyor.

"Ben de bakıyorum." Hattın diğer ucunda bir hışırtı var. "Seni özledim."

Onun sözleriyle kalbim çarpmaya başlıyor. Parmak uçlarımı cama bastırıyorum. Ay parçası bir inci gibi parlıyor, görünüşe göre avucumun içine sığacak kadar küçük. Bir an için kendimi neredeyse altın ipliğin aya bağlı olduğuna ve eğer çekersem onun bunu hissedebileceğine inandırabiliyorum. Şu anda söylemek istediğimiz her şeyi söylemiyor olsak bile, mesajı alacaktır. "Ve seni özledim."

"Sebastian?"

"Evet?"

"Ben eve dönene kadar benimle hatta kalır mısın?"

Her şeyi yutuyorum, arzuları, hayalleri, acı verici ve yapışkan arzuyu ve umarım sesim normale yakın çıkar. Söz konusu o olduğunda her zaman daha fazlasını verebilirim. "Her zaman, meleğim."

EYLEMDE KAYIP

"GÖRDÜN MÜ? Bu soruların bazıları rastgele, ama diğerleri çok kişisel".

Sebastian'ın dizüstü bilgisayarına bakıyorum. Ekranda *The Sportsman* muhabiri Zoe Anders'in röportajdan önce "düşünmesi" için gönderdiği soruların bir listesi var. Garip bir karışım. İlkinde Reds taraftarı olup olmadığı ya da Long Island'da yaşadığı yıllardan sonra Mets veya Yankees'e geçip geçmediği soruluyor ama hemen altında anne ve babasının akrabalarıyla herhangi bir teması olup olmadığını öğrenmek istiyor.

Gördüğüm anda aklım olasılıkları düşünmeye başlıyor. Sanırım muhabirin de bunu merak etmesi mantıklı, ama bu onun geçmişi. Bunu kimseyle, özellikle de bir dergiyle paylaşmak zorunda değil. "Cevap vermeyi reddedebilirsin, değil mi?"

Elini saçlarında gezdiriyor ve beyzbol şapkasını kafasına ters takıyor. "Sanırım öyle. Kısa cevap hayır, yapmadım."

Yan gözle ona bakıyorum. Ben de merak ediyorum, ama sadece arkadaş olduğumuz gerçeğini göz önünde bulundurursak, merak etmeye hakkım olmayan bir soru gibi geliyor. Ne de olsa istediğim buydu, nedenini hatırlamak zorlaşsa da. "Ona sadece doğrudan beyzbolla ilgili sorulara cevap vereceğini söyle."

"Sanırım." Yüzünü buruşturuyor. "Yine de kendi başına araştırmasını ve bir hikaye uydurmasını istemiyorum. Annemin akrabaları babamdan nefret ettikleri için beni evlat edinmek istemediler. O kadar da derin değil.

Elimde değil. "Neden?"

"Evlenmeden önce onu hamile bıraktı. Rahat olmaya başladığını, daha iyisini yapabileceğini düşünüyorlardı." Elini dizime koyup hafifçe sıkıyor. Kısa bir süre gülüyor. "Sonra kadın öldü ve *gerçekten* daha iyisini yapabileceğini düşündüler."

"Bu korkunç bir şey."

"Zaten onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Dizüstü bilgisayarını sıkıca kapatıyor ve benimkinin yanındaki sehpa koyuyor. Yıllardır onlardan haber almadım. Beyzbolu severim ama gerisi çok fazla. Izzy'ye göre, o aptal resimler Instagram'ın her yerinde.

"Astrofiziğin iyi bir yanı da bu," diyorum kuru bir sesle. "Kimse benden röportaj yapmamı istemeyecek."

Kolunu belime doluyor ve beni kucağına çekiyor. Eteğimi hala popomu örtecek şekilde ayarlayarak ona sarılıyorum.

"Bazı sorularım var," diye mırıldanıyor boynumu öperken. Elleri çıplak kalçalarımı okşuyor ve beni ürpertiyor. "Kişisel nitelikler.

"Oh?"

Eteğimi birkaç santim kaldırıyor. "Belki bir gösteri daha etkili olur."

Parmaklarını hassas tenimde hissettiğimde midem sıkışıyor. En son birkaç gün önce telefonda sevişmiştik; Albany gezimiz sırasında beni otel odasından aramıştı. Bu konuda hâlâ kötü hissediyorum ama ona borçlu olduğum gerçeği söylemektense dikkatini dağıtmayı tercih ettim, önce ayla ve ona yapmak istemediğim bir itirafla, sonra da eve döndüğümde uzaktan uzun ve müstehcen bir konuşmayla. Korkakça bir çıkış yoluydu ama onu neden aldattığımdan bahsetmeye cesaret edemiyordum.

"Çabuk olmak zorunda. Penny yakında döneceklerini söyledi.

Düzgün bir öpücüğe doğru ilerlemeden önce çenemi hafifçe ısıtıyor. İç çamaşırımın dantelli kenarını izliyor. Hızlı olabilirim.

Kanepede ona binmek istiyorum. Ellerini kıcıma koymasını, içine girmesini ve bu açıdan ne kadar derine inebileceğini hissetmek istiyorum. Aylardır onunla bu şekilde birlikte olmamıştım ve kendini tuttuğunu biliyorum.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere düşmesine izin veriyorum. En sevdiği sutyeni giyiyorum, limon yeşili, kuplarının arasında küçük bir fiyonk olan. Görünce inliyor, yüzünü sütyenlere gömüyor. Bir askıyı kolumdan aşağı kaydırıyor, sonra diğerini.

"Amımı sıkmayeli o kadar uzun zaman oldu ki," diye mırıldanmadan edemiyorum, ince kumaşın arasından meme ucumu emerken.

Tenime karşı bir iniltiyi bastırıyor.

Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. "Senin için çok iyi olur bebeğim, lütfen."

"Yapacağını biliyorum," diyor sert bir sesle. Elini eteğimin altına kaydırıyor ve beni kırbaçlıyor. Canımı acıtacak kadar sert yapmıyor, yine de kışkırtma bunu istemem için yeterli. Ben içindeyken çok güzel sesler çıkarıyorsun. Angel, hepsini hatırlıyorum.

Ona karşı sallanıyorum. Nefes alış veriş hızlandığında gülümsüyorum; pantolonunda büyüyen şişkinliği hissedebiliyorum. Beyzbol şapkasını başından çekip ellerimi saçlarında gezdirirken ve çekerken hafifçe sallanmaya devam ediyorum. Kıcımda bir oyuncak da kullanabilirsin.

"Beni öldüreceksin.

Onu öperken gülümsemem genişliyor. Pes etmek üzere. "Eğer çok fazlaysa, durabilirim.

"Sakin buna cüret etme.

Gömleğini kaldırıp parmaklarımı karın kaslarının sert çizgilerinde gezdiriyorum. "Öyle mi? Bunu kaldırabileceğinden emin misin Callahan?

Tişörtünü benimkinin yanına yere atıyor. Sütyenimi çözerken gözleri parlıyor. Sütyenimi bırakıyorum. Bir meme ucumu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor, diğerini ağzına almak için başını eğiyor. Bu hissin etkisiyle göbeğimi sıkıyorum. Bedenim daha fazlasını arzuluyor; külotum çoktan

Islak. Sonunda onu hayal ettiğim şekilde içime almak için ona borçlu olduğum gerçeğini paylaşmam gerekirse, paylaşacağım. Başımı geriye atarak kafa derisini kaşıyorum.

"Her zaman senin için, Mia Angel." Sesi alaycı olabilir ama gözleri daha derin bir ciddiyeti ortaya çıkarıyor. "Söylemeyi reddetsen bile-"

Ön kapı açıldı. Kahretsin.

Siktir, siktir, *siktir*.

"Hadi ama," dediğini duydum Cooper'ın. "Yine mi?"

PENNY kollarını göğsünde kavuştururken beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Yüzünde hafif bir güneş yanığı var ve arkaya doğru örülmüş saçları kıvrıkcık. Grand Canyon tişörtü giyiyor ve bileğinde bir dövme görüyorum ama sormaya cesaret edemiyorum. Onu en son bu kadar öfkeli gördüğümde... Cooper'la birlikte Sebastian'la arkadaştan öte olduğumuzu fark ettikten sonra benimle konuşmaya çalışmıştı. Karlar Ülkesi Dörtlüsü'nün yapıldığı Florida'daki otele vardığında beni aradı ve ben de kendimi tüm bu olanlara dahil etmeye ikna edemedim. O anda Sebastian'ı ekeceğimi biliyordum ve bunu itiraf etmek isteyeceğim son kişi de kardeşinin kız arkadaşıydı. Kimse size en iyi arkadaşınızın aşık olmasının ne kadar berbat bir şey olduğunu söyleyemez.

Boğazımı temizledim. Herkes durumu, Sebastian ve benim gömleksiz, salak gibi oturma odasındaki kanepede öpüştüğümüzü ve gömleğimi tekrar giymeyi başardığımı anladığında, beni yukarı sürükledi. Penny beni daha önce gömleksiz görmüştü, ev arkadaşlığı hayatının tehlikeleri sağ olsun, ama Cooper'a göstermeden de yaşayabilirdim.

Şimdi Izzy'nin yatağının ayak ucunda oturuyorum ve kendimi müdürün odasına çağırılmış gibi hissediyorum. Bunu bilmeliydim çünkü lisedeyken Müdür Donnelly'nin odasına çok sık gitmişim. Kimya laboratuvarında kazara çıkan yangından sonra okuldan atılmadığıma hala şaşıyorum.

Bana baktıkça Penny'nin bakışları altında eridiğimi hissediyorum, bu yüzden saçmalamaya başlıyorum. "Bana yolculukla ilgili her şeyi anlatmalısın - annen için yazdığın o şiire ne oldu?"

"Ne kadar sürecek, Mia?"

Gülümsemeye çalışıyorum. İyi

görünüyorsun, Pen. "Kayıp. Ne zamandır?"

"Instagram'da paylaştığın resimler gerçekten çok güzel, gerçekten birbiriyle uyumlu dövmelerin var mı, bu senin fikrin miydi? İğneden korktuğun için yaptıramadığını söylediğini sanıyordum.

"Eylemde kayıp-"

Yutkunuyorum, öne doğru bastırıyorum. "Seni özledim. Sen hokey oyuncunla ülkenin öbür ucunda tek başına vakit geçirirken seni rahatsız etmek istemedim ama sen gidene kadar ne kadar çok konuştuğumuzu fark etmemiştim. Tangerine for.... hakkında komik bir hikâyem var.

"Maria Daphne di Angelo!" diye
bağırıyor. Göz kırkıyorum. "Çok kaba."

"Özür dilerim." Saçlarını örgüsünden çıkarıp sallıyor ve derin bir nefes alıyor. Yanıma oturdu. "Ama bana acil durumlarda tam adını kullanabileceğimi söylemiştin."

"Bu acil bir durum mu, Penelope Ann Ryder?" ağzı
açık kaldı. "Busco!"

"Önce sen kabaydın.

"Bunun kesinlikle acil bir durum teşkil ettiğini söyleyebilirim," diye
yakınıyor.

Sebastian'la mısın?

Dürüst olmak gerekirse, yaz tatili sonsuza kadar sürecekmış ve Sebastian'la olan ilişkim hakkında kimseyle konuşmak zorunda kalmayacakmışım gibi davranmak o kadar kolaydı ki, tam da bu an için bir plan yapamadım. Yapmalıydım, ama bunun yerine kendimi aramızda kurduğumuz dengeye kaptırdım ve şimdi, tıpkı Nisan ayında olduğu gibi, sersemlemiş durumdayım. Ve bu sefer, merdivenlerden aşağı koşup herkesi arkamda bırakamam. Kaçacak bir yerim bile yok, çünkü şu anda yaşadığım yer burası.

"Evet," diye itiraf ediyorum. Birlikte uyuyoruz. Mutlu musun?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Şey, evet. Yorgunum aslında, ama bu konumuzun dışında. Neden bana söylemedin? Ne zaman tekrar başladın?"

"Burada kalmaya başladıktan birkaç gün sonra".

"Vay canına. Yani temelde tüm zaman boyunca uzaktaydık".

-Sanırım," diyorum çaresizce.

Öne doğru atıldı ve bana sarıldı. "Bu harika!" Saçının bir kısmını
tükürüyorum ve otomatik olarak ona tekrar sarılıyorum.

Penny sarılmaktan rahatsız olmadığım tek kişi, gerçi Sebastian da artık bu listede. "Biz çıkmıyoruz.

"Bekle." Geri çekiliyor. "Ama ben..."

"Sadece... eskisi gibi." Yüzümü buruşturuyorum, "Sadece arkadaşız
ama seks yapıyoruz."

"Oh," diyor kaşlarını çatarak. "Mia... bundan emin misin?"

-Onu hiçbir şeye zorlamıyorum," diyorum çabucak. "Aslında bu onun
fikriydi.

Elini sabırsızca sallıyor. "Yani, gerçekten istediğin bu mu?"

Yan tarafa bakıyorum. Izzy'nin yatağını en son yaptığımda yastıkları bir
kule şeklinde dizmiştim ama dengesi bozulmuş olmalı çünkü şimdi yarısı
verde.

Sebastian Albany'ye gitmeden önce o kâbusu gördüğünde, bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmak imkânsızdı. Paniğini yatıştırmanın ya da onu kollarına almanın sıradan bir yanı yoktu.

O tekrar uykuya daldıktan sonra uzun süre uyanık kaldım, saçlarını okşadım, kalbimin göğsümde nasıl çarptığına ve hayali kelebeklerin karnımda nasıl dans ettiğine odaklandım. Kendimle bir oyun oynadım - şu anda içinde olmam gereken yatak odasında olmayı tercih eder miydim? Kesinlikle hayır. Cenevre Üniversitesi'nde olmayı mı tercih ederdim? Belki ileride, ama o anda değil. Onun yanında olduğum ve başka bir kâbusu tek başına yaşamak zorunda kalmadığı için mutluydum.

Eğer bir daha olursa, yardıma hazır bir şekilde orada olmak istiyorum.

Bu konuda sıradan bir şey yok. Arkadaşça bir şey yok. Ama zor bir geceyi atlatmasına yardım etmek çıkmakla aynı şey değil. Karnımı yastık olarak kullandığını gördüğümde göğsümde bir şeylerin büküldüğünü hissetmek, her şeyin değişmesi riskini almam gerektiği anlamına gelmez.

Tüm bunları Penny'ye açıklayamadığım için başımı sallıyorum. Bana yolculuktan bahset.

"Bence bu konu hakkında konuşmalıyız.

-İstemiyorum," diyorum sertçe. Ses tonumun yüzünü düşürmesinden nefret ediyorum. "Konuşacak bir şey yok," diye ekliyorum daha yumuşak bir sesle. "Biz arkadaşız. Birlikte yatıyoruz. Bunda yanlış bir şey yok.

"Var demedim. Sadece..." Başını sallayarak sustu. "Her neyse. Yolculuk harikaydı. O... o her şeyim Mia. O benim her şeyim.

Bileğini uzatıyor. İçinde siyah mürekkeple yazılmış kısa bir cümle var ama dilini tanımıyorum. "Bu *Yüzüklerin Efendisi*'nden?"

Gülümsemesini bastırarak başını sallıyor. "Sindarin dilinde 'Seni seviyorum'. Onunla özel bir şey yapmak istedim, işler değişmeden önce bizi bir araya getirecek bir şey. İki dönemimiz daha olduğunu biliyorum ama yine de o NHL'ye girdiğinde hayatlarımız çok farklı olacak."

Yutkunuyorum. Penny, Cooper'ın tutkusuyla bu kadar ilgilendiği için şanslı. Kendisi de ciddi bir sporcuydu, bu yüzden ne gerektiğini biliyor ve babası Cooper'ın koçu, bu yüzden bağlılık seviyesi onu şaşırtmayacak. Sebastian'ın annesinin babasına yaptığı gibi, onun da hayatını kariyerine göre düzenlemekte sorun yaşamayacağına eminim. Yazar olduğu için daha da şanslı. Gelecekteki kariyerini her yere taşıyabilir. Sebastian ve ben, o beyzbol oynarken ve ben yüksek lisans yaparken bir ilişkiyi yürütmeye çalışsaydık, birbirimizi asla göremezdik. Albany'ye üç günlük bir gezi sırasında onu özlemeyi unut. Yalnız olmak yerine yalnız ve suçlu olurdu.

Gülümsemeyi başarıyorum. "Bu çok güzel, Pen.

Sen ve Seb'in...?"

Ayağa kalktım, eteğimi düzelttim. Bakalım yemek için yardıma ihtiyacı var mı? Sanırım bizim için bir şeyler yapmayı planlıyordu.

"Onunla yemek mi yapıyorsun?" diye sesleniyor bana, ben aceleyle merdivenlerden inerken. "Yemek yapmaktan nefret ettiğini sanıyordum!"

Cevap verme isteğime direnirken dudağımı ısırıyorum. Penny küçük sohbetimiz için beni üst kata zorladığında, Cooper ve Sebastian oturma odasında garip bir şekilde karşılıklı oturuyorlardı. Şimdi de mutfaktan gelen sesleri duyuyorum.

Cooper'ın adımı söylediğini duyduğumda parmak uçlarımla merdivenleri çıkmak üzereydim.

SEBASTIAN

"Beni uyarabilirdin, biliyorsun," diyor Cooper. Elinde birayla buzdolabından uzaklaşıyor, böylece ben de spaghetti carbonara için ihtiyacım olan malzemeleri çıkarabiliyorum. Akşam yemeği hazırlamaya başlamak için biraz erken, özellikle de yarım saatten kısa bir sürede bir araya gelen bir makarna yemeği, ama kardeşimin gözlerinin içine bakmaktan kaçınmak için her şeyi yaparım. Mia için üzülsem de bulduğu şeyden utanmam gerekmiyor, ama onunla tekrar ilişki kurma konusunu bu şekilde açmayı planlamamıştım. "Göğüslerini *görmek* istediğimden değil."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Onun göğüsleri hakkında konuşma."

Homurdanıyor. "Söylemeyeceğim. Kız arkadaşımın en iyi arkadaşının tayı hakkında tek kelime bile etmeyeceğim. Gerçi sanırım artık ödeştik."

"Senin ve Penny'nin görüntüsünü zihninden silmek için çok uğraştım."

"Bu evde bir yatak odan var, bunu biliyorsun."

"Bu seni daha önce nasıl durdurdu? Bir tava alıp ocağın üstüne vuruyorum. "Beklediğimizden erken döndün."

Burada sadece ikimiz yaşarken, normal hayatı unutmak kolaydı. Oyun evimiz sonsuza dek sürecekmiş gibi davranabiliyordum. Son birkaç günümü o kâbustan uyandığım anı düşünerek geçirdim. Onu yatakta yanımda, ay ışığında güvende ve güzel gördüğümde hissettiğim rahatlama, göğsümde derin ve sonsuz bir huzursuzluğu yatıştırdı. Bu duygudan başka hiçbir şeye konsantre olamadım. Yolculuktayken onu özledim. Telefon görüşmemiz güzeldi ama keşke en başta, normal hayat kardeşim şeklinde yeniden ortaya çıkmadan hemen önce ayrılmak zorunda kalmasaydım.

Mutfak taburelerinden birine oturuyor ve dirseklerini tezgâha dayıyor. "Yani bana yalan mı söyleyecektin?"

Tavaya birkaç yemek kaşığı zeytinyağı ve tereyağı ekleyip ocağın altını açıyorum. "Ne? Hayır."

"Onun yüzünden mi?"

"Bu şekilde öğrenmeni istemezdim, seni aptal."

Birasından bir yudum alır. "Bu da ne böyle, beraberler mi?"

Şu anda onun gözlerinin içine bakamam. Bir soğanı ikiye bölüp kabuğunu soyuyorum. Boynumun arkası sıcak hissediyor. "Hayır."

"Peki, neydi o?" diyor. "Biraz sıradan yüz emme mi?"

"Penny ile tanışmadan önce bunu çok yaptın."

Ellerini kaldırdı. Ne yaptığınızı yargılamıyorum. Kiminle yaptığını.

"Onu tanıyorsun."

"Evet, aynen öyle. Onun hakkında çok şey biliyorum. Mesela seni terk ettiğini. Ama seni bir kız için hiç bu kadar üzgün görmediğim gerçeği dışında tüm bu lanet durum hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve şimdi ne oldu, daha fazlası için geri mi dönüyorsun?"

Soğanı doğramaya konsantre oluyorum. Hazır olduğunda, bugün marketten aldığım güzel pastırma dilimine geçiyorum. Bu yemeği daha önce planladığımda, Mia'yla birlikte pişirmeyi ve sonra dördümüzün masaya oturup yolculuk hakkında konuşmamızı hayal etmiştim. Buzdolabında güzel bir Sancerre şişesi ve kasabadaki fırından aldığım kırmızı kadife pastalarım vardı. Aylardır yaptığımız gibi sadece arkadaşça bir gösteri yapmaya hazırdım.

Bunun yerine, her şey ortada ve ben hâlâ Mia'nın beni neden kandırdığını bilmiyorum.

Umarım bunu tekrar kaçmak için bir bahane olarak kullanmaz.

"Ona çıkma teklif ettim," diye itiraf ediyorum. "Bize geldiğin gün ona akşam yemeğine çıkma teklif ettim. Daha önce de teklif etmiştim ama hazır değildi. Bu sefer evet dedi ama seni görür görmez vazgeçti. Terk etti. Yine de ona randevu hakkında mesaj attım ama beni ekti ve yokmuş gibi davranmaya karar verdi."

Yüzünü buruşturuyor. "Benim için mi?"

"Bilmiyorum. Belki de çok gerçek oldu. Belki de farkında olmadan bir şey yaptım. Sesimdeki ekşi tondan nefret ediyorum ama elimde değil. "Ve şu anda yine birlikte uyuyoruz. Sadece o kadar. Biz arkadaşız. Büyütülecek bir şey değil."

"Ama yine de daha fazlasını istiyorsun."

Soğanları ve pastırmaları tavaya koyuyorum. Tereyağı ve zeytinyağı karışımında hemen cızırdamaya başlıyorlar. Bu tarife o kadar aşınayım ki gözüm kapalı bile yapabilirim ama bu noktada keşke en başta yapmayı hiç planlamasaydım diyorum. "Yani, evet."

"Seb."

Kardeşimin sesi beni ikna ediyor, ona bakmam için beni zorluyor. Yarım bardak kremayı bir hazırlık kâsesine boşaltıyorum. Yumurta sarılarını ayırmam gerekiyor, böylece onları kremanın içinde çırpabilirim, Parmesan peynirini rendeleyebilirim ve garnitür için maydanozu doğrayabilirim. Ben her zaman bezelye de eklerim, ancak benim çalıştığım tarifte bezelye yok. Bunun gibi bir tarifte gezinmek kolaydır. Sabır ve biraz kurnazlıkla tüm tarifler kolaydır. Keşke odaklanacak daha fazla şeyim olsaydı, bu konuşmadan kaçınmak için herhangi bir şey. Tatlıyı kendim yapmalıyım.

Sebastian, cidden.

Tezgâhın kenarına yaslanmış yumurtalardan birini

kırıp açıyorum. "Ne?"

"O sadece seni aldatıyor."

Yanlışlıkla yumurta sarısını deldim. Elimin her tarafına akıyor, yumurta akıyla karışıyor. Atıyorum ve ellerimi duruluyorum. "Öyle bir şey değil."

"Dışarı çıkmalısın. Bitir bu işi. Seninle taşak geçiyor çünkü onu uzaklaştırmayacağını biliyor.

"Bu konuşmanın senden tavsiye istediğim kısmını kaçırdım mı?"

"Dostum, hadi ama. Eğer seninle olmak isteseydi, seninle olurdu."

Bu sefer sarısını ayırmayı başarıyorum, sonra diğer ikisini çabucak hallediyorum. Tenceredeki karışımı çok kuvvetli bir şekilde karıştırıyorum; birkaç parça pastırma gemiye atlıyor. Midemde ay büyüklüğünde bir çukur oluşuyor. "Anlıyorum, sen artık bir ilişki adamısın. Aferin sana, ama herkes bu kadar şanslı değil. "Bunu başka biriyle de yaşayabilirsin. Elbette Mia çekici, onunla takılmaktan hoşlanıyorum ve Pen için çok şey ifade ediyor ama senin nasıl hissettiğini bilmemesine imkân yok. Bunu görmezden geliyor çünkü seni becermek hoşuna gidiyor. Rol yapıyor.

olarak...

-"Sakın söyleme," diye çıkışıyorum ona. "Yapma, Cooper.

Elini saçlarında gezdirerek tezgâhın etrafında dolaşıyor. "Sana yardım etmeye çalışıyorum.

İnanamayarak gülüyorum. Ne yaptığınızı biliyorum. Kes şunu."

"Sıkılıp yoluna devam edene kadar kalbinizle oynamasına izin mi vereceksiniz?"

Kızartma tavasını ateşten uzaklaştırıyorum. "Hiç yoktan buna sahip olmayı tercih ederim.

"Daha fazlasını hak ediyorsun. En azından seni neden aldattığına dair gerçeği öğrenmeyi hak ediyorsun.

"Ve eninde sonunda bana söyleyecektir."

Birasından bir yudum daha alırken kaşlarını kaldırıyor. "Sana tekrar sikini emmeye başlamadan önce mi yoksa sonra mı söz verdi?

Onu tezgâha yaslıyorum. Bira elinden kayıp yere düşüyor, ama ikimiz de temizlemek için hareket etmiyoruz. Adrenalin içime hücum ediyor; elim yumruk şeklinde sıkılıyor. Morarmış parmağım ağrıyor. O sert mavi gözleriyle bana bakıyor, gözlerini kırpmadan ve geri çekilmeye isteksiz.

Kavga ettiğimiz tek zaman, çimlerin üzerinde, tekmeler ve yumruklarla düzgün bir kavga, lise son sınıftaydı, ikimizin de hisleri olan bir kız bizimle yüzleştğinde. Ben kızın ondan hoşlandığını sanıyordum, Cooper da kızın ondan hoşlandığını sanıyordu ve aslında kız ikimizle de yatıyordu. Richard ikimizin de burnu kanayana ve konuşamayacak kadar zor nefes alana kadar tartışmamıza izin verdi ve sonra bizi ayağa kaldırıp halimizi düzeltti. Bir daha asla fiziksel temasta bulunmayacağımıza yemin ettik ama şu anda ağzının ortasına bir yumruk atasım var. Gömleğinin önünü tutup onu daha yakına çektim.

"Devam et, Sebby," diyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece becerdiğin kız için ayağa kalk. Çünkü bu çok sıradan, değil mi?"

Gömleğini sıkıca kavrayarak onu biraz daha yaklaştırmaya zorluyorum. Vücudu rahat; burada aklını kaybetmeye yakın olan tek kişi benim. Midemdeki çukur esniyor, dişleri parıldıyor. O kendini beğenmiş ağzına bir yumruk atsam da hiçbir şey yapmaz. Beni terk ederdi, sadece

Bir şeyi kanıtlamak için. Bir anda Mia'yı desteklemeye başladım, sıfırdan altmışa. Düşünce yok, tereddüt yok, sadece bir duygu dalgalanması.

Bırakıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Siktir git. Ağzını bükmesinden nefret ediyorum.

"Arkanızı kollayın," diyor. "Duygular bir kez ortaya çıktı mı, bir daha kaybolmaz."

EYLEMDE KAYIP

Büyürken, akşam yemeği tartışılmazdı.

Ne olup bittiği, kimin kime kızgın olduğu ya da beş dakika önce annemle babamın birbirlerine bağırıp çağırdıkları önemli değildi, yemek hazır olduğu anda herkes kucağında peçetelerle yemek masasına otururdu. Bazen enerji bir fırtına bulutu gibi odaya yayılırdı, ama mutlaka annem herkese bir tabak servis ederdi, dua eder ve yerdik. İşler özellikle kötü giderse sessizce yerdik ama çoğu zaman hiçbir şey yokmuş gibi davranırdık.

Bu yemek de aynen öyle hissettiriyor. Çok az konuştuk ve Sebastian ve Cooper birbirlerinin gözlerinin içine bakmıyorlar.

Cooper'ın adımı söylediğini duyduğum an kalbim durdu. Yapılacak en kibar ve düzgün şeyin kaçmak ve aşağıya hiç inmemiş gibi davranmak olduğunu bilsem de kıpırdıyamadım. Sebastian'ın kardeşiyle benim hakkımda tartışmasını dinlemektense Penny'nin sorularıyla uğraşmak daha iyi olurdu. Hiçbir şey görmedim ama her şeyi duydum. Cooper ve Penny'nin birbirlerine çarpmalarıyla başa çıkabilirdim ama Cooper'ın benim hakkımdaki gerçek düşüncelerini ya da Sebastian'ın beni savunurken sesindeki acıyı duymak?

Midem bulanıyor.

Cooper haklı, ondan bunu hak etmiyorum. Bunu hak etmiyorum, nokta. Ve kendime karşı tamamen dürüst olduğum anlarda Sebastian'ın istediklerini, benim istediklerimi kabul edemeyecek kadar korktum, onu rehin tuttum, menfaatleri olan arkadaşlar kabul edilebilir bir uzlaşmaymış gibi davrandım. Her şey başladığında öyle olabilirdi ama artık daha iyi biliyorum. Bencilce davrandım ve onun gitmesine izin vermek istemedim ve bunu bu kadar açık hale getirdiği için Cooper'a lanet olsun.

Makarnayı kasemin etrafına itiyorum. Önümde Penny kaşlarını çatıyor.

"Tamam, neden herkes bu kadar garip davranıyor?" diyor. "Sanırım hepimiz daha önce meme gördük."

"Bu umurunda değil." Gülümsemeye çalışıyorum ama beceremiyorum. "Bunun için endişelenme."

"Bir sorun mu var?" diye bastırıyor ve uzanıp Cooper'ın bileğini sıkıyor. "Bebeğim?"

"Biz iyiyiz," diyor Sebastian çabucak. "Bize yolculuktan bahset."

"Evet," dedim. "Büyük Kanyon'da biraz zaman geçirdin, değil mi? Kayanın üzerine astığın resim çok güzeldi."

Penny, "Eskiden oraya karısıyla birlikte giden yaşlı bir adam aldı," diyor. Değil mi Cooper?

"Evet," diyor. "Birbirlerine oldukça bağlı görünüyorlardı."

Bana attığı iğneleyici bakışı kaçırmıyorum. Şarabımı tatmadan yutuyorum. Başka bir soru sormam, sohbeti devam ettirmem gerektiğini biliyorum,

ama zihnim boş. Sebastian'ın son derece farkındayım. Ayağı masanın altında benimkine sürtünüyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Uzanıp parmaklarımızı kolayca iç içe geçirebiliyor. Birbirimizin alanına her girdiğimizde omurgamdan aşağı akan elektrik kıvılcımını, odadaki gerilim kalbimi demir bir bant gibi sıkarken bile görmezden gelmek imkansız.

Yalnızken çok daha kolaydı. *Çıkmadan* çıkıyormuşuz gibi davranabilirdim ama işler öyle yürümüyor. Ya her şeyi kabul edersin ya da etmezsin.

"Çok tatlıydı," diyor Penny. "Büyük Kanyon'un kendisi de nefes kesici. Outer Banks'i ne kadar sevdiklerini biliyorum ama burası bir aile tatili için harika bir yer olurdu."

"Bir ara ben de gitmek istiyorum," diyor Sebastian. "Eminim orada yıldızlar çok güzeldir, değil mi Mia?"

"Oh, evet," diyorum. "Işık kirliliği ne kadar az olursa o kadar iyi. Lowell Gözlemevi ülkedeki en eski gözlemevlerinden biri, hep orayı gezmek istemişimdir."

Cooper sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bu sırada bir kolunu Penny'nin üst kısmına doluyor. O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve hareket etme isteğime direniyorum.

"Sadece merak ettim," diyor kelimeleri geveleyerek. "Onu ne kadar süre sikmeyi planlıyordun Mia?"

Bir an için ortalık tamamen sessizleşti. Penny mavi gözlerindeki şaşkınlıkla erkek arkadaşına bakıyor ve yanımda Sebastian çatalını daha sıkı sıkıyor. Ağzım kuruyor; yutkunmaya çalıştığımda boğulacakmışım gibi hissediyorum.

"Cooper," diyor Sebastian sonunda, sesi neredeyse enerjiyle çatırdıyor. "Dur."

"Bekle, sen neden bahsediyorsun?" diyor Penny.

Cooper'ın bakışları delici ama çenemi dik tutuyorum. "Orada olduğumu biliyor muydun?"

"Sonunu yakaladığını sanmıştım." İçkisinden kasıtlı bir yudum alıyor ve bardağı tahtaya çarpacak kadar sert bir şekilde yere bırakıyor. "Ailemi koruduğum için özür dilemeyeceğim."

"Benim için savaşmana gerek yok," diyor Sebastian.

"Bundan emin misin?" diye homurdanıyor Cooper. "Bunun ne kadar sürmesini planlıyordun? O ne kadar isterse o kadar, değil mi?"

"Sana çeneni kapatmanı söylemiştim-"

"O haklı." Gözlerimdeki ani yanmaya karşı gözlerimi kırıştıyorum. "Kes şunu Sebastian, o haklı."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, sandalyem karo zemine sürtünüyor. Paravan kapıyı açarken dişlerimi sıkıyorum. Biri bana sesleniyor ve kulaklarıma hücum eden kan yüzünden kim olduğunu anlayamıyorum. Eğer Cooper ve onun için işleri berbat edersem, kendimi affedemeyeceğim.

Paravan kapı çarparak kapanıyor ve beni diğerlerinden ayırıyor. Tekrar kaçıktan nefret ediyorum ama nefes almak için biraz zamana ihtiyacım var. Düşünmek için.

Hava karanlık, ufukta güneş ışığının son izleri kalıyor. Hafif bir esinti kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Onları sıkıca çaprazlıyorum ve Mandalina'nın sıkıştığı ağaca doğru yürüyorum, alnımı kaba kabuğa yaslıyorum. Biraz çürük kokuyor. Derin, ürpertici bir nefes alıyorum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. O sabah çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. O zaman onu öpmeyi çok istemiştim ama kendimi tutmuştum. Buna devam etmeliydim, ama bunun yerine kendi arzularıma teslim oldum ve her şey dağıldı.

Bitti artık.

Bu en iyisi.

Onunla bir gelecek benim kendi geleceğimi bozacaktı. On altı yaşımıdayken, annem gerçekten evlilik ve çocuk sahibi olmamaya karar verirse beni evlatlıktan reddetmekle tehdit ettikten sonra bu konuda taviz vermeme kararı aldım. Kariyerim ve aşk arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, her zaman kariyerimi seçeceğime dair kendime söz verdim. Sebastian gibi bir adam, iyi bir adam, verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor.

Açık bir gece, yıldızlar parıldamaya başlıyor. Her zamankinden daha uzakta hissediyorlar. Çoğu insana dostça değil, uzak ve soğuk görünürler. Yeni ay, gökyüzünün de daha karanlık olduğu anlamına geliyor.

Şu anda böyle bir rahatlığa sahip olmamam uygun olur.

Sebastian'ın varlığını onu duymadan önce hissediyorum. Bir kolunu belime doluyor, sıkıyor. "İşte böyle."

Kollarında dönüyorum. Geri çekilmeliyim, aramıza biraz mesafe koymalıyım ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum. Yanağımlı okşuyor. Dudakları şefkatle yanağıma değiyor.

Şu anda teklif vermeyi hak etmiyorum. Uzaklaşmayı başarıyorum ama o yakınımda kalıyor. Esinti saçlarını karıştırıyor. Genelde beni rahatlatan varlığı artık bunaltıcı geliyor. Başımın yanındaki ağaç kabuğuna bastıran eli ve kokusunun temiz narenciyesi dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Karanlıkta bile gözlerinin yeşilini görüyorum. Yağmur ormanı gibiler, yemyeşil ve katmanlı.

Bakışları çok yoğun. Ayaklarıma bakıyorum. Şu ana kadar çıplak olduklarını fark etmemiştim bile. Ayaklarımdaki altındaki çimenleri hissetmedim, soğuk bahar öğleden sonrasında biraz serin.

"Konuş benimle," diye mırıldanıyor.

Elimde değil; bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. Gözlerini ilk gördüğüm andan beri seviyorum ama şu anda bana sadece acı veriyor. Kalbim tam ortadan kırılırken yanağımdan bir gözyaşı daha süzülüyor. "Yapamam."

"Elbette yapabilirsin."

Başımı sallıyorum, hıçkırmamak için dudağımı ısıyorum. Böylesine derin bir zayıflığa ihanet etmektense yere batmayı tercih ederim. "Kardeşin haklı.

Kaşlarını çatıyor; sesi neredeyse bir hırıltıya dönüşüyor. "Pislik gibi davranıyordum."

Sana pislik gibi davrandım. Bunun için üzölmeye hakkın var.

"Harekatta kayıp-"

-Bana çok iyi davrandın," diyorum sertçe. Derin bir nefes alıyorum ama bu tavşan kalbimi sakinleştirmiyor. O haklı, seni aldatıyordum. Hayır, seni incitmek için değil. Ama bu konuda kızgın olmaya hakkın var.

"Bunu yapmak istedim. Beni bir şey yapmaya zorladığınızı düşünüyorsanız, durun.

Başımı sallıyorum. Izzy burada yaşadığımı öğrendiğinde bana ne dedi biliyor musun? İyi olmak için çok çabalıyorsun. Sen olmak için: Sebastian'ın sonsuz sabırlı ve kendi istek ve ihtiyaçlarının yoluna çıkmasına izin veren bu versiyonu. Bundan faydalandım ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Elini saçlarında gezdirip uçlarını çekiştiriyor. "Benden faydalanmadın.

"İtiraf et." "Bu

doğru değil."

"Beş saniyeliğine kendine yalan söylemeyi bırak!" Sesim yankılanıyor, çok yüksek, ama elimde değil. İlk seferinde üçüncü buluşmamızdan itibaren seksten fazlasını istediğini biliyordum ve onu zorlamaya devam ettim, hâlâ da ediyorum. O bunu hak etmiyor. Ona şimdi ve gelecekte her şeyi verebilecek bir kız arkadaşı hak ediyor ve ben o kız olamam.

"Güzel!" Tam olarak bağırıyor ama sesindeki acıyı duyuyorum, her hece kalbime çarpıyor. "Evet, kızgıyım. Anlayışlı olmaya ve bana verdiklerini almaya çalıştım ama istediğim bu değil. Mutlu musun?"

"Mest oldum," diye cevap veriyorum.

"Ama ben kendime yalan söylüyorsam, sen de söylüyorsun," diyor. "Gözlerimin içine bak ve daha fazlasını istemediğini söyle Mia. Hadi söyle. Beni uzaklaştırmaya bu kadar kararlıysan yüzüme karşı yalan söyle. Beni neden ektin? Daha fazlasını istemediğin için olmadığını biliyorum.

Onun zümrüt gözlerine bakarken yalan söylemek imkânsız. Dilimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve sonra ısıyorum, küçük bir acı hissetmek istiyorum. Keşke onun yerine ben ısırsaydım. "Daha fazlasını istedim."

"Bunu mahvedecek bir şey mi yaptım?" Vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yaklaşıyor. "Seni incittim mi?"

Başımı sallıyorum, bir an konuşmak için kendime güvenemiyorum. - "Hayır," diye fısıldıyorum. "Ben... lanet olsun. Sana aşık oluyordum.

Omuzları çöküyor. Neredeyse gülümsüyor. Bu manzara karşısında kalbim haince yerinden fırlıyor. "Biliyordum."

"Korkunçtu." Yutkunmaya çalışıyorum, ama bu sadece hıçkırmak istememe neden oluyor. "Hâlâ korkutucu. Belki hayatına devam edersen hem senin hem de benim için daha iyi olur diye düşündüm."

"Devam etmek istemiyorum. Elimi tutuyor, parmaklarımı sıkıyor. Dokunuşu omurgamdan aşağı lezzetli kıvılcımlar gönderiyor. Elimi geri çekiyorum ve o sadece tekrar tutuyor, küt tırnaklarını avucuma batırıyor. "O zaman da istememiştin, şimdi de istemediğime eminim. Seni istiyorum Mia. Sadece oynamak ya da arkadaşın olmak için değil. Birbirimize verebileceğimiz her şeyi istiyorum çünkü ben de sana aşık oluyorum."

"Bunu yapamam. Sesim çatlıyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Dene," diye mırıldanıyor. "Ben de daha önce hiç denemedim ve aklımı kaçırarak kadar korkuyorum ama seninle denemek istiyorum. Sadece seninle. Benimle de deneyeceğini söyle."

Ben de elini sıkıyorum. "Ya uzun sürmezse? Ya-"

Cümlesini bitirmeden önce başını sallamaya başlar. "Hayır, ya olursa. Gelecek hakkında düşünme. Şimdi düşün."

İçimde bir şeyler kırılıyor.

Bu büyük ihtimalle alevler içinde kalacak ama ondan uzaklaşamam. O yakınımıdayken kalbim bu kadar dolu hissederken olmaz. Odaya girdiği andan itibaren onun varlığının farkındayken olmaz. Kalbim onunla kalmak için yalvarırken değil, gelecekteki sonuçlara lanet olsun. Güle güle GOSMC Projesi.

Başımı sallıyorum ve kaçmak isteyen inatçı gözyaşlarımı siliyorum. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, hafifçe kulak memesini çekiştiriyor. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum," diyor.

Ayak parmaklarımın ucunda sallanıyorum. Dudaklarım onunkinden yarım santim uzakta, çok yakın ama çok uzak. Bedenim beklentiyle titreyiyor. "Ne bekliyorsun?"

EYLEMDE KAYIP

SEBASTIAN'IN DUDAKLARI bir gelgit gücüyle dudaklarıma çarpıyor. Parmaklarım gömleğinin içinde toplanıp onu kaldırıyor; neredeyse gömleği vücudundan sıyrıp atıyor. Ellerimi karın kaslarının sert çizgisinden aşağı doğru sürüklüyorum ve kot pantolonunun bel bandına yerleşiyorum. Sessiz bir soruyla kaşını kaldırıyor ve ben de başımı sallıyorum. Onu burada, çimlerin üzerinde, çıplak tenimizde esen rüzgârla ve yukarıda parıldayan yıldızlarla istiyorum.

"Sanırım bir süre daha burada kalmalıyız," diye mırıldanıyor. Gömleğimi ve sütyenimi çıkarırken gülüyorum. "Aksi takdirde, işler rahatsız edici bir hal alabilir."

"Umarım bu gece başka kimseye göstermeyiz".

Beni kollarına alırken homurdanıyor. "Bunun olduğuna hala inanamıyorum.

Boynumu büktüm. "Nereye gidiyoruz?"

Burada daha çok ot var. Beni yere yatırıyor, sonra yanıma uzanıyor. Temiz havayı içime çekiyorum. Çitin yanındaki yabancı hanımeli çalısının kokusunu alıyorum. Elini karnıma doğru uzatıyor, sıcak bir ağırlık tüm doğru yerlere sıcaklık gönderiyor. "Rahat olduğundan emin olmak istiyorum."

Parmağının ucunu göbeğime soktuğunda ürperiyorum. "Küçük parmağın nasıl?"

Dudakları serin havada gerginleşen meme uçlarımdan birine değiyor. "Sanırım idare edeceğiz.

Göğsümü emerken sırtımı dikleştiriyorum, tenim onun ardından cızırdıyor. Elini aşağıya, eteğime doğru hareket ettiriyor. Başını kaldırdığında saçları gözlerinin üzerine düşüyor; onu geri itiyorum, elim çenesinin üzerinde kıvrılıyor. Yüzünü ona doğru çeviriyor ve avucuma hızlı bir öpücük konduruyor. Parmağını eteğimin hemen üstündeki deride gezdirerek karnımın sıkışmasına neden oluyor.

"Benim için kalçalarını kaldır, meleğim".

Kalçalarımı kaldırdığımda kalbim küt küt atıyor. Eteğimi ve külotumu aynı anda aşağı çekiyor, zaten kaygan olan amımı görünce inliyor. Açıkta kalan tenimdeki hava beni ürpertiyor ama dokunuşu o kadar sıcak, o kadar mükemmel ki buna değiyor.

"Aferin kızım," diyor sesinde sert bir tonla. Parmak eklemlerini kıvrımlarıma sürüyor. "Keşke bir battaniyemiz olsaydı."

Uzanıp onu başka bir öpücük için kendime çekerken gülüyorum. Parmaklarının zaten şişmiş ve ilgi için yalvaran klitorisime değmesi nefesimin kesilmesine neden oluyor. "İkinci raundu duşta yapmamız gerekecek."

"Ne yazık," diyor ağzıma karşı gülümseyerek.

Çenesini ısıtıyorum. "Seni istiyorum."

"Beni yakaladın."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Parmaklarımı saçlarına doluyor ve çekiyorum. "Daha önce hiç yaşamadığımız şekilde."

Aramıza uzanıyor ve kot pantolonunun düğmelerini açarak bacaklarından aşağı indiriyor. "Burada prezervatifim yok."

Elimi külotundaki hatırı sayılır şişkinliğin üzerinde gezdiriyorum. Onu hissetme arzusuyla yanıp tutuşuyorum, parmaklarını ya da dilini değil, onu, içimin derinliklerinde, dokunamadığım yerlerime bastırarak. İçime boşalmasını, beni en ilkel şekilde sahiplenmesini istiyorum. "RİA'm var. Ve en son kontrol ettiğimde testim negatif çıktı."

"Ben de öyle." Aletini sıkıtiğında tatmin olmuş gibi bir ses çıkartıyor. "Bununla iyi olduğuna emin misin?"

Kalbim göğsüme saplandı. Tam olarak ne zaman serbest düşüşe geçtiğimi bilmiyorum ama öyle ya da böyle uçuşumun kenarından düştüm. Başka biri olsa detayları geçiştirirdi, ben de bunu yaşadım ama Sebastian bunu anlayışla karşılıyor. Böyle kontrol etmek çok seksi. Bu onun kişiliğinin bir parçası, bir rol ya da yapmak zorunda hissettiği bir şey değil. Aletini boxer'ından çıkartıyorum ve başparmağımı başının üzerinde kaydırarak bir kez daha sertçe okşuyorum. Neredeyse sonuna kadar sert, kalın ve zonklu. Başımı sallayıp yanağına hızlı ve kuru bir öpücük konduruyorum.

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. "Kelimelerini kullan.

Bu küçük dürtme beni kızartmaya yetti. "Ben böyle iyiyim. Becer beni bebeğim, hadi.

Bu onu tatmin etmiş olmalı, çünkü kıyafetlerinin geri kalanını çıkartıyor ve güçlü kollarıyla beni hapsederek üzerime yerleşiyor. Geriniyorum, memelerimi avuçlarken sıcaklığının tadını çıkartıyorum, diğer eli klitorisimle tekrar oynamak için aşağı kayıyor. Bacaklarımın arasına dizilmiş saçlarımı çekiştirerek nefesimi kesiyor.

"Senden ayrılmak çok kolay," diye şaka yapıyor. "Bu yönünü seviyorum."

Beni derinden öperek, dillerimiz birbirine dolanarak *buna* bir yanıt düşünmemi engelliyor. Bacaklarımı daha da ayırıyor, klitorisimi okşarken iki parmağını deliğime bastırıyor. Kolayca girebilmeleri için yeterince kayganım. Boğazımdan bir inilti kaçıyor. Vücudumu o kadar iyi tanıyor ki, fişkırtmam için fazla bir şey gerekmiyor, kalçalarımı onunkilere bastırıyorum, dilimin ucunda bir yalvarış seli. Hiç onunla olduğumdan daha iyi olmamıştı ve hiç bundan daha iyi olmamıştı, tam burada, yıldızların ve gizli ayın gölgesinin altında, vücudumu en sevdiği eldiveni gibi tutarken sikini kalçama bastırıyor. Parmaklarını esnetiyor ve ayağımı böğrüne saplayarak nefes nefese kalıyorum. Tırnaklarım kolunda uzun kırmızı bir çizgi bırakıyor.

Şu anda tamamen karanlık, ama evden gelen ışık parlıyor.

Dişlerinin beyazını, gözlerinin yeşilini görmeme yetecek kadar. Tam sınıma gelene kadar o noktayı merkezime sürtmeye devam ediyor, nefesim kesilirken titriyorum. Havada hissettiğim soğukluk gitti, eridi. Üçüncü parmağını damlayan göbeğime bastırırken başparmağı klitorisimi okşuyor.

O kadar sert boşalıyorum ki elimle ağzımı kapatıyorum. Kahkahadan titriyor ve bir saniye sonra ben de kıkırdamaya başlıyorum. Parmaklarını çekti,

Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan onları sikiyle değiştiriyor, sonra uzun, yumuşak bir hareketle itiyor. Bacağımı kalçasına dolayarak aayı derinleştiriyor.

Bakişlarımız buluşuyor. Dudağını ıslatıyor, deneysel olarak itiyor. Etrafında sıkıca kenetleniyorum, boğazından bir inilti çıkartıyorum. Tekrar itiyor, bu sefer daha sert ve bir ritim oluşturuyor. Bir an nefes alamıyorum, şaka yapamıyorum, kabullenmekten başka bir şey yapamıyorum. Geniş bir elini saçlarımda gezdiriyor, yumruğuna doluyor. Kolonyasının kokusunu alıyorum, aynı zamanda terinin lezzetli kokusunu da.

"Sen benimdin," diye fısıldıyor.

Çok iyi hissettiriyor, gözlerim yine yaşarıyor. Biri kaçtığında onu yalıyor, beni başka bir şekilde sahipleniyor. Bu iğrenç ve beni gülümsetiyor.

"Senin" diye fısıldıyorum. Göster bana, Sebastian.

İnanamıyormuş gibi başını sallıyor. Ben de pek inanamıyorum. Çok fazla düşünürsem, başım dönmeye başlıyor. Yapılacak tek şey hiçbir şey düşünmemek. şu anda kalmak ve geleceğin iyi olacağını ummak. Benim ısrarımla kalçalarını öne doğru itiyor ve daha da batıyor. Etrafında olabildiğince sıkıca kenetleniyorum, her itişi onun için daha da işkence haline getiriyorum.

Başını tekrar aşağı indiriyor, boşalıırken sahiplenici bir hırıltı çıkartıyor. Bu sesle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Beni kollarının arasına alıyor, bizi yan çeviriyor ve başını omzumun çukuruna gömüyor. İçimdeki tohumunu düşünmek, ruhumu sahiplendiği gibi bedenimi de sahiplenmek beni inletiyor. Beni içten ve dıştan tekrar tekrar boyamasını istiyorum. Onun üzerinde de izler bırakmak istiyorum, ısırıklar, çizikler ve kimsenin iki kez bakmaya cesaret edemeyeceği kadar rujlu öpücükler.

Sonraki sözleri o kadar sakın ki neredeyse kaıracaktım.

"Meleğim." Nabzımı öpüyor, beni sertçe sıkıyor. Ben de onu hissettiğini bilecek kadar sert sıkıyorum. "Benim iyi meleğim."

SEBASTIAN

Birkaç ay önce Sandra'nın Callahan Aile Vakfı galasından bu yana New York'ta bulunmamıştım, bu yüzden araba kaldırımı yanaşıp Cooper ve Richard'ın yanında indiğimde, enerjiye alışmak için göz kırpmam gerekiyor. Hava henüz o kadar sıcak olmasa da biraz çöp kokuyor ama konsantre olursam taze kavrulmuş kahve kokusunu da alabiliyorum. Yüksek binalara bakarken bir su birikintisine dalıyorum ve esnememi elimin arkasına saklıyorum. Richard minibüsle saat altı buçukta geldi ve şimdi saat sekiz. Gözlerimi açık tutabilmem için kahveye ihtiyacım var.

Sadece bir kahvaltı toplantısı. Uzun sürmez," diyor Richard saatine bakarken şoföre. "Seni aldırma için arayacağım.

"Evet, efendim," diyor şoför. "Afiyet olsun efendim. Callahan".

Neyse ki kahve kokusunun kaynağı olan restorana giden caddeyi geçerken Cooper gözlerimin içine bakmaya çalışıyor. Onu görmezden geliyorum. Son birkaç gün rahatsız edici işkencelerle doluydu ama Mia'ya davranışları için özür dilemeye çalışmadı ve dileyene kadar da sohbet etmekle ilgilenmiyorum. Bu toplantıya gelmek istemesini beklemiyordum ama araba garaj yolundan çıkmadan hemen önce yanımdaki arka koltuğa kaydı. Richard'ın önünde samimi olmaya çalıştık; Cooper'a yolculukla ilgili bir sürü soru sordu ve Albany'ye yaptığım yolculuğun nasıl geçtiğini öğrenmek istedi ama bunu kabul edeceğinden şüpheliydim. Her zaman saçmalıklarımızı olağanüstü bir doğrulukla görebilmiştir.

Pencere kenarındaki bir kabine yerleşirken gömleğimi düzeltiyorum. Pantolon ve düğmeli gömlek giyiyorum (Mia ve ben açık mavinin çok zorlamadan resmi olduğuna karar verdik) ve saçımı jöleyle geriye tarıyorum. Yeni tıraş olduğum için çenem de pürüzsüz. Babamın kolyesini yakamın altına sıkıştırıyorum. Cooper yanıma oturduğunda, pencereye birkaç santim daha yaklaşıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Gerçekten mi?" "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Richard, "Bu konuşmaları duymak onun için iyi," diyor. Cooper'ın kolyesi için endişeleniyor. "Bu gömlek gardırobunun arkasında mıydı?"

"O Seb için burada, benim için değil," diyor Cooper, ama Richard tatmin olmuş görünüp arkasına yaslanana kadar kıpırdamadan duruyor.

"Yine de. Buradasın, birleşik bir cephe gönderiyoruz. Bir şeyler öğrenebilirsin.

-"Beni dinleyeceğinden değil," diye mırıldanıyorum.

Richard kasıtlı bir havayla saatine bakıyor. "Andy gelmeden önce biraz zamanımız var. İkinizin nesi var?"

"Hiçbir şey," diyoruz aynı anda.

"Bütün sabah birbirlerine bakıp durdular.

Sunucu yaklaşıyor ve merhaba diyor. Bir kahve ve omlet sipariş ederken gülümsemeyi başarıyorum. Ancak o gider gitmez kaşlarımı çatıyorum. "Bunun beyzbolla bir ilgisi yok. Bu konuda endişelenme.

"Sebby'nin bir kız arkadaşı var," diyor Cooper. "Bil diye söylüyorum."

Ricardo kaşlarını kaldırıyor. "Tebrikler Sebastián, sorun nedir?"

-Cooper cevap vermeden önce, "Yok," diyorum. Bu... bunun için endişelenme.

"Bu genç bayanla tanışmak istiyorum," diyor Richard. "Adı ne?" "Mia, baba," diyor Cooper. Onunla tanıştınız.

Doğal olarak bu sadece Richard'ın kafasını karıştırır. Ellerini birbirine kenetler ve masanın üzerine koyar. "Penny'nin arkadaşı Mia mı? Bir sorun göremiyorum. Kavgayı mı ettiler?"

"Hayır." Elimi saçlarımda gezdiriyorum, jöle parmaklarıma yapıştıkça yüzümü buruşturuyorum. Kendimi çok süslü hissediyorum; kolye beni resmen boğuyor.

Bu görüşmeyi, yani bir menajerle draft beklentilerim hakkında sohbet etmeyi beyzbol sahasında ya da en azından sıradan bir akşam yemeğinde yapmayı tercih ederdim ama Richard resmiyet düzeyini korumak istedi. Bu kişinin menajeri Jessica'nın meslektaşı Andy Ross olduğu düşünülürse, itiraz edemezdim.

Yine de kendimi şov köpeği gibi hissediyorum, sanırım konunun bir parçası da bu. NCAA kurallarına göre draft edilme hakkı olan oyuncular menajerleriyle kendi adlarına pazarlık yapamazlar ama onlardan draft sürecinde nasıl ilerleyecekleri konusunda tavsiye istemekte bir sakınca yok. Bu tür bir toplantıyı en son yaptığımızda liseden yeni mezun olmuştum ve MLB'nin beni seçmeye yönelik ilk girişimini reddetmeye ve bunun yerine McKee'ye gitmeye karar verdik, böylece bir sonraki seçilme dönemim üçüncü sınıftan sonra olacaktı.

Şimdi o burada ve ben midemdeki gerginliği yatıştıramıyorum. Toplantıdan önce Mia'dan bahsettiği için Cooper'ın kaburgalarına dirseğimi saplamak isterdim ama bu Richard'a sökmezdi. Ne de olsa burası güzel bir restoran ve etrafımızda şık giyimli Manhattanlılar kahve yudumluyor.

"Penny ile her şey yolunda gidiyor, değil mi oğlum?" diye

sorar Richard. "Evet," diyor Cooper. "O harika biri."

"O zaman neden-"

Elimde değil. "Mia'ya bir pislik gibi davrandığın için özür dileyeydin, bir sorunum olmazdı. Onu köşeye sıkıştırdın.

"Senin gitmenle sona erdi, o yüzden rica ederim," diye araya giriyor. İnanmayarak homurdanıyorum. "Zaten ondan hoşlanmıyorsun."

"Sana davranışından nefret ediyordum, ki bu tamamen farklı". Servis görevlisi kahvelerimizle birlikte geri geldi. Gerginliği fark ettiyse de belli etmiyor. Eklemeden önce onun gitmesini bekliyor: "Ama şimdi çıkıyorlar, Değil mi? Sorun değil.

"Eğer bir sorun yoksa neden özür dilemedin?"

"Sorun olmadığından değil-"

"Çocuklar," diyor Richard uyararak.

Ayağa kalkıyor, elini uzatırken yüzünde bir gülümseme var. "Andy. Seninle şahsen tanıştığıma memnun oldum.

Andy olması gereken adam silkiniyor. Uzun boylu ve iri yapılı, eski bir atlet, her şeye bahse girerim ve kusursuz basketbol ayakkabılarıyla eşleştirilmiş şık siyah takım elbisesine kadar bir ajan olabilecek türden bir adama benziyor. Kulağında bir AirPods var ama bize gülümserken onu çıkarıyor. Ajansın nasıl çalıştığı hakkında pek bir bilgim yok ama tahminimce çok fazla düzgün konuşma içeriyor. Cooper ve ben de kabinden çıkıyoruz ve karşılığında onun elini sıkıyoruz.

"Elbette," diyor. "Sana zaman ayırdığım için çok mutluyum. Sanırım mevcut tüm filmleri izledim Sebastian. Salıncağın klasik. Çok güzel. Babanın bir izi.

Küçük bir endişe dalgasını yutuyorum ve gülümsüyorum, "Teşekkürler."

Richard'ın yanına otururken "Heyecanlı olmalısın," diyor. "Julio sen farkına bile varmadan burada olacak."

"Sadece bu sezonun geri kalanını atlatmaya odaklanıyorum."

"Zor bir dönem geçirdik," diyor. "Ancak yine de playofflara kalma şansınız var, değil mi?"

"Her zaman aradığımız şey bu," diyorum. Özel olarak, bu yeri hak etmek için yeterince şey yaptığımızdan emin değilim, ancak sıralamanın değişmesi için hala zaman var.

Cooper beni şaşırtarak şunları ekledi: "Bence başaracaklar. Sebastian takımın liderlerinden biri. Nasıl toparlanacağını biliyor.

Bunun doğrudan bir özür olmasını isterdim ama sözlerinde buna benzer bir şey duyuyorum. Kalbim sıkışıyor. Mia sonunda bize bir şans vermeyi kabul ettiği için çok heyecanlıyım ama bunun kardeşim ve en iyi arkadaşım ile olan ilişkim pahasına olmasını istemiyorum.

"En büyük hokey uzmanı değilim," diyor Andy, "ama herhangi bir spor dalında yetenek gördüğümde anlarım. Frozen Four galibiyetin için tebrikler, dostum.

Cooper çenesini indirir. "Teşekkür ederim."

Andy kıkırdarak başını sallıyor.

"Bu aile," diyor. "Manning seviyesinde yetenek ve karizma. Richard, profesyonel olduklarında onlara sponsor olmak için çocuklarını bir araya getirmen gerekecek. Sebastian da öyle.

Cooper'ın yanımda gerildiğini hissediyorum. Kalbim küt küt atıyor. Andy, onunla aynı kanı taşımadığım için ailemin bir parçası olmadığımı ima eden ilk kişi değil ve sonuncusu da olmayacak ama bu, bunu duymanın iyi hissettirdiği anlamına gelmiyor.

Richard ve Sandra en başından beri beni tamamen Callahan ailesine katmaya çalıştılar ama bu mükemmel değildi. Cincinnati'de kendi hayatım, arkadaşlarım, beyzbol takımım ve tabii ki annem ve babam vardı.

Babam ve kaza her şeyi bir anda paramparça ettiğinde, çözüldüğümü hissettim.

Sabırlı davrandılar; beni hemen yeni bir beyzbol programına aldılar, yas danışmanlığına erişimim olduğundan emin oldular, bana diğer çocukları gibi davrandılar. Yine de çok fazla kavgaya karıştım. Notlarım berbattı, sahadaki oyunum da öyle. Neredeyse bir yıl sonra, kalp kırıklığının en kötüsü geçene kadar kendimi ait hissetmedim. Yine de insanlar bana oğulları yerine Richard ve Sandra'nın bakıcılık yaptığı bir çocukmuşum gibi davranıyordu, ben de formamın arkasındaki ismi ailemin geri kalanına uyacak şekilde değiştirdim.

Beni evlat edinen ailem ilk günden itibaren ait olduğumdan emin olmak için çok çalıştı ve ben de en azından babamın benim için kurduğu hayali gerçekleştirerek onlara borcumu ödeyebilirim.

"Sebastian benim oğlum," diyor Richard. Ses tonu yumuşak, ama gözlerinin parıltısını kaçırmıyorum. "Benim üç oğlum var."

"Formasının arkasında bizim adımız yazıyor," diye ekliyor Cooper.

"Elbette," diyor Andy, görünüşe göre bu azarlamadan etkilenmemiş. Bize gülümsüyor. "Daha da iyi. Reklam potansiyelini bir düşünün."

"Yıllar boyunca bu konuda çok şey duydum," diyor Richard. Sesini hafif tutuyor ama onu, bir menajerle çalışma zamanı geldiğinde Andy'yi imzalamamı istemeyeceğini güvenle söyleyebilecek kadar iyi tanıyorum. "Sandra ve ben çocukları bu tür bir reklama maruz bırakmak istemedik. Ama iş profesyonelleşince, durum değişecek."

"Jessica'nın James için bazı korkunç olasılıklar üzerinde çalıştığını biliyorum." Kendisine bir fincan kahve getiren garsona teşekkür ediyor ve tekrar yerine koymadan önce hızlıca bir yudum alıyor. "Her neyse, beyzbol detaylarını tartışabilmemiz için bazı projeksiyonlar getirdim. Şu anki düşünce tarzının doğru olduğunu söyleyebilirim. İlk on kesinlikle, ancak pozisyon son dakika takaslarına ve bazı takımların lise adaylarını takip etmeye karar vermesine bağlı. Elbette hiçbir kulüple onlar adına iletişim kuramam ama konuşulanları dinliyorum ve gelen tepkiler mükemmel."

Bir tablet çıkardı ve bir hesap tablosu açtı. Slash çizgimin (vuruş ortalaması, slugging ve saha içi yüzdesi) siyah beyaz yazıldığını görmek garip. Oynarken sayıların farkındayım ama odak noktam onlar değil. Ancak, konu büyük lig kulüpleri için gözlemcilik olduğunda, onların konuştuğu dil bu. Watchers, Marlins ve Reds'in benim ve uygun olan diğer herkes için nasıl bir hamle yapacaklarına karar verirken göz önünde bulundurdıkları şey bu.

"Bunlar en son rakamlar mı? -Ricardo soruyor. "Sebastian?"

"Sanırım öyle," diyorum. Yüzüm işbirliği yapmak istemese de gülümsemeye çalışıyorum. "Oldukça iyi, sanırım."

"Mütevazı davranıyor," diyor Andy. Uzanıp omzuma vuruyor. "Bu rakamlarla, soyağacından bahsetmiyorum bile, herkesin konuşabileceği tek şey onlara babanı ne kadar hatırlattığın gibi görünüyor, ki bu iyi, onu sağmalısın, seni her draft gününde ilk beşe itmesinde bir sorun görmüyorum. Örneğin beşinci seçimdeki slot değeri altı binin biraz üzerinde."

"Kahretsin," diye tıslıyor Cooper. "Bu çok tatlı."

Andy devam ediyor, beni aradıklarında takımlara ne kadar esneklik tanımam gerektiğinden bahsediyor. Dikkat etmeye çalışıyorum ama açıkçası detayları anlamak zor. Servis görevlisi yemeğimizi getirmeyi bırakıyor ama omletim artık iştah açıcı görünmüyor. Richard'ın Andy'ye sorduğu soruları dinleyerek tabağındaki patatesleri itiyorum. Kaslarım geriliyor.

Bu sadece sinir değil. Yüzeyin altını kaşıyan daha derin bir şey var. Bu heyecan verici bir zaman olmalı. Kim yaşamak için spor yapmak üzere milyonlar değerinde bir sözleşme imzalamaktan bahsetmek istemez ki?

"Affedersiniz," dedim. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

SEBASTIAN

COOPER'I ITTIM. Ben kaçabileyim diye kokpitten dışarı kayıyor.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce, Richard'a bakarak.

Başımı sallıyorum. "Evet. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var.

Garsonumuzdan ve çantasında köpek yavrusu olan bir kadından kaçarak restorana doğru ilerliyorum. Kaldırımda binaya yaslanıp derin bir nefes alıyorum.

Paradan bahsetmek ya da önümdeki işlerden bahsetmek değil. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama içimde bir şey sanki bir mengeneyle sıkışmışım gibi kıvrılıyor. Çömeliyorum, ellerimi yumruk yapıp ağzıma bastırıyorum. Sadece beyzbol olsaydı, sadece sopayı sallayıp oyun oynasaydım, çok farklı olurdu. Ama biri olmadan diğeri, sözleşmeler, karşılaştırmalar, istatistikler ve sponsorluklarla ilgili tüm bu saçmalıklar olmuyor ve er ya da geç bunu kabul etmek zorunda kalacağım. Bu bir oyun ama aynı zamanda bir iş ve bir sözleşme imzaladığımda sadece bir sporcu değil, bir çalışan olmayı da kabul etmiş oluyorum.

Bu korku değil. Gözlerimi kapattım, içgüdülerimi kontrol ettim. Gelecekteki işimde iyi performans gösterememekten korkmuyorum; yetkinlik seviyesinin üstesinden gelebileceğimi biliyorum. Beni rahat bırakmayan bu derin, dırdırcı endişe. Gittikçe güçlenen bir parçam *hayır* demek istiyor, *teşekkürler*.

Dünyanın Andy'leri buna ne derdi, Ricardo ne derdi, ya da James ve Cooper? Yaptığımız sporlar bizi her zaman bir araya getirdi ve eğer bundan vazgeçecek olsaydım, Andy'nin ima ettiği gibi olurdu. İkisi, Richard'ın gerçek oğulları ve sonra da ben.

Mia'nın bu sabah Alice'le bir toplantısı var, tam olarak şu anda, eğer saati hatırlıyorsam, ama ona mesaj atmaktan kendimi alamıyorum. Küçük bir deneme yazıyorum, bir cümlemin abuk sabuk bir tekrarı, sonra hepsini siliyorum. Kimseyle bu konuşmayı yapmaya hazır değilim, onunla bile. Hepsini siliyorum ve sadece nasıl olduğunu soruyorum. Teslim edildiğinde telefonuma bakıyorum, o üç küçük noktayı bekliyorum.

"Sebastian?"

Richard'a bakıyorum. Gözlerini güneşten korurken bana kaşlarını çatıyor, saati ışıktaki parlıyor. "Evlat, sorun ne?"

Telefonumu cebime koyup ayağa kalkıyorum. Gömleğimi fırçalıyorum ve yakamı düzeltiyorum. "Özür dilerim efendim."

Eliyle omzumu sıkıca kavradığında kaşları daha da çatılıyor. "Ne için üzgünsün?"

"Ayrılıyorum, sanırım." Dudağımı ısırdım. "Kaba olduğunu biliyorum."

"İyi misin?" Elinin tersiyle alnıma bastırıyor. Hızla gözlerimi kırıştırıyorum; bu dokunuş gözlerimi yakıyor. "Aşağıya bir şey almaya mı geliyorsun?"

Başımı sallayıp arkama yaslanıyorum, "Hayır. Sadece... çok fazla. "Cooper'la aranızda olanlarla mı ilgili?"

Cooper'ı otobüsün altına attığım için kendimi kötü hissediyorum ama beyzbolu her düşündüğümde aklımdan geçen bulanık düşüncelerden bahsetmektense bundan bahsetmek daha kolay, o yüzden başımı sallıyorum. "Mia'yla olan şu şey yüzünden."

Richard derin bir iç çeker.

"Sanırım ikiniz konusunda şanslıydım," diyor. "Aynı yaştaydınız ve düşman değil arkadaş oldunuz. Cooper'da kendimden çok şey görüyorum, sende de Jacob'dan çok şey görüyorum. Jake ve ben çok kavgaya ettik, biliyorsun."

"Evet?"

Uzak bir anıya usulca gülüyor. "Onu özlüyorum." Cevap vermem bir anımı alıyor. "Ben de onu özlüyorum."

"Hadi," diyor. "Andy ile işimizi bitirelim. Sonra sen ve Cooper bu işi halledersiniz. Mia'dan da haber almak istiyorum. Hatırladığım kadarıyla o kız çok fazla siyah giyiyor."

Onu alametifarıkası olan koyu renk kıyafetlerinden biriyle düşününce gülümsüyorum. "Onunla anlaşılmayacağım."

Sırtıma tokat atarken homurdanıyor. "Kesinlikle olmaz. Adam pisliğin teki. Yine de sözleşmelerin yapılandırılması konusunda bazı iyi noktalara değindi."

Cooper, "BU GERÇEKTEN GEREKLİ DEĞİL" diyor.

"Evet," dedim. "Biz iyiyiz."

Richard arka koltuğun açık camından eğiliyor ve en ciddi bakışlarıyla her birimizi sabitliyor. Cooper göz kırpmayı reddediyor ama ben başka tarafa bakıyorum. Ben dışarıda olacağım. Acele etme. Camları aç, Anderson.

Arabada yalnız kaldığımız, Richard'ın eve yanaştığımızda söylediği gibi "işlerimizi yoluna koymak" için kilitlendiğimiz anda Cooper ön koltuktan kaşlarını çatarak kalkıyor.

"Araba hâlâ çalışıyor," diyor. "Mola vermek ister misin?"

Bir iniltiyle koltuğa yaslanıyorum. "Bu işleri daha da kötüleştirir."

"Konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır." Şakaklarımı ovuyorum. Andy'yle yaptığım konuşma sayesinde şimdi ona biraz daha az kızgın olsam da, bu onunla Mia hakkında konuşma ihtimalinden heyecan duyduğum anlamına gelmiyor. Sonucu ne olursa olsun işimize burnunu sokmaya hakkı yoktu. Eğer zorlasaydı ve Mia bana bir şans vermeyi kabul etmek yerine her şeyi tamamen kopararak tepki verseydi, babamızın konuşmak için bizi bir arabaya kitlemesinden çok daha büyük sorunlarımız olurdu.

Cooper telefonuna bakıyor. Penny'ye mesaj atıp bizi kurtarıp kurtarmayacağını sorabilir. Babamdan korkmuyor.

Homurdanıyorum. Richard Callahan'ın gözünü korkutamadığı bir kişi varsa o da Penny'dir. "Hayır. Bunun Mia'ya dönmesini istemiyorum."

"Ondan korkuyor musun?"

"Hayır, seni aptal." Onu tekmeledim, "Kendini kötü hissetmesini istemiyorum."

O da bana tekme attı. "Gerçekten bütün bir randevuyu planladın ve o seni ekti mi? Bana söylemeyi reddettiğin büyük şey bu muydu?"

Bu artık eski bir tarih.

Bu seni incitmediği anlamına gelmez.

İç çekiyorum, başımı koltuğa yaslıyorum. Klima hâlâ çalışıyor olsa da sıcaktan bunalıyorum, boynum tutuluyor ve boğuluyorum. Gömleğimin ilk birkaç düğmesini çözüyorum. "O yapmadı demiyorum. Sanırım ikisi de haklıydı. Tekneyi sallamak yerine hislerimi içime attım."

"Ve bu süreçte seni aşağı çekmesine izin verdin."

Başımı salladım. "Bunu kötü niyetli olmak için yapmıyordu. Bunu biliyorum. Sadece uğraşması gereken kendi sorunları var."

"Emin misin?"

"Evet." Ayrıntıları bilmiyorum ama başka bir şey olduğundan eminim. Bana karşı bir şeyler hissettiğini fark ettiğinde benimle daha derin bir ilişkiye girmek isteyip istemediği konusunda iki kez düşünmesine neden olan bir şey. Benim de ödüm kopmuyor değil. Sadece birlikte bu işi yürütebileceğimizi umuyorum. Ne de olsa bunu denemek istediğim başka kimse yok. "Sabırlı olmaya çalışıyordum, en azından sen gelene kadar."

"Bu yüzden hiçbir pişmanlığım yok.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu konuda daha nazik olabilirdin." "Onun verdiğiinden daha fazlasını hak ediyordun."

"Ve daha önce de söylediğim gibi, beni savunmak senin işin değil. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

Yapabileceğini biliyorum ama sen benim kardeşimsin. Sen ailede sin,

Bu salağın derdi neydi?

Gülmekten kendimi alamıyorum, "Benim menajerim olmayacak, orası kesin." "Güzel. Çünkü Mia'yı kabul edebilirim, ama bunu? Hayatta olmaz."

Bunu sevdim, Cooper. Gözlerimin içine bakıyor. Yutkunuyorum, her zaman dürüstlüğü getirdiği rahatsızlığı bir kenara itiyorum. "Ondan çok hoşlanıyorum. Penny'yi ilk gördüğün andan itibaren ona aşık oldun, değil mi? Farklı bir şeyler hissettin. Sanırım Mia'yla aramızda da aynı şey oluyor. Ondan özür dilemeni istiyorum.

Bir süre sonra başını sallar. "Bunu yapacağım. İnternete ilk ne zaman girdin?"

"Ocak. Kış tatilinden hemen sonra. Kaşlarını çatışını ve onu yalnız bıraktığımda yumuşayışını hatırlayınca gülümsüyorum. "Ama ondan önce konuşmaya başlamıştık."

"Bu kadar uzun süre sır olarak mı sakladınız?" "Onun istediği de buydu."
"Yani doğum günü partimde birlikteydiniz?" "Bir bakıma öyle."
"Hey." Sakalını kaşıyor. "Biliyor musun? Çifte randevu yapmalıyız."
Ona inanamayarak bakıyorum. "Senin ağzından duymayı asla beklemediğim sözler."

EYLEMDE KAYIP

Alice bilgisayar ekranımı göstererek, "BURADAKİ HESABI BASİTLEŞTİRİN," diyor. "Bu koşullar altında kütleyi hesaplamamıza gerek yok.

Masamın çekmecesinden bir yığın yapışkan not alarak başımı sallıyorum. "Mantıklı."

"Size böyle basit şeyleri anlatmak zorunda kalmamalıyım," diye ekliyor, çünkü elbette bir darbe vurması gerekiyor.

Ona bağırarak istesem de yüz ifademi nötre yakın bir hale getiriyorum ve yorumlarını yapışkanlı bir nota yazıyorum. Gereğinden fazla bir güçle bilgisayarımın kenarına yapıştırıyorum. Olumsuz yorumlar üzerinde durmak onu öldürmezdi. Her gün başka bir şey.

Profesör Santoro bir konferansta ama ayrılmadan önce şu ana kadarki programı gözden geçirdi ve Alice ve ben sabahın büyük bir kısmını onun düşüncelerini gözden geçirerek geçirdik. En çok enerjiye sahip olduğum zamanlar böyle zamanlardır; yaptığım işe, karşılaştığım zorluklara karşı o kadar büyük bir sevgiyle doluyorum ki zihnimi dolduran düşüncelere ayak uydurmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor. Olasılıklarla parlayan, büyüye yakın hissettiren bu duygu, bu kariyerden vazgeçemememin nedeni. Ne şimdi, ne gelecekte, ne de hiçbir zaman. Alice'in ağzından çıkan her yorum küçümseyici ve kaba olsa bile.

Ayrıca şunu da belirtiyor. "Bu geçen yıla göre marjinal olarak daha iyi.

bana gösterdiğin model".

Teşekkür ederim.

"O dönene kadar değişiklikleri yapabileceksiniz, değil mi?

Yapabileceğimizi düşünüyorsun....

Telefonum çalmaya başladı. O konuşmaya devam ederken telefona baktım. "Özür dilerim, kız kardeşim arıyor. Kız kardeşim. Bunu almamın sakıncası var mı?

DeFTERİNİ kapatırken kalemimi kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sanırım sana bir dakika verebilirim.

"Birazdan öğle yemeği de yiyeceğim." Bana

bakarak iç geçirdi.

"Zaman içinde değişiklikleri yapabileceğim. Söz veriyorum." Telefonu kulağıma dayayarak açıyorum. Sandalyeme yerleşip bacak bacak üstüne atıyorum. "Giana?"

"Mi-Mi," diyor. "Tahmin et ne oldu?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bu ses tonunu bilirim: paylaşacak bir şeyi var ve herkesin de seveceğine inanıyor demektir. "Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet. Arkadaşım April ile konuşuyordum; hani şu lisede fen bilgisi öğretmeni olan? Bir gün bilim pedagojisi konferansına gidecek ve sana öğrenci yerlerinden birini ayarlayabileceğini düşünüyor. Moorbridge'den o kadar da uzakta değil, araştırdım. Sana bilgilerini göndermemi ister misin?

Gözlüklerimi tişörtümün kenarıyla sildim. Ben buna iyi dedim. Saçmalık. "Em-"

"Temas kurmak için iyi bir fırsat olacaktır".

"Kesinlikle," diyorum. "Beni yalnız bırakın... Elbette. Onu bana gönderin."

O gün gizemli bir şekilde meşgul olmam gerekecek ve bu sadece yarım bir yalan olacak, çünkü meşgulüm. Ama bir öğretim göreviyle değil. Profesör Santoro'nun sempozyumu ve son dergisinin son teslim tarihi giderek yaklaşıyor. Alice her gün kucağıma yeni bir iş atıyor. Sonbaharda derslerin üzerine bir de bu laboratuvar çalışmasını eklediğimde nefes alacak vaktim bile kalmayacak.

"Bu harika," diyor. "Bu arada barbekü için *çok* heyecanlıyım. Annem menüde her şeyi yapmak istiyor. Kasaba verdiği sipariş muhtemelen önce mahalleyi *sonra* da bir orduyu doyurmaya yetecek."

İnsanları evlerine yemek artıklarıyla göndermeyi ne kadar sevdiğini bilirsin.

"Senin başka neyin var? Lise öğrencileri hakkında neredeyse hiçbir şey duymadım.

"Oh, iyiydi. Sadece meşguldüm. Lise için kesinlikle sertifika almak istiyorum." Ağzımdan çıkan yalanın her kelimesinden nefret ediyorum. Eninde sonunda itiraf etmem gerektiğini biliyorum ama Giana'ya ve ailemin geri kalanına itiraf etme düşüncesi neredeyse öğretmenlik yapmaktan daha kötü. "Ben... Ben de biriyle çıkmaya başladım."

Giana o kadar yüksek sesle soluyor ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum. "Olamaz. Kim? Eğer bir kızsaa, merak etme, ben arkadayım. Nana anlamaz ama annemle babam bir yolunu bulur."

İçimi bir duygu dalgası kaplarken yutkunuyorum. Annem ve babam cinsel kimliğimi lise son sınıfta tesadüfen öğrendiler ama ben Giana'ya bilerek söyledim. On altı yaşındaydım, her şeyi kendi başıma çözüyordum ve sırrımı açabileceğim yeterince yakın bir arkadaşım yoktu, ben de onu seçtim. O günden üç şey hatırlıyorum: pencere kenarındaki kar, Noel bisküvilerini süslediğimiz için yüzüne bulaşan kraliyet kreması ve bana öyle sıkı sarılmıştı ki neredeyse boğulacaktım. Anlamayacağından, yanlış bir hesap yaptığımdan korkmuştum ama bana beni sevdiğini söyledi ve ben bunu herkesle paylaşmaya hazır olana kadar sır olarak saklayacağına söz verdi.

Bu sözünü tuttu ve annemle babamın az çok anlamasına yardımcı oldu, Chloe McDonald'ı bir maçtan sonra softbol sahasındaki tribünlerin arkasında öperken yakalandığımda. Çoğunlukla ilk başta hiçbir şey söylememişim gibi davranıyorum, ama onun sayesinde olabileceğinden daha iyi. Peter'la tanışıp hukuk fakültesini bırakmadan ve neredeyse her konuda annemin tarafını tutmaya başlamadan önce daha yakındık.

Kariyerim için ne istediğim konusunda size yalan söylememeliyim, ama o gün mutfakta bana sarılan Giana değil. Emin olamıyorum.

Dönüp ailemizin geri kalanına söylemedi ve hayatıma bir bok girdabı getirdi.

"Teşekkür ederim," diyorum kalın bir sesle. Adı Sebastian ama. Penny'nin erkek arkadaşının kardeşi.

"Aman Tanrım," diyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey. O da hokey oynuyor mu?"

"Beyzbol, aslında.

"Babam buna bayılacak. Onu barbeküye götürmelisin.

"Olabilir. Neredeyse sezonun sonuna geldik, çok yoğunuz."

"Yapın," diye ısrar ediyor. "Penny ve Cooper'ı da getir, Tanrı biliyor ki fazlasıyla yiyeceğimiz olacak."

"Sanırım öyle." Ayaklarımı bir gümbürtüyle tekrar yere koydum. Göz ucuyla turuncu bir şey görüyorum. Penny kapıda, çılgınca el sallıyor. "Penny öğle yemeği için beni almaya geldi. Yakında görüşürüz."

"Onun hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum." Giana mutlulukla iç geçiriyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, Mi-Mi."

Eşyalarımı topluyorum, Alice'e mesaj atıp eşyalarımın bitmek üzere olduğunu bildiriyorum ve Penny'yle kapıda buluşuyorum. "Hangi laboratuvara gideceğini nasıl bildin?"

"Sadece en inek olanı seçtim." Bana sarılıyor "Önce yanlışlıkla korkunç görünümlü bir mikroskopla çalışan birinin sözünü kesmiş olabilirim. kiminle konuşuyordun?"

Omzumu onunkine çarpıyorum. "Giana."

Merdivenlerden inerken yol gösteriyor. "Nasıl biri?"

Sebastian'ı barbeküye götürmemi istiyor.

"Hâlâ gitmemi istiyor musun?"

Merdivenlerin altındaki çift kapıyı iterek açıyorum. Bütün gün aralıklarla yağmur yağdı. "Evet. Şu anda buradan çıkabileceğimi sanmıyorum. Öğle yemeği için nereye gitmek istersin?"

"Sinemanın yanında açai kasesi yapan yeni bir yer var." Bir su birikintisinden kaçıyor. "Hâlâ öğretmen olacağını mı düşünüyorlar?"

Cooper'ın ilerideki otoparkta gelişigüzel park etmiş minibüsünü gösteriyorum. "Evet."

Penny dudağı için endişeleniyor. "Babama derslerimin yarısından kaldığımı söylediğimde öleceğimi sandım ama sonu iyi oldu.

"Burada açık bir fark var," diyorum. "Baban iyi biri."

Bir kahkaha atarak kamyonun şoför mahalline atlıyor. "Pek sayılmaz."

Seni evlatlıktan reddetmekle hiç tehdit etmedi. Bu benim kitabımda havalı olarak nitelendirilir." Penny biz kamyonetin kabinine girene kadar bekledi, tam zamanında,

çünkü yine yağmur yağıyor, "Seni seviyorum" demeden önce.

"Pen-"

"Bugün bunu birinden duymayı hak ettiğini düşündüm." Yanıma geldi ve bana sarıldı. Bir an hareketsiz durdum ama sonra kollarımı onun elinden çekip ona sarıldım.

"Cooper'ın kamyonetini kullanmana izin vermesine şaşırdım."

"Çok isteksizce, inan bana." Arabayı çalıştırıyor, dikiz aynasına bakıyor. "Sorun sürüş değil, park etmek. Bu aptal şey bir tank. Yine de paralel park ederken onun tek elle direksiyon çevirmesini izlemek o kadar ateşli ki, sanırım bununla yaşamak zorundayım."

O alandan çıkarken boynumu büküyorum. "Bir şeyin yok."

Vites değiştirir ve otoparktan çıkar. "Sana söyledikleri için kendini kötü hissediyor, biliyorsun. Özür dileyecek."

Saçımı at kuyruğundan çıkarıp parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Söylediği şey saçmalıktı, evet ve Sebastian'ı kışkırtmasından nefret ediyorum ama onu suçlayamam. O an her şeyin netleşmesine yardımcı oldu; ya pes edecektim ya da vazgeçecektim. Ben ilkinı seçtim ve yürütüp yürütemeyeceğime dair hiçbir fikrim yok ama denemek istiyorum. Öyle ya da böyle, Sebastian kalbimin bir parçasını çaldı ve onu geri istemiyorum.

"Sorun değil," diyorum. "O haklıydı."

Penny bana bakıyor. "Cooper'la çıkmaya başladığımda Sebastian da bana hemen hemen aynı şeyi söylemişti. Kardeşime bulaşma.

Sebastian'ın sesini taklit edişine homurdandım. Hiç de fena değil.

"Callahan'ın koruması rakipsizdir," diye ekliyor.

Harika, diyorum kuru bir sesle.

Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Ee, seks nasıl gidiyor?"

Sıcaklık yüzümde bir ateş topunun patlaması gibi patlıyor. "Penny!"

EYLEMDE KAYIP

Otoparktan bowling salonuna doğru yürürken elimi Sebastian'ın elinin içine kaydırıp sıkıyorum. Cooper'ın çifte randevuya çıkmamızı istediğini söylediğinde Red's'te takılırız ya da belki sinemaya gideriz diye düşünmüştüm. Uzun zamandır bowling oynamamıştım ama kasabadaki salon bira sürahileri ve temalı geceleri sayesinde McKee kalabalığı arasında popülerdi.

Gergin olmak çok saçma, sadece birkaç bira ve skittles, ama midemdeki kelebeklerin patlamasını görmezden gelemiyorum. Geçmişte ne zaman biriyle çıksam, bu hep bir ilişkinin başlangıcı olurdu. Hiç eski moda bir randevum olmadı, bir *aktiviteyle* birlikte.

Ancak, elimde olan bir şey var. Ben bir bowling rockçısıyım. Sebastian ilişkideki atlet olabilir ama iş bowlinge gelince ben de kendi başımın çaresine bakabilirim. Nonno bowlingi severdi ve nasıl strike yapılacağını bilmemi sağlardı. Binaya girdiğimizde Penny'nin bana gülümsemesinden onu hatırladığını anlıyorum. Sebastian'ı bu işle tanıştıran Cooper olsa da içimden bir ses bunun onun fikri olduğunu söylüyor.

Kalabalık değil; diğer uçtaki kulvarlardan birinde bir grup genç dışında, mekân bize ait. Barın yanında mini bir atari salonu var, ışıklar yanıp sönüyor ve tezgâhın üzerinde her nedense Sasquatch'ı bowling toplarıyla hokkabazlık yaparken gösteren bir duvar resmi var. Patlamış mısır ve peynirli sos kokusu, hoparlörlerden çalan eski pop şarkı listesi ve tezgahın arkasındaki mavi ve kırmızı ayakkabı sıraları bir anı selini geri getiriyor. Küçükken bowling salonunda bir doğum günü partisi vermiştim; dondurmali pastanın annemin giymem için ısrar ettiği pembe elbiseye damladığını hatırlıyorum.

Sebastian da karşılığında elimi sıkıyor. "Mia, neden perili bir eve girmek üzereymişiz gibi tutunuyorsun?"

Penny gülümsemesini tutmaya çalışıyor ama başaramıyor. Elim çökmeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Beni öyle sert tutuyor ki, bowling kupalarıyla dolu vitrine çarpmak istemediğim sürece bırakamıyorum. "Sadece şaka yapıyorum. İyi misin?"

"Ben hiç..." Yutkunuyorum. "Daha önce hiç biriyle çıkmadım."

"Biliyorum," diyor kolayca. "Bu yüzden senin için alıştırma tekerleklerini takmadık, di Angelo. Cooper seni hemen minyatür golfün içine atmak istedi ama ben seni korkutmak istemedim. Biz Callahan'lar minyatür golf söz konusu olduğunda şaka yapmayız."

"Bütün oyunlar, gerçekten," diyor Cooper. Kolunu Penny'ye dolayarak saç örgüsünü çekiştiriyor. Penny onu kaburgalarından sertçe itiyor. "Monopoly en acımasız olanı. Tag her zaman en az bir cam kırılmasıyla sonuçlanır, bu yüzden yılda bir kezle sınırlıyız. Bowling bilardodan daha az ama darttan daha yoğun."

Penny'ye kaşlarını kaldırıyorum. O sadece omuz silkiyor. "Açıkçası Monopoly davetiyesini dört gözle bekliyorum."

"İttifaka ihtiyacım var Red," diyor Cooper, sesi neredeyse hırıltılı. "James ve Bex'in bir araya gelmesi stratejiyi tamamen mahvetti."

"Bana hâlâ Vesuvio'da bir akşam yemeği borçlusun," diye ekliyor Sebastian, tezgâha doğru ilerlerken. Arkada oturan genç telefonundan başını kaldırıp iç geçiriyor ve bize doğru yürüyor. "Ama şimdilik bunu alacağım."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," diye ekliyor Cooper, sesi biraz daha sakinleşmiş bir şekilde, "Pen'den önce hiç randevuya çıkmadım."

Penny sinsi bir gülümsemeyle, "Size sohbet konularını içeren bir liste getirdim," diyor. "İlgi alanlarını sorduğunuzdan emin olun."

-Seni tokatlayacağım," diye onu uyarıyorum.

O sadece gülüyor, "Ayakkabıları al. Biz de bira ve nacho alacağız."

Sebastian'la yalnız kaldığım an kendimi rahatsız hissediyorum ki bu çok saçma çünkü son birkaç haftadır onunla birçok kez yalnız kaldım. Ne zaman o benim erkek arkadaşım ve ben de onun kız arkadaşım etiketini düşünsem, çıplak ellerimle ateş yakacak kadar sıcak ve biraz da heyecanlı hissediyorum, ki bence bu iyiye işaret, ama yine de farklı. Burada bir bağlılık hissi var ve ben bunu daha önce hiç yaşamamıştım.

Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi beni öpmek için kendine çekiyor, avucunu belime bastırıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

Bluzumu düzelttim. Penny'yle öğle yemeğine gittiğimizde, yemekten sonra okuldan kaçıp alışveriş merkezine gitmem için beni ikna etti. Gece mavisi, atlet tarzı askıları olan ve etek ucu işlemeli yeni bir tişört aldım. Siyah kot pantolonum ve bana yeni aldığı deri ceketimle eşleştirdiğimde, evden çıktığımızda iyi göründüğümü biliyordum ama iltifatı duymak yüzümü kızarttı.

Kulağına fısıldayabilmek için eğildim, "İç çamaşırlarını görmelisin."

Eli bileğimi çevreliyor, başparmağı tenimi hafifçe okşuyor. "Bir göz atma şansım var mı?"

Onun narenciye kokusu içimde zıplayan sinirlerin bir kısmını yatıştırıyor. Ne de olsa en iyi arkadaşlarımızla çifte randevu. Sadece rahatlamaya ve eğlenmeye ihtiyacım var. Onu öpüyorum, ellerini kalçalarımına koyarken titriyorum.

"Hiç şansın yok," diye mırıldandım. "Ama eğer iyiysen, daha sonra bir gösteri yaparım."

"İşleri ilginç hale getirelim," diyor. "Biz bitirdikten sonra kim daha çok puan toplarsa bu gece o kazanacak."

"Nasıl sorumlu?"

Parmağını omurgamda gezdiriyor. "Eğer ben kazanırsam, yatağında güzel bir kız olacak. Ama eğer sen kazanırsan..."

"Seninle sevişmek zorunda mıyım?" diye gülümsüyor. "Öyle bir şey işte."

Bowlingde ne kadar iyi olduğumu *kesinlikle* bilmiyor. Neredeyse gülümseyip her şeyi ele verecektim ama kendimi kontrol etmeyi başardım. "Anlaştık."

"Bana ayak uydurabileceğini düşünüyor musun, tatlım?"

Dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. Bu gece özellikle yakışıklı görünüyor; tişörtü ve kot pantolonu dar olduğu için fiziğini ortaya çıkarıyor, çenesi keskin ve temiz. Bowling salonuna gitmeden önce banyoda onu tıraş olurken izledim, dişlerimi fırçalarken bacaklarımı tezgâhın üzerinde salladım. Kazandığımda onun için ne yapacağımı biliyorum. Dans etmek için mükemmel bir şarkım ve denemek için yeni bir çift süet botum var. "Elimden geleni yapacağım."

"Hey," diyor tezgâhın arkasındaki adam. "Ayakkabı mı kiralayacaksın yoksa?"

YARIM SAAT SONRA, sıraya yaklaşırken küçük bir dans yapıyorum. "Sence arka arkaya altı tane alabilir miyim?"

"Tabii ki," diyor Cooper. Sebastian omzuna yumruk atıyor. Duruşumu genişletirken gülüyorum. Skittles önümde parıldıyor, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ve bir kez daha düşmeye hazır. Tadı hoş olmayan iki biradan sonra kendimi gevşemiş hissetmeye başlıyorum ve Sebastian bahsi kesinlikle kazandığımı fark ediyor.

İlk iki vuruşu şansa bağladı. Üçüncüsünde biraz endişeli görünmeye başladı. Dördüncüsünde kaşlarını çatmaya başladı ve o zamandan beri ifadesi bu şekilde kaldı. Üçünü de yere seriyorum. Cooper iyi, ama topu sürekli sola takılıyor. Penny berbat ama o zaten nachoları daha çok önemsiyor. Sebastian bu işte iyi, ama son iki atışında çukura düştü. Her karede, bir sonraki vurucuyu çıkarmaya konsantre olmak yerine koşucuyu ilk başta yakalamaya çalışan paranoyak bir atıcı gibi davranıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kolumu geriye atıyorum ve bırakıyorum. Top sokaktan aşağıya doğru fırlıyor, tamamen düz ve lobutlara çarpıyor. On tanesi de yere çakıldı. Penny çılglık atarken eğilerek dönüyorum. Sebastian başını arkaya atarak inliyor.

Koltuklarımıza döndüğümde, saçlarımın uçları yüzüne degecek kadar öne eğiliyorum. "Hâlâ gergin misin? O kanal topları sana pahalıya patlıyor ve ben üç puanla buradayım."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Hayatta olmaz."

Penny sepetten bir nacho daha çalarken, "Gardiyanları postalayabiliriz," diyor. "Neredeyse her resimde çukura düşmüş biri olarak."

Şu ana kadar resmi olarak korkulukları savunuyorum".

"Kesinlikle olmaz," diyor Sebastian. Sesi o kadar kırgın geliyor ki gülmeye başlıyorum. "Bana bir top ver."

"Yeşili dene," diyorum muzipçe. "Bence ağırlığı daha iyi."

"Sabotaj!" diyor Cooper sevinçle. "Mia, işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya başlıyorsun."

Penny nachos sepetini bana doğru itti. Yanına oturuyorum ve biramı elime alıyorum. Sıcaktı ama yine de kalanını yudumladım. "Bunlar iyi mi?"

"Hayır," diyor Penny. "Ama yine de onları yemeden duramıyorum."

Özellikle peynirli bir patatesi alıp ağzıma atıyorum. Haklı, berbat bir şey ama tankarddan içerken isteyeceğiniz türden bir yiyecek. Sebastian'ın bir top alıp - doğal olarak benim önerdiğimi değil - kendini hazırlamasını izliyorum.

"Ayaklarınızı doğrultun" diye sesleniyorum.

"Ayaklarınla işaret ediyorsun,"

diye yakınıyor. Kulağımı

kapatıyorum. "O da neydi?"

"Lanet olsun," diyor Cooper. "Mia di Angelo, gizli, acımasız bowling oyuncusu."

"Biliyorum," diyor Penny sevgiyle. "Neden diğer tüm çifte randevu fikirlerini geri çevirdiğimi sanıyorsun?"

"Hey," diyor Cooper. "*Bir Erkeği On Günde Nasıl Kaybedersiniz*'in sinemadaki özel gösterimini izlemek istememenin tuhaf olduğunu düşündüm."

"Daha çok zamanımız var," diyor Penny. "Bunu tekrar yapacağız, Değil mi Mia?"

Sebastian'ın topunun kontrolden çıkıp lobutların hemen önündeki çukura düşmesini izliyorum. "Oh, kesinlikle."

"Bahis ne?" diyor Penny. "İşin içinde bir bahis olmalı."

Kendime bir bira daha dolduruyorum. "Bu bir sır."

Nefesi kesiliyor. "Bu onun yaramaz olduğu anlamına geliyor. Mia, çok gurur duyuyorum." "Seb'in ezik olmasına şaşmamalı," diyor Cooper.

Kendini

yorgun bir köpek yavrusu gibi küçük plastik koltuklardan en az üçüne oturuyor. Penny gözlerini deviriyor ama gülümsüyor.

Sebastian oturma odasına döndüğünde Cooper beşlik çakmak için elini uzatır. Sebastian onun yerine parmağını uzatıyor. Birama gülümseyerek tekniklerini tartışmalarını izliyorum. Bir dereceye kadar atletizm içeren bir şeyde iyi olmamak ikisi için de garip olmalı. Sebastian geçen gün, yaptığı spor beyzbol olmasına rağmen doğru disk atabildiğinden ve futbol atışının güzel bir spirali olduğundan bahsetmişti.

Babam ve Anthony ile çimlerde futbol oynamaya ne der merak ediyorum. Barbeküye gelirse, buna hazır olacağı kesin. Ya babam kardeşinin tuttuğu takımın oyun kurucusu olduğunu öğrenirse? Öğrenir.

bütün öğleden sonrayı James'in istatistiklerini konuşarak geçirecek. Sebastian'ı Giana'yla ya da ailenin geri kalanıyla tanıştırmak için bir saniye bile ayıramayabilir.

Onu ailemin arka bahçesinde, kuzenlerimle gülerken ve ailemle sohbet ederken düşünmek çok garip. Giana haklı, muhtemelen onu sevecekler. Ama o güzel gülümsemesi ve sessiz yoğunluğuyla sevilmesi kolay biri. İtalyan olmaması dışında benim için hep istedikleri türden bir adam. Aslında, onunla birlikte gelirsem annemin bir parça onayını kazanabilirim.

Penny birasını benimkiyle tokuşturuyor, "Bu çok güzel."

"Evet," diyorum. Yüzüme yansıma tehdidi oluşturan duygularımı içkimden bir yudum alarak yok ediyorum. "İyi seçim, Pen."

"Senin için her şeyi yaparım," diyor. Sebastian'ın Cooper'ın kafasına kilit vurmasını izliyoruz. "Onları ayıralım mı?"

Omuz silkerek bir omzumu kaldırıyorum. "Eh. İçimden bir ses gitmelerine izin vermemin daha iyi olacağını söylüyor."

Oyunun sonunda mükemmel bir skoru kaçırıyorum; Sebastian son iki frame boyunca öpücüklerle dikkatimi dağıttı. Avantaj elde etmek için tamamen bariz bir girişim, ancak iki kulvarda oynayan yaşlı adamların önünde çok fazla kayganlaşmaması gerektiğini kendine açıkça hatırlatması gerekirken onu öpmek çok eğlenceli.

Bir sonraki oyuna başlarken omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. "Planladığım şeye hazır mısın?"

"Bekle, bekle," diyor Penny. Elindeki boş bira bardağını sallıyor. "Eğer lağım muhafızları olmadan başka bir oyun oynamak zorunda kalırsam, içecek bir şeyler talep ediyorum. Seb, gel benimle bir tur daha at.

Sebastian kaşlarını kaldırarak benden uzaklaşıyor. "Sen iyi misin?"

-Sanırım hayatta kalacağım," diyorum kuru bir sesle.

Cooper elini bir jestle kaldırdı. Bunu Penny'nin yaptığı açık, ama erkek arkadaşıyla arasını düzeltmek anlamına gelse de umurumda değil. Her şeyin ötesinde, şu anda benim ev arkadaşım. Son birkaç gündür dokunma konusunda son *derece* kibar davranıyor. Sanırım göğüslerimi görmek onu biraz korkuttu, Penny'den önceki şöhretini düşünürsek bu komik. Onu yargıladığımdan değil; Sebastian da benzer bir üne sahipti, ben de öyleydim. Kim olursanız olun, yatakta sıradan ilişkiler istemenizde yanlış bir şey yok, ama bir ilişki içinde olmak çok farklı.

Sanırım doğru insan hayatına girdiğinde işler değişiyor. Hâlâ her şeyin alev almasından çok korkuyorum ama bu ilişkiyi denediğim biri varsa o da Sebastian'dır.

Penny onu bara sürüklüyor. Cooper'ın yanına oturuyorum, kolumu koltuğun arkasına uzatıyorum. Yüzünü buruştururken elini düzgünce kesilmiş sakalında gezdiriyor.

"Bak," diyor. "Davranış biçimim için özür dilerim. Sana karşı kabaydım ve bunu hak etmedin. Sen ve Sebastian'ın kendi ilişkisi var ve ben bunun bir parçası değilim.

Onu. Sadece onu her zaman koruyacağım. Muhtemelen ihtiyaç duyduğundan daha fazla, ama elimde değil. O benim ömür boyu kardeşim.

Yüzümün kızardığını hissederek başımı eğdim. "Teşekkürler, ama haklıydın. Ona karşı adil davranmıyordum.

"Yine de. Sizi hazır olmadığınız bir şeye teşvik ettiğim için özür dilerim."

Kahkahalarla homurdanıyorum. Sebastian'ın benden hoşlandığını düşünmek hâlâ garip; geçen sonbaharda beni sinemanın dışında gördüğünden beri benden hoşlanıyor.

O geceyi hatırlıyorum. Hava soğuktu, ben de en sevdiğim siyah atkımı çıkarmıştım. Cooper ve Penny o sırada takılıyor ve birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. Penny'nin yanlışlıkla bana vurduğu dildo o gün erken saatlerde ortadan kaybolmuştu. Ve hayatımda gördüğüm en yeşil gözlere ve hilal gibi bir gülümsemeye sahip bir adam gözlerini benden alamıyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Çünkü bu önemli." Öne doğru eğilip omzumu sıkıyor. "Önemli olduğunda her zaman korkutucudur."

Gülümsüyorum. "Evet."

Bence birlikte çok iyisiniz, bilgin olsun. Penny için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve Sebastian senin gibi biriyle olmayı hak ediyor. Esprili ve komiksin ve hayatında böyle birinin olmasına hiç izin vermedi.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Teşekkürler, Cooper. Sen ve Penny'nin birlikteliğini de seviyorum.

Gülümseme şekli, onu düşündüğünü gösteriyor. Bunu Penny'ye verdiği için evrene bir teşekkür daha gönderiyorum. Bunu tamamen ve tüm kalbiyle hak ediyor. Geçen yıldan bu yana çok değişti ve her şey daha iyiye gitti.

Arkasına yaslanıp birasının kalanını içiyor. "Sadece kalbini kırma."

SEBASTIAN

Gözlerim kapalı bir şekilde başımı yana eğdim ve odamın kapısının açılıp kapanmasını ve kilitlenmesini dinledim. Bowling salonundan eve döndüğümüzde Mia bana yukarı çıkmamı ve gözlerim kapalı odamda beklememi söyledi. Sabırlı davrandım, ne de olsa iddiamızı adil bir şekilde kaybettim, her ne kadar beni zaferden emin kılmak için bowlingdeki hünerini benden saklamış olsa da, beklenti hissediliyor, tenimde geziniyor. Henüz kendime dokunmadım ama sikim şimdiden yarı sertleşmiş durumda. Ona dokunmak, tadına bakmak, beni aptal yerine koyduğu için onu kırbaçlamak istiyorum... ama bu onun gecesi. Onun zaferi. Aramızdaki elektriği, odanın sessizliğinde dans eden canlı altın ipliği şimdiden hissedebiliyorum.

Yerde ayak seslerini duyuyorum ve sonra onu hissediyorum. Gözlerim kapalı, onun sıcak varlığına ve yasemin kokusuna odaklanıyorum. Eğiliyor olmalı, çünkü yanağımı bir şey gıdıklıyor; saçları, bahse girmeye hazırım. Aletim kotumun içinde kıvrılırken ellerimi sabit tutmak için mücadele ediyorum.

"Artık gözlerini açabilirsin," diye mırıldanıyor.

Ellerimi gözlerimden çekiyorum ve birkaç kez göz kırpiyorum. Onları kapattığımda odamın tavan ışığı yanıyordu, ama şimdi kapalı ve sadece masamın üzerindeki lambanın ışıltısı ortalığı aydınlatıyor. Mia siyah ipek sabahlığı ve o güzel süet çizmeleriyle karşımda duruyor. Saçları uzun ve omuzlarına dökülüyor. Eskiden taktığı takıların aynısını takıyor, küçük altın küpeleri ve ona uygun bir altın zincir; makyajını da tazelemiş olmalı, çünkü dudakları ıslıl ıslıl parlıyor.

Ağzım anında kurudu. Hiç kimse, kesinlikle hiç kimse onun güzelliğine yaklaşılamaz. Bütün erkeklerin dünyanın en güzel kızına sahip olduklarını düşündüklerini biliyorum, ama ben? Gerçekten ona sahibim. "Angel."

Elbisesinin omuzlarından düşmesine izin veriyor ve dantelli siyah askılarını ortaya çıkarıyor. Yaklaşıyorum ama başını sallıyor. Dudakları sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi birbirine yapışıyor. "Sadece arkana yaslan ve rahatla."

Bana işkence ediyorsun, dedim.

Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Daha başlamadım bile, bebeğim."

Geri adım atıyor, narin elini saçlarında gezdirip omuzlarına atıyor. Sabahlık birkaç santim daha aşağı kayıyor ve dolgun kollarını ortaya çıkarıyor. "Siri," diyor. "Kalbimin dişleri var' şarkısını çal."

Parmaklarımı başımın arkasında birleştirerek yatak başlığına yaslanıyorum. Az önce çaldığı şarkıyı hiç duymamıştım ama odayı dolduran ritim karanlık ve çok seksi. Sabahlığının kravatıyla oynayarak kalçalarını müzik eşliğinde sallıyor.

Eğer dikkatli olmazsam, o bana dokunmadan önce pantolonuma boşalacağım.

Şarkının ritmi kalbimin üzerinde bir el izi gibi hissediyorum. Parmaklarımı kot pantolonumun içinde yumruk haline getiriyorum, kendimi sikimi çıkarıp okşamamak için zorluyorum. Sabahlığının bağlarını çözerken dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. Yavaşça düşmesine izin veriyor, bir yandan da hareket ediyor. Önünden kayarak uzaklaştığında, elimde olmadan yüksek sesle inliyorum.

Siyah file ve dantel bir bodysuit giyiyor. Yakası göğüslerinin arasına giriyor ve narin dantel kıvrımları göğüs uçlarını zar zor kapatıyor. Nervürlü file karnını örtüyor ve bacaklarının arasına dizilmiş saç üçgenini gösteren bir kumaş parçasına yol açıyor. Jartiyerler tulumdan, ona aldığım süet botların bir santim yukarısına uzanan şeffaf çoraplara kadar uzanıyor.

Ne giyerse giysin her zaman seksidir, ama şu anda onu kucağıma çekip o güzel pembe meme uçlarını örten ince danteli yalamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Parmağını köprücük kemiğinden, kıyafetlerine karşı keskin bir kabartmayla fırlatılmış, doğrudan amına giden kaburgaya kadar sürüklerken, içimden geçen uyarılma dalgasıyla savaşmak için kıcımlı sıkıyorum.

Saçlarını ellerinin arasında topluyor ve dudağını ısırırken dökülmelerine izin veriyor. Kirpikleri dalgalanıyor.

-Lanet olsun," diyorum, sesim kısık ve cızırtılı. Elimde değil; pantolonumun içinden sikimi sıkıyorum.

Dudağını yavaşça serbest bırakıyor. Gözlerimi kaygan dudak parlaticısından ayıramıyorum, onun yerine tükürük ve tohumumun onları kapladığını hayal ediyorum.

"Ben izin verene kadar olmaz," diye mırıldanıyor.

Şarkı bir kademe daha yükseliyor. Benim için dans eden gerçek bir melek varken sözlere zar zor dikkat edebiliyorum ama yakaladıklarım o kadar mükemmel Mia'ya benziyor ki gülümsüyorum. Yavaş daireler çizerek dönüyor ve kumaşın kıcının tatlı kıvrımlarını nasıl zar zor örttüğünü gösteriyor. Sırtının hemen altında kalp şeklinde bir kesik var ve jartiyerler kalçalarının arkasından aşağıya doğru uzanıyor ve sikimi zıplatan çizgilere neden oluyor. Kıcını pembeleşene kadar tokatlamak, belki orasını da sikmek istiyorum ama bu onun şovu. Bana vermek istediği her şey için ona yalvaracağım, ister onu becermek ister bütün gece beni kızdırmasına izin vermek olsun. Tek bir dokunuşla boşalana kadar beni aşağı çekmek isterse, ona izin veririm. O benim kara meleğim ve omzunun üzerinden bana baktığında gülümsemesinin kıvrımından bunu biliyor.

Ellerini yanlarından aşağı, arka tarafına doğru kaydırıyor ve kendine arkasını dönmeden önce küçük bir yumru atıyor. Şarkı tekrar nakarata başladığında, eğiliyor ve sonra yavaşça yükseliyor, bu sırada kalçaları dönüyor. Bir kayışı aşağı kaydırıyor, sonra diğerini, elbiseyi göğüslerini serbest bırakacak kadar indiriyor. Onları avuçluyor ve başının geriye düşmesine izin veriyor. İnemelerinden aldığı zevkin kanıtlarını duymama izin veriyor.

Pantolonumun içinde öyle kaskatı kesildim ki hareket etmeye korkuyorum. Bana bir gülümseme daha atıyor, kendini beğenmiş, çünkü bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve sessizce bana yaklaşıyor.

Saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri karanlık ve parlak bir şekilde yatağa sürünüyor. Kucağıma oturduğunda neredeyse kalçalarımı oynatacaktım. Eğiliyor, dudaklarını dudaklarımdan yarım santim uzakta bırakıyor ve "Bakmaya devam et. Ellerini kendine doğru çek ama gömleğini çıkar.

Dediğini yapıyorum, bir öpücük bekliyorum ama beni şımartmıyor. Tırnaklarını göğsüme gezdiriyor, dövmemin çizgilerini takip ediyor. Kasıklarına doğru ileri geri sallanıyor. Taşaklarım sertçe kasılıyor, temas olmadan ağrıyor; beni uçurumun kenarına göndermek için sadece bir ya da iki vuruş yeterli.

"Vücuduna bayılıyorum," diyor, benim gibi nefesi kesilmiş bir halde. Pazumu sıkıyor. "Çok güçlüsün."

Kontrol onda olsa da, bunu sürdürmenin ne kadar zor olduğunu görüyorum; onun da beni öpmeyi çok istediğini biliyorum. Onu böyle görmekten daha seksi bir şey yok, benim kadar muhtaç, oyunu devam ettirmek için mücadele ederken çok şey istiyor.

"Sevgilim," diye yalvarıyorum. "Sadece bir öpücük."

Şarkı biterken aramıza uzanıyor ve pantolonumun üzerinden sikimi okşuyor. Dudakları benimkilere değiyor, bir tüy kadar hafif. Dudaklarındaki parlaticı çilek tadında, daha fazlasını istediğim beklenmedik tatlı bir tat. Öpüşmeyi derinleştirmeye çalıştığımda, beni yatak başlığına doğru iterek geri çekiliyor.

Yatakta üzerimde dengede durarak dikkatlice ayağa kalkıyor. Kendime engel olamıyorum; uzanıp elimi uzun bacağında, çizmesinin yumuşak süetinde gezdiriyorum. Bu botların hayalini kurmuştum ama hiçbirisi buna yaklaşamamıştı. Elektrik omurgamdan aşağı doğru vızıldıyor, alçalıyor. Onu aşağıya çekip bizi yuvarlamamak, ciğerlerindeki nefesi çalana kadar onu öpmemek, onun benim ve benim onun olduğum konusunda aklımızda hiçbir şüphe kalmayana kadar ona sahip çıkmamak çok zor.

Gülümsemesi düpedüz kediye dönüşüyor. Bacağını kaldırıyor, botunun topuğunu tam dövmemin üzerine yerleştiriyor ve aşağı doğru gıcırdatıyor.

Acı içinde kıvranırken, pantolonumun içine boşaldım.

"Hassiktir." Orgazmım boyunca inlerken başım duvara çarpıyor, şimşek gibi sarsıntıların lezzetli telaşı.

Sanki benim boşaldığımı görmek onu da uçurumun kenarına getirmeye yetmiş gibi soluk soluğa kalıyor ve kucağıma düşüyor. Elleri saçlarımdan arasında dolanıyor, sıkıca çekiyor, bir yandan da beni öpüyor, ağzımı yalıyor. Kollarımı ona doluyorum, parmaklarımı o çıldırtıcı dantele batırıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için onu öpüyorum. Göğsüm onun topuğu yüzünden ağrıyor.

Hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Tam olarak ne yapacağımı biliyordum.

Bir sonraki seviyeye, bana sahip olduğu her şeyi verirken bile kontrolü ele geçirmeye.

Uzun bir süre sonra geri çekiliyor. "Yüzüne binmek istiyorum." "Beni öldüreceksin." diye inliyorum.

Beni tekrar öperken gülüyor. "Bu çok ateşliydi.

Kahkahası kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ben de ona katılıyorum ve bir anlığına adrenalin dolu bir şekilde birlikte gülüyoruz. Mia'da öyle bir şey var ki, yatak odasının içinde ve dışında ciddiyyetten aptallığa geçmeyi çok kolaylaştırıyor. Saçlarını geriye tarıyorum, çenesine bir öpücük konduruyorum ve onu hafifçe ısıyorum. "Öyle mi?"

"Bunun hayalini kuruyordum," diye mırıldanıyor. "Kontrolünü kaybetmeni izlemek beni sınıra çok yaklaştırdı bebeğim."

"Botlarını çıkarma," diyorum ellerimi sırtında gezdirirken. Kalp şeklindeki kesik boyunca iz sürüyorum, bu onun ürpermesine neden olduğunda memnun oluyorum. "Seni onların içinde görmeye doyamıyorum."

"Şu anda emir veriyor olmam gerekmiyor mu?" diye alay ediyor. Yine de yolun geri kalanında takım elbisesini çıkarıyor. Koyu renk dantellerin içinde ne kadar seksi görünse de, onu çıplak görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, yüzü kızarıyor, meme uçları odanın serin karanlığında kabarıyor. Aşağı kayıyorum, sırtıma yerleşiyorum, tam yüzüme otururken sikim tekrar seğirmeye başlıyor.

Mia'nın yumuşak, güçlü kalçaları başımın iki yanında dururken ve ağızma bastırılmışken burada ve şimdi mutlu bir şekilde ölebilirdim. Tereddüt yok, utangaçlık yok. O ne istediğini biliyor ve ben de ona uymaktan başka bir şey istemiyorum. Ellerimi kalçalarına koyuyorum, narin tenine karşı nefes alıyorum ve titremelerinin tadını çıkarıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum tenine karşı. Sesimdeki titreşimlerle çılgık atıyor. "Tadın cennet gibi, Mia Angel."

"Şeytan için gidiyordum," diyor ve ben klitorisini iterken cümleyi bir nefesle bitiriyor. Bir öpücük için başımı kalçasına çeviriyorum. Kıcını kavıyorum ve bana tüm ağırlığını vermesi için onu zorluyorum.

"Asla," diyorum nefes nefese. Sen benim için her zaman bir melek olacaksın. Başkaları için şeytan olmaya çalışabilirsin ama sen benim meleğimsin.

Gözleri açılıyor. Sebastian.

Ona karşı gülümsüyorum. Parmaklarımı sıkı kıcına gömüyorum, ulaşabildiğim her yeri yalıyor ve emiyorum. Ağızdan sürekli inilti ve homurdanmalar çıkıyor ama ben pes etmiyorum, hele de o sınıra bu kadar yaklaşmışken. Bana karşı hareket ediyor, ilk başta sadece biraz, ama sonra güç kazanıyor, elleri saçlarıma batıyor ve sertçe çekiyor.

"Şaplak at bana," diyor inleyerek. "Lütfen ihtiyacım var-"

Kıcına, nefesini kesecek kadar sert bir şaplak attım. "Çok yaklaştım."

Diğer taraftan ona tekrar vuruyorum, bunu yaparken dilimle onu beceriyorum. Vücudu geriliyor ve sonra boşalıyor, adımı yeterince yüksek sesle haykırıyor, umarım Cooper ve Penny de

Birbirlerini fark edemeyecek kadar meşgullerdi. Onu yalamaya devam ediyorum, parmaklarımı kıcının kıvrımlarında gezdiriyorum, ta ki inleyerek elimden kurtulana kadar. Yanımda yere düştü.

Uzun bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Sadece rahat bir sessizlik içinde uzanıp birbirimizin nefes alışını dinliyoruz. Göğsüm hâlâ ağrıyor ve gülümserken dudağımı ısırıyorum. Derimin morarmasını bekliyorum. Onun anısının günlerce tenimde kalmasını istiyorum.

Sonunda mahvolmuş kot pantolonumu çıkarıp dönüyorum, böylece onun sıcaklığına sarılabiliyorum. Gözlerimin içine bakıyor, eli yine saçlarımı okşuyor, bu sefer yumuşak.

Kolumu onun üzerine atıyorum ve yüzümü göğüslerine gömüyorum. Kızarmış tenine, göğüs kemiğinin tam ortasına bir öpücük konduruyorum.

"Senin için yeterince iyi miydim?" diye şaka yaptım. "Bahsin bana düşen kısmını yerine getirdim mi?"

"Burada şikayet yok." Başparmağını dövmemin üzerinde gezdiriyor. Ürperdim. "İyisin, değil mi, çok fazla değildi, değil mi?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Bu dünyadaki en ateşli şeydi. O botları değiştirdiğim için sırtımı sıvazlıyorsun."

"Her zaman denemek istemişimdir.

Onu dudaklarından öpüyorum ve parlatıcının geri kalanını yalıyorum. "Benimle her zaman her şeyi deneyebilirsin."

EYLEMDE KAYIP

PROFESÖR SANTORO ayağını yere vururken kucağındaki makaleyi yere çarpıyor. Laboratuvar asistanları, yüksek lisans öğrencileri ve kendi bölümünden diğer profesörlerle dolu bir sınıf olan odayı inceliyor. Bu sabah kampüse beklenenden erken adım attığı anda, ki bu Alice'i tedirgin etmişti, herkes işini gücünü bırakıp son makalesinin taslağı hakkında doğaçlama bir tartışma için ona akın etmişti.

Bu tartışmalar sırasında ne zaman susmam ve dinlemem gerektiğini biliyorum, ancak birkaç iyi yorumun yanı sıra bir tur tartışmayı tetikleyen bir soruyu da araya sıkıştırmayı başardım, bu nedenle genel olarak sabahı başarılı buluyorum... .

Bunun gibi anlar hem alçakgönüllü hem de ilham verici. Odadaki en bilgili kişi olmadığımı biliyorum, belki en akıllısı da değilim ama olduğum bir şey varsa o da inatçı ve çalışkan olmamdır. Bir gün ben de Profesör Santoro gibi masanın başında olmak, önemli araştırmalar yapmak istiyorum.

"Sanırım burası tartışmayı bitirmek için iyi bir yer," diyor. Okuma gözlüğünü çıkarıp baş ve işaret parmakları arasında döndürerek başıyla onaylıyor. "Herkes iyi katkılar. Yorumlar için teşekkürler. Mia, Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Kendimi daha dik hissediyorum. Bildiğim kadarıyla sempozyumda bir sunum yapacağım ama henüz başlamadım. Elden geçirdiğimiz programımız, Alice'in başarısız olsalar bile akıllıca olan yorumları sayesinde neredeyse iyi durumda, ancak çalıştırmam gereken simülasyonlar ve işlemem gereken veriler var, her şeyi hakkında konuşabileceğim bir şeye yoğunlaştırmaktan bahsetmiyorum bile. ve savunmak, çünkü bilim insanlarının yapmayı sevdiği bir şey varsa, o da soru sormaktır. Fikirlerinizi sunduğunuzda tartışma olmuyorsa bir şeyleri berbat etmişsiniz demektir.

Alice'in herkesle birlikte odadan çıkmadan önce bana attığı bakışı görmezden gelmeye çalışarak yutkunuyorum ve at kuyruğumu düzeltiyorum. En azından bu sabah prezentablım; Sebastian işe gitmek için hazırlanmam gereken saatten sonra beni yatakta tutmaya çalıştı ama rekor sürede düş alıp giyindim. Yine de yatakta kalmak istediği için onu suçlayamam. Bugün *The Sportsman* muhabiriyle röportajı var ve içimden bir ses onunla konuşmaktansa cımbızla kanal tedavisi olmayı tercih edeceğini söylüyor.

Profesör Santoro başını iki yana eğerek bana gülümsüyor. "İşler nasıl gidiyor?"

"Doğru." Atkuyruğumla oynamamak için kendimi zor tutuyorum. Ona Alice'ten bahsedebilirdim ama bunu olduğundan daha büyük bir sorun haline getirmenin bir anlamı yok, bu yüzden sadece "Görevlendirildiğim her şey üzerinde çalışıyorum. Alice üzerinde çalışmam için bana iyi geri bildirimler veriyor."

"Ama henüz bitirmedin mi?"

"Hayır." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Sadece birkaç güne daha ihtiyacım var."

Başını sallıyor. "Birkaç gün daha, sonra onu çalışır halde görmek istiyorum Mia. Bir sorunu çözmemiz gerekiyorsa, bunu işlemek ve sentezlemek için yeterli zamanımız varken yapmayı tercih ederim. Saatlerini harcıyorsun, değil mi? Posta kutusuna bıraktığın zaman çizelgelerini incelemem gerektiğini biliyorum."

"Tabii ki." Başparmağımı parmak eklemlerimin üzerine sürüyorum. "Her gün erken geliyorum. Gerektiğinde geç saatlere kadar da kalıyorum."

Teknik olarak bunu yapıyordum ama Sebastian'la işler değiştiğinden beri onunla laboratuvarından daha fazla zaman geçiriyorum. Dün onun antrenmanına gittim, bir takım arkadaşım için asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeydi ve bundan keyif aldım. Lisede softball oynadığım zamanlardaki anılarımı canlandırdı ve onun antrenman takımını kırıp geçirmesini izlemek de zor olmadı. Uykusuz bir gecenin ortasında, kôri ocakta pişerken mutfakta onunla dans etmek de öyle.

Yine de son zamanlarda kendimi ona o kadar kaptırdım ki odak noktam olması gerektiği kadar keskin değil. Bir ilişkinin hırslımın önüne geçmesine asla izin vermeyeceğime dair kendime bir söz verdim ve onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, kendimden ödün veremem. Bu konuda değil.

Bunu düşünmek bile içimde küçük bir panik dalgası yaratıyor çünkü Sebastian onun yanında olan bir kız arkadaşı hak ediyor. Sadece rastgele bir hafta ortası antrenmanı ya da kötü anıları yenmek için değil, kendi hayatında ve kariyerinde önemli olan her şey için ve onun yüzüne bakmak korkutucu.

Sadece yeniden katılmam gerekiyor. Bu fırsatın elimden kayıp gitmesine izin veremem. Başarısızlık hiçbir koşulda bir seçenek değil, ama özellikle de Profesör Santoro'nun bana güvendiği ve Cenevre Üniversitesi'nde bir dönemimin tehlikede olduğu şu anda. Ailemin ne yapmak istediğini anlamasını sağlamak için bir şansım varsa, bunu başarmalıyım.

"Çok fazla olduğunu biliyorum" diyor. "Ama seni zorlamak istiyorum. Bu işi yapmaya devam ederseniz, zaman kısıtlamaları içinde rahat çalışabilmelisiniz. İşimizi yapmak için dünya kadar zamanımız ve bütçemiz olmasını isterdik ama bu büyük projeler üzerinde çalışmak istiyorsanız durum böyle değil. Küçük kilometre taşlarını takip etmek bilimde her zaman büyük ilerlemelere yol açar."

"Kesinlikle."

Bana uzun ve düşünceli bir bakış atıyor. Gördüklerini onaylıyor olmalı ki başını sallıyor. "Güzel. Peki ailenle aranız nasıl?"

"İyiler."

"Onlara sempozyumdan bahsettin mi?" "Henüz değil."

Dudaklarını büzüyor. "Kimi beklemem gerektiğini bilmem gerek, Mia.

"Hiçbirini beklemeyin." İtiraf etmek acı veriyor ama gerçek bu. Başından beri planım, yurtdışı eğitimi ayarladıktan sonra itiraf etmekte; kabul elime geçtiğinde ne kadar ciddi olduğumu göreceksiniz. Ama yerimi garantilemek için sempozyuma ihtiyacım var ve ailemi bu işe karıştırarak her şeyi berbat etme riskini almak istemiyorum. "Belki benim... Benim bir erkek arkadaşım var, belki o da gelir. Ama ailemle konuşmak için iyi bir zaman değil.

"Erkek arkadaşın mı var?"

diye soruyor. Daha yeni.

"Kocamla yüksek lisans okulundayken tanıştım" diyor. Hafifçe gülümsüyor, belli ki bir şeyler hatırlıyor. "Bu alanda ilişkileri sürdürmek zordur. Hem de çok zor. Sanırım o da akademide, biyolojide olduğu için işe yaradı, elbette ama talepleri anlıyordu."

"Hiç..." diye kestirip attım, çünkü ona ailem hakkında dürüst davrandım, o da kendi ailesi hakkında bazı bilgiler paylaştı ama bunun ötesinde kişisel şeylerden konuşmadık. Kocasını biliyordum; McKee'de biyoloji bölümünde çalışıyor ama başka pek bir şey bilmiyorum. "Uzun mesafeli konuşmanız mı gerekiyordu?"

"İlk öğretmenlik pozisyonum Long Island'daki Stony Brook'taydı," diyor. "Sam ise Kaliforniya'da Stanford'daydı.

"Asla olmaz."

"Zor oldu ama taviz verdik". Çiçek işlemeli sade bir altın yüzük olan alyansıyla oynuyor. "Asıl mesele hangi tavizleri vereceğimizi seçmekti. Pazarlık konusu olmayan ve daha esnek olan şeylerimiz vardı. Nihayetinde aynı sahile gitmek istedik ve bunu gerçekleştirdik. Erkek arkadaşınız burada öğrenci mi?"

"Evet, beyzbol takımında.

"Ah," diyor. "Yani şu anda meşgul".

-Konuştuğumuz gibi bir röportaj veriyor," diyorum alaycı bir şekilde. "Sebastian Callahan ismi size bir şey ifade ediyor mu bilmiyorum, kendisi tarih bölümünde okuyor ama..."

"Jacob Miller'ın oğlu," diyor. Göz

kırpıyorum. "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Sam Cincinnati'den. Büyük bir Reds taraftarı." "O zaman eninde sonunda benim de takımda olmamı isteyecektir."

"Ayrıntılara pek dikkat etmem. Ama ismi tanınabilir, evet. Hafifçe gülüyor. "Sana yalan söylemeyeceğim Mia. Bir ilişki yaşamaya çalışırken iki yerde birden olmak zordur. Yapman gereken seçimler olacaktır ve cevap her zaman hoşuna gitmeyebilir. Sam ve ben neredeyse başaramıyorduk, ancak zorluklardan geçtikten sonra şimdi daha güçlüyüz."

Parmak uçlarımı avucumun içine gömüyorum. "Bundan vazgeçemem. Bu... bu her zaman istediğim şeydi. Teleskopla yıldızlara ilk baktığım andan beri."

O gece Nonno ile sahilde durup gece gökyüzüne bakarken kalbimde bir şeyler açıldı. Kendimi etrafımdaki dünyaya, elmaslarla süslü siyah sonsuzluğa o kadar bağlı hissediyordum ki, zihnim o kadar çok soruyla doluydu ki zar zor düşünebiliyordum. Tüm bilim bir soruyla başlar ve benim birkaç ömre yetecek kadar sorum vardı. Ruhumun en derin, en savunmasız ve en korunaklı yerinde, bu tutkunun bana bir nedenle verildiğini biliyorum.

"Bence sen de yapmamalısın. Senin gibi bir zekâ çok sık karşıma çıkmıyor. Böyle gelecek vaat eden bir öğrencim olmayalı yıllar oldu."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Teşekkür ederim."

İç geçiriyor, etrafına dağılmış kâğıtları topluyor ve onları tekrar bir klasöre dolduruyor. "Konferanstan önce size verdiğim okumaların üzerinden geçmek için biraz zaman ayarlayalım ve sonra işe koyulalım."

Beni bıraktıktan sonra çalışma masama yerleşiyorum, at kuyruğumu düzeltiyorum ve mavi ışıklı gözlüklerimi takıyorum.

Bir an tartışıyorum ama telefonumu kapatıp çantama koyuyorum. Konsantre olursam ve Sebastian'a daha sonra yetişirsem dünyanın sonu gelmez. Ne de olsa en az onun kadar sıkı çalıştığımı biliyor. Profesör Santoro'ya, Nonno'ya, aileme kendimi kanıtlamak, onlara açılacak cesareti topladığımda, her şeyden daha önemli.

Programı ve Alice'in bana verdiği notları açtım, sonra içine daldım.

Ailemin beni çalışırken izlediğini hayal bile edemiyorum ama Nonno'nun evrenin gizemi onu nereye çağırırsa çağırırsın buna tanıklık ettiğini ve benimle gurur duyduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

SEBASTIAN

Kat adında uzun boylu, lazer odaklı bir kadın olan gardirop asistanı, "KIMILDAMADAN DURMANIZ GEREKİYOR," diyor. "Sadece kıpırdamadan dur, tamam mı? Pantolonu ayarlamama izin ver.

Kendimi bir heykel olduğuma ikna etmeye çalışırken ağzımın içini çiğniyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Beyzbol sahasında olmak hareket etme arzusu yaratıyor; bir saat önce geldiğimizden beri elmasın etrafında birkaç tur atmak istiyorum. Gözümün ucuyla gördüğüm kamera düzeneğinden kaçınmak anlamına gelse, sahadan orta sahadaki uyarı pistine kadar tekrar tekrar koşardım. Bir keresinde, kazanın yıldönümünde, o kadar sinirlenmişim ki koçumla konuştum ve o da beni kusana kadar sahanın bir ucundan diğer ucuna tam hız koşturdu. Bunun için ondan nefret ettim ama bu aktivite aklımdan geçen düşünceleri temizlememe yardımcı oldu.

Acaba Zoe Anders'in umduğu hikaye bu mudur?

beni bu röportajdan çıkarın. İstatistikler veya oyunum hakkında konuşmak istiyorsanız, harika, ama gerisi? Bırakın bir başkasına yüksek sesle söylemeyi, kendi kendime düşünmek bile zor. Üstelik işin içine bir de kamera sokmadan.

Bugün yola çıkmadan önce Richard beni aradı ve her şeyden önce aklımda tutmam gereken bir şeyi hatırlattı: bu benim geleceğimle ilgili olduğu kadar babamın mirasıyla da ilgili. Yakınları, özellikle son birkaç aydır ortaya çıkan tüm makaleleri, sosyal medya paylaşımlarını ve anıları takip ediyor. Bu röportaj, kendi sözlerimi dünyaya duyurmak için bir fırsat.

"Bu daha iyi," diyor Kat, onaylamak için geri adım atarak. "Ve ilk birkaç atışta sopayı omzunun üzerinden tutacaksın, bu mükemmel."

Asistanı bana bir beyzbol sopası uzattı. Ağırlığı beni şaşırttı; her zaman kullandığımdan biraz daha uzun ve ağır. Çoğu beyzbol oyuncusu gibi ben de ekipmanım konusunda seçiciyimdir. Ellerimde doğru hissetmediğim bir sopa sadece ıskalamama neden olur.

"Bu benim sopam değil," diyorum.

"Oh, biliyorum," diyor Kat. "Siyahın kıyafetinizin geri kalanıyla kontrast oluşturmasını istedik."

Tabletinden başını kaldıran Zoe'ye bakıyorum. "Bu işe yarıyor mu, Sebastian?

Zoe Anders, görüntülü görüşmemiz sırasında olduğu kadar düzenli görünüyor; bir çift özel dikim krem keten pantolon, tüm doğru yerlerden akan sıcak pembe bir bluz ve tabağın hemen yanında durmamıza rağmen pahalı deniz mavisi mokasen ayakkabılar giyiyor. Görünüşe göre, *Sporcu* adamlarına iyi para ödüyor. Ayrıca kalın, altın rengi ve görmezden gelinmesi imkansız bir kolye takıyor. Konuşurken gözlerinin içine bakmak için çaba sarf etmem gerekecek.

Mia'ya bir mücevher vermek istiyorum. Ona daha önce de hediyeler verdiğimi biliyorum ama artık çıktığımız için bunun anlamı daha farklı olacak. Asla yakalanmaz.

Zoe'nin boynundaki ucubeyi takıyordum ama geçen gün yıldız kolyeli zarif bir altın zincir gördüm ve bana onu hatırlattı.

Eve gittiğimde sipariş edeceğim. Ona verdiğim kolyeyi takması fikri hoşuma gitti. Sevdiği altın küpelerle güzel duracaktır.

"Sebastian?"

"Ha?"

"Bu fotoğraflar için o sopayı kullanmanı tercih ederiz ama seni McKee'nin üniformasıyla fotoğrafladığımızda kendi ekipmanını kullanmak istersen bunu yapabiliriz," dedim.

"Ah," dedim. "Özür dilerim. Tabii, her neyse."

"İyi misin?" diye soruyor. "Bugün üstesinden gelmem gereken çok şey var ama molaya ihtiyacın olursa haber ver."

Sopayı omzumun üzerinden sallarken gülümsemeye çalışıyorum. "Ben iyiyim."

"Güzel." "Bence harika görünüyor Kat, ama bir de Eddie'nin fikrini görelim."

Birkaç dakika daha yaygara kopardıktan sonra fotoğrafçı Eddie resmen onaylıyor ve çekime başlıyoruz. Omzumda sopayla kalede dururken kendimi o kadar rahatsız hissediyorum ki neredeyse kahkahayı patlatacaktım ama kendimi kontrol etmeyi başardım. Şimdi kuşluk vakti, güneş ışığı her şeyi ıslatıyor. Keşke güneş gözlüğüm olsaydı ama bu görüntüye uymazdı.

Bu arada, bu görünüm normalde nasıl giyindiğime benziyor. Spor ayakkabı, kot pantolon, tişört. Belki her zamankinden biraz daha güzel ama çok süslü değil. Neyse ki Cooper ona eşlik etmek yerine takım arkadaşı Evan'ı ziyaret etmeye karar verdi; kahkahalarını tutmaya çalışırken kendini kaybedebilirdi. Muhtemelen daha az başarılı da olurdu. Bir parçam Mia'nın burada olmasını diledi. Arka planda olsa bile, onun varlığını hissetmek sınırlarımı yatıştırmaya yeterdi. Fotoğraf çekimlerinde bir durgunluk olduğunda ona bir selfie gönderiyorum ama hemen yanıt vermiyor.

Sonunda yedek kulübesine geçtik ve Kat beni formamı giymem için göndermeden önce orada birkaç fotoğraf daha çektiler. Her iç saha maçında giydiğim, önünde beyaz harflerle 'McKee' yazan koyu mor forma olmasına rağmen, bir sonraki fotoğraf setinden önce onu düzeltmek için zaman ayırıyor.

"Bir oyun daha," diye söz veriyor Eddie, "Dirsekler dizlerde, eller sopanın üzerinde.... aşağı doğru tutuyor. Mükemmel."

Sonunda bitirdiğimizde, umutsuzca bir deliğe girmek istiyorum, ama henüz zor kısma gelmedik. Zoe'yi Koç Martin'in bizi karşıladığı antrenman merkezine kadar takip ediyorum. Görüşmenin kampüste yapılması için *Sportsman* ve üniversitenin koordine olması gerekiyordu, ancak Zoe antrenman yaptığım ve oynadığım yerle ilgili tam bir resim elde etmek için bunun için mücadele etti.

Ona saygı duyuyorum; işinde iyi görünüyor. Bu konuşmadan tamamen korkuyorum.

"Sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum," diyerek Koç Martin'in elini sıkamak için uzandı. "Sebastian hakkındaki yorumlarınız çok anlayışlıydı."

"Seb çok çalışkan biri," diyor. "Koçluk yapma ayrıcalığına sahip olduğum en iyi oyuncularından biri."

"Jacob'ın genleriyle başka ne olabilir ki?" diye şaka yapıyor.

Babamın adının ağzından çıktığını duyduğumda kalbim duracak gibi oluyor. Onları koridorda takip ediyorum, personel ofislerini geçiyorum. Pozisyonlara özel toplantılara girdiğimizde kullandığımız bir oda var ve koç bizi oraya götürüyor.

"Bu mükemmel olacak," diyor. "Çok teşekkür ederim."

"Acele etme." Koç omzumu sıktı. "Bizi gururlandır, evlat."

Bir gülümseme daha topluyorum. Bu sabah zaten pek çok gülümsemeyle doluydu, ama elbette bunu yapmaya devam edeceğim. Zoe'nin hayatımın ayrıntılarına çok fazla karışmayacağı anlamına geliyorsa, bütün gün gülümseyeceğim.

"Oturmak ister misiniz?" diye soruyor. Telefonunu, bir defter ve kalemle birlikte masanın üzerine bırakıyor. Ben otururken ses kaydına başlıyor. "Bu röportajda benimle çalışmayı teklif ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Eminim sizin için yoğun bir dönem olmuştur."

Görüşme çoktan başladı mı? Kollarımı çok sıkı tutmamaya çalışarak karşısındaki sandalyeye yerleşiyorum. Yüzümde Mia'nın maskelerinden biri varmış gibi hissediyorum, nezaket gerçek duygularımı gizlemek için fazla mesai yapıyor.

Boynumu çekiyorum. "Sezonun bu son bölümü her zaman yoğun geçer".

"Doğu Amerika'da playofflara kalacak gibi görünmüyorsunuz," diyor sesinde mükemmel bir sempati notasıyla.

"Harika bir takım grubu," diyorum. "Hepsi aynı anda çok güçlü. Bir şansımız olması için baskıyı sürdürmemiz gerektiğini biliyorduk ve özellikle de kalede bu işe yaramadı."

"Bu seni zorluyor mu? Vuruş ortalamanız McKee'deki önceki sezonlara göre daha düşük."

"Evet, kesinlikle." Yakamı tekrar çekiştiriyorum. "Saha hakimiyetim elbette güçlüdür ama vuruşlarımla her zaman gurur duymuşumdur."

"Solak, tıpkı baban gibi."

"Evet."

"İki şekilde de denedin mi?"

"Sağ elini kullananlara karşı sol elini kullananlar kavramına sahip olmadan önce vuruş yapmaya başladım," diyorum. "Sanırım babam beni bu şekilde hazırladı ve işe yaradı."

"Vuruşun onunkine çok benziyor. Birçok eski antrenörünle ve tabii ki Koç Martin'le konuştum ve hepsi de sahada babanı taklit ettiğini söyledi. Bacak vuruşun bile aynı.

"Dediğim gibi, bana o öğretti".

"Ne zaman başladın? Kaç yaşında?"

"Üç yaşında falan".

"Demek her zaman bildiğin şey buydu." Kalemmini masanın kenarına vuruyor. "Aklınızda hiç farklı bir spor yapmayı düşündüğünüz oldu mu?"

"Küçükken birkaç spor daha yapmıştım," diyorum ona. "Herkes yapıyor, genel olarak becerileri geliştirmek için iyi. Ama hiçbir zaman uzun vadede futbol oynayacağımı ya da futbol gibi bir şey yapacağımı düşünmedim. Başından beri beyzbolu sevdim."

Kalemmini alıyor ve defterinin üzerine koyuyor. "Neden?"

SEBASTIAN SOHBETİN AKIŞI

Umuyordum ama bu basit soru beni şaşırtıyor.

Neden? Neden beyzbol?

Son zamanlarda, olağan tepkiler aynı sakinlik ve odaklanma hissine yol açmadı. Sahanın güzelliğinden, sahaya koştuğumda kalbimin ne kadar hızlı attığından ya da sopamın topla buluştuğu ve atıcıyı yendiğimi anladığım o mükemmel andan bahsedebilirim. Sahanın yeni biçilmiş kokusu, eve döndüğümde formamın kirlenmesi, el sıkışmalar, yumruk tokuşturmalar ve takım arkadaşlarımla yaptığım şakalar var. Beyzbolda uyum vardır. Tek kelime etmeden okunan şiir.

James bir general ve Cooper bir savaşçıysa, ben de saldırmak için mükemmel anı bekleyen bir suikastçıyım.

"Sebastian?" diye soruyor.

"Sanırım ilk başta babam sevdiği için sevdim," diyorum. "Sonra da onunla hâlâ bağ kurabildiğim için sevdim."

"Peki ya şimdi?"

Gönülsüzce omuz silkiyorum. "İkisi de hâlâ doğru." "Bana biraz daha babandan bahset. Onu oynarken izlediğimi hatırlıyorum."

"Ben de." Elimi saçlarımla arasında gezdiriyorum. "O harikaydı. Beyzbol zorlu bir program demekti ama o birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu değerlendirirdi. Yolculuktan yeni dönmüş olsa ya da beyzbol sahasına gitmeden önce sadece bir saati olsa bile, benimle zaman geçirmeye hazır bir şekilde oradaydı."

"Peki ya annen?"

"Gelmiş geçmiş en iyi aşçı." Zoe gülerken duraksıyorum, "Hiç kardeşim yoktu ve ailemle pek konuşmazdık, bu yüzden babam yokken sadece ikimiz vardık. Beyzbolu babam kadar sevmesi iyi bir şeydi çünkü beni tüm antrenmanlara ve maçlara o götürürdü."

Bir an için onu neredeyse görebiliyorum. Kot pantolon ve sandaletler, kırmızı burnunda güneş gözlüğü, kolunun altında gizemli bir roman. Babamın gömleklerini, eski antrenman kıyafetlerini çalar ve önden bağlardı. Babama göndermek için oynarken o kadar çok video çekirdi ki, bir belgesel yapımcısı olabilirdi.

O videoların nereye gittiğini merak ediyorum. Belki Sandra bir yerlerde saklıyordur, kontrol edemediğim diğer şeylerle birlikte.

"Ve belli ki bu durum kazadan sonra da devam etti," diyor bir bacağına diğerinin üzerine atarak. "Ancak, evlat edinme sürecinize, yani kazaya geçmeden önce, bu konuda kişisel olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Boynumun arkası karıncalanıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Şey," diye başlıyor defterini karıştırırken. "Ben bir şeye baktığımda biraz buldum... babasının kaza sırasında alkollü araç kullanmış olabileceğine dair bir inanç var."

"Saçmalık" dedim.

"Sen de oradaydın," diyor, sesi yumuşak. "Arabanın arka koltuğundaydın. O gece bir şey mi oldu Sebastian? Sence o kazaya ne sebep oldu?"

Ayağa kalkıyorum, sandalye birkaç santim geriye kayıyor. Ailem hakkında konuşacağım ama bu konuda değil. Yalanlar söyleyeceksen olmaz.

Derin bir nefes alır. "Tamam. Özür dilerim. Sadece otur.

-Sarhoş değildi," diyorum sertçe. "Öyle dediklerini, annemle kavga ettiğini ve kaza duyulduğunda başka ne haltlar karıştırmaya çalıştıklarını biliyorum. Annem babamla tanıştığı andan itibaren ondan nefret ettiler; onu gözden düşürmek için her şeyi söylerlerdi.

Bunun için onlarla röportaj yaptınız mı? Cenazeden beri onlarla konuşmadım. "Tüm açılırları araştırıyordum" diyor.

Bir süre daha ona baktım ama sonunda tekrar oturdum. "Bunları basma. Benim için hiçbir anlamları yok. Onlar benim ailem değil.

"Senin bir ailen var," diyor, sesimdeki yoğunluktan rahatsız olmamış gibi. Callahanlar. Babanın en iyi arkadaşı, karısı ve çocukları.

Bunu kontrol altına almalıyım. Omuzlarımı gevşetmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Annemin babasının cenazede annesine fısıldadıklarını hala hatırlıyorum; cenazede onun lanet cesedi hakkında konuştuklarını duydum. Yapılacak korkunç bir şeydi ama en azından annem gidecekse o piç de gidecekti. Hepsi annemin daha iyisini yapabileceğini düşündükleri içindi ve babam onu hamile bırakıp kendisiyle kaçmaya ikna ederek kirletmişti.

"Evet," dedim.

"Richard bunun gençken Jacob ile yaptıkları bir antlaşma olduğundan bahsetti. Böyle bir şey olursa birbirlerinin ailelerine bakacaklarına dair bir söz."

"Bu da neyin nesi?"

"Bu göz önüne alındığında, onları gerçekten aileniz olarak görüyor musunuz? Callahan'larla birlikte büyümek nasıl bir şeydi?"

Richard ve Sandra'nın bundan sonra benimle ilgileneceklerini söyledikleri anı hala hatırlıyorum. Bu onların organize ettiği cenaze töreninden önceydi. Hastane beni taburcu etmeden önce Cincinnati'deydiler, her şeyi hallediyorlardı çünkü babamın bunu yapacak bir ailesi yoktu ve annemin ailesi onu ayrı bir cenaze töreni yapmakla tehdit ediyordu. O zamana kadar annemin en iyi arkadaşı olan Sandra, kocasıyla birlikte gömülmek için dişiyle tırnağıyla mücadele etti.

O zamana kadar onları yılda birkaç kez görüyordum; James, Cooper ve Izzy tatillerde birlikte takıldığım kuzenler gibiydiler. Babam Ohio'da, Richard da New York'ta olduğu için yapabileceklerinin en iyisi buydu. Ancak o sabah, günlerce detaylar üzerinde çalıştıktan sonra, davamla ilgilenen sosyal hizmet görevlisiyle kilisenin dışındaki koridorda bir sandalyede oturuyordum. Richard takım elbise giymişti ve

Sandra lacivert bir elbise giymişti. Karısına baktı, son bir kez başını sallamasını bekledikten sonra eğildi ve şöyle dedi: "Oğlum, bizimle eve geliyorsun."

Sandra o zaman bana sarılmıştı ve onun yerine annem olduğunu düşünmeme izin verdiğimi hatırlıyorum. Sadece bir kez. On bir yaşındaydım ama geri dönüş olmadığını anlayacak yaşıyordım.

Gözlerimi Zoe'nin telefonundan ayıramadan sandalyenin kolundaki suni derinin üzerinde geziniyorum. O aptal yanıp sönen kırmızı ışık kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Bazen bunu düşünmek çok tuhaf," diyorum. "Doğduğum hayattan çok farklı bir on yıl geçirdim. Bazı açılardan inanılmaz derecede benzer ve Richard ile Sandra'ya işleri olabildiğince normal tuttukları ve beni beyzbolun içinde tuttukları için teşekkür ediyorum. Ama olabilecek olan bu değil ve her şeyin nasıl farklı olabileceğini merak etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Annemi ve babamı özlemekten ve hayatımda olmalarını dilemekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Elbette," diyor Zoe sessizce. "Birkaç yıl önce babamı kaybettim ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Hiçbir şey o yarayı tamamen iyileştiremez."

"Hayır." Aniden bastıran gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kırptırıyorum. "Ama hayatım harika. Ailemi seviyorum ve onlar benim ailem, her şeyden çok. James bir insanın isteyebileceği en iyi ağabey, Izzy en iyi küçük kız kardeş ve Cooper da en iyi arkadaşım. Richard ve Sandra benim için kesinlikle ebeveynler. Babamın istekleri doğrultusunda beyzbol kariyerimi her adımda desteklediler."

"Yani beyzbol oynamanız gerçekten babanızın hayaliydi."

"Evet. Taslak için çok heyecanlı olurdum." Biraz kıkırdıyorum. "İnsanların yazdığı pek çok şeyi gördüm ve dürüst olmak gerekirse, ilk 10'da ya da son turda son sırada olmamın umurunda olduğunu sanmıyorum. O sadece benim başarmamı istiyor."

"Ve bu senin geleceğin mi? Baban gibi ömür boyu sürecektir tutkun mu? Uzun bir süre ona baktım."

Evet, her zaman.

Başka bir seçenek yok.

Peki bunu yüksek sesle söylemek neden bu kadar zor?

O ışık yanıp sönmeye devam ediyor, görmezden gelmek imkansız. Benimle alay ediyor. Göğsümü ovuyorum, birkaç yaz önce OBX'te James ve Cooper'la yaptırdığım dövmenin tam üstünü. Mia'nın topuğuyla bana verdiği çürük hâlâ orada, bastırdığımda rahatlatıcı bir hassasiyet hissediyorum. Bana cevap verip vermediğini görmek için telefonumu kontrol etmek isterdim ama kabalık etmek istemem.

Derin bir nefes alıyorum. Bunu bitirebilirim. O kadar da kötü değil.

Zoe tereddüt ettiğimi fark ediyor; bunu bacaklarını açıp eğilmesinden anlayabiliyorum. "Formanın üzerindeki 'Callahan' yazısını merak ediyorum - bu sadece pratiklik için mi? Profesyonel olarak beyzbol oynamaya başladığında 'Miller' olarak mı değiştireceksin?"

"Emin değilim."

"Babanın ne düşüneceğini hiç düşündün mü?"

"O öldü," diye ağızımdan kaçırdım. "O ne düşünürdü bilmiyorum".

"Onların rekorlarını kırabilecek ya da geçebilecek yeteneğe sahip olduğunu düşünüyor musun?" Defterinde başka bir sayfaya dönüyor. "Peki ya Şöhretler Müzesi'ne girecek kadar oynamamış olmasına ne demeli? Ulusal Lig'de sayı kralı unvanına sahip olduğu için yine de orada olması gerektiğini düşünüyor musun?"

Göğsüm sıkışıyor, kalbim ağrıyor. Şakaklarımın etrafında bir baş ağrısının başlangıcını hissedebiliyorum. Söyleyecek bir şey arıyorum. Onu bu sorgulamadan kurtaracak ve kendimi sakinleştirecek herhangi bir şey. "Benim bir kız arkadaşım var."

Kalemini eline aldı. "Kız arkadaş mı?"

"Adı Mia. Elimi tekrar saçlarımda gezdirip uçlarını çekiştiriyorum. "Astronomi ve fizik okuyor, o bir dahi. Bir gün NASA için çalışmak istiyor."

"McKee'de öğrenci mi?" "Evet."

"Az önce tahrik oldun," diyor. Onun için çok şey ifade ediyor olmalı.

ti.

"O şimdiye kadar tanıştığım en iyi insanlardan biri. Kesinlikle Daha zeki. Ben sadece bir sporcuyum ama o özel biri. Benimle birlikte olmak istemesi bir yana, bana zaman ayırdığı için minnettarım".

"Çok güzel," diyor. "Onu yarın akşamki maçta görecek miyim?"

-Mia'yla maçlarıma katılması konusunda henüz konuşmamış olsam da, "Evet," diyorum. Laboratuvar çalışmalarıyla çok meşgul olduğu için zorlamak istemedim ama sezon bitmeden önce onu en azından bir kez tribünde görmek güzel olurdu. "Orada olacak."

Gösterişli kolyesiyle oynayarak gülümsüyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

EYLEMDE KAYIP

El ele tutuşmayı seven bir kız olacağımı ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM, ama meğer ondan gerçekten hoşlanıyormuşum. Vesuvio'ya doğru yürürken Sebastian elimi tutuyor ve onunki o kadar sıcak ve büyük ki, benimkini tuttuğunda omurgamın dibine doğru bir ürperti gönderiyor. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum; tenimiz birbirine değdiğinde bunu hep hissedecek miyim, yoksa eninde sonunda kaybolacak mı?

Umarım olmaz. Umarım bizim için bir gelecek vardır ve elim onun eline her dokunduğunda kalbimde bir şeylerin tıkırdadığını hissederim.

"Hazır mısın?" diyor, sanki ne düşündüğümü anlıyormuş gibi parmaklarımı sıkarak. "Bu sefer eğitim tekerleği yok, güzelim."

Başımı sallayarak beni restorana götürmesine izin verdim. Bu akşam yemek için Vesuvio'yu önerdiğinde, ilk içgüdüsel davranışım ondan uzaklaşmak oldu ama röportajla ilgili zor bir gün geçirmişti, ben de bu restorandaki randevumuzda giymek üzere aldığım elbiseyi yırtıp attım ve Penny'nin saçıma dalgalar eklemesine izin verdim. Aşağı indiğimde Sebastian'ın bana bakışını görseniz beni baloya götürüyor sanırdınız. Bir korsaj çıkarmasını beklerdim.

Balo yerine bir robot yarışmasına gittim. Annem çok öfkeliydi, bana bir elbise ve her şeyi satın aldı ve bir şekilde bana arkadaşlarından birinin oğlu olduğunu düşündüğüm bir eş buldu, ama ben kıpırdamadım. St. Catherine's Academy'den nefret ediyordum ve bütün bir geceyi bir yabancıyla ve benden nefret eden, en iyi ihtimalle tuhaf, en kötü ihtimalle de sürtük olduğumu düşünen birkaç düzine kızla dans ederek geçirmek istemiyordum.

Ev sahibesi bizi pencere kenarındaki bir masaya götürüyor ve ben sandalyemi çekmeden Sebastian benim için çekiyor.

Menüyü açarken bir gülümsemeyi ısııyorum. "Bunu yapmak için can atıyordun, değil mi?"

Eli bileğime dolanıyor ve hafifçe sıkıyor. "Beni yeterince iyi tanıyorsun, biliyorsun," diyor.

"Bunların çoğunu kendi isteğim dışında öğrendim".

Gülümsüyor ve elimde olmadan ben de gülümsüyorum. "Bunu alacağım." "Bazen çok aptal oluyorsun."

"Ve yine de hoşuna gidiyor".

Ona abartılı bir iç çekiş veriyorum. "Sanırım öyle.

Aptal ya da değil, bu gece çok seksi görünüyor, açık renk saçları hafif nemli ve uçlarından kıvrılmış, çenesi kesilecek kadar keskin. Babasının eski kolyesi boğazının çukurunda parıldıyor, üst düğmeleri açık çiçek desenli gömleğinin iki yanında çerçevelenmiş. Onunla kalmaya başladığım zamankinden daha bronzlaşmış; öğleden sonra antrenmanları ve maçlar ona iyi geliyor. Bir an sonra menü yerine ona baktığımı fark ediyorum.

"Dik dik bakıyorsun," diyor sinsice. "Akşam yemeği randevusu kavramı sana bu kadar yabancı olamaz."

"Mars'ta da olabilirdi." "Hadi ama."

"Ben ciddiyyim! Daha önce hiç böyle şık bir masada, hoşlandığım birinin önünde oturmamıştım. Bir yudum su alıyorum. "Peki ya sen?"

"Lisedeyken biraz dışarı çıktım. Şimdiye kadar üniversitede pek çıkmadım." Elindeki menüyü bırakıyor. "Bu arada çok güzel görünüyorsun."

Elbiseme bakıyorum, otomatik olarak düzeltiyorum. "Bunu bana ilk sorduğunda almıştım. İkinci kez sorduğunda.

Gülümsemesi yumuşar. "Onu sakladığına sevindim."

Sunucu geldiğinde, paylaşmak için bir şişe şarap, bir burrata mezesi ve ana yemeklerimizi sipariş ediyoruz; ikimiz de balık seçiyoruz, ancak o somon ve ben orfoz seçiyorum. Onunla oturmak ve mükemmel soğutulmuş bir kadeh beyaz şarabın tadını çıkarmak güzel. Daha önce işe odaklanarak geçirdiğim saatlerden sonra bu molayı kullanabilirim. İç çekişinden ve sandalyesine daha rahat yerleşmesinden anladığım kadarıyla o da aynı şeyi düşünüyor. Ne de olsa sadece röportajı değil, öğleden sonra maçı da vardı. En azından bugün kazandılar ve o da bir home run ile 3-2 yaptı. Maç biter bitmez kontrol etmeyi ihmal etmedim.

"Nasıl geçti?" diye sordu. "Etrafta olamadığım için üzgünüm; Profesör Santoro seyahatinden erken döndü ve Alice onu etkilemek konusunda çok stresliydi."

Profesör Santoro ile yaptığım konuşma tekrar aklıma geliyor. Ona Sebastian'dan bahsetmek güzeldi ama gelecekte bahsetme şekli canımı acıttı. Kocasını da bilimle uğraştığı için şanslı, en azından bu konuda ortak noktaları var.

"Sorun yok," diyor. Elini yüzünde gezdiriyor. "Ama iyi değildi."

"Ah," diyorum. "Özür dilerim."

"Ve görünüşe göre bu antrenmanın aptal resimleri Twitter'da dolaşıyor. Ki bu olumsuz bir şey değil, biliyor musun? Hiçbir şey yapmadığım halde bazı yorumların öyle olduğuna eminim ama çoğu değil. Sadece ilk etapta orada olmalarından nefret ediyorum. İlk etapta orada olmalarından nefret ediyorum."

Ayağımı masanın altından onunkine doğru itiyorum. "Görüşme neden iyi geçmedi?"

"Sadece bir sürü istilacı soru sordu. Garson mezeleri getirirken duraksıyor. "Ailem hakkında bilgi edinmek istedi, özellikle de babam hakkında ve anlıyorum, onun hakkında kamuoyu önünde pek bir şey söylemedim. Ama annemin ailesiyle de konuştu ve onun hakkında söyleyecek iyi bir şeyleri yoktu, bu yüzden onu savunmak... Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ettim."

"Ailen öldükten sonra annenin ailesinin yanına gitmediğine sevindim." Bana onlar hakkında biraz daha bilgi verdi.

Korkunç. Eğer onlarla karşılaşsam, ters yöne kaçsınlar, çünkü Sebastian'ı her şeyimle koruyacağım.

Homurdanıyor. "Bu noktada nasıl olacağımı kim bilebilir?"

Bir çatal dolusu yemeği şişleyip ona uzatıyorum. "Dene bakalım. İyi yemek insanı her zaman iyi bir ruh haline sokar".

Beni rahatlatmak için gülümsüyor: "Burrata ile bir şeyler yapmak istiyorum, belki bu hafta sonu? Patlıcanla oynamak için sabırsızlanıyordum.

Bir kahkaha patlattım. "Bebeğim."

"Ne?" dedi. "Bu tamamen ciddiymi. Üzerine güzel bir zeytinyağı gezdirilmiş ızgara, ılık burrata, otlar, belki doku için fındık? Aromalı pekmezli bir salata sosu yapabilirim, tatlı ve ekşi bir şeyler yapabilirim."

"Lüks bir restoranda yemek yiyorsunuz ve menüyü kafanızda yeniden yazıyorsunuz" diye şaka yaptı.

"Richard buranın sahibini tanıyor," diyor. "Ona ilk yılımda burada çalışıp çalışmayacağımı sordum ama o beyzbola konsantre olmamı istedi.

Etrafıma bakıyorum. Hiç bir restoranda çalışmadım; lisedeyken yerel bir kafede çalıştım ve bu McKee'de de devam etti. Bir yanım sırf The Purple Kettle'dan uzaklaşmak için yurtdışı eğitim programına katılmak istiyor. "Ne, garson olarak mı? Üniversitede iş sahibi olmak berbat bir şey. Tekrar tekrar latte yapmaktan nefret ediyorum."

"Kolay olmayacağını biliyorum. Ama mutfakta olmak istedim. Bulaşıkçı olarak bile, bilirsiniz, sadece deneyimlemek ve yemek hakkında daha fazla şey öğrenmek için".

"Yemekler hakkında kesinlikle çok şey biliyorsunuz. Yaptığın her şey çok lezzetli.

Omuz silkiyor. "Evet, elimden geldiğince deniyorum, orada burada. Ama restoran dünyası kendine has bir canavar".

"Belki de şu yemek yarışmalarından birine katılmalısın. Mükemmel bir fileminyon yapabilen profesyonel bir beyzbol oyuncusuna bayılırlar".

Başını iki yana sallar. "Asla olmaz. Maçlarım televizyonda yayınlanırken yirmi kişinin beni izleyeceği düşüncesine bile katlanamıyorum."

Düşünerek şarabımdan bir yudum aldım. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama MLB maçlarını yirmiden fazla kişi izliyor."

Elini abartılı bir şekilde yüzünde gezdiriyor. "Hatırlatma bana.

Yanına gidip onu itiyorum. "Hazırlanmak isteyebilirsin, ne yapman gerekiyorsa.

"Yarış atı at gözlüğü takıyor, bunun gibi sıradan bir şey. ESPN'de hiç garip olmaz." Elleriyle at gözlüğü taklidi yapıyor ve beni kıkırdama krizine sokuyor. "Yani, sorun değil. Bugün bir geziydi. Bütün gün çıplakmışım ve herkes bana bakıyormuş gibi hissettim."

"Dürüst olmak gerekirse, çıplakken bakmamak çok zor".

Bu cümle tam da garsonun ana yemeklerimizi yerleştirdiği anda ağzımdan çıktı.

Sebastian'ın ağzı açıldığında yüzüm ateş içinde patlıyor. "Vay canına. Biliyor musun, teşekkür ederim. Artık çok daha az utanıyorum".

Masanın altında onun ayağını buldum ve üzerine bastım. "Berbatsın."

"Bu yüzden mi geçen gün benimle duşa geldin?" arkasına yaslanıyor, dirseğini sandalyenin arkasına dayıyor, yüzünde boktan bir sırıtış var. "Senin için bu kadar karşı konulmaz olduğumu bilmiyordum."

"Senden nefret ediyorum."

"Hadi, tatlım." Ayakkabısının burnunu çıplak bacağımda gezdiriyor. Elimde olmadan gözle görülür bir şekilde tükürük yutuyorum ve bakışlarının boğazıma odaklanmasından bunu anladığını biliyorum. "İkimiz de bunun gerçeklerden daha uzak olamayacağını biliyoruz."

"Madem ısrar ediyorsun." Kızarmamın beni ele verdiğini biliyorum ama bu hileye başvurmak çok eğlenceli. Boğazını temizliyor, bir yudum su alıyor.

"Şu anda işle meşgul olduğumu biliyorum," diyor, "ama yarın akşam bir maç var. Sezonda fazla maç kalmadı. Gelmek ister misin diye merak ediyordum. Beni oynarken izlemek için."

Gülümsüyorum, çiğnerken elimin arkasına saklıyorum. "Beni tribünde mi istiyorsun?"

"Evet. Eğer kontrol etmek istersen. Size bilet vermek için ilk girişimlerimin tam bir başarısızlık olduğunu biliyorum, ama şimdi...."

Sözleri içime işlerken kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Aslında ben zaten gitmeyi planlıyordum."

"Bekle, gerçekten mi?"

"Bu muhtemelen sürpriz olacak, o yüzden bir şey söyleme ama Izzy yaklaşıyor. Şarabımdan bir yudum alıyorum, küçük kız kardeşinden bahsederken gözlerinin parlaması hoşuma gidiyor. "Birlikte gidiyoruz. Cooper ve Penny de muhtemelen."

Aniden ayağa kalkıyor ve sandalyeyi geriye doğru gönderiyor. "Seb?"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Diyor ki, "Teşekkür ederim. Sana bir tişört bırakacağım."

O geri adım atarken ben göz kırpmıyorum. "O kadar heyecanlı mısınız?"

"Heyecanlı mısınız? Oraya çıkıp bir grand slam vuruşu yapabilirmişim gibi hissediyorum."

Şimdiye kadar hiçbir maçlarına gitmeye çalışmadığım için bir yanımla suçluluk duyuyor ama bunu görmezden geliyorum. Önceden her şey farklıydı. Önemli olan şimdi. "Orada olacağım."

Koltuğuna dönmeden önce parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor. "Buna değmesini sağlayacağım."

EYLEMDE KAYIP

SEBASTIAN arabayı park ettiği anda kucağına kayıyorum.

Koltuğun arkasına geçene kadar sıkı bir sıkışma oluyor; şaşkınlıkla homurdanıyor, kolları otomatik olarak beni sarıyor. Vesuvio'dan dönerken yol boyunca onun ellerinden başka hiçbir şeye dikkatimi veremedim, güçlü, becerikli ve doğru yerlere dokunmakta çok iyiydi. Muhtemelen içeri girmeliyiz, ama dudaklarına bastırdığım öpücüğün tadı bu şekilde daha tatlı. Dilindeki şarabı ve paylaştığımız tatlının karamelini hâlâ yakalayabiliyorum. Dilim onun kine dolanırken karnım mutlu bir gümbürtü çıkarıyor. Şarap şişesinin tamamını bitirmedik, bu yüzden sadece biraz sarhoşum, ama bir parçam hala sarhoş hissediyor. Onunla ve ona yakın olmanın verdiği hisle sarhoş.

Yavaş yavaş ve amansız bir şekilde farkına varıyorum ki Dünyada onun gibi kimse yok. Kalbimi onun gibi çarptıracak kimse yok. Serbest düşüşteyim, atmosferde yanan bir göktaşı gibiyim.

O mükemmel ellerini sırtımda gezdirirken alt dudağımı ısıırıyor. Kıçıma gelip sıktıklarında, ağzına doğru inliyorum.

Çok azdım, nefes nefese kaldım.

"Anlayabiliyorum." Sesindeki eğlence notası normalde beni sinirlendirirdi ama şu anda sadece bacaklarımı ayırmak istememe neden oluyor. Parmaklarını zaten nemli olan külotumun üzerine sürterek boğazımdan bir boğuk ses daha çıkarıyor. "Seni bu kadar geren ne meleğim?"

"Şaka yapmıyorum." Ellerimi saçlarında gezdirip sertçe çekiyorum. "Biliyor musun?"

Elbisemin üzerinden sırtıma küçük desenler çiziyor. "İhtiyacın olduğunda daha da güzel oluyorsun.

"Sebastian-"

Fermuarla oyna. "Kucağıma tırmanan sensin."

Beline uzanıyorum ama o güçlü ellerinden biriyle beni durduruyor. Homurdanıyorum. "Ne?"

"İçeri girmeliyiz.

Tekrar eğildim ve çenesini ısırdım. "Ya da beni arka koltukta becerebilirsin."

"Cezbedici," diyor. "Ama senin kıçını beceriyorum meleğim ve bu yüzden seni yatağımda istiyorum."

Zihnim onun sözleriyle kısa devre yapıyor. Sadece önerdiği şey yüzünden değil, her ne kadar bunu çok istesem de, kendinden emin ses tonu yüzünden. Özgüvene yabancı değil ama bunu daha önce hiç bu kadar seksi görünmek için kullanmamıştı. "Oh."

"Bu kabul edilebilir mi?"

Bununla kesinlikle eğleniyor. Yüzümü en sert ifademle göstererek uzaklaşıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Bundan emin görünüyorsun"

Evet diyeceğim.

Bakışları uzun bir süre göğüslerimde kalıyor. Gülümsüyorum, ama sonra başparmağını dudaklarıma bastırarak çenemi çukurlaştırıyor.

"Şu anda neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor. Başparmağını yalıyorum, bu onun bakışlarını kararttığında memnun oluyorum. "Bunalmaya ihtiyacın var ve beni derinden hissetmeye ihtiyacın var ve bunu gerçekleştirmenin en iyi yolunun, ben sikimi o şımarık kışına gömerken güzel amina bir oyuncak sokmak olacağını düşündüm. Duramıyorum. Bakıyorum."

Bu sonuncusunu kışma attığı, acısını hissetmeme yetecek kadar sert bir tokatla vurguluyor. Nefesim kesiliyor, gözlerimi kapatırken kucağına doğru sallanıyorum. Şu anda ona bakamam; bu doğrudan güneşe bakmak gibi olur.

Yüzümü yukarı doğru eğiyor. "O güzel altın gözlerini benim için aç."

Dinliyorum, çünkü daha önce hiç kimse gözlerimin altın rengi olduğunu söylememişti ve ürperiyorum. Onun gözleri yeşil ama benimkileri tamamlayan o. Yanaklarım kızarıırken midem yine bulanıyor.

"İstedğin bu mu Mia Angel? Doğru mu anladım?"

"Evet," dedim. "Kahretsin, evet, istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Beni bir öpücükle daha ödüllendiriyor, uzun ve kalıcı. Ona izin veriyorum, ama o bizi arabadan çıkarmaya çalışmadan önce, tutamağa uzanıyorum ve kapıyı açıyorum. Direksiyon simidinden zar zor sıyrılıp içeri giriyorum ve koşmaya başlamadan önce yarım saniyeliğine kendimi sabitliyorum.

"Eylemde kayıp!"

Umarım kahkahalarımı duyuyordur. Verandanın merdivenlerinden koşarak çıkıyorum, kapıyı rekor bir sürede açıyorum ve çarparak kapatıyorum.

Sebastian içeri daldığında birinci katı yarılamıştım. Merdivenlerde tilki tarafından izlenen bir tavşan gibi donup kaldım. Bana hırlamakla gülmek arasında kalmış gibi görünüyor, bu yüzden merdivenlerin geri kalanını koşarak çıkmadan önce ona küçük bir el sallıyorum.

Arkamda gürlediğini duyuyorum. Tam yatak odasının kapısını açarken bana ulaşıyor, sıkıca kapatıyor ve beni kapıya doğru bastırıyor. Vücudunu bedenimde hissettiğimde inliyorum, ağırlığını ve sağlamlığını. Haklı, *buna* ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var _ Beni kendi kafamdan onun yapabildiği gibi çıkarabilecek biriyle hiç birlikte olmadım ve şu anda tek istediğim bu. Ondan ve birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzdan başka bir şey düşünmek istemiyorum. Geçmiş yok, gelecek yok, şu anda, tam burada, dokunuşu bedenimde bir ateş yakıyor. Parmak uçlarımda duruyorum ve onu öpüyorum. Bugün verdiğim emekten sonra bunu hak ettim.

"O da neydi öyle?" diyor dudaklarıma karşı. Onu daha da yakına çekiyorum. "Yarışıyormuşum gibi hissettim." "Yarışmak," diye tekrarladi.

"Tamamen hile yaptın."

"Ama yine de bana sahipsin." Kollarımı boynuna dolayarak onu başka bir sert öpücüğe çekiyorum. "Beni yakalaman hoşuma gitti."

Bakışlarında bir şey yumuşuyor. Bedenini benimkinden ayırmadan kapı tokmağını bulmaya çalışıyor ve bizi yatak odasına götürüyor. Aceleyle içeri giriyor ve ben kaçamadan beni kucağına alıp yatağa yatırıyor ve yanıma uzanıyor.

Yanına kıvrılıyorum, aynı anda hem dudaklarını hem de gömleğinin kenarını buluyorum. Soyunmak için acele etmiyoruz; yaklaşık otuz saniye içinde kıyafetlerimiz yere düşüyor. Aramızda uzanıyorum ve titremesinin tadını çıkararak sikini yavaşça çeviriyorum.

"Seni yakalamak hoşuma gitti," diye mırıldanıyor yüzümü iki elinin arasına alırken. Şakağımı, yanaklarımı ve nihayet ağzımı öpüyor, dili ben açılana kadar dikiş yeriyle oynuyor. "Beni terk etmen hoşuma gitti."

"Becer beni," diye fısıldıyorum. Başparmağımı sikinin başına doğru kaydırarak tıslamasını sağlıyorum. "Tıpkı dediğin gibi. Hepsini bana ver."

Kayganlaştırıcı, prezervatif ve artık neredeyse odasında yaşayan Cleo için komodin çekmecesini karıştıracak kadar uzun süre yuvarlanıyor. Onu tekrar kollarıma çektiğimde, birkaç dakika boyunca, nefesimiz kesilene kadar öpüşüyoruz. Rahat, nefes almak kadar doğal, vücutlarımız sanki biri onları aynı tahtadan oymuş gibi birbirine uyuyor. Başka biriyle yatakta hiç bu kadar rahat olduğumu ya da kendime bu kadar güvendiğimi hatırlamıyorum.

"Dirsekler ve dizler," diye fısıldıyor sonunda, göğsümün alt tarafına küçük bir ısırık atarak komutu vurguluyor. "Benim için açıl, bebeğim."

Pozisyonumu aldığım anda omurgamın üst kısmına bir öpücük konduruyor, parmaklarını bacaklarımın arasında birkaç kez gezdirerek ıslanmalarını sağlıyor. Sonra kayganlaştırıcı ve kayganlığımla ıslanan eli kıkımdan aşağı iniyor. Başımı yana çeviriyorum, yastığa karşı nefes alıyorum. Onun merhametine kalmışım ama beklentiden başka bir şey hissetmiyorum, dokunuşundan daha fazlasını istiyorum. Kuru eliyle kıkıma birkaç kez vuruyor ve daha fazla inleme çıkarıyor. Sebastian iyi bir adam ve bu yönünü seviyorum, ama şu anda beyzbol sahasında ve mutfakta birlikte çalıştığı o yoğun, hükmedici tarafına dokunuyor ve bu inanılmaz derecede seksi.

"Evde yalnızız," diyor ve bunu bir şaplak daha atarak vurguluyor. "Seni duymak istiyorum. Sahip olduğun her şeyi bana ver."

Islak parmaklarını kıkıma sürterken kendimi daha fazla bırakıyorum. Bir parmağını yavaşça ama sıkıca soktuğunda, ellerimi çarşafın etrafında sıkarak nefes alıyorum.

"Siktir," diye yakınıyorum.

"Benim için rahatla," diyor. "Tıpkı geçen seferki gibi, benim iyi kızım."

Anı bana bir tren gibi çarptı. Mart ayında birlikte duş almıştık ve elimi buğulu aynaya bastırarak tezgâha karşı öpüştük. İkimiz de titrerken, beni yatağa taşıdı ve kıcımlı yalayıp sonra becerirken ıslak saçlarım yastığıma battı. O anın savunmasızlığı beni gözyaşlarının eşğine getirdi.

Bu beni oraya geri getirir mi bilmiyorum ama bir parçam getirmesini umuyor. Eğer birinin önünde ağlayacaksam, bunun Sebastian olmasını istiyorum.

Beni dikkatlice geriyor, bu sırada iltifatlar mırıldanıyor, diğer eli kalçamı nazıkçe ovuyor. Parmakları çok büyük geliyor, beni hem garip hem de harika bir şekilde ayırıyor. Klitorisim zonklıyor, ilgi için yalvarıyor ve iç uyluklarım kendi pisliğimle yapış yapış. Kendimi rahatlatmak için klitorisimi ovalamaya çalışıyorum ama elimi itiyor.

"Seni tuttum," diye fısıldıyor, benim için ovuşturuyor.

Sert parmak uçlarını o hassas küçük yumrunun üzerinde hissettiğimde karnım kasılıyor ve onu gergin bir lastik banda dönüştürüyor. Tam daha hızlı hareket etmesi için yalvarmak üzereyken parmaklarını çekiyor. Yerine prezervatifle kılıflanmış ve kayganlaştırıcıyla ıslatılmış penisinin ucunu koyduğunda, bir iniltiyi bastırıp kendimi ona karşı ahlaksızca bastırıyorum. Nasıl görüldüğü ve beni ne kadar muhtaç ettiği umurumda değil. Sadece ona ihtiyacım var.

"Mükemmel," diyor. Bana çok iyi davranıyorsun. Tanrım, Mia, ne kadar güzel olduğunu unutamıyorum.

Göğsünü sırtıma bastırıyor, kolu beni yerinde tutmak için bükülüyor. Bir santim, sonra iki, sonra üç santim bastırırken kürek kemiğimi öpüyor. Sonuna kadar girdiğinde titriyorum, inlemeler ağzımdan neredeyse sürekli bir akış halinde kayıyor. Kalın sikiyor, bu ekstra samimi şekilde beni ikiye ayırıyor. Duyguya alışmama izin verirken klitorisimi çalıştırmaya devam ediyor, kulağıma ne kadar güzel olduğumu düşündüğünü fısıldamaya devam ediyor.

Gözlerim yaşıyor. Belki hissettiklerimden, belki de kulağa çok yumuşak ve samimi gelen sözlerinden. Belki de o anın kırılganlığıdır, ama her neyse, hıçkırıklarla biten derin bir nefes alıyorum.

"Konuş benimle," diyor. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Gerçekten iyi. Devam et."

"Ne iyi bir kız," diyor aynı sakinlikle, "Nereye koyarsam koyayım sikimi çok iyi alıyorsun."

Bizi yan yatırıyor, açıyı derinleştirmek için bacağıma göğsüme bastırıyor ve deneysel bir hamle yapıyor. Yeni pozisyonundan, içimde yavaşça ilerlemesinden etkilenererek haykırıyorum. "Sebastian-"

Vibratöre uzanıyor ve onu açarak sert meme uçlarımdan birine bastırıyor. "Çok mükemmelsin meleşim. Sen her şeyisin. Siktir et."

Hepsi.

"Tanrım." Vibratör hassas tenime işkence ederken kollarında kıvranarak nefes nefese kalıyorum. Eğer inlemesi bir gösterge ise, doğrudan merkezime bir his kıvılcımı gönderiyor ve beni daha sert bir şekilde sıkıyor. Vibratörü diğer göğsümün üzerinde gezdiriyor, sonra alnımdan aşağı indiriyor. Onu benim kayganlığımla ıslatıyor, bu sırada kalçalarını sıkı bir şekilde itiyor ve bir kerede amıma itiyor.

Yarı çılgılık gibi bir hıçkırık çıkarıyorum. İterken vibratörü içimde tutuyor; duyumlar birleşerek beni boğuyor, kendiliğinden boşalıyorum, vücudum titriyor. Neredeyse anında başka bir orgazm oluşmaya başlıyor ve beni tekrar zirveye sürüklüyor. Benim ısrarımla, derin ve baskıcı bir ritimle devam ediyor. Boşalırken gerildiğini, sonra rahatladığını hissediyorum, adı dudaklarımda ve bu beni tekrar uçurumun kenarına gönderiyor, adını zikrediyorum.

Vibratörü çıkarırken elimi uzattım. Elimi sıkıca tutuyor, parmaklarımızı iç içe geçiriyor. "Vay anasını."

Gülüyorum, nefesim başka bir hıçkırıkta sıkışıyor. "Evet."

Geri çekiliyor. Sırt üstü düşüp gözlerimi sildim.

"Ağlıyorsun." Başparmağıyla bir damla gözyaşını sildi. "İyi misin, çok mu sert davrandım?"

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenemiyorum. Hava seks kokuyor ve o kadar terli ki onu yalamak istiyorum ve göğsümde bir şey şimdi daha iyi hissediyor. Sanki kalbimde bir çatlak var ve o çatlak onardığını fark etmemiştim, ta ki olana kadar.

"Eylemde kayıp."

"Mükemmeldi." Titreyen dudağımı ısırarak ona bakıyorum. "Çok fazla ve çok mükemmel."

Beni kollarının arasına alıyor, kalbinin atışını hissedecek kadar sıkı sarılıyor. Birkaç uzun, sıcak, rahat dakika boyunca ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Bedenim doymuş olabilir ama zihnim devam ediyor, hayal gücüm sürekli genişleyen bir yörüngede dönüyor. Araştırmalarımın, okumalarımın, bazıları bir gün, bazıları aylardır düşündüğüm soruların üzerinden geçiyor.

Sebastian.

"Mm?"

"Dış gezegenlerin yüksek çözünürlüklü görüntülerini görecektik kadar uzun süre hayatta kalmak istiyorum". Onun kararlı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Evreni araştırmak ve sadece büyük resmi değil, ayrıntıları da görmek istiyorum. Güneşlerinin ışığında saklanan tek tek gezegenleri. Elmas sıçrayan gökyüzünü görmek istiyorum. Sis denizlerini ve uzun süredir terk edilmiş dağları. Ayımız büyüklüğündeki kraterleri, ametist ormanlarını, kızıl okyanusları. Bazı insanlar bunun imkansız olduğunu düşünüyor ama ben öyle düşünmüyorum. Bunu tasarlayanın bir yolu olmalı."

"Bu harika olurdu. Gözleri benimkileri arıyor, "Gelecekte yapmak istediğın şey bu mu?"

"Desire-"

Bir fikir aklıma düştüğünde sözüm yarıda kesiliyor. Alice'in yorumlarıyla tetiklenen bir düşünce parçası, ama yine de tutunacak kadar büyük. Programımızdaki son pürüz, bir kenara itildi ve önemsiz hale getirildi.

"Bekle," diyorum yataktan fırlayarak. "Bir fikrim var."

EYLEMDE KAYIP

"ŞUNUNLA OYNAMAYI BIRAK," diyor Izzy, elimi gömleğimin ön kravatından çekerek. "Sorun yok."

"Tuhaf hissediyorum," diye yakınıyorum.

"Kendini ateşli hisset. Çünkü seksi görünüyorsun. McKee beyzbol şapkasını bana doğru eğiyor, "O kadar iyi ki maça dikkatini veremeyecek."

Cooper kuru bir sesle, "Umalım da böyle bir şey olmasın," diyor. Bir McKee şapkası tutuyor. "İstiyor musun, istemiyor musun?"

Şapkayı ondan kaptım ve kafamda ezdim. En son ne zaman beyzbol şapkası taktığımı hatırlamıyorum, muhtemelen hala softbol oynadığım zamanlardı. En son o zaman maça gitmiştim, gerçi McKee'nin ana beyzbol sahası benim oynadıklarımından çok daha büyük. Penny bana gülümsüyor ve kapıdan geçerken kolunu benimkiyle kenetliyor.

Sıcak bir Haziran gecesi, bu yüzden tişörtümün altına sadece bir sütyen, kot şort ve sandalet giyiyorum. Sebastian bu sabah ben kapıdan çıkmadan önce düzgünce katlanmış ve üstüne bir not iliştilmiş olarak bana vermeyi başardı.

Not şimdi çantamda, günlüğümün içinde saklı. Hayal kurmaya hiç vaktim olmamasına rağmen gün boyunca en az yirmi kez baktım. Kaydettiğim ilerlemeyi Profesör Santoro ile paylaşmak için sabırsızlanıyordum ve o da programda değişiklik yapmama izin vererek beni ödüllendirdi, ancak bu sempozyumdan önce fazladan çalışmak anlamına geliyor.

Pngel-

"Hiç arkadaşımız yok mu?"

Rma',

C

PS S×a ia'.

Aşk. Nasıl bir aşktı bu? Yazmadan önce düşünmüş müydü? İnsanların bu kelimeyi kullandığı gibi sıradan bir şekilde mi söylemişti yoksa bundan rahatsız mı olmuştu? Ve 'melek' kelimesi ne zaman benim hakkımdaki düşüncelerine bu kadar derinlemesine yerleşti ki bunu yazıya döktü? Bir yanım notu öyle sıkı tutmak istiyor ki onu parmaklarımın arasından asla çıkarmasın, diğer yanım ise onu hiç görmemiş gibi davranmak istiyor.

Yine de stadyumda herkesle buluşmak üzere laboratuvarından ayrılırken formayı giydim. Yerel bir McKee forması, önü mor ve beyaz harflerle, soyadı büyük harflerle arkada '17' numarasının üzerinde. Temiz kokuyor ama belli ki giyilmiş ve bunu asla kabul etmem ama onun kokusunu alıp alamayacağımı görmek için birkaç kez kokladım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Penny.

"Ha?"

"Biraz dalgın görünüyorsun." Beni sola doğru çekti. "Üçüncü kale tarafında oturuyoruz."

Kalabalığın içinden koltuklarımıza doğru onu takip ediyorum. Dürüst olmak gerekirse burada düşündüğümünden daha fazla insan var. McKee'nin öğrenci nüfusunun çoğu yaz tatili için gittiğinden, Moorbridge kasabası bu işe el atmış. Birkaç çocuk ellerinde eldivenlerle koşarak geçiyor. Bir grup yaşlı adam yerlerine otururken birlikte gülüyor. Eşleşen 'Perrin' tişörtleri giyen bir aile (takımda olmalı) beklemek için işaretler dağıtıyor. Hoparlör sisteminden yükselen pop müzik herkesin sohbetini bölüyor.

Sebastian oynadığında böyle bir atmosferi hak ediyor ve bu sezon zor olsa da bunu elde ettiği için mutluyum. Daha önce burada olmalıydım. Cooper hokey maçlarına gelebilseydim, Penny'yi destekleseymdim, ama yine de sezon başladığından beri Seb için burada olmalıydım. Sadece arkadaşı olarak bile.

Sahaya bakıyorum. Projektörler yanıyor, mükemmel kesilmiş çimleri aydınlatıyor. Çitlerin ötesi adeta bir orman, ağaçlardaki parlak yaz yaprakları rüzgarda hışırdıyor. McKee'nin her yerde güzel tesisleri var ama üst kattaki koltuklara çıkan kemerleri, tuğla detayları ve mor-beyaz renk düzeniyle bu beyzbol stadyumu çok özel hissettiriyor.

İki takım da sahada ısınıyor. Sebastian, Hunter Kirby olarak tanıdığımı düşündüğüm bir adamla top oynuyor. Onu kendi halinde gördüğümde içimden sıcak ve altın rengi bir şeyler geçiyor. Sebastian'a dikkat eden herkes beyzbolun her zaman onun hayatında olduğunu hemen anlar.

Daha büyük bir sahnede oynama ihtimali konusunda dün görüldüğü kadar gergin olup olmadığını merak ediyorum. Röportaj kesinlikle onu tedirgin etti.

Koltuklarımıza yerleşirken "Bu çok güzel," diyorum. Üçüncü kale tarafındaki alt güvertenin ilk sırasındayız, bu da bize tüm sahayı iyi bir şekilde görme imkânı veriyor. Sebastian bizden çok uzakta olmayan dış sahada olacak ve her yarım devrede doğrudan ona bakacağımı şimdiden biliyorum.

Penny etrafına bakınıyor. "Evet. Birkaç hafta önce bir maça gitmiştik, tamamen doluydu, sadece ayakta duranlar vardı."

"Ne zaman?"

"O zaman konuşmuyordun. Omuz silkiyor. "Artık bir önemi olmadığını biliyorsun."

"Doğru." Yüzüm kızarıırken başımı eğdim.

"Bana önyargılı yaklaşmadığına inanamıyorum," diyor diğer yanımdaki Izzy. Kafamı kaldırmam için beni dürtüyor ve sonra bana bir şişe su uzatıyor. "İdare etmek zorundaydım."

"Votka mı o?" diye sorar Cooper.

"Tekila," diyor Izzy.

İki kaşını da kız kardeşine kaldırıyor. "Kardeşinin maçına bir su şişesi dolusu tekila mı getirdin?"

"Oh lütfen. Sanki bütün maçlarınızda içki içmiyoruz.

"İçmek için yeterince büyük değilsiniz."

"Bazen çok komik oluyorsun Coop," dedi tatlı tatlı. "Bir yudum istiyor musun, istemiyor musun?"

"Peki," diyor ve şişeyi kadının elinden kapıyor. Bir yudum alırken yüzünü buruşturuyor.

Bana geldiğinde, benzin tadını görmezden gelerek bir yudum alıyorum. Çok ucuz ama neyse. Tezahüratları daha eğlenceli hale getirecek ve Seb için olabildiğince gürültülü olmaya niyetliyim.

Birkaç dakika sonra alkolün etkisiyle ısınmaya başlıyorum ve dördümüz birbirimizle konuşmaya başlıyoruz. Izzy, Cooper'ın bir başka aşırı korumacı tepkisine neden olduğunda kahkahayı patlatıyorum. Bu işte o kadar iyi ki, bir suçlu olmalı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sesleniyor biri

Sebastian bizden birkaç metre ötedeki korkuluklara yaslanmış, elini saçlarında gezdirirken kolunun altında eldiven var. Onu üniformasıyla görünce ağızım kuruyor. Koyu mor, açık renk saçlarına çok yakışıyor. Beyaz pantolonun her yeri dar ve üniformanın kısa kollu üstüyle kolları özellikle kaslı görünüyor. Yanaklarındaki siyah göz ve belindeki kemer her şeyi mükemmel bir şekilde birbirine bağlıyor. Taktığı dirseklik bile bana kendimi gülünç hissettiriyor. Peki ya şu an? Umurumda bile değil.

Ona doğru koşuyorum, parmaklarımı bizi ayıran ağda gezdiriyorum. Bunun güvenlik için olduğunu biliyorum ama keşke onu şu anda öpebilseydim.

"İyi görünüyor, güzel," diyor. "Burada olmana sevindim."

"Ben de." Omzumun üzerinden Penny ve kardeşlerine bakıyorum. Geride durup bize biraz yer açıyorlar ama Izzy kardeşine coşkuyla el sallıyor. Sebastian da el sallıyor. "Daha öncekilerin hiçbirine gelemediğim için üzgünüm."

Omuz silkiyor. "Seni gördüğüme sevindim.

-Callahan! Biri arıyor.

"Bir saniye içinde orada olacağım!" diye cevap veriyor. Bize dönüp bakıyor. "Oyunun tadını çıkarın, tamam mı? Sonra gelip sizi alacağım.

"İyi şanslar."

Geriye doğru koşarken bana bir öpücük konduruyor. "Atışlar arasında sana bakmaktan kaçınmam gerekecek, Mia Angel!"

"Ugh," diyor Izzy. "Bu o kadar tatlı ki kusacağım."

"Lütfen yapma," diyor Cooper, ses tonunda endişe var. "Üzerime kustuğun son seferin tekrarını yapamam."

Dördüncü vuruş geldiğinde McKee iki sayı öndeydi. Sebastian ilk vuruşunda çift vuruş yaptı ve takım arkadaşını üçüncü kaleden eve göndererek maçın ilk sayısını kaydetti. Şu ana kadar temiz vuruş yaptığını fark etmemiştim. Sahada sorun yaşadığı için bu kadar stresli olmasına şaşmamalı.

Onu vuruş yaparken izlemek eğlenceli, iyi bir vuruşu var, görünüşe göre herkes konuşmadan duramıyor, ancak dış saha tamamen farklı bir oyun. Atışlarında inanılmaz hızlı ve isabetli. İkinci devrede, Binghamton'dan bir oyuncu bir vuruşta açgözlülük yapıp ikinci kaleye kaymaya çalıştığında, Sebastian'ın yıldırım hızındaki atışı onu yedek kulübesine geri gönderdi.

Binghamton atıcısı kaledeki McKee oyuncusunu oyun dışı bırakıp devreyi bitirdiğinde Penny ile birlikte tuvalete gidiyorum. Ellerimi yıkarken iki kız kıkırdayarak ve birbirlerine çarparak içeri giriyor.

"Tanrım," diyor içlerinden biri bölmeyi kapatmaya çalışırken. "Bu çok Sıcak, sadece yalamak istiyorum."

"Biliyorum!" diyor diğeri. "Neden bu lanet... işte başlıyoruz. Ve o bir Callahan. Sayılır. Yeterince yakın, değil mi?"

"Eğer babayı alamazsam, onu tutacağım".

İkisi de kahkahayı patlattı. Penny kaşlarını kaldırıp bana baktı ve

"Ricardo?" diye konuştu. "Aman Tanrım."

Tezgâhlardan birine doğru yürüyorum ve yumruğumu masaya vuruyorum. Sebastian'dan bir seks oyuncuğymış gibi bahsetmeleri mi yoksa onun sadece kısmen kendi ailelerinin bir üyesi olduğunu ima etmeleri mi beni daha çok öfkeliyor bilmiyorum. "Sebastian'ın kız arkadaşı burada dururken onun hakkında konuşuyorsunuz. Bil diye söylüyorum."

"Kız arkadaşı var mı?" diye soruyor içlerinden biri. "Hayır," diyor diğeri. "Bu çok trajik."

Şiktiğimin adamı hakkında konuşmayı kes. Duraklıyorum "Ve babası. Bu çok garip."

Penny bana beşlik çaktı. "Şu haline bak. Bağlılıkta ustalaşıyorsun." "Bir şeyde ustalaşmak," diyorum, sesimde bir keskinlikle. "Rahatsızlık, belki."

"Hadi," diyor Penny. "Patlamış mısır almalıyız. Ya da mısır şekeri? Alkolü içimize çekmeliyiz."

"O bir Callahan bu arada," diyorum banyodan çıkarken. "Öyle sayılmaz. Aptallar.

Daha köşeyi döner dönmez biri "Sebastian'ın kız arkadaşı mısın?" diye soruyor.

Muhtemelen otuzlu yaşlarında, koyu sarı saçlı ve yumuşak kırmızı rujlu bir kadın elini uzatır. Lacivert bir pantolon ve ipek bir bluz giymiştir ve boynunda gerçekten iğrenç bir kolye asılıdır. "Zoe Anders, *sporcu*".

-"Ah," diyorum, isteksizce elini tutarak. Umarım tekila gibi kokmuyordur.

Tuvaletin dışında pusuya yatmış beni mi bekliyordu? "Sebastian'ın dün konuştuğu muhabir sizsiniz".

"Evet," diyor. "Ve sen Mia di Angelo musun? Onun kız arkadaşı?"

"Öyle," diyor Penny temkinli bir şekilde. "Burada ne yapıyorsun?"

"Onu birkaç maç oynarken görmeden beyzbolun geleceği hakkında bir makale yazamam, değil mi?" diyor. "Kimsin sen, Mia'nın arkadaşı mı?"

"En iyi arkadaşım Penny," diyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Umarım oyundan keyif alıyordur."

"Sebastian hakkında ne düşündüğünüzü öğrenebilir miyim acaba?" diyor biz kaçamadan. Ve makale için bir resminizin olmasını çok isterim. Onun için çok önemlisin, bunu biliyorsun. Dün seni öve öve bitiremiyordur.

"Hayır..."

"Sadece birkaç dakikanızı alacak ve çok yardımcı olacak. Ona yardım etmek istiyorsun,

Değil mi? McKee'nin sezonu nasıl biterse bitsin bu makale onun draft sermayesini sağlamlaştıracak.

Dudağını ısırarak Penny'ye bakıyorum. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

"Emin misin?"

"Evet. Sorun değil. Yedinci vuruşa kadar dönmezsem bir arama kurtarma ekibi gönderin." Sıradan görünmeyi umarak gülümsüyorum ama Penny koltuklara dönmeden önce kaşlarını çatıyor.

"Sen bir bebeksin," diyor Zoe. "Tişörtün falan çok sevimli.

Üniversitede bir beyzbol oyuncusuyla çıkmıştım." "Hala onunla mısın?"

"Hayır," diyor neşeyle. Cebinden telefonunu çıkarıyor. "Fotoğrafçıma mesaj atayım, bir saniye."

EYLEMDE KAYIP

Sonunda Zoe'den kurtulmayı başardığımda altıncı vuruş yapılıyordu. Koltuklara geri dönerken Sebastian'ın vuruş yapmak üzere olduğunu fark ediyorum, bu yüzden olduğum yerde duruyorum, kalenin önündeki sıraların arkasında, vurucu kutusuna girmesini izlemek için.

Çoğu beyzbol oyuncusu gibi o da duruşunu ayarlamak için biraz zaman harcıyor. Ayaklarını genişletiyor, belini birkaç kez büküyor ve sopayı omzuna koymadan önce kramponlarının ucuyla vuruyor. İlk atışı, bir dış topu alıyor ve bir sonraki için yeniden ayarlanıyor. Başka bir top.

Binghamton forması giyen bir adam atıcıya "Dışarı!" diye bağırıyor.

Ellerimle ağzımı kapatıyorum ve bağırıyorum: "Haydi, Seb!"

Bir top daha alıyor. Atıcı ona vuracak bir şey vermiyor. İkinci kalede zaten bir koşucu var, bu yüzden belki de temkinli davranıyor, Sebastian'ı dizilimde daha kolay bir vurucuya taşımaya çalışıyor.

Çocuk bana baktı. Omuz silkiyorum. "Kız arkadaş görevleri."

"Erkek arkadaşın berbat," diyor.

Ona en şirret bakışımı attım. "Oraya gitmek istiyor musun?"

"İşte buradasın," diyor Penny, dirseğimden tutup beni koltuklarımıza doğru sürükleyerek. Atıcı dördüncü topu atıyor ve Seb birinci kaleye doğru koşmadan önce tekmeliklerini yere atıyor. "Endişelenmeye başlamıştım. Telefonunu koltuğunda unutmuşsun ve az önce Giana'nın birkaç kez aradığını gördüm."

Oyunun gürültüsü bir an için kaybolur. "Ne?" "Eminim her şey yolundadır."

"Belki." Hızlanıyorum. Giana acil bir durum olmadıkça bir kereden fazla aramazdı. "Belki de değildir."

Penny arkamdan aceleyle merdivenlerden iniyor. Koltuklara ulaştığımda Izzy hemen telefonu bana uzatıyor.

"Mesajlaşmaya başladı," diyor. "Ama hiçbirini görmedik, merak etmeyin."

Mesajlarını dinlemeye zahmet etmiyorum; sadece onu arıyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum. Sebastian'ın takımı yedinci devrenin başında sahaya geri dönüşüyor. Giana cevap verirken arkamı dönüp merdivenlerden yukarı, daha sessiz bir yere yürüyorum.

"Aman Tanrım. Son on beş dakikadır arıyorum, Anlıyor musun?"

"Sorun ne?" Alt koltuklarla üst güverteye çıkan merdivenler arasındaki küçük koridora giriyorum. "Herkes iyi mi?"

"Herkes iyi. Mesajlarımı okumadın mı?"

"Sebastian'ın oyunundayım. Az önce aradığını gördüm, mesajlara bakmak için durmadım".

"Oh, şu anda oyundasın." "Ne demek istiyorsun?"

"Konferansa birlikte gideceğın arkadaşım April'ı hatırlıyor musun? Bu arada, onunla hiç temasa geçmedin.

"Peki ya o?" Yıkılmamak için kendimi zor tutarak söylüyorum.

"Bu resmi bana Instagram'dan mı gönderdi? Yoksa bir tweet mi? Dur, sanırım tweet'ti. Her neyse, beyzbol forması giymişsin, bu arada çok tatlısın....

-Giana," diye araya giriyorum. "Beni arka arkaya beş kez aramana neden olan o şey de ne?"

"Bu çok tuhaf," diyor. "Başlıkta NASA için nasıl çalışmaya çalıştığınızdan bahsediliyor."

"Ne?"

"Sebastian'ın kız arkadaşı Mia di Angelo da en az onun kadar laboratuvarıda yetenekli. Astronomi ve fizik alanlarında çift anadal yapıyor ve hedefi bir gün NASA'da çalışmak" diye anlatıyor Giana.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Az önce konuştuğumuzda Zoe'ye bundan bahsetmemiştim, yani Sebastian röportaj sırasında bir şeyler söylemiş olmalı. Oh, kahretsin. Ona kızamıyorum bile, çünkü ailemden bir şeyler sakladığımı bilmiyor, ama bu sürdürdüğüm hassas dengeyi bozabilir. Eğer Giana bunu herkese anlatmaya başladıysa, ben bittim demektir. Annemle babama ulaşmamasına imkân yok.

"Giana', ben başlıyorum.

"Doğru olan bu, değil mi?" diyor. "Yapmaya çalıştığın şey bu mu? Öğretmen olmayı hiç planlamamıştın.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

"Bana yapman gereken öğrenci öğretmenliğinden bahsetmediğinde bir şeyler döndüğünü düşündüm" diyor. Ya da April ile temasa geçmediğinde.

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden bir şey söylemiyorum. Dudağımı ısıriyorum ve el ele tutuşan bir çiftin yürüyüşünü izliyorum.

"Bu kadar mı?" dedi sonunda. "Açıklama yok mu? Özür yok mu?"

-Yalan söylemek istememişim." İçimden akıp giden acıyı yutuyorum. "Sadece... annemin onaylamadığı bir şeyi yapmanın ne kadar imkânsız olduğunu biliyorsun.

"Yani bu kadar önemli bir konuda tüm ailene yalan söyleyebileceğini mi düşündün? Sırf annemi üzmemek istemediğın için mi?"

"Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim!" Beyzbol şapkamı kafamdan çıkardım ve elimi şüphesiz dağınık saçlarımda gezdirdim. "Düşündüm ki... okula gider ve bir yolunu bulurum, sonra da bu alan için biçilmiş kaftan olduğumu kanıtlayabileceğim bir şey bulduğumda her şeyi açıklarım."

"Peki nasıl gidiyor?"

-Bu yaz bir profesör için çalışıyorum," diyorum sertçe. "Ve beni yurtdışında bir yüksek öğrenim programına alacağını umuyorum. Yani oldukça iyi diyebilirim.

"Şu anda savunmaya geçen kişinin sen olduğuna inanamıyorum bile." Kısa bir süre gülüyor. "Ailelerimizin özel üniversitenin masraflarını karşıladığının farkındasın, değil mi? Burslu okuduğunu biliyorum ama hiçbir katkıda bulunmuyor değiller. Hepsi sen hızlandırılmış bir eğitim programına gidebilesin diye."

Hay aksi. McKee için sahte satış noktalarından birinin, lisans eğitiminden sonra ayrı bir yüksek lisans okuluna gitmek yerine, sertifikasyon için ihtiyacınız olan öğretim yüksek lisansını tek bir programda hızlandırma ve alma yeteneği olduğunu unutmuşum. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar bunu pek düşünmemiştim ve şimdi de tezler ve NASA projeleri hayal etmekle ve mühendislerle koordinasyon sağlamakla meşgul olduğum için bunu düşünemiyorum.

"Kendini dinliyor musun ki? Tıpkı annem gibi konuşuyorsun. Hukuk fakültesi hakkında seni pes ettirecek ve tam da onun istediği şeyi yapmanı sağlayacak kadar olumsuz şey söyledi."

"Bu benimle ve seçimlerimle ilgili değil". Sesi granit kadar sert. "Bu, kız kardeşimin nankör bir yalancı olduğunu fark etmekle ilgili."

Gözlerimden yaşlar akıyor ama ağlamayacağım. Ne burada, ne de kız kardeşim için. "Henüz kimseye söylemedin mi?"

"Hayır. Önce senden duymak istedim. Derin bir iç çekti. Ama ona söylemek zorundasın, Mia. Yakında. Barbeküde söyle.

"Deli misin sen?"

"Eve asla başka bir şekilde gidemezsin." Sesindeki acıyı duyuyorum ve onu eleştirmek ve ne kadar adaletsiz davrandığını söylemek isterken bile kalbim sızlıyor. "Barbeküden de kurtulmayı mı planlıyordun? Sahte işinde bulduğun bir şey hakkında yalan mı söylüyordun?"

- "Hayır," diyorum sesimi sağlam tutmaya çalışarak. "Hayır, orada olacağım.

"Anneme ve babama gerçeği söyle. Barbekü partisine kadar sırrını saklayacağım, ama sadece o zamana kadar. Gitmek zorundayım."

"Bekle, Gı-

Sözümü bitirmeden telefonu kapattı.

SEBASTIAN

Tribünde Mia'yı aramam gerektiğini bildiğim için maça konsantre olmak çok zordu.

Birkaç vuruştan sonra kendime gelmeyi başardım ama tüm kontrolümü kaybetmişim. Buna değdi, çünkü maçın başlarında iyi bir savunma oyunu çıkardım ve 4-3 oldu ve en önemlisi maçı ve dolayısıyla seriyi kazandık, ama aynı zamanda işkenceydi. Kendi kendime yaptığım çok özel bir işkenceydi çünkü ona giymesi için formayı veren bendim. Tribünlere doğru her baktığımda içimden geçen sahiplenme duygusu yasadışı olmalıydı.

Koç Martin bizi serbest bıraktıktan sonra tribünlere doğru ilerliyorum. Erkeklerin çoğu düş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için doğrudan soyunma odasına gidiyor ama onu görmek için o kadar bekleyemem. Eğer bir dakika içinde kollarımda olmazsa aklımı kaçırabilirim.

Önce kardeşimi gördüm. Beni kucaklayıp sırtıma vuruyor. "İyi maçı dostum. Baştan sona harikaydı."

"Teşekkür ederim," diyorum geri çekilirken ve ona bitkin bir gülümseme veriyorum. "Seride bir galibiyet daha aldığımız için mutluyum."

Penny ve Izzy bize katıldı. İkisine de sarıldım ve Mia'yı aramaya başladım. "Mia nerede?"

"Kız kardeşinin aklına bir şey geldi," diyor Penny. "Onunla telefonda konuşuyordum."

Kaşlarımla çatıyorum. "Ne tür bir şey?"

"Emin değilim." Merdivenlerden birini işaret ediyor. "Şu tarafa gitti. Gidip onu arar mısınız? İçimden bir ses şu anda benimle değil de seninle konuşmak isteyeceğini söylüyor."

"Evet, tabii ki." Şapkamı çıkarıp arka cebime koyuyorum. "Sonra evde görüşürüz, tamam mı?"

Onlarla vedalaştıktan sonra Penny'nin işaret ettiği yöne doğru ilerliyorum. Ayrılan kalabalıktan birkaç kişi beni durduruyor ve merhaba demek istiyor. Bir çocuğa beyzbol topu imzalıyorum ve yerini bulmadan önce babamla Küçükler Ligi oynadığını iddia eden bir adamla tokalaşıyorum. Bir malzeme dolabının yanındaki küçük bir köşede saklanıyor, kollarını kavuşturmuş, alt dudağını ısıırıyor.

Ağlamamaya çalıştığında nasıl görüldüğünü biliyorum ve tam olarak öyle görünüyor. Oh, kahretsin. "Kayıp mı oldun?"

Sesimi duyunca başını kaldırdı. "Hey."

"Penny bir şey olduğundan bahsetti, iyi misin?" diye uzatıyorum ama o omuz silkiyor.

"Zoe Anders'e gelecekte ne yapmak istediğimi söyledin mi?"

"Ne?"

"NASA için çalışmak istediğime dair bir şeyler yayınladı".

"Oh." Bunun neden rahatsız edici olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden dikkatli adımlarla ilerledim. "Evet, senden bahsettim. Ne oldu?"

"Lanet olsun, Seb," diye tersledi. "Neden bunu yapmak zorundaydın?"
Hala terli olan alnımı silerek gözlemliyorum. "Seninle gurur duyduğum için mi? Ne yani, bu bir sır mı?"

Sadece bana bakıyor, dişleri dudağına gömülüyor, gözlerinde her zaman var olan ateş yanıyor.

"Bekle," dedim. "Bu gerçekten bir sır mı?"

"Ailem... Ben bilmiyordum, Seb". Hayal kırıklığı sesine gök gürültüsü gibi yayılıyor. "Onlara öğretmen olmak için çalıştığımı söyledim. Yüksek lisans, NASA, hepsini bilmiyorlar. Ama şimdi, sen ve Zoe sayesinde, kız kardeşim her şeyi biliyor.

"Takip etmiyorum. Bunu onlara neden söyledin?"

"Karmaşık bir durum," diyor kısaca. Gözlerini dikkatlice siliyor.
Benim ailem sizinki gibi değil. Ben öylece..." "İyi olduğun, tutkuyla bağlı olduğun şeyi mi yapıyorsun?" "Kolaymış gibi söyleme.

"Benim için yeterince kolay görünüyor.

Başını iki yana sallar. "Oyununuzun bir kısmını kaçırdığım için üzgünüm.

Önce Zoe benimle konuşmak istedi, sonra Giana aradı ve şimdi de bitti."

"Tamam."

"Ama sezon neredeyse bitti. Altın gözlerinde yaşlar parlıyor. "Daha fazlasını hak ediyorsun."

Onu kucakladım. "Görevde kayıp. Hadi ama. Buradaydın ve bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

Bir an donup kalıyor ama sonra kollarını bana doluyor. "Şimdi bunu düşünmek istemiyorum," diye fısıldıyor. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sana söylediğim gibi değil.

"Ve muhabire sormadan senin hakkında konuştuğum için özür dilerim." Bakışlarıyla buluşacak kadar uzaklaşıyorum. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. Milyonlarca sorum var ama şimdi konuşmak istemiyorsa, ısrar etmeyeceğim. "Bana sürekli babam hakkında sorular soruyordu ve ben de... onun yerine senden bahsetmek istiyordum."

Hafifçe gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Oh, kesinlikle. Dahi kız arkadaşımı göstermek için her fırsatı değerlendireceğim".

Gülümsemesi genişliyor. Bunu bir zafer olarak kabul edip elimi onunkiyle birleştiriyorum. "Biliyor musun, bana hâlâ softball sahanı göstermedin."

Çıkışa doğru yürümeye başladık.

"Neden bir meydan okumanın yaklaştığını hissediyorum?" diyor.

Onu daha yakına çekiyorum, saçlarıyla oynuyorum. Ayaklarıma basmaya çalışarak çılgılık atıyor.

"Bu bir meydan okuma değil," diyorum. "Bir macera."

"KORKUNÇ OLURSA GÜLEMEZSİN," diye uyarıyor Mia beni. Ben ciddiym, Seb.

Dudaklarımı sıkıyormuş gibi yapıyorum. "Söz veriyorum. Topu at."

Teknik olarak konuşursak, zaman ayırmadığımız takdirde antrenman sahasına girmemize izin verilmiyor, ancak şansımı deneyip Mia'yı ekibim ve bir kova beyzbol topuyla birlikte buraya getirmeye karar verdim. Bu saha beyzbol stadyumunun arkasında, bu yüzden görmek için yeterli ışık var, ama bizim dışımızda tamamen ıssız. Kızgınsa, durumun ayrıntıları ne olursa olsun, bunları küçük bir beyzbol oyunuyla çözmenin zararı olmayacağını düşündüm. İşimiz biter bitmez softbol malzemelerini yerine koyacağım.

Mia neon sarısı topa bakarken yüzünü buruşturuyor. "Yıllardır softball atmadığımı bir kez daha yineliyorum."

"Sanırım onu yine de vurmayı başaracağım," diyorum. Sopamı omzuma dayayıp kaskımı ayarlıyorum. Metal, beyzbol sopamın tahtasından daha hafif. Topa onunla vurduğumda yüzüğü daha lezzetli hale getirecek. "Takip et. Korkmayın.

Bana baktı. "Brusque."

"Tabii korkmuyorsanız, bu durumda sanırım benim macerama hazır değilsiniz".

"Busco!" diyor tekrar. Bitirir ve atışı fırlatır.

Sallıyorum ve tamamen ıskalıyorum. Neredeyse dengemi kaybedecektim. Mia'nın kahkahasını elmasın içinden net bir şekilde duyabiliyorum.

"Oh, haklısın," diyor. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Başımı sallıyorum, sopayı elime alıyorum. "Yine."

Tekrar fırlattı. Vuramayacağım kadar alçaktan; kalenin hemen yanından yuvarlanıyor. Ona başımı sallıyorum. "Hadi ama Di Angelo. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Bir beyzbol topu daha kapıyor ve pozisyonunu alıyor. Düşük ışıkta tüm özelliklerini seçemiyorum, ama vücut diline bakılırsa, gitmeye hazır. Bitiriyor ve bırakıyor ve bu sefer tatmin edici bir vuruşla temas kuruyorum. Top kafasının üzerinden geceye doğru uçtu. Abartılı bir sopa zıplayışı yapıyorum, bu da onun tekrar kahkahalara boğulmasına neden oluyor.

"Ve kalabalık çılgına dönüyor!" O çağırıyor.

Atıcı tümseğine koştum ve sopayı ona uzattım. "Senin sıran." "Oh, Tanrım," diyor. "Vuruşlarda iyi değildim."

-"Dene bakalım," diyorum elimdekini onun önünde sallayarak. "Bazen bir şeylere vurmak iyi hissettiriyor.

"Şanslısın ki bunu bağlamı içinde duydun," diye şaka yapıyor ve sopayı benden alıyor. Kafamdaki kaskı çıkarıp ona takıyor. "Aynı kurallar geçerli. Berbat olursam gülemezsin.

"Tezahürat yapacağım." Bir softball alıyorum. Elimde devasa duruyor, portakal yerine greyfurt gibi. Garip. Izzy voleybola alışmadan önce kısa bir süre softball oynamıştı ve onunla antrenman yapmanın ne kadar tuhaf hissettirdiğini hatırlıyorum. "Çünkü onu parçalayacaksın."

Gözlerini deviriyor. "Softbol oynamamın tek nedeni takımdaki bir kıza aşık olmamdı. O gittikten sonra da oynamaya devam ettim çünkü üniversite başvurularımda iyi görünüyordu. Okullar benim sadece bir inek olmadığımı görmekten hoşlanıyordu."

"Kıza bulaştın mı?"

Gülümsüyor. "Belli ki."

"Kendine çok güveniyor," diyorum sesimi bir spiker gibi kalınlaştırarak, "ama di Angelo bunu sahada destekleyebilir mi?"

Sopayı bir kılıç gibi başının üzerinde tutarak kaleye doğru koşuyor.

"Yapabilir!"

"Evet, yapabilir!" Beyzbol topunu havaya atıyorum ve yakalıyorum.

"Sağlak vurucu, iyi."

Yerine yerleşmeden önce sopanın ucunu kale boyunca sürüklüyor.

"Bunun ne kadar garip hissettirdiğini unutmuşum."

"Kıçını daha fazla dışarı çıkar."

"Bu gerçek bir öneri mi, yoksa sadece domuz gibi mi davranıyorsun?"

Topu tekrar fırlatıyorum. "Tamamen yasal. Güç alt yarıdan geliyor.

Ellerini kalçalarının üzerine koyup bir tarafa doğru eğiyor.

Ellerimi kaldırdım. "Hey, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Takdir ettiğim varlıkları göstermek için olursa, bunun kontrolü bende değil."

Ayaklarını biraz açarak duruşunu ayarlıyor ve sopayı omzunun üzerinden tutuyor.

Dirsekler yukarı, aferin kızım. Tümseğe yerleşip ayak parmaklarımı toprağa gömüyorum. Softbol atışının nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama iyi bir alçak vuruşun onun için yeterince basit olacağını düşündüm. "Hazır mısın?"

Başını sallıyor, ben de geri çekilip topu atıyorum. Topu savuruyor ve yumuşak bir şekilde vuruyor ama çok geç; zar zor temas ediyor ve top kötü bir şekilde yuvarlanıyor.

"Daha hızlı yapmaya çalış," diyorum başka bir top alırken. "Hazır mısın?" Bu sefer topa biraz güçle vuruyor. Top elmasın ortasına doğru

fırlarken ben y o l u n d a n çekiliyorum. Küçük bir dans yapıyor tabağın üzerinde. "Tekrar yap!"

Ona bir üçüncüsünü atıyorum, o da tam kalecinin olacağı yere isabet ediyor ve dördüncüsü de bahçeye kadar gidiyor. Sonuncusunda koşmaya başladı ve kaskını yarı yolda kaybetti. Önce ikinci, sonra üçüncü turu atarken sevinç çığlıkları atıyorum. Eve dönerken onu karşılamak için koşuyorum. Sahada çarpıştık, bir kahkaha ve toprak yığını içinde yere düştük. Üstümdeydi, saçları yüzümdeydi ve

Gözleri yukarıdaki yıldızlar kadar parlak. Kollarımı sırtına doluyor, ona sıkıca sarılıyor ve tüm ağırlığını bana vermesi için onu zorluyorum.

"Ve kalabalık çığına dönüyor," diye mırıldanıyorum.

Kalp atışları benimkilerle yarışıyor. Beni derinden öpüyor, dişlerimiz neredeyse birbirine sürtünüyor, elleri saçlarımı çekiştiriyor. Sıcak ağırlığı tüm doğru yerlere ısı gönderiyor ve tişörtünü çıkardığında ağzım kuruyor. Kazağıyla aynı renkte mor bir sutyen giyiyor ve iki mükemmel avuç dolusu memesini ortaya çıkarıyor. Altın zinciri hafifçe sallanıyor.

"Angel," diyorum kısık bir sesle.

Gülümsemesi küçük ve bir tarafa doğru eğik ve bu benim için dünyadaki her şeyden daha anlamlı. Benim Mia'm cesurdur. Sizden beklenenin aksine istediğiniz şeyin peşinden gitmek cesaret ister ve görünen o ki baskıya ve beklentilere boyun eğmek daha kolay olabileceksen bu kararı uzun zaman önce vermiş. Hikayenin tamamını henüz bilmiyorum ama yakında öğreneceğim ve öğrendiğimde ona da bunu söyleyeceğim. O cesur biri. Geleceğini kendisinden başka kimsenin belirlemesine izin vermiyor ve bu şimdiye kadar tanıdığım en takdire şayan şey.

"Belki de açık havada seks bizim olayımız olabilir," diye takılıyor. Üniformamın düğmeleriyle oynayarak göğsümde geziniyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Zihnim dakikada milyonlarca kilometre hızla koşuyor ama kendimi düşüncelere teslim etmiyorum. Şimdi değil, Mia tepemde otururken, yemek için yeterince iyi görünürken değil. Onları içeri almak, artık reddedemeyeceğim bir şeyi kabul etmek anlamına gelecekken olmaz.

Bir geleceğim var ama beyzbolda değil.

Bu akşamki maçı ne kadar sevmiş olsam da, tüm maçları oynamayı ne kadar sevsem de, babamın mirası ona aittir. Sırf ölmeden önce benim için istediği buydu diye hayatım onunkinin bir taklidi olamaz. Kendimi bildim bileli hayatımı etrafında döndürdüğüm spordan vazgeçmek anlamına gelse bile, kendi geleceğimi kurmalıyım.

Ve bu çok korkutucu.

Bunun yerine Mia'yı başka bir nefes kesici ve ezici öpücüğün içine çektim. "Buraya gel, güzelim."

EYLEMDE KAYIP

Evden çalmakla beni yedek kulübesine gelin gibi götürmek arasında bir yerde Sebastian dalgınlıyor. Ne olduğundan emin değilim ama bir anlığına konuşmak için bile olsa beni öpmeyi bırakmıyor ve bana o kadar sıkı sarılıyor ki sabah ağrım olacak mı diye merak ediyorum.

Seviyorum ama aynı zamanda endişeliyim.

Bu bank ana stadyumdakine hiç benzemiyor; sadece bir basamağı ve korkuluğu olan uzun bir bank. Hiç de rahat değil, ama şu anda önemli olan bu değil, her öpücük çölde kavrulduktan sonra gelen bir damla su gibi değil. Aramızda havada asılı duran, ipek bir iplik kadar narin ama kırılmaz bir şey varken değil. Onun ve benim kalbime sarılmış, durgun gecede parılıyor. Gökyüzünde parlayan stadyum projektörleri olmasaydı, onu zar zor görebilirdim.

Nonno'nun dediği gibi, gezegen avı için iyi bir gece.

Sebastian meme ucumu ısırduğunda nefesim kesiliyor, sırtımı kamburlaştırıyorum. Elini yan tarafımdan aşağı kaydırıyor, kalça kemiğimin üzerinden kıvrarak çıplak uyluğuma yerleştiriyor. Sığınağa vardığımızda, tişörtlerden derme çatma bir battaniye yapıyor ve ben de yolun geri kalanını kabaca soyunuyorum. Beni tekrar kollarının arasına aldı, göğüs göğüse tuttu ve ben daha fazla temas için yalvarana kadar cüruf duvarına karşı öpüştük. İstediyimi aldım ama hâlâ çok sessiz. Normalde övgü, alay ve kahkahalarla boğulurdum. Bu farklı hissettiriyor. Ciddi. Zevk orada: klitorisim zonkluyor; dokunuşunu çok istiyorum ve onun sert olduğunu biliyorum ama kendisi değil.

Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Titrediğini hissediyorum Göğüslerimin arasını öperken. "Sevgilim," diye mırıldanıyorum.

"Mia," diye yanıtlıyor, adım dudaklarından bir dua gibi dökülüyor.

"İyi misin?"

Gözleri karanlıkta bile parlıyor. "Çok mu üşüdün?"

Biraz hissediyorum. "Ben iyiyim. Sen sadece... sessizsin, sanırım.

Beni kucağına çekiyor ve kocaman kollarını etrafıma sarıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, bu temastan mutluluk duyuyorum. Yüzümü boğazının çukuruna gömüyorum, terini içime çekerken babasının yakasının baskısını hissediyorum.

Bu kolyeyi her zaman takıyor olmam çok tatlı. Küpelerimi seviyorum çünkü Nana onları bana kişisel mücevher kutusundan verdi ve zincirimi seviyorum çünkü Nonno onu küpelerime uyması için bana aldı. Bu konudan pek bahsetmedi ama kolyenin de onun için aynı derecede önemli olduğunu biliyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Sadece sana ne kadar hayran olduğumu düşünüyordum." Duymayı beklediğim onca şey arasında bu değildi.

"Gerçekten mi?"

"İnanılmazsın," diyor. "Hırsın... her şey. Çok seksi, Mia. Başımı sallıyorum, biraz gülüyorum. Sebastian.

"Ne? Bu sadece gerçek." Eli omurgamdan aşağı kayıyor. "Ben şanslı bir adamım."

Boğazımdaki ani yumruyu atmaya çalışarak yutkunuyorum. "Teşekkür ederim."

"Ve belki de bu gece düşündüğüm tek şey budur. Elini yanağımda gezdiriyor. "Sen, ben ve bizim hakkımızda."

Bakışlarını uzun süre tutuyorum. Eskiden böyle anları düşünür ve ürperirdim ama bu anın içinde sonsuza kadar kalmak istiyorum. Ondan başkasından nefret ediyorum. Sabit ve ciddi ve hiçbir parçasının bana yalan söylemediğini anlayabiliyorum. Buna gerek yok; yatakta beni pohpohlamaya çalışmıyor. Beni zaten elde etti. Sadece kendisi gibi davranıyor ve bu da onu daha da özel kılıyor. Geleceğime odaklanmamla ilgili pek çok şey söylendi ama hiç kimse ona *seksi* demedi.

"İçimdeyken yapabilir misin?" diye şaşkın bir kahkaha patlatır. "Seni seviyorum."

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki benden kaçacak diye korkuyorum. "Demek notun anlamı buydu.

"Ne, oh, gömleğin üzerindeki not." Boynumun arkasını tutuyor, başparmağını omurgamın üst kısmına doğru yoğuruyor. "Evet, Mia Angel. Seni seviyorum."

"Senin yanına ilk taşındığımda kendime bir görev verdim." Bunu sana neden şimdi anlatıyorum bilmiyorum ama düşüncelerim karmakarışık ve bu tutunabileceğim bir ipucu. "GOSMC Projesi. Sebastian Miller-Callahan'ı unut".

Bana sarılmaya devam ediyor. Beni itmiyor. "Peki bu nasıldı?"

"Tam anlamıyla bir başarısızlıktı. Parmağımı yanağımda gezdiriyorum. "Bilimin çoğu öyle."

"Beyzbolun çoğu da öyle. Sahaya çıkıyorsunuz ve vurduğunuzdan daha sık ıskalıyorsunuz."

Gülümsüyorum.

"Projem sadece başarısız olmadı," diye fısıldıyorum. "Hedefler tamamen değişti. Ve şimdi buradayız.

İtirafın geri kalanı dilimin ucunda. Bunu daha önce hiç romantik bir şekilde söylememiştim ve kendime karşı dürüst olursam, asla söylemeyeceğimi düşünmüştüm. Ama bunu duymayı hak eden biri varsa o da Sebastian'dır.

Ben daha cesaretimi toplayamadan Sebastian beni derme çatma battaniyeye doğru çekerek vücudumu kendi vücuduna hapsediyor. Beni öpüyor, eli bedenlerimizin arasından kayarak klitorisimi okşuyor ve beni tüketen zevki yeniden alevlendiriyor. Bir parmağını, sonra diğerini bastırıp içimde kıvrarak tüm ekstra hassas yerleri yakalarken ağzına doğru nefes alıyorum. Penisi hala sert, kalçama bastırıyor ve ben

Parmaklarından daha fazlasını isteyerek sırtımı kamburlaştırmam uzun zaman alıyor. Onun alaylarından daha fazlasını. Klitorisimi okşarken dili benimkine karışıyor.

Bir iniltiyle ayrılıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Bir an bile beklemiyor. Yavaş ama emin adımlarla içime doğru iterken tırnaklarım kollarında geziniyor. Sonuna kadar girdiğinde inliyor, alnını benimkine bastırırken saçları gözlerinin üzerine düşüyor. Sadece bir an nefes alıyoruz, ama sonra bacaklarımı ve kollarımı ona sarıyorum ve o da bunu bana sahip olduğu her şeyi vermek için bir işaret olarak alıyor.

Her itiş nefis bir işkence. Etrafında sıkıca kenetleniyorum, bu onun homurdanmasına neden olduğunda gülümsüyorum. Yüzünü omzuma gömüyor, dişleri tenimi kazıyor. Nefesim kesiliyor, şimdiden uçurumun kenarında sallanıyorum. Beni daha önce hiç bu kadar derinden ya da bu kadar derinlemesine becermemiştii. Titriyorum. Tırnaklarım sırtına yeterince sert batıyor, eminim acıyordur. Zevk karnımın alt kısmında büyüyor, içimde öyle derin bir arzuyu sürüklüyor ki beni tüketeceğini biliyorum.

"Gel ve beni al," diye mırıldanıyor. "İşte böyle. Bunu yapabilirsin, güzel kız.

Bir çılgılla boşalıyorum, o da bir öpücükle kesiyor, tüm vücudum kasılıyor ve bir salya birikintisinden başka bir şey olmayana kadar serbest kalıyor. Kafa derim karıncalanıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve tüm bunlar olurken Sebastian beni güvende ve gizli tutuyor, böylece sadece onun için parçalanabiliyorum. Sadece onun için. Nefesim hıçkırıklara boğulurken yıldız patlamaları görüşümde dans ediyor. Beni o kadar yakın tutuyor ki onunla birleştiğimi hissediyorum ve hala içimde hareket ediyor, kendini zirveye taşıyor.

Gözyaşlarına boğulmadan konuşmak için kendime güvenmiyorum, ama topuklarımı sırtına gömüyorum ve onu her zamanki gibi şiddetle öpüyorum ve sessiz yalvarışımı anladığını biliyorum. İçime girmek, beni sahiplenmek, üzerimde hiçbir şeyin silemeyeceği kadar derin bir iz bırakmak için.

Bıraktığı anı hissediyorum, vücudu gevşiyor. Birlikte nefesimizi tutarken saçlarını okşuyorum.

Yıldızları inceler ve bıçak gibi keskin dağları olan gezegenler hayal ederdim. Kaynayan okyanuslar. Yağmur gibi yağan metaller. Şimdi farklı şeyler düşünüyorum. Yuvarlanan tepeler. Mücevher gibi bir göl. Bana sanki evrenin merkeziymişim gibi bakan adamın gözleri kadar yeşil, hayat dolu bir yağmur ormanı. Bir yanım hep o dünyalardan birine kaçabilmeyi diledi ama artık bunu istemiyorum. Ben buraya, onun yanına aitim ve bu, teleskopla bakarken hayal edebileceğim her şeyden daha güzel.

Garip. Korkutucu. Güzel.

-"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

SEBASTIAN

Hayatınızı değiştirecek bir karar verdikten sonra dñyanın otomatik olarak değişmediği ortaya çıktı. Beyzbolu bırakmaya karar verdiğimden bu yana geçen gñnlerde antrenmana gittim, sıfırdan pierogi yaptım, Mia ile üç film daha izledim (*This Means War*, *Contact* ve *Clueless*), Connecticut'ta iki film birden oynadım, Hunter, Rafael, Cooper ve Evan ile Red's'e gittim ve kısa bir süre de olsa Avrupa'daki yemek programlarını araştırdım. Sufle yapmayı da denedim ama bu, meşhur creme brûlée fiyaskomdan sonraki en büyük başarısızlığım oldu. Piřirme becerilerimi tazelemem gerekiyor. Belki de Mia'nın yarınki aile barbeküsüne bir tatlı götürmeliyim.

Bir daha düşündüm de, müstakbel kayınvalidemi zehirlemek, umarım, akıllıca bir karar olmaz.

Ayrıca beyzbolu bırakma konusunu nasıl konuşacağımı da bulmam gerekiyor. Bazı iyi fırsatlar oldu, ancak ne zaman biriyle yalnız kalsam ve kelimeler dilimin ucuna gelse, her zaman ağzımı kapalı tutmak için bir bahane buluyorum. Önce Mia'ya söylemek istiyorum, aileme yaklaşmadan önce onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum, ama sempozyum için sunumu üzerinde çalışmakla o kadar meşguldü ki zorlamak istemedim. Daha önce bana mesaj atıp onu laboratuvardan kurtarmamı istediğinde neredeyse çığlık atacaktım.

şimdi ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, parlak ambalajlı abur cubur sıralarına bakıyor. "Gerçek gıda yemenin önemine ne oldu? Dñn neden herkesin organik yumurta alması gerektiği hakkında atıp tutuyordun."

Beyzbol şapkamı ayarladım. Laboratuvara giderken bir plan yaptım. Bir gece macerası, doğruluk mu cesaret mi ile tamamlanmış. Eğer bana bir doğru söylese, ben de ona bir tane vereceğim. Doğru olanı, karar verdiğimden beri düşünebildiğim tek doğruyu.

Doğru olan bu ama başarmak için desteğinize ihtiyacım var.

Kalçasını kendiminkiyle itiyorum. "Mutlu bir hayatın anahtarı dengedir."

"şanslı bir bisküvi gibi konuşuyorsun."

"Teşekkür ederim."

Gözlerini deviriyor. "Büyük planın bu mu, atıştırmalık stoklamak mı?

"Bütün plan bu değil. Gideceğimiz yerde beslenmeye ihtiyacımız olacak."

"Hangisi nerede?"

"Bu bir sır, tabii ki.

Gözlerini bana dikti. Alışılmadık şekilde şifreli konuşuyorsun. "Mesela

Doritos'a karşı zaafım var." Bir paket Doritos'u

Sepet. Bu saatte açık bir dñkkan bulmak biraz çaba gerektirdi, ancak Moorbridge şehir merkezinin eteklerinde 24 saat açık bir eczane bulmayı başardık. TikToks oynamakla meşgul olan tezgahın arkasındaki kadın dışında burada sadece biz varız.

ve yan koridorda kahve yapan bir adam. "Ben de bir sultana destekçisiyim.

Burnu güzelce kırışıyor. Onu öperdim, ama onu içinde bulduğum ruh halini göz önünde bulundurursak, muhtemelen önce rahatlaması için ona zaman vermek en iyisi. Söylemesi klişe ama çalışırken başka bir gezegene gidiyor. Ne okuduğu konusunda ailesine neden yalan söylediğini hâlâ bilmiyorum ama yarın onlarla buluşacağım için bana bu gece söyleyeceğini umuyorum. Benim ailem karmaşık ama Mia'nınki bambaşka bir seviyede gibi görünüyor.

"Kuru üzüm mü?" diyor. "Nesin sen, yüz yaşında mı?"

"Bana yaşlı bir ruhum olduğu söylendi".

Beni dürtüyor ve uzanıp bir kutu Junior Mints'i sepete atıyor. "Eğer şeker alacaksan, en azından iyi bir şey al.

"Peki ya Doritos, nasıl hissediyoruz?"

Doritos kabul edilebilir. Soğutucu bölümüne doğru yürür. "Meşrubat seçimi senin için iyi ya da kötü olacak, Seb. Çekirdeksiz kuru üzümle zaten ince bir buzun üzerindesin, o yüzden akıllıca seç."

"Oh, bu Dr. Pepper. Cevap vermeyin."

Ağzı açık kalıyor. "Uzlaşmaz farklılıklara dayanarak ilişkimizi iptal edebilir miyim?"

Bir şişe Dr. Pepper'ı sepete eklemek için ona doğru uzanıyorum. "İade yok. Bu işler böyle yürümez."

Kolunun altına bir şişe kola sıkıştırıyor. "Çıkış yolu olmadığını bilseydim belki de vazgeçmezdim.

Onu buzdolabının kapısına yaslıyorum. İrkildi ama yüzündeki gülümsemeyi korudu. Mia'nın bir konuda karar verdikten sonra geri adım atmaktansa ölmeyi tercih edecek türden biri olduğunu ilk andan itibaren hissedebiliyordum. İşin püf noktası onu şaşırtmak, görmezden gelemeyeceği bir şekilde derisinin altına girmek. Benimle oynuyor olabilir ama onun da kendi zayıflıkları var. Onu zorlamak, böylece o da beni geri itecek ve savaşılabileceğiz, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde canlı hissetmemi sağlıyor.

Ben de onu öptüm.

Ve her zaman olduğu gibi, bir anlık bir şaşkınlık var. Umarım hiç kaybolmaz, çok tatlı. Dudaklarımda kaşlarının çatıldığını hissediyorum ve sonra kollarını bana sararken gülümsüyor. Soğuk kola kürek kemiklerimin arasına batıyor. "Seni velet," diye mırıldanıyorum. "Beni sevdiğini söylemiştin. Bunu duydum."

"Affedersiniz," diyor biri.

Kenara çekiliyoruz. Kahve yapan adam aramıza giriyor ve su içiyor. Mia gözlerini kocaman açıyor. Tavandan gelen ışık sayesinde parlıyorlar. Gülümsemesi nefesimi kesiyor.

Adam gidince, "Gülümsemeni katalogluyorum, biliyor musun?" dedim. "Ne?"

Benden uzaklaşmasını istemedim ama siktir et. Gülümsemeye devam ediyoruz. "İster gerçek bir gülümseme olsun, ister taklit ettiğin bir gülümseme. İster beni susturmaya çalışan bir gülümseme olsun, ister bir davet ya da gerçek bir mutluluk."

Gülümsemesi genişler. "Şu anda ne yapıyorum?" "Oh, bu gerçek".

"Kendinden emin görünüyorsun.

"Seni öptükten sonra hep gerçekten gülümsüyorsun."

Kaburgalarımı sertçe dürtüyor. "Tuhaf." "Orada bir inkar duymuyorum."

Saçlarını omzunun üzerinden savurarak yanımdan uçarak geçiyor. Onu tezgâha kadar takip ediyorum ama az önceki kadını göremiyorum.

"Sence nereye gitti?"

Bkz. Küçülür gelen Omuzlar ise bakar a
onun etrafta. "Ooh, bir dahili telefon."

"Bu konuda bir şey söylemen için sana meydan okuyorum." Homurdanıyor.

"Gerçekten mi?"

"Ya da bana ailenle neler olduğunu anlatabilirsin".

Bir daire daha çiziyor, ama görünüşe göre sahanın temiz olduğuna karar veriyor, çünkü kumandadaki düğmeye basıyor, mikrofonu yaklaştırıyor ve şöyle diyor: "On yedi numara, Sebastian Callahan, nam-ı diğer Koca Baba, sopasını vurmaya hazırlanıyor...".

Saçma takma adı beni gülmekten yerlere yatırdı. "Mia".

"Bir metre iki boyunda, yüz altmış kilo ağırlığındaki sopası en büyük parçası..."

Kadın tezgâha doğru yürürken "Hanımefendi," diye mırıldanıyor. "Dahili telefona dokunmayın."

"BÜYÜK MACERA BU MU?" diye soruyor Mia cipime döndüğümüzde. "Bir abur cubur baskını, artı "neon tabelaya bakmak için boynunu büküyor-"24 saat uyuşturucu?"

Arabayı çalıştırıyorum ve otoparktan çıkmadan önce aynalarımı kontrol ediyorum. "Asla olmaz. Bir gece macerasının her zaman birden fazla bölümü vardır. Daha oyuna resmi olarak başlamadık bile."

"Ne oyunu?"

"Doğruluk mu cesaret mi, tabii ki.

Bana dönüyor. Gözlerimi yoldan ayırmıyorum ama elinin kalçama yaklaşmasının keyfini çıkarıyorum. "Bana başka seçenek bırakmadın!"

"Elbette söyledim. Bana gerçeği söyleyebilirdin ama sen meydan okumayı seçtin. "Seni sevdiğim için şanslısın." Başparmağını kot pantolonuma sürtüyor.

küçük bilinçsiz hareketler. "Nereye gidiyoruz?"

"Bundan sonrası doğruluğu mu yoksa cesareti mi seçeceğinize bağlı".

"Önce sana soramaz mıyım?"

"Hayır."

Surat asıyor. "Bu hiç adil değil."

Kırmızı ışıkta durduğumda ona baktım. "Seni laboratuvarıan çıkardığımıda ilişkiyi kabul eden sendin.

Omuzlarını silkiyor. Sütyeninin askısı, fosforlu sarı ve lanet olası dikkat dağıtıcı, kolundan aşağı kayıyor. Durup Jeep koltuklarının ne kadar geriye gittiğini görmek isteyen yanıımı yutarak tekrar ileri bakıyorum. Henüz bu deneyi sonuna kadar götürme şansımız olmadı.

"Yine de soruyorum," diye açıkladı. "Öyle mi?"

"Sen benim patronum değilsin." "Hayır, sadece Büyük Baba'yım."

"Sebastian!"

Gülümserken elimi saçlarımda gezdiriyorum, "Ne? Her şeyi çok mükemmel ayarlamışsın.

Kahkahası uzun bir yolculukta duyduğunuz ilk şarkıya benziyor: beklenti dolu ve çok tatlı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Sağa." Sağa dönerken parmaklarıımı direksiyona vuruyorum. Kampüse varmak üzereyiz ve bu girişten aklımdaki binaya ulaşmak için sadece biraz daha yolumuz var. "Um... gerçek."

"Nasıl uyuyordun? Kalktığını duymadım.

Elimde değil; bakıyorum. "İçeri giriyorsun, değil mi?"

"Endişelendim."

"Bir süre önce gördüğüm kabustan bu yana hiç kabus görmedim. Gerçi ben de pek uyumuyorum. Sen uyurken ben sessizce *MasterChef*'i izliyordum."

"Sanırım kabul edeceğim.

Yüzümü buruşturuyorum "Daha kötüsü de olabilirdi.

Doğruluk mu cesaret mi?" "Doğruluk."

"Ailenle aranda neler oluyor?" diye

iç geçiriyor, "Sorun nedir?"

"Kütüphane çan kulesinin tepesine nasıl çıkılacağını biliyorum." "Kim?"

"Bu gece cesur hissediyor musun?"

Gözleri yukarıdaki sokak lambasının ışığında parlıyor. "Güzel. Başla."

Tipik Mia. Bir kılıç yutmakla bu soruya cevap vermek arasında kalsaydım yine de meydan okumayı seçeceğime dair bir his var içimde. Ama sorun değil, sabırlı olabilirim. Sonuçta bu onu bir maceraya çıkarmakla ilgili. Kendi oyunumu nasıl oynayacağı konusunda seçici olamam.

Bassett-Kennedy Kütüphanesi kampüsteki en yüksek binalardan biridir. Merkezden uzanan iki kanadı ile bir 'C' şeklindedir, ancak ortada, şimdi kullanılmayan eski bir çan kulesi gibi yükselir.

bir kilisenin kulesi. Her ne kadar hoş karşılanmasa da, birkaç kardeşlik derneği kulenin tepesine gizlice çıkmayı içeren bir eğitim düzenliyor. Üniversite yönetiminin tekrarlanan kızgınlığına rağmen, çan hala vurulduğunda çalmaktadır. 2000'li yılların başında başkan çanı kaldırmaya çalışmış, ancak pek çok varlıklı mezun şikâyetle bulununca çan olduğu yerde, üniversitenin keyifli bir kedi nanesi olarak kalmıştır.

Kampüsteki neredeyse her kardeşlik Cooper ve benim katılmamı istiyordu, ancak bu hayat ikimize de çekici gelmedi, bu yüzden ilk sömestrimizde saklandık ve bir şeyler içtik. Buradan kampüsün yarısını görebilirsiniz; eski tuğla binalar, inişli çıkışlı tepeler, özenle düzenlenmiş ağaçlar.

En yakın otoparka çekiyorum. "Emin misin?"

Her yerde bulunan NASA çantasına tıktırdığı atıştırmalıklar ve içeceklerle yolcu kapısını iterek açmaya başladı bile. "Yaz aylarında kampüste hâlâ güvenlik var, biliyorsun."

Anahtarlarımı ve cüzdanımı kotumun cebine koydum. "Arkadan dolaş."

Yirmi dört saat girişi olan binaya girip merdivenleri tırmanarak çatıya çıkabildik. Kulenin çatı kapısının kilidini açmak o kadar da zor değil ve güvenlik kamerası da hiç çalışmıyor. Ancak binanın yan tarafına kadar uzanan bir servis merdiveni var ve bu her şeyden önce bir meydan okuma.

Kızımın ne kadar inatçı olduğunu görme vakti geldi.

Merdivenlere sanki ateşten bir duvarmış gibi bakıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Korkuyor musun?"

Neredeyse bana dişlerini gösterecek. "Hayır."

Ona doğru bir adım atıyorum ve başını kaldırıp gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. Çenesini avucumun içine alıyorum. "Eğer çok fazlaysa seni zorlamayacağım."

Gözlerinde saf çelik var. "O parmaklar sende kalsın mı istiyorsun?" Bıraktım ve kollarımı açtım. Önden buyur meleğim.

Merdivenden yukarı tırmanıyor. Ağırlığını ayarlarken kıcı güzelce kıpırdıyor. "Eğer düşersem, Junior Mints'imi sakla."

"Kesinlikle hayır."

Dilini bana doğru uzattı. "Brusque."

"Sadece yere bakma. İyi olacaksın."

En altta duruyorum ve onun tırmanışını izliyorum. Birkaç basamak çıktığında ben de ayağa kalkıyorum.

Zirveye ulaştığında "Vay canına," dediğini duyuyorum. "Bu inanılmaz."

"Kulenin içine girene kadar bekle." Çatıda ona katılıyorum, ellerimi kotuma siliyordum. "Sadece kapıyı açmamız gerekiyor." "Oh," diyor. Kilidi açabilirim.

"Yapacaktım" diye gülümsedim.

"Hayır." Çantasından bir saç tokası çıkardı. Gülümsemesi benimkine benziyor: parlak, özgür ve biraz da baş döndürücü. "Doğruluk mu cesaret mi?"

EYLEMDE KAYIP

"Eninde sonunda gerçeği seçmek zorunda kalacaksın, biliyorsun," diyor Sebastian.

Onun yanına oturdum. Son bir saat içinde Penny'ye eşek şakası yaptım, uzun zamandır keşfetmediğim bir parti numarasıyla onu başımın üzerinde dengede tuttum, gökyüzünde görünen her takımyıldızını doğru bir şekilde ve telefonumu kullanmadan işaret ettim ve kulenin kenarında *Titanik*'teki Rose gibi poz verdim. Sanırım sonuncusu Sebastian'ı benden daha çok korkuttu çünkü beni tekrar kollarına çekti.

Yükseklikten neden korkuyordum ki, hatırlamıyorum. Kollarımı açmış, korkuluksuz, kalbim göğsümden fırlamak üzereyken orada durmak çok iyi hissettiriyordu. Beni tuttuğu gibi kollarında döndüm ve nefes alamayana, düşünemeyene, dilindeki soda ve çikolata tadı dışında hiçbir şeye konsantre olamayana kadar onu öptüm. Başımı onun tarafına çevirdiğimde hâlâ hızlı hızlı nefes alıyorum. Erkeksi kokusu çarpan kalbimi sakinleştiriyor.

Beni alması için mesaj attığımda buna ihtiyacım olduğunu nasıl bildi bilmiyorum ama minnettarım.

"Ya da bana saçma meydan okumalar yapmaya devam edebilirsin." Dirseklerimin üzerine oturuyorum. Saçımdaki ölü bir yaprağı fırçalıyor. "Hâlâ soyunmam için bana meydan okumadın."

Parmaklarını çıplak kolumda gezdiriyor. "Bunu dikkate alacağım."

"Sıra bende. Belki de soyunman için seni cesaretlendirmeliyim.

Homurdanıyor. "Şekerin yüksek."

"Coca-Cola'nın sihirli tadını unutmuşum. Amcam cebinde çeyreklikler taşırdı, böylece bir otomatla karşılaşırsak bir tane alıp paylaşabilirdik.

"Artık yapmıyor mu?"

Yutkunuyorum; sanki bir cam parçası yemiş gibi hissediyorum. Ölümünün üzerinden yıllar geçti ama hislerimi geri kazanmak için fazla bir şey gerekmiyor. Kalbimdeki o yarık, düzinelerce anıyı serbest bırakarak açılmaktan çok mutlu. Sahildeki çeyreklikler ve hafif ılık gazozlar gibi iyi olanlar ve babamın beni nadiren okuldan aldığı ve haberi vermek için ağır bir ifadeyle bana döndüğü an gibi kötü olanlar.

"Ben on beş yaşındayken öldü. Miyokard enfarktüsü."

"Üzgünüm, Mia."

Doğru hissediyorum. "Sorun yok. Uzun zaman oldu. "Bu duyguların geçtiği anlamına gelmiyor," diyor sessizce.

"Neye benziyordu?"

"Ne?"

"Bana ondan bahset. Sen benim ailem hakkında benim seninkiler hakkında bildiğimden daha çok şey biliyorsun. "Anlatacak pek bir şey yok.

Bir kaşını kaldırıyor. "Çok değil mi, yoksa istemiyor musun?"

Saçımdan kurtardığı yaprağı koparıyorum. "İkisi de, sanırım." "Yeni bir oyun oynayabiliriz."

"Öyle mi?"

"Bir gerçek için bir gerçek".

"Zorluklardan bıktınız mı?"

"Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum Mia. Etrafta bizi duyacak kimse olmamasına rağmen sesi sessiz. "Seni anlamak istiyorum. Geçen gece, top oyununda..."

Yaprak parçaları yere düşer. "Sebastian-"

"Bana ne söyleyeceğini sen seçebilirsin. Ne zaman ve nasıl. Ama eninde sonunda her şeyi bilmek istiyorum. Seninle ilgili her şeyi, büyük şeyleri ve küçük şeyleri de. Bu geceye kadar kola ve naneli şeker sevdiğini bilmiyordum. Ailen hakkında bilmek istediğim kadar bunu da bilmek istiyorum. Bana geçmişini ve geleceğin için ne istediğini anlat, ben de sana benimkini anlatayım."

Elini uzatıyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Bana sanki Aurora borealis'mişim gibi bakıyor. Doğanın güzel bir gücü, sonsuza dek izlemekten memnun olacağı bir ışık şeridi. Buna bayılıyorum. Ona güvenebilirim. Nonno hakkında konuşmak istediğim biri varsa, o da odur.

"Uzaya ilgi duymamı sağlayan kişi büyükannemdi. Hiç üniversiteye gitmedi, liseyi bile bitirmedi ama her zaman dünyaya ilgi duydu: tarih, felsefe, bilim. Bir teleskobu vardı ve birlikte yıldızlara baktığımız ilk anı hala hatırlıyorum. Bende onları keşfetme isteği uyandırdı ve beni araştırmaya devam etmem için cesaretlendiren de oydu. Öldükten sonra da onu takip ettim. McKee'ye büyük bir bursla girdim.

"Fark etmemiştim.

Omuz silkiyorum. "Ya burada ya da MIT'de olacaktım ve McKee bana daha fazla para teklif etti.

"Ve yine de bana dahi olmadığını söylüyorsun".

"Pek sayılmaz. Sadece meraklı ve inatçıyım sanırım. Eminim seninle gurur duyuyordur.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bir yanım Sebastian'ın beni buraya, dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmayacağını bildiği için getirdiğini biliyor. Kafamı gömeceğim bir iş ya da onun yerine konuşacağım başka insanlar yok. Hissetmeyi beklediğim kızgınlık gelmiyor; ona daha fazlasını vermek istiyorum. Binghamton maçından sonra, gece çok mükemmel geçmesine rağmen, her şeyi tehlikeli bir şekilde bıraktık.

"Ailemde beni anlamaya çalışan tek kişi oydu ve o da gideli yıllar oldu. Dediğim gibi, ailem buraya öğretmenlik diplomamı almak için geldiğimi düşünüyor. Ailemdeki tüm kadınlar gibi, bir adamla evlenip yuva kurmadan ve bir sürü çocuk sahibi olmadan önce birkaç yıl bilim öğreteceğimi düşünüyorlar. Başka bir seçenek yok. Hepsi bu."

Sebastian dizimi rahatlatıcı bir şekilde ovuyor.

Yanağımın içini ısııyorum. "İsviçre'deki bu yurtdışı eğitim programına girmeye çalıştığımı ya da İsviçre'ye gitmek istediğimi bilmiyorlar.

ya da lanet olası NASA'da çalışmak istediğimi." "Ama sen-"

"Ve bu yüzden onlardan nefret bile edemiyorum çünkü onlar iyi insanlar, beni seviyorlar ve benim için en iyisini istediklerini biliyorum. Sadece en iyisinin ne olduğuna dair bir fikirleri var, bu *benim* en iyisinin ne olduğuna dair *fikrim* değil. Annemle her konuştuğumda ona bağırarak istiyorum çünkü beni çok seviyor ama yanlış yollardan."

Kelimeler sanki bir yaradan zehir çeker gibi içimden dökülüyor. Tüm bunları Penny dışında kimseye yüksek sesle söylemedim ve o da birkaç içkiden sonra oldu.

"Bu bir kayıp olurdu." Uzanıp saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor, önce birini sonra diğerini. Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Bu şimdiye kadar paylaştığımız en yumuşak öpücük ama yine de sonsuza kadar sürmesini diliyorum. Öğretmen olmanın yanlış bir tarafı olduğundan değil, ama bu lanet bir kayıp olurdu. Zihnin inanılmaz, Mia. Geleceği keşfetmene yardımcı olmak için var. Sen tanıdığım en zeki insansın."

Biraz ıslak bir şekilde gülüyorum.

"Hadi ama." "Ben ciddiylim."

Homurdanıyorum. "Bunu yapmam gerektiğini bir şekilde kanıtlayabilirsem, itiraf ettiğimde iyi olacağımı düşündüm. Bu yüzden bu yurtdışı eğitim programına girmek için çok çalışıyordum: müdür sempozyumda olacaktı. Ama Giana öğrendiğinde çok kızdı. Onlara söylemem gerektiğini biliyorum ama anlamayacaklarından korkuyorum. Ya da anlamaya çalışmayacaklarından.

"Eylemde kayıp."

Gözlerimde yaşların sızısını hissediyorum ama yanaklarımdan aşağı dökülmesinler diye dikkatlice kırıştırıyorum. "Bana gerçeği söyle.

"Bence yapmalısınız."

"Bana gerçeği söyle, lütfen. Bu korkunç, kaçınılmaz konuşma sırasında annemin yüzündeki ifadeyi her hayal ettiğimde ağlamak istiyorum. "Seninkilerden birini istiyorum."

İfadesinde bir şeyler kırılıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Beni yalnız başıma savunmasız bırakma."

Beni bir kucaklamanın içine çekiyor. Ben de ona sarılıyorum, kolonyasının kokusunun tadını çıkarıyorum, artık serin olan gece havasında vücudunun sıcaklığını hissediyorum. Çenesini omzuma koyuyor ve gecenin içinde, duymak için çalışmam gereken kadar sessiz bir şekilde, "Beyzbolu bırakıyorum." diyor.

"Ne?" Geri çekilmeye çalışıyorum ama o beni yerimde tutuyor. Ne söyleyebileceğini düşünsem de, belki ailesi ya da Callahan'larla olan geçmişi hakkında bir şeyler, beyzbolu bırakmak istemek aklımın ucundan bile geçmedi. Bunu onun için birkaç kez düşündüm ama bunu önermedim. "Ama bu senin hayatın."

"Bu babamın hayatıydı. Sanki etrafımızdaki havanın onu duyacağından korkuyormuş gibi fısıldamaya devam ediyor. "Yeteneğim olduğunu biliyorum ama

geleceğimde yapmak istediğim şey değil. Sırf babamın benim için hayal ettiği şey bu diye bunu yapamam.

Sesimi onunki kadar yumuşak tutuyorum. "Onun yerine ne yapmak istiyorsun?"

"Mezun olduğumda, mirasıma erişimim olacak." Omzuma doğru yutkunduğunu hissediyorum. "Seyahat etmeyi düşünüyordum. Sadece... henüz bilmediğim tüm yerleri deneyimlemek. Gerçekten yemek yapmayı öğrenmek, restoran dünyasında yükselmek. Gelecek dönemden sonra McKee'den ayrılabilirim; kredilerim var Yemek yapmak beni her şeyden daha çok mutlu ediyor. Benim için bir sanat. Bir çeşit şiir. Mekan hakkında söylediğin her şeyi yemek hakkında da hissediyorum. Mutfakta olmak istiyorum, beyzbol sahasında değil. Artık değil."

Bir gün milyonlarca dolar kazanacağı ve hatta belki de tarihte bir yer edineceği bir kariyer olan beyzbolu bırakıp, sebzeleri hazırlamaya hazır olduğuna karar verene kadar bir restoranda bulaşık yıkamak.

Gözlerinin içine bakabilmek için kollarından kurtulmayı başarıyorum.

Dudağını ısırtıyor, gözleri gerginlikten kocaman olmuş.

İşte o zaman anladım. Bunu başka kimse bilmiyor. Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylediğine bahse girerim. Zoe Anders ile yaptığı röportaj, sadece beyzbol camiasının değil, ailesinin ve rahmetli anne babasının da beklentileri, Temmuz ayındaki draft: hepsi onu zorluyor ve konuştuğu hemen herkesin ona bu yolda devam etmesini söyleyeceğini biliyor. Sırf genetik olarak babasıyla aynı şekilde kutsanmış olduğu için yemek yapmayı, seyahat etmeyi ya da yapmak istediği başka bir şeyi unutmam.

Üniversite programlarına başvurmaya başladığım andan itibaren öğretmen olamayacağımı biliyordum. Sırf ailemin iyiliği için bunu göze alamazdım. Her şey darmadağın olduğunda cehennem gibi olacak ama buna değecek çünkü geleceğim için ihtiyacım olan diplomaya sahip olacağım. Sebastian profesyonel olarak beyzbol oynayabilse bile, buna mecbur olmamalı.

"Bunu yapmalısın."

Göz kırptıyor. Muhtemelen bu konuşmayı kafasında milyonlarca kez yapmıştır, benim de yaptığımı biliyorum ve eminim konuşuyormuş gibi yaptığı kişi benim verdiğim tepkiyi vermeyecektir. Endişenizi anlıyorum. Ailesi sporcularla dolu. James zaten kendi sporunu profesyonel olarak yapıyor ve Cooper da bu yönde ilerliyor. Bu tamamen farklı bir yönde atılmış büyük bir adım olacak ve uzlaşmanın ne kadar zor olabileceğini herkesten iyi biliyorum.

"Emin misin?" diyor.

"Evet," dedim. "Yemek yapmakta harikasın ve buna tutkunsun. Bu iyi bir plan, Seb. Seni o şef ceketinde görmek istiyorum."

Kahkahasındaki rahatlamayı net bir şekilde duyuyorum.

"İnanılmazsın." "Sana sadece gerçeği söylüyorum."

"O sendin, biliyorsun." Dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor. "Çok odaklanmış ve kararlısın ve ben de böyle hissetmek istediğimi fark ettim. Sadece beyzbol için değil. Bu yüzden sadece ve sadece benim. Teşekkür ederim, Mia.

Kalbim onun sözleriyle dans ediyor. Nasıl hissettiğini biliyorum ve bu adımı attığı için onunla gurur duyuyorum. Bunun kolay bir tarafı yok ama kalbinden geçen buysa, yapması gereken de budur.

- "Belki de şu yemek yarışmasına gitmelisin o zaman," diyorum muzipçe, kaburgalarını dürterek.

Homurdanıyor. "Bakalım önce aileme söyleyecek miyiz?"

SEBASTIAN

"Çıkmaz sokağın sonundaki ev," diyor Mia. Mavi panjurlu olan.

Arabayı bir garaj yolu ile bir SUV'un arasına çekerken "Güzel bir ev," diyorum. Daha öğlen bile olmamasına rağmen bütün sokak arabalarla dolu. "Burada şimdiden bir sürü insan var."

Mia'nın yüzünde acımasız bir ifade var. "Sana meşgul olacağımı söylemişim."

Elini sıkıyorum ve arka koltukta kemerlerini çözmekte olan Cooper ve Penny'ye bakıyorum. "Onları kurtarmak için çok geç değil. Bir yerde öğle yemeği yiyebilir ya da erkenden James ve Bex'lere gidebiliriz."

Daha cümlemin tamamını söylemeden başını sallıyor. "Giana'ya burada olacağımı söyledim. En azından bu sözü tutmak istiyorum."

"Arkanı kollarsın," diyor Penny. "İşler tuhaflarsa Mama di Angelo'yu azarlamaktan çekinmem."

"Bu onun uzmanlık alanı," diyor Cooper, kelimeleri geveleyerek.

Mia arabanın yolcu tarafından iniyor ve çantasını omzuna atıyor. "Teşekkürler çocuklar."

Penny, "Erken ayrılmak istiyorsan Philly cheesesteaks hakkında bir şeyler söyle," diyor. Yazlık elbisesinin önünü düzeltiyor, kaldırırda sallanıyor.

Cooper'ın bakışı üzerine, "Ne? Kardeşin Philadelphia'da yaşıyor. Bunun çok mantıklı olduğunu düşünmüştüm."

"Seni seviyorum," diyor Cooper, sesi hem sevecen hem de öfkeli çıkıyor.

Elimi uzatıyorum, Mia elimi tutunca mutlu oluyorum ve bizi ailesinin evine doğru götürmesine izin veriyorum. Giydiği kıyafete hâlâ alışmadım; daha önce aşağıya indiğinde neredeyse iki kez alıyordum. Açık pembe bir elbise, ona uygun bir hırka ve üstünde beyaz fiyonkları olan sandaletler giymişti. Nereden bulduğunu bilmiyorum ama uyumlu pembe bir el çantası taşıyor ve saçında pembe bir toka bile var. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda parmağıyla beni işaret etti. Bu kıyafetle Izzy'ye çok benziyor ama bunu ona söylememem gerektiğini biliyorum.

Kapıya vardığımızda durdu ve saçlarımı geriye doğru düzeltti. "Belki de mavi gömleği giymeliydin."

"Sorun olmayacağına eminim," diyorum ona. Kot pantolon ve Eagles forması giyiyorum, çünkü girmek üzere olduğum toprakların kurallarına saygı göstermeye niyetliyim ve tatlı masası için yaptığım bisküvilere ek olarak, Mia'nın akrabaları için bir sürü imzalı James Callahan forması ve şapkası var. Babası büyük bir futbol hayranı, bu yüzden Cooper ve ben bir futbol maçına hazırız. Çok fazla geniş ailemiz yok, bu yüzden bu benim için garip, ama ne zaman cazibemi kullanacağımı biliyorum. Günün sonunda Mia'nın ailesi beni sevecek ve umarım bu da gerginliği azaltmaya yardımcı olur. Daha uzun süre beyzbol oyuncusu olamayabilirim ama bunu bilmelerine gerek yok.

ve bu Amerikan imajını sonuna kadar kullanmak niyetindeyim.

Mia iç çekerek bir adım geri çekildi. "Sanırım kabul edilebilir görünüyorsun." "Bu onun en sevdiği iltifat," diyorum arkadaşlarımıza gülümseyerek.

Cooper ve Penny'ye bakarken gözlerini deviriyor. "Ve sanırım sen de iyi görünüyorsun."

"Merhaba," diyor Penny. "Biz ayrılmadan önce banyoda seninle bir saat geçiren kimdi?"

"Doğru," diye onaylıyor Mia. "Pekâlâ, hadi gidelim-"

Ön kapı açılır ve Mia'nın birkaç yıl sonraki versiyonuna benzeyen bir kadın ortaya çıkar: aynı koyu renk saçlar ve gözler, zeytin rengi ten, kalp şeklinde bir yüz. Bahar yeşili bir elbise ve un serpilmiş bir önlük giymiştir.

"Mi-Mi. Arkadaşlarını bütün gün verandada mı tutacaksın?"

Mia gülümsüyor. Beni görmezden gelmeye çalıştığı günlerden tanıdığım bir gülümseme maskesi bu. Kadına sarılmak için öne doğru adım atıyor. "Merhaba, Giana."

"Giana," diyor Penny, ardından Giana'nın sarılmasını kabul ederek. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Ayrıca Cooper'a ve bana un ve biberiye kokulu sarılmalar yapıyor. "Dur tahmin edeyim," diyor bana eliyle işaret ederek. "Sen Sebastian'sın."

"Suçlu," diyorum. "Ve sen Mia'nın kız kardeşi misin? Tanıştığımıza memnun oldum."

Bizi eve çağırıyor. "Oh, çok yakışıklısın. Özellikle Carmela Teyze *çıldıracak*. İtalyan olmaman çok kötü, ama kimse mükemmel değildir."

MIA büyük bir ailesi olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Hepimizi tanıştırması çok uzun sürdüğü için son yarım saat içinde ninesi, anne ve babası, ağabeyi Anthony ve eşi Michelle, ayrıca iki oğlu, Giana'nın kocası Peter ve ailesi, her iki taraftaki geniş ailesi ve mahallenin yarısı olmalı.

Herkesin elini sıkıyorum ama çoğu zaman sarılmak için içeri çekiliyorum ve yanağımda kesinlikle ruj izi var. Giana Carmela Teyze hakkında şaka yapmıyordu (Mia'nın anne tarafından, ama aslında Mia'nın teyzesi değil, kuzeninin kuzeni). Giana sonunda elimize içecek bir şeyler tutuşturup havuzun kenarında rahat etmemizi söyleyene kadar bir an bile yalnız kalamıyoruz ama Mia mutfakta yardıma geliyor, Mi-Mi?

Mia, kız kardeşi eve doğru yürürken yüzünü buruşturuyor ve yol boyunca durup büfeyle ilgileniyor: "Eve uzun yoldan dönebilirim herhalde."

Penny, "Ben de seninle geleyim," diye teklif etti.

Arka bahçeye bakıyorum. Ağaçların arkasında geniş, eğimli bir çim alan, şu anda plastik sandalyeler ve çiçek vazolarıyla süslenmiş masalarla dolu. Birkaç küçük çocuk havuzda su sıçratıyor, Mia'nın babası ve amcaları barbekünün başında toplanıyor ve mutfaktan kahkahalar yükseliyor, arka plandaki rock müziğine karışıyor. İlk geldiğimizde Mia'nın annesi bana bakıyor, iki yanağımdan öpüyor ve peynir tabağını hazırlamayı bitirmek için içeri koşmam gerektiğini söylüyor.

"Bu çok güzel," diyorum elimdeki soda kutusuyla güneşli çimenleri işaret ederek. Hepsiyle tanışmak hoşuma gitti ama ondan bu kadar katı beklentiler içinde olduklarını bildiğim için temkinliyim. Eğer işler ne okumak istediği konusunda bile onlara karşı dürüst olmak istemeyecek kadar kötüyse, gardımı düşürmemeli ve gerekirse onu korumalıyım.

"Evet," diyor Cooper. "Bizi ağırladığın için teşekkürler Mia. Baban her ne pişiriyorsa gerçekten güzel kokuyor."

Homurdanıyor. "Kaotik, kesinlikle. Güzel, bilemiyorum.

"Değil." Ellerinde su tabancalarıyla koşarak geçen iki çocuğu izliyorum. "Herkesle tanışmak hoşuma gitti."

Başparmağını yalıyor ve yanağını siliyor. "Tabii ki herkes seni seviyor.

"İstedğin bu değil mi?"

Alt dudağını ısırarak kollarını kendine sarıyor. Normalde böyle giyinmese de çok güzel görünüyor. "Elbette."

Sodayı en yakın masaya bırakıp onu kollarıma çektim. "Hey. Ne oldu? Gitmek ister misin?"

Kollarımda donuyor, çözölmeyi ve kucaklamama karşılık vermeyi reddediyor. Yine de dudaklarımı alnına bastırıyorum ve bizi hafifçe sallıyorum. Cooper başının üstünden gözlerime bakıyor, kaşları çatılmış.

Annesinin sesi çimenlerin üzerinde süzölüyor. "Maria, gel de zavallı anneni gör! Erkek arkadaşının hazırlama nezaketini gösterdiği tatlıyı getir. Sana yemek pişirmeyi öğretmedim mi?"

"Ben iyiyim," diyor ve uzaklaşıyor. "Ben iyiyim. Git babanla konuş, TAMAM MI? Beyzbol konuşmak istersen Anthony bir Mets taraftarı."

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Evet. Git keyfine bak. İyi bir izlenim bırakmaya devam et." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Güzel. Seni seviyorum."

Gülümsemesi kısa sürüyor. "Biliyorum."

SEBASTIAN

"Kahretsin," diyor Anthony başını sallayarak. "Siz *kardeşlersiniz* James Callahan tarafından".

"Evet." Biramdan bir yudum daha alırken ağırlığımı değiştiriyorum. Cooper ve benim şansımıza, ızgaraya yaklaştığımızda Anthony'nin yaptığı ilk şey elimizden gazlı içecekleri almak ve bize bira uzatmak oldu. Mia'nın babası birkaç yaşlı adamla derin bir sohbete dalmıştı ama Anthony bizi karşıladı; sanırım çocuklarını havuza yönlendirdiği için mutluydu. "Onu şahsen çalarken gördünüz mü?"

"Zamanım olmadı," diyor başını hafifçe sallayarak. "Çocuklar, dostum. Bütün hayatını mahvederler. Hey, Rick, buraya gel. Mia'nın erkek arkadaşı James Callahan'ın kardeşi."

Mia'nın kuzenlerinden biri olan Rick olması gereken adam yaklaşıyor. "Eagles'ın oyun kurucusu mu?"

"Evet. İkisi de. Sebastian ve... Adın neydi dostum? Cooper," diyor Cooper, ses tonunda bir kuruluk notasıyla.

Anthony fark etmiyor ya da umursamıyor çünkü Cooper'ın omzunu sıvazlıyor. "Cooper, doğru. Hokey oyuncusu. Sebastian da beyzbol oynuyor. Çılgınca değil mi?"

Rick parmaklarını şıklatıp beni göstererek, "Baban Jake Miller'dı," dedi, "Callahan'ların seni evlat edindiğine dair bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum."

"Evet," diyorum, çünkü şu anda bu konuda başka ne söyleyebileceğimden emin değilim. Birinin hayatınızla ilgili bir gerçeği sanki sizin de bilmenizi bekliyormuş gibi söylemesi her zaman tuhaftır. "Onun imzaladığı tişörtlerden getirdik. Bunun iyi bir şey olabileceğini düşündüm...."

"Bu adam," diyor Anthony, sırtıma vurarak. "Bu adam ne olduğunu biliyor. Futbolda iyi misin yoksa sadece beyzbolu mu seviyorsun? Birazdan dokunarak oynayacağız."

"Küçük Mia sonunda doğru bir şey yaptı," diyor Rick. "Ancak, çıta senin için oldukça düşüktü dostum, en azından sen bir kız değilsin."

O gülüyor ve Anthony de onunla birlikte gülüyor.

"Ne demek istiyorsun?" diyorum, ensem kaşınırken sesimi nötr tutmaya çalışarak. Cooper bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ama görmezden geliyorum.

"Bir süre önce kızlardan hoşlandığını söylediği bir dönemden geçti," diyor Anthony. Eşcinsel ya da her neyse. Bunun detaylarını bilmiyorum. Belli ki değil, eğer seninle birlikteyse.

Öfke içimde bir dalga gücüyle hareket ediyor. Mia eve döndüğünde başına gelenler böyleyse, burada olmak istememesine şaşmamalı. "Bu bir evre değildi."

"Ha?"

-Bu bir evre değildi," diyorum, sesim alçalarak. "O biseksüel. Yani evet, şu anda bir kızla ya da başka bir kızla birlikte olabilir."

kendini başka bir şekilde tanımlayan biri. Ama o öyle değil. Benimle birlikte ve bunun için ona minnettarım".

"Tanrım," diyor Rick. "Sadece şaka yapıyorduk."

"Kes şunu." Sesimin sözlerimi desteklemesine şükrederek bir adım daha yaklaşıyorum. "Hiç komik değil. O senin ailen, kiminle çıkarsa çıksın ona saygı duymalısın."

Hakkını yemeyelim, Anthony soğukkanlı görünüyor. "Sadece şok olduk," diyor. "Bizimle çok az konuşuyor ve birdenbire seninle burada. Ciddi misin? Küçük kız kardeşimle mi birliktesin?"

"Evet," diyorum kısaca. "Ö-"

"Sebastian," diyor Mia'nın babası. "Izgara yapıyor musun, oğlum?"

Durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu işte oldukça iyiyim, efendim."

"Mütevazı davranıyor," diyor Cooper. "O harika biri."

"Gel de şu sosisi taşımama yardım et," diyor. "Anthony, dolaptan biraz daha hamburger getir, neredeyse bitti."

Bizi duyup duymadığını ve duyduysa ne düşündüğünü merak ediyorum. Mia'nın ailesinin onun biseksüel olduğunu bildiğini biliyorum ama bilmekle kabul etmek farklı şeyler ve onun için işleri daha da kötüleştirmek istemem. Her neyse, onunla konuşmaktan ve iyi izlenimimi korumaktan zarar gelmez. Ne de olsa bir gün bir aile olabiliriz. Gerçekten öyle umuyorum.

"Elbette efendim." Mia'nın kardeşi ve kuzenine döndüm. "O benim kız arkadaşım. O gerçek. Benim yanımda ağzından çıkana dikkat et."

Izgaraya doğru yürümeden önce onlara bir saniye daha bakıyorum. Mia'nın babasının adı da Anthony, ama çoğu insan ona Tony diyor gibi görünüyor, iri yarı, geniş omuzlu, iri göğüslü bir adam. Zamanında futbol oynayıp oynamadığını merak ediyorum. Sosisleri bir çift maşayla itiyor, bana bakıyor ve homurdanıyor, sonra tekrar ızgaraya odaklanıyor. Biraz daha dik duruyorum. Mia'nın aptal kardeşi bir şeydi. Tony di Angelo ise tamamen farklı bir canavar.

"Yani. Mia'yla çıkıyorsun, öyle mi?" diyor sonunda. "Eve hiç kimseyi getirmedi."

"Evet, efendim," diyorum.

Tekrar bana baktı. "Beyzbol oyuncusu mu demiştin?"

"Evet, efendim." Yutkunup Cooper'a bakıyorum. Mia'nın adamlarından birkaçıyla konuşuyor; içlerinden biri az önce söylediği bir şeye içtenlikle gülüyor. "Şu anda McKee beyzbol takımındayım."

"Go Pro, baban gibi mi?"

"Düşünüyorum," diyorum, çünkü bir yabancıyla, özellikle de kardeşim bir metre ötemdeyken, bu duruma girmemin imkânı yok.

"Son zamanlarda sizden çok bahsedildiğini duydum," diyor. "Radyoda ve her yerde. Bu konuda düşünmekten daha fazlasını yapıyorsun. Bu iyi bir şey. Mia'nın senin gibi biriyle, onunla ilgilenebilecek biriyle birlikte olması iyi bir şey."

"Tabii ki."

Sosisleri dikkatli bir elle çeviriyor. Duman yükseliyor ve ızgarayı kapatıyor. "Yaptığın şey bu mu, ona bakmak mı?"

"Elimden geleni yapıyorum.

Başını sallıyor, belli ki bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var. "Eğer onunla birlikte olacaksan, bunun ciddi olduğundan emin ol. Sporcuların yolda ne kadar çok zaman geçirdiğini biliyorum. Özellikle beyzbol."

Onu kandırma fikri o kadar saçma ki neredeyse güleceğim ama yüzüme nötr bir ifade veriyorum. "Ciddiyim efendim. Ben onu seviyorum. Onu asla böyle incitmem, bunu aklımdan bile geçirmem."

Yine hırlıyor. "Mia her zaman özel bir kız olmuştur."

Neredeyse rahatlatarak iç çekeceğim. Sonunda bunu fark eden biri çıktı. "Evet, o inanılmaz biri. Tanıdığım en zeki insan, yemin ederim koşuyor....

"Kendisi için en iyi olana her zaman direndi," diye araya giriyor. Onunkiyile aynı renkteki kahverengi gözleri beni bir damga gibi delip geçiyor. "Onun için işler hiçbir zaman kolay olmadı. Senin gibi iyi bir adamın onu hizada tutmasına ihtiyacı var. Sonunda bunu elde ettiğine sevindim, o yüzden bunu mahvetme."

Bir an için ona öylece baktım. Mia'nın kardeşinin ve pislik kuzeninin beni kızdırdığını düşünsem bile, bunun yanında hiçbir şeydi. Ses tonundan tamamen ciddi olduğu anlaşılıyor.

Onun kontrol edilmesi gerektiğini düşünüyor.

Erkek arkadaşı olarak görevimin bu olduğunu düşünüyor.

Ellerimi kendime saklamak için ceplerime sokuyorum ve boğazımı temizliyorum. Bir yanım içeri koşup Mia'yı kapmak ve hemen gitmek istiyor ama yapamam. Yapamam. Ailesi onun için önemli, onun hakkında hiçbir şey bilmedikleri ya da onun için neyin en iyisi olduğunu bilmedikleri açık olsa bile. Bunu yüzümde bir gülümsemeyle atlatmam gerekiyorsa atlatırım ama tamamen bırakamam.

"Saygılarımla efendim," diyorum, "onu hizada tutmak benim işim değil. Onu seviyorum, onu destekliyorum ama ben onun vasisi değilim".

Sırtıma bir tokat atarak beni irkiltiyor ve maşasını bana doğrultarak gülüyor. "Senden hoşlandım, evlat. Karnında ateş var."

Göz kırptım. Her ne umuyorsa, bu o değildi. "Ben sadece-"

Eminim kafanı ısırp koparmaya çalışırdı. Bazen annesi kadar deli olabiliyor. Başını sallıyor, elindeki penseyle işaret ediyor. "O kadını seviyorum ama çok inatçı. Mia'nın kız kardeşi, ailemin benim tarafına benziyor. Biraz daha yumuşak, anlıyor musun? Mia tamamen Pancheri.

"Hey," diye yarı bağılıyor biri. Sanırım Mia'nın anne tarafından amcalarından biri; şakaklarına ak düşmüş saçları ve sayamayacağım kadar çok kaz ayağı var. "Biz Pancheriler hakkında ne demiştin?"

"Bayan Mia Pancheri'nin durumunu anlaması için yeterli," diye bağılıyor Tony bir kahkaha daha atarak. "Buraya gel, seni yaşlı piç.

onun küçük erkek arkadaşı. Bu Jake Miller'ın
oğlu." "Reds oyuncusu mu?"

İçimi çekiyorum ve elimi bir jestle kaldırıyorum. Eğer bir şeysem, küçük ya da çocuk değilim, ama ne söylersem söyleyeyim çarpıtılacağını hissediyorum, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey akışına bırakmak. Bu ailedeki tüm dinamikleri anlamadığım çok açık. "Evet. Nasılsınız efendim?"

EYLEMDE KAYIP

Mutfaka girmek bir anılar kaleydoskopunu uyandırır.

Annem akşam yemeğini hazırlarken mutfak masasında ev ödevleri üzerinde çalışıyordu, televizyonda Food Network oynuyordu.

Buzdolabından bir şey almaya giderken saçımı çektiğinde kardeşime bağırarak.

Akşam yemeklerinde yemek odasına götürmeden önce mezelerden bir ısırik çalmak.

Elimde dondurma kaseleri, kız kardeşimle aşklar üzerine gülüşmek.

Katolik okul üniformamı çok cesurca değiştirmeye çalıştığımda ve Nana'dan azar işittiğimde üstümü değiştirmek için üst kata çıktım.

Arabanın anahtarlarını bana verirken vedalaşmak için babama sarıldım.

Nonno ile sessizce oturup espresso içerken ve gazete okurken, aramızdaki tezgahda bir kutu hamur işi açıldı.

Bazı anılar mücevher gibi parlak, bazıları ise karanlık ve kesip geçecek kadar keskin. Mutfaklar her tür ailede özel bir yere sahiptir, annesiyle birlikte yemek tutkusu geliştiren Sebastian için kesinlikle büyük bir öneme sahiptir ve benimki her zaman merkez, meşhur ev olmuştur. Ailemin tüm hatalarına rağmen, yemekler her zaman kusursuzdur. Annemin dün İtalyan kasabından sosis ve mozzarella, ekmek ve pirinç topları, zeytin ve marine edilmiş mantar aldığına eminim. Dükkan sahibiyle ben doğmadan önceye dayanan bir samimiyeti var.

Şu anda mutfak tam bir kaos içinde. Tabaklar kahvaltı masasını kaplamış, plastik bardak ve tabak yığınları ortalığa dağılmış durumda. Ocaktaki beş brülörün hepsi yanıyor ve fırın açık, oda evin geri kalanından en az iki kat daha sıcak. Annem çatal bıçakları tezgâhın üzerine koymuş, devasa bir salata hazırlıyor; teyzelerim ve büyük kuzenlerim etrafta dolanıyor, yemek pişirirken yüksek sesle konuşuyorlar.

"Vay canına," diyor Penny, Carmela Teyze elinde bir tabak sosisli sandviçle geçerken kendini duvara yaslayarak. "Daha kaç kişi geliyor?"

"Kızlar, işte buradasınız!" Annem ellerini bir kurulama bezine sildikten sonra bize sarılmak için aceleyle yanımıza geldi, Sebastian'la tanıştırdığımda onu zaten selamladığımızdan habersizdi. Eve biriyle gelmeme mi yoksa aptal pembe elbiseme mi daha çok şaşırdı bilemiyorum. Katıldığım son aile toplantısında kot pantolon ve Metallica tişörtü giymiştim ve utanç verici görüldüğümü söylemişti, bu yüzden bu sefer Izzy'nin gardırobundan bir elbise ödünç alabileceğimi düşündüm.

Nana, "Burada birkaç el daha olsa iyi olur, komşular gelmeye devam ediyor," diyor.

"Rick'in arkadaşı Paul'ü unutma," diyor kuzenim Rachel. "Geri çekilin, fırını açmam gerek. Sanırım dolmalar hazır olmalı."

"Paul ve kız arkadaşı," diyor Dottie Teyze yüzünü buruşturarak. "Nasıl giyindiğini gördün mü?"

Annem yanağımı okşuyor, hiçbir şeyi kaçırmayan o keskin gözleriyle beni inceliyor. Yıllar boyunca ondan pek çok şey öğrenmeye çalıştım ama saçmalıkların kokusunu alma konusunda esrarengiz bir becerisi var. "Yeterince yiyor musun?"

Bana çok yemememi söylerken ne zaman çok az yemem konusunda endişelenmeye başladığından emin değilim ama omuz silktilim. "Ben böyle iyiyim."

"Yorgun görünüyorsun." Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyor, sonra kazağımla meşgul oluyor. "Bize Sebastian'dan biraz daha bahset tatlım. İyi bir genç adama benziyor. Çok iyi."

"Em-"

"Ve Tanrı'ya şükür genç bir adam," diye araya giriyor sessizce, kıyafetimle uğraşmaya devam ederken. "Bu her şeyi çok daha kolaylaştırıyor."

Mastürbasyon dürtüsüne direniyorum. Penny gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ama görmezden geliyorum.

Bu öğleden sonra dolambaçlı olacak.

"Bu çocuk çok yakışıklı," diyor Carmela Teyze mutfığa dönerken. "Bir de atlet mi?"

Raquel kaşlarını oynatırken "Bu kadar kaslı olmasına şaşmamalı," diyor ve mutfağın yarısının kahkahalara boğulmasına neden oluyor. Tezgâhtaki taburede oturup bir tabak mezeyi dikkatle yerleştiren Nana bile gülüyor.

"Beyzbol oynuyor," diyor Giana. Lavabonun başında, dev bir tencereyi ovuyor. "Değil mi Mia?"

"O sadece oynamıyor," diyor Penny, kalçasını benimkine hafifçe vurarak. "Bu onun kariyeri olacak."

Bir yanım partiye Penny ve Cooper olmadan, Sebastian olmadan kendim gelmeyi dilese de onun burada olmasından memnunum. Eğer Giana anneme üniversitede geçirdiğim zamanı nasıl geçirdiğime dair gerçeği söyleme tehdidini gerçekleştirirse, sonuçları çok ağır olur. Geldiğimizde onunla konuşmaya çalıştım ama beni görmezden geldi.

"Evet," diyorum. Bildiğim kadarıyla Sebastian kararını kimseye söylemedi ve bu onun paylaşacağı bir haber, benim değil. "Taslak yakında."

Annem ellerini birbirine kenetler. "O mükemmel biri. Sonunda aklının başına gelmesine ve kendine iyi bir çocuk bulmana çok sevindim Maria."

Diğer teyzelerim ve kuzenlerim de onayladıklarını ifade ediyorlar. Genelde bu tür tepkileri alan ben değilimdir, hep onaylayan bakışları ben almışımdır.

Kızgınlık, azarlamalar ve garip hissettiriyor. Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmıyorum; Sebastian'la beyzbol oynadığı için çıkmıyorum ki. Gülümsemeye devam etmek için kendimi zorluyorum.

"Profesyonel bir beyzbol oyuncusu," diyor Carmela Teyze. "Hazır olacaksın.

"Öğretmenlik yapmana bile gerek kalmayabilir," diye şaka yapıyor annem. "Gel de bütün bunları çıkarmaya yardım et."

Elimde salata kâsesiyle onu avluya kadar takip ediyorum. Izgaraya baktığımda biraz rahatlıyorum. Sebastian babam ve amcalarımdan biriyle konuşuyor. Giana ailemize benden daha yakın ama yine de babamı tanımak için zaman ayırması benim için çok anlamlı.

Sebastian'a verilen tepkiler beni hiç şaşırtmadı. Çekici ve yakışıklı, baştan aşağı altın gibi - onu kim sevmez ki? Bir parçamın bundan tatmin olacağını düşünmüştüm ama bunun yerine, bir çıkıntının üzerinde dengede duruyormuşum ve yanlış bir hareket beni aşağıya düşürecekmiş gibi hissediyorum.

Mutfağa döndüğümüzde annem saçlarımı küçükken yaptığı gibi düzeltiyor.

"Bu harika Maria," diyor, sesi teyzelerimin ve kuzenlerimin duyamayacağı kadar alçak. "Umarım böyle bir kariyere sahip bir adamla birlikte olmanın ne demek olduğunu anlamışsındır. Onu desteklemeye hazır olmalısın. Eğer onu yanında tutacaksan, mutlu olduğundan ve ona iyi bakıldığından emin olmalısın."

Bir an öylece bakakaldım. Sebastian'la tam olarak bir kez konuştu ve şimdiden işleri nasıl berbat edebileceğini düşünüyor.

"Doğru," diyorum. O... mutluyuz.

"Teyzen haklı," diyor. "Bir insanın bu kadar başarılı biriyle birlikte olma fırsatı her gün eline geçmiyor. Nereye giderse gitsin dikkatleri üzerine çekecek, o yüzden bunu korumak senin elinde."

Etrafıma bakıyorum. Penny büyükannemle sohbet ediyor, teyzelerim her partide birileri yapsa da kabuklu dolmayı nasıl servis edeceklerini tartışıyor, kuzenlerimden birkaçı daha fazla soda için koşarak geliyor. Giana dışında kimse bize bakmıyor, dirseklerine kadar köpürmüş, kaşları birbirine yapışmış.

"Ona güveniyorum," dedim.

Annem sabırsızca elini sallıyor. "Bu güvenle ilgili değil. Fedakârlık yapmakla ilgili. Tanrı biliyor ya, bizim ailemiz söz konusu olduğunda bu kavramı hiç anlamadın, ama belki onunla?

"Gerçekten mi?" diye araya giriyorum. "Korkunç bir şey olduğumdan değil-"

"Bu bizimle ilgili değil," diyor biraz daha yüksek sesle. "Bu onunla ilgili değil. Her şeye sahip olabileceğinin farkına varmakla ilgili Maria. O iyi bir adam, bir kız arkadaş ve sonunda onun yanında olacak bir eş isteyecektir. Belki de mezun olduktan sonra kendini bir okul bölgesine bağlamak yerine, ona özel ders verebilir ve onunla seyahat edebilirsin."

"Önemli değil çünkü zaten öğretmenlik diplomamı almayacağım".

Daha iyi düşünmeden kelimeler ağzımdan çıktı. Ürperdim; odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum.

"Bekleyelim mi?" diyor sessizliğin içinden biri.

Annem beni dirseğimden tutup oturma odasına sürüklüyor.

Merdivenlerin yanındaki koridor, çalışma odası ya da hatta yatak odam değil, evin önündeki, sadece tatillerde oturduğumuz tertemiz kanepelerin bulunduğu resmi oturma odası. Burası annemin konferans için en sevdiği yer ve kendimi yeniden on yedi yaşında, aptalca şeyler yapan bir çocuk gibi hissediyorum.

Dirseğimi ondan çekiyorum. "Anne, kes şunu. Ben küçük bir çocuk değilim.

"Buna olgunluk mu diyorsun? Ailenin yarısının önünde saçma sapan konuşmaya? Arkadaşına?"

"Aptalca değil." İğrenç elbisemin eteğini düzeltiyorum, keşke onu ikiye ayırabilseydim. "Seninle bu konu hakkında konuşacaktım."

"Hâlâ okulda mısın?"

"Evet. Tanrım." Derin bir nefes alıyorum. "Ben sadece... Astronomi ve fizik okuyorum. Doktoramı yapmak istiyorum. Araştırma yapmak, hatta belki NASA için çalışmak. Öğretmenlik yapıp ev kadını olmak değil."

Bana sanki gerçekten elbisemi yırtmışım gibi bakıyor. "Peki ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun? Çocuklar için? Peki ya Sebastian?"

"Bu onunla ilgili değil.

"Yani yeni bir komutan ilan ettiniz ve bunu bana ya da babanıza söylemeyi unuttunuz öyle mi?"

"Yeni değil."

"Ne?"

"Bu yeni bir şey değil," diye bağıriyorum, sesimi sabit tutamıyorum. "Her zaman yapmak istediğim şey buydu ama sen beni dinlemedin.

Giana kapıda beliriyor, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş. Annem önce ona, sonra da bana bakıyor ve yüzünde öyle bir hayal kırıklığı ifadesi var ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecek.

"Baban ve ben senin o havalı özel üniversiteye gidebilmen için çok çalıştık" diyor. Bir adım daha yaklaşıyor. Halı topuğunun sesini bastırса bile, içindeki niyeti hissediyorum. "Böylece anlaştığımız gibi hızlandırılmış bir öğretmenlik diploması alabilirsin."

"Asla kabul etmedim. Geri adım atma isteğine direnerek kollarımı kavuşturuyorum. "Sen benim adıma karar verdin ve bunu kabul etmemi bekledin. Beni anlayan, cesaretlendiren tek kişi Nonno'ydu..."

"Babam pek çok şeydi ama gerçekçi biri değildi," diye araya girdi. "Tanrım, Mia, hadi ama. Hayal kurmayı bırak."

"Bu sadece bir rüya değil." Boğazımda bir hıçkırığın başlangıcını hissediyorum ve onu yutuyorum. "Bu benim yapmam gereken şey."

"Peki ya Sebastian'ın ne yapması gerektiği? Ya hak ettiği şey? Onu ve kariyerini destekleyecek bir eş. Çocuklarına bakacak bir eş. Bütün gün çalışırsan bunu yapamazsın."

"Önemli değil!" Ellerimi kaldırdım. "Sana bunu yıllar önce söyledim. Zaten evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğimden de emin değilim."

Bir an sessiz kalır. Sonra sesi buz gibi çatlayarak şöyle der: "Bu kadar bencil bir kız yetiştirdiğime inanamıyorum."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Kabaca sildim. "Bir şeylerin değişmediğini bilmek güzel."

"Ne?"

Islak ıslak gülüyorum. "Sana bunu en son söylediğimde, evlenmemeye ya da sana torun vermemeye karar verirsem aileden ayrılabileceğimi söylemiştin."

Yüzünde gerçek bir şaşkınlık var, öfkeyle savaş halinde. "Ben öyle bir şey demedim."

"Sen yaptın. Birinin iyi karısı olmazsam beni evlatlıktan reddetmekle tehdit ettin."

"Bana *küfretme*".

Hatırlamadığına bile inanamıyorum. O geceyi milyonlarca kez düşündüm ama hafızasında kalacak kadar bile umursamadı. Benim için yıkıcı bir darbe olan şey onun için hiçbir şeydi.

Hiçbir şey.

Midem çalkalanıyor. Giana bir şeyler söylüyor ama kulaklarımdaki çınlamadan onu duyamıyorum. Neden ilerlemenin bir yolu olacağını, ailemin beni gerçekten ben olarak göreceğini düşündüm ki?

Giana'yı, teyzelerimi, kuzenlerimi, Penny'yi ve beni dinleyen diğer herkesi itip kapıyı açıyorum. Arkamdan çarparak kapandı.

"Sebastian!" diye seslendim ona.

Arka bahçedeki insanların yarısıyla birlikte o da yukarı bakıyor. Gitmenin kabalık olduğunu biliyorum ama şu anda nasıl görüldüğü umurumda değil. Sadece ağlamadan arabaya gitmem gerekiyor. "Gitmem gerek."

SEBASTIAN

MIA, Philadelphia yolculuğu boyunca tek kelime etmedi.

Arabaya ilk bindiğimizde denedim ama bana öyle keskin bir bakış attı ki cümlemin ortasında durdum. Yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü ama onları silmeme izin vermedi. Ya da onu öpmeme. Ya da elini tutmama. Onu rahatlatabilecek her şeyi görmezden geldi. Ona hâlâ James ve Bex'i ziyaret etmek isteyip istemediğini sorduğumda başını salladı ve başını yolcu kapısının camına yaslayacak şekilde vücudunu çevirdi.

Ağabeyi ve babasıyla garipti ama annesine bir şey olmuş olmalıydı. Normalde ateşli olan Mia'yı kendisinin cansız bir versiyonuna dönüştürecek kadar büyük bir şey. Onu soru bombardımanına tutmak yerine araba kullanmak acı veriyordu. Onu korkusundan kurtarmak için bir rock çalma listesi açtım ama Pink Floyd bile yardımcı olmadı. Geçen gün evi temizlerken çığlık atarak "Young Lust" şarkısının sözlerini söyledi ve bir yandan da tüy silgisini mikrofon olarak kullandı. O kadar güldüm ki neredeyse merdivenlerden düşüyordum. Bugün mü? Ayağını ritme göre bile oynatmadı.

James ve Bex'in evine gittiğimizde, umarım onunla konuşmak için yalnız bir an bulabilirim. Eminim yapmak isteyeceği ilk şey o elbiseyi çıkarmak olacaktır. Yolcu koltuğunda üstünü değiştirmedikçe şaşıyorum, arka koltuktaki arkadaşlarımıza ve diğer sürücülere lanet olsun.

-Neredeyse geldik," diyorum arabayı James ve Bex'in sokağına çevirirken. "Belki park konusunda şansımız yaver gider.

"Burası çok güzel bir mahalle," diye mırıldanıyor Penny arka koltuktan. Dikiz aynasına bakıyorum ve kardeşimle el ele tutuştuklarını görüyorum. Yol boyunca birçok kez telefonlarını çıkardılar ve arabamla barbeküde olanlar hakkında mesajlaştıklarına bahse girerim. "Evlerini tekrar göreceğim için de heyecanlıyım. Mia, beş farklı kat var.

"Ve çatı katında bir veranda," diyor Cooper. "Belki daha sonra ateş çukurunu kullanabiliriz."

Mia yavaşça kendini kapıdan uzaklaştırır. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu çok hoş olurdu."

Sesi düz. İçinde iyi ya da kötü hiçbir duygu yok. Ayaklarının dibindeki pembe çantaya uzanıyor, bir makyaj çantası çıkarıyor ve aynayı kullanmak için vizörü indiriyor.

Makyajını tazelerken hızla ona bakıyorum. "Bizi ziyaret edebileceğinden hâlâ emin misin? Her zaman Moorbridge'e geri dönebiliriz.

Başını iki yana sallar. "Hayır, sorun değil. Senin ailen benimkine kıyasla daha uysal.

"Olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diyor. Sözcük ağzından çıkar çıkmaz yüzü düşüyor, yanakları kızarıyor. "Özür dilerim, ben sadece-hayır, teşekkür ederim."

"Tamam." Evden çok uzak olmayan bir yer bulup duruyorum. "Biraz boşluğa ihtiyacın varsa, biraz boşluk bırak."

Nedense dudağını o kadar sert ısıyor ki kanayacak diye korkuyorum. Kaldırım boyunca yürürken elini tutmaya çalışıyorum ama o kenara çekilip kaldırım boyunca sallanıyor.

Bana zarar vermesine izin vermemem gerektiğini biliyorum. Mia bazen kara bir kedi oluyor, pençelerini çıkarmaya her zaman hazır. Ona alan bırakırsam, bana gelecektir. Şu anda yapmak istemediğim bir şey varsa, o da onunla kavga etmektir ve içinde bulunduğu ruh haliyle, bir itmeye nasıl tepki vereceğinden emin *değilim*.

Kapıda Cooper öne çıkıp zili çaldı. Parlak sarı kapıyı James'in bize gösterdiği listeden hatırlıyorum, yatırım yapıp yapmamayı düşünürken. Süperstar bir oyun kurucuya yakışacak kadar güzel bir evdi ama içinde yalnız yaşamak istemiyordu. Geçen yaz Bex ile nişanlanması anlaşmanın imzalanmasına yardımcı oldu ve bildiğim kadarıyla o zamandan beri mutlular. Yaşadığı her yerde iyi bir fotoğraf stüdyosu için yer olmasını sağladı. Beckett Callahan Photography, James'in Eagles'daki futbol kariyeri gibi geçtiğimiz yıl yükselişe geçti.

Henüz resmi olarak evlenmemiş olmalarına rağmen bizim soyadımızı kullanması çok hoş. Sanırım o da benim gibi ailesiyle birlikte bir yuva buldu. Kendime karşı dürüst olursam, Mia için istediğim gibi. Evrenin ona verdiği aileden daha iyisini hak ediyor.

Bex kapıyı açıyor, en yakınımızdakini kucaklamak için kollarını çoktan uzatmış. "Sen! Erkencisin!"

"Selam, Bex," diyor Cooper. Onu yanağından öpüyor. "Nasılsın?"

"Şimdi daha iyiyim," diyor ve ardından Penny'ye sarılıyor. "Mia, bu çok Sizi tekrar görmek güzel. Hepiniz için çok heyecanlıyız... Kiwi, burada kal".

Beyaz ve kahverengi benekli tüyleri olan tatlı, iri bir köpek yavrusu kapıdan kafasını uzatıyor. Bex vücuduyla girişi kapatarak köpeğin acıklı bir şekilde havlamasına izin veriyor. "Tatlım, köpek..."

"Ben buradayım, ben buradayım." James yavru köpeği kucağına alıp hepimize gülümsüyor. "Üzgünüm, hâlâ kapı kavramını anlamasını sağlamaya çalışıyoruz."

"Ne zaman bir köpek aldın?" diye soruyor Cooper.

Yavru köpek Kiwi kıvranıyor, James'in yüzünü yalamaya çalışıyor. Hepimiz güvenli bir şekilde içeri girdiğimizde kapıyı kapatıyor ve onu yere bırakıyor. Hızla etrafımızda daireler çiziyor, ayaklarımızı ve seyahat çantalarımızı heyecanla kokluyor.

Penny diz çöker ve köpeği kollarının arasına alır. Köpek onun yüzünü yalıyor ama Penny irkilmiyor. "Adın Kiwi mi? Ben öldüm, bu çok şirin. Mia, gel de sev onu.

Mia yarım saniyeliğine temkinli görünüyor ama sonra Kiwi tam önüne düşüp karnının üzerine yuvarlanıyor ve Mia dayanamıyor. Sanırım yere çömelirken bir gülümseme yakaladım, şükürler olsun. Dürüst olmak gerekirse, sevimli bir köpeğin düzeltmeyeceği pek bir şey yoktur ve bu köpekte de şefkat fazlasıyla var. Ne tür bir köpek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama dalgalı enerjisi ve parlak gözleri bulaşıcı.

"Bize söylemediğine inanamıyorum," diyor Cooper. "Bence aldığın anda bize fotoğraflarını göndermeyerek kardeşlik kurallarını çiğnedin."

-Kabul edildi," diyorum James'e. "Şahsen, onu teyzesi ve amcasıyla hemen tanıştırmadığın için kırıldım.

"Sana haftada kaç tane kedi kızımın fotoğrafını gönderiyorum?" diyor Cooper. "En az on tane.

"Daha çok yirmi gibi," diyor Penny. Nefes nefese kalır. "Bir dakika. Şimdi fark ettim ki bir de meyve adı varmış. Bu inanılmaz."

"Daha yeni," diyor Bex, sesinde bir kuruluk notasıyla. "Neden bizde olduğunu duyana kadar bekle."

"Doğrudan konuya mı giriyorsun prenses?" diye alay ediyor James.

Bex uzanıp onun yanına bir öpücük konduruyor. "Önce içkiler. Sana bir şey getireyim mi? Peynir tabağım hazır.

"Ben her şeyi hallederim," diyor James. Onlara oturma odasını göster, tatlım.

Üst kata doğru ilerliyor ve devam ediyor: "Bu güzel galeri duvarı üzerinde çalışıyor, görmelisiniz. Bazı parçaları topluyoruz ama tabii ki onun çalışmaları yıldız".

Oturma odasına gittiğimizde Bex pespembe olmuştu. Onu son gördüğümünden biraz daha kısa olan saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Hiç giyinmemiş; tayt ve büyük boy bir Outer Banks sweatshirt'ü var ama her zamanki gibi güzel görünüyor, parmağında pırlanta ve safir nişan yüzüğü parlıyor. Ağabeyimin mutfaka gitmeden önce ona bakışı, insanların benim Mia'ya baktığını fark etmelerini umduğum gibi.

Oturma odasındaki rahat koltuklara yerleştik. İç dekorasyon için birini mi tutmuşlar yoksa her şeyi kendileri mi seçmişler bilmiyorum ama tüm oda havadar, beyazlar ve mavilerle dekore edilmiş. Sokağa bakıyor, büyük pencereler içeri ışık alıyor ve arka duvarın diğer tarafında galeri duvarının başlangıcı şekilleniyor. Bex'in çalışmalarını hemen tanıyorum; annesinin eski restoranının fotoğrafı, Kitty Hawk'ın sabahki plajı, James'in futbol topu tutan elleri olması gereken bir yakın çekim.

Yanımdaki koltuğa vuruyorum ama Mia çantasını kaldırıyor.

"Hey, Bex?" diyor. "Üzerimi değiştirebileceğim bir yer var mı? Bu elbiseden kurtulmayı çok isterim."

"Elbette," diyor Bex. "Yukarı çıkarsan solda bir misafir odası var. Sen ve Sebastian'ın orayı, Penny, sen ve Cooper'ın da koridorun sağ tarafındakini alabileceğinizi düşündük."

Mia ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim. Bu arada eviniz çok güzel. Geri kalanını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor Bex. "Seni Purple Kettle'dan hatırlıyorum. Her zaman çok havalı görünürdün."

"Evet, senin de orada çalışmış olman çok komik," diyor Mia.

"O en iyisi, bunu doğrulayabilirim" diyor Penny. Bu arada stüdyo nasıl gidiyor? Instagram'ınız son iki ayda tamamen patladı".

Bex, "Sanırım bunun başlıca nedeni herkesin kiminle nişanlı olduğumu anlamış olması," diyor. Kiwi'yi kucağına oturtuyor ve kulaklarının arasına sokuluyor. "Buna rağmen-"

Mia'nın peşinden koştum. Penny'nin sözlerine sevgiyle gözlerini devirdiğini gördüm ama aynı zamanda yüzünün nasıl düştüğünü de.

Bir sonraki katta ona ulaşıp elini tutuyorum. "Tatlım."

Benden uzaklaşarak misafir odasının kapısını açıyor. Peşinden içeri giriyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Çantasını, ucunda katlanmış neşeli sarı bir battaniye ve başucunda uyumlu minderler olan yatağın üzerine bırakıyor ve elbisesini başına geçiriyor.

"Ne oldu, annen uzmanlık alanını mı öğrendi?"

Saç tokasını çıkarıyor ve ayakkabılarını almak için eğiliyor. Seni babamla konuşurken gördüm.

"Evet. O... Dürüst olmak gerekirse, senin hakkında konuşma şeklini sevmedim. Ya da kardeşin, kabaydı.

Homurdanıyor. "Harika."

"Kapatmaya çalıştım ama beni görmezden gelmeye oldukça kararlı görünüyorlardı".

Başına bir tişört geçirir ve ardından bir çift kesik kot şort çeker. Bunun için endişelenme. Bu... bu onun tarzı.

Yüzümü buruşturuyorum ama bu konuya girmemem gerektiğini biliyorum. Ne şimdi, ne de burada. Bana kalsa, bir daha hiçbirisiyle konuşmak zorunda kalmam. "Bir dakikaya ihtiyacın olursa seni anlarım-"

"Sebastian?" diye aniden araya giriyor. "Ben iyiyim. İ y i y i m .

Bana yalnız beş saniye ver.

SEBASTIAN

"HER ŞEY YOLUNDA MI?" diye soruyor Penny, ben tekrar oturup James'e bana verdiği kokteyl için teşekkür ederken. Bakır bardağa bakılırsa, Moscow mule içiyor.

Bir yudumla yüz ifademi gizliyorum. Zencefilli bira biraz ağır geldi ama bu affedilebilir. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim."

"Yukarı çıkayım mı?"

"Yalnız kalmak istediğini söyledi."

"Stresli görünüyor," diyor Bex. İki kişilik koltukta James'e biraz daha yaklaşıyor ve kolunu onun koluna doluyor.

"Ailesi pisliklerle dolu," diyor Cooper acımasızca. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Hey," diye tükürdüm.

"Onun hakkında değil," diyor. "İsa hakkında. Neden mesafesini koruduğu hakkında."

Kardeşi ve o salak kuzeniyle olan şey mi? Bu kadar iyi idare etmen beni etkiledi.

"İnanın bana, onlara vurmak istedim," diyorum. "Müstakbel kayıvalidemle ilk buluşmam için iyi bir görüntü olmayacağını düşündüm."

Bex ellerini birbirine kenetler. "O kadar ciddi mi?"

-"Umarım öyledir," diyorum elimi saçlarımda gezdirirken. "Onu seviyorum."

"Ağlayacağım," diyor. Gerçekten hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Bu hayatımda duyduğum en tatlı şey."

Penny, "Ayrıntılara girmeyeceğim ama annesiyle işler iyi gitmedi," diyor. Dudağını ısırarak içkisini yudumluyor. "Her şey... selam Mia."

Yüzündeki makyaj tamamen silinmiş, saçları dağınık bir topuz yapılmış Mia yanıma oturuyor. Kolumu uzattım. Bana bir bakış atıyor, ifadesinde tam olarak yakalayamadığım bir şey var ve yanıma kıvrılıyor. Kiwi, odada terör estirecek yeni birinin olduğunu fark edip zıplıyor ve kucağına koşuyor. Ürküyor ama ona sıkıca sarılıyor.

"O çok tatlı," diyor sessizliğin içinde. "Onu neden yakaladın?"

Hepimizin ona endişeyle bakmasını önemsiyorsa da bunu göstermiyor. Keşke şu anda o zırhı giymese ama ben de anlıyorum. Eminim o da benim ailesinin beni sevmesini istediğim kadar James ve Bex'in onu sevmesini istiyordur. En azından onlarla tanışana kadar.

Babasını her düşündüğümde, sakinleşmek için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Sırf ilişkimiz var diye Mia'nın kanatlarını kıracağı sanıyorsa hayal görüyor demektir. O evde büyümek onun için nasıl bir şeydi? Büyükbabasının ölümünün onu bu kadar etkilemesine şaşmamalı. Ne istediğini dinleyen tek kişi oysa ve bunu on beş yaşında kaybettiye, McKee'ye gelene kadar yıllarca onun saçmalıklarına katlanmak zorunda kalacaktı.

"Ne demek istiyorsun?" diyor James.

"Bex bize köpeği neden aldığını söyleyeceğini söyledi." Onu okşamaya devam ediyor, ısırmaya çalıştığında bileğini çekiyor. Bir gün köpek almak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Mezun olduktan sonra gerçekten birlikte yaşamaya başlarsak, belki bir barınağa gidip bir köpek sahiplenebiliriz. "Bilmek için ölüyorum."

"Oh," der Bex, James'e tekrar bakarak. "Bu... Yani..." James onu biraz sıkıyor. "Devam et prenses."

Tüm gamzelerini göstererek genişçe gülümsüyor. "Ben hamileyim."

Bunu anlamam yarım saniye sürüyor ama sonra ayağa fırlayıp ona sarılıyorum. Cooper da aynısını yapıyor, tüm yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Vay anasını," diyor. "Tebrikler!"

"Bu inanılmaz!" James'i sıkıca kucaklamadan önce onu bir süre sallayarak ekliyorum.

"Bir bebek," diyor Cooper. Bir bebeğin olacak.

Bex gözlerinde parlayan yaşları siliyor. "Evet. İkiniz de amca olacaksınız."

Cooper bana çocuksu bir bakış atıyor. "Amcamın konserini ezmeye gidiyoruz."

Ona beşlik çakıyorum. "Kesinlikle ez onu."

"Tebrikler!" Penny öne çıkarak ikisini de kucaklıyor. "Ne kadar ilerlediniz? Harika görünüyorsunuz."

"Evet, harika görünüyorsun," diyor Mia. Kiwi havlıyor, etrafımızda daireler çizerek koşarken kuyruğunu sallıyor. "Açık olmak gerekirse, sebebin bu olduğunu fark etmemiştim."

Bex gülüyor, "Hayır, hayır, sorun değil. Bu gece sana her şeyi anlatmak istedik. On beş haftalık oldum, yani resmen ikinci üç aylık dönemimdeyim, Tanrı'ya şükür."

"İlki biraz zordu," diyor James yüzünü buruşturarak.

"Hastalanmadan yaklaşık üç şey yiyebiliyordum" diyor. "Ve her şey beni ağlatırdı. Aslında her şey beni hala ağlatıyor. Geçen gün bir kediyi annesi sanan ve o kadar çok ağlayan bir ördek yavrusuyla ilgili bir TikTok gördüm ki James bir şeylerin ters gittiğini düşündü."

Cooper ve bana vahşi bir bakış atarak ikimizi de güldürdü. "Lütfen beni bir daha böyle korkutma."

"Ve sonra bana Kiwi'yi aldı, çünkü berbat bir anne olmak için çok endişeliydim. Hafifçe gülüyor. "Çünkü belli ki cevap hamile kadına daha fazla sorumluluk vermektir."

Penny sesinde kuru bir tonla, "Açıkçası," diyor.

"Ve her şey mükemmel gidiyor," diyor James. "Sana tapıyor ve sen de ona çok iyi bakıyorsun."

"Bekle," diyorum. "Ne zaman kazanıyorsun?" Bex titriyor.

"Aralıkta."

"Bu işi başaracağız," diyor James, ses tonunda güven verici bir notla.

"İlk bebeğimizi sezon dışında doğurmak istedik," diyor. "Aralık ayı sezon dışı *değil*."

"Böyle olması gerekiyordu," diyor. "Sadece yumruklarla yuvarlanmak zorundayız." Bu konuşmayı daha önce de yaptıkları açık. Bex kaşlarını birleştirip kaşlarını çatarak James'e bakıyor. Cooper ve ben bir bakış daha paylaşıyoruz. İyi olacaklarını biliyorum ama Aralık ayı NFL'in playofflardan önce deplasmana gittiği bir dönem, bu yüzden Bex'i stresli olduğu için suçlayamam.

Doğuma ne zaman gireceğine bağlı olarak, James onu hastanede karşılamak için oyunun ortasında ayrılmak zorunda kalabilir.

Mia ve gelecekte sahip olacağımızı umduğum şey için beyzboldan vazgeçmeyi seçmedim, ancak ikimiz için de işleri kolaylaştırma fikrini sevdiğimi inkar edemem. Mia hamileyken ya da bebekle evde yalnızken, yolculuklar da dahil olmak üzere tüm bir beyzbol sezonunu oynamayı hayal edemezdim. Onun da kendi kariyeri olacak ve benim için bir şeylerden fedakârlık etmesi gerektiğini hissettirmek isteyeceğim son şey.

"Elimizden geldiğince yardım edeceğiz," diyor Cooper. "Annemle babama söyledin mi? Izzy ne olacak?"

"Izzy biliyor aslında," diyor Bex. "Birkaç hafta önce onunla öğle yemeği yedim ve o da hemen anladı."

Mia homurdanarak, "Bu çok tuhaf ama yine de tam da ondan beklediğim şey," diyor.

"Biliyorum, değil mi?" diyor. "Her neyse, planımız her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra herkese söylemekti."

"Ve durumu çok iyi," diyor James. "O sağlıklı, nohut da sağlıklı. Annemle babama yakında söyleyeceğiz, sadece önce sana söylemek istedik."

"Annem çıldıracak," diyor Cooper. "Söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum."

Bu konuda haklı. Sandra, James ve Bex nişanlandığından beri torun sahibi olma ihtimalinden heyecan duyuyor ama ne onlara ne de bize bu konuda baskı yapmıyor. Kendilerini Sandra'nın onlara vereceği hediyelere hazırlasalar iyi olur.

"Harika ebeveynler olacaksınız," diyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Bex bana bir kez daha sarılıyor, gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor kulağıma. "Bu ailenin bir parçası olmamı ne kadar çok istediğini unutmadım."

Sırtını sıkıyorum. "Bunu hak ediyorsun."

Annesinin eski lokantasındaki o karlı günü ben de en az onun kadar canlı hatırlıyorum. Ona bir gün baldızım olmasını umduğumu söyledim ve her kelimesinde ciddiye aldım. Sadece kardeşimin iyiliği için değil, onun iyiliği için de. Bir aileyi ve onu heyecanlandıracak bir geleceği hak ediyordu. Tıpkı Mia gibi... ve benim gibi.

Hayat başka bir şey için çok kısa.

EYLEMDE KAYIP

"Bebekten önce mi evleniyorsun?" diye soruyor Penny. "Çok meraklıysan söyle gitsin."

Bex ocağın içine bakıp hazırladığı kızarmış tavuğu kontrol ederken biraz gülüyor. "Öyle, evet. James ısrar etti. Benim için fark etmezdi ama bebek doğmadan önce her şeyi hallettiğimizden emin olmak istiyor."

Güzel mutfaklarına çok açık bir şekilde bakmaktan kaçınmak zorundayım. Onlarla ne yapacağımı bilmiyor olabilirim ama lüksü gördüğümde tanırım ve bu mutfakta bolca var. Dolaplar koyu mavi, tezgahlar pırıl pırıl beyaz ve cihazların hepsi kusursuz paslanmaz çelik. Büyük ocağın arkasındaki renkli mozaik desen mekana ayrı bir renk katıyor ve bir dizi bakır tava bir sanat sergisi gibi duvarda asılı duruyor.

Acaba Sebastian burada yemek pişirdi mi? Sebastian ona yardım etmeyi teklif etti ama o oturma odasında kalıp James'le sohbet etmesi için ısrar etti. Penny ve ben de onunla birlikte mutfaka girdik ve onunla sohbet etmek güzeldi. Purple Kettle'da programlarımız pek çakışmıyordu ama Cooper'ın doğum günü partisinde eğlenceli görünüyordu. Şimdi onu biraz daha yakından tanıyorum ve Penny'nin ondan neden bu kadar övgüyle bahsettiğini anlayabiliyorum. Komik ve güzel bir kız ve Callahan'lara en az Penny kadar iyi uyum sağlıyor.

Kaşlarını çatmamaya çalışarak içkimden bir yudum daha alıyorum. Bu ailemin yemeklerinden o kadar farklı ki gülebiliyim. O kadar yorgunum ki sanki bugün başka bir hayatta yaşanmış gibi hissediyorum. O kaosa kıyasla bu temiz ve mükemmel. Patates ve salata ile kızarmış tavuk. Moscow mules ve Whole Foods'tan taze peynir tabağı.

Penny Moskova katırını bitirirken ayaklarını sallıyor. "Bu mantıklı."

"Muhtemelen Ağustos ayı için küçük bir şey planlıyoruz," diyor. "Kamptan sonra ama sezon başlamadan önce olması ideal olur. Richard ve Sandra'ya evde yapıp yapamayacağımızı soracak."

"Evet diyeceklerinden eminim," diyor Penny. "Çok güzel bir gelin olacaksın."

Buzdolabından marul çıkarırken homurdanıyor. "Bir şey olacağım. Mükemmel görüneceksin, değil mi Mia?"

Başımı sallıyorum, yeterince doğal bir gülümseme olduğunu umduğum şeyi yapmaya çalışıyorum. Keşke Kiwi dikkatimi dağıtmak için yanımda olsaydı ama o odada kaldı. "Göz kamaştırıcı olacaksın."

"İkisi de çok tatlı" diyerek gülümsüyor.

"Ne tür bir düğün istediğimden emin değilim," diyor Penny. "Bir yanım düğünü Arizona'da yapmak istiyor. Cooper da orayı en az benim kadar sevmiştir."

"Bunun hakkında konuştunuz mu?" diye soruyor Bex. Marul karışımını kaseye atar ve ardından salata malzemelerinin geri kalanını yıkar.

"Yardım edeyim," diyor Penny, bir avokado ve ay çekirdeği çıkarırken izliyor.

"Yine de," diyorum. "En azından sebze doğrayacak kadar biliyorum."

"Sebastian çok gurur duyardı," diye şaka yapıyor Penny. Kalçasına vuruyor

bana bir bıçak ve salatalık uzatırken benimkine karşı. "Ve evet, yaptık, ama yakın zamanda bir şey yapmayacağız. Dövmeler şu anda bizim için yeterli."

"Evet!" diyor Bex. "Bekle, göster bana. Resmini gördüğümü biliyorum ama eminim şahsen daha da güzeldir."

Penny'nin olayları hafifletmeye çalışmasını takdir ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu beni daha kötü hissettiriyor. Özellikle de şu anda Sebastian'ın kardeşiyle olan mükemmel ilişkisini duymak istemiyorum. Hele de Bex'in hamileliğiyle uğraşırken. Bu benimle ilgili değil ve bunu biliyorum ama bu, daha önce kendi anneme benden bunu beklememesini söylemişken, müstakbel kayınvalidesinin bir torun sahibi olmayı ne kadar seveceğini bilmenin canımı acıtmadığı anlamına gelmiyor. Bex'in Penny'nin dövmesini, henüz bir nişan yüzüğü olmasa bile Cooper'a olan nihai bağlılığını haykırışını izliyorum ve neredeyse bıçakla kendimi kesiyordum. Tıslıyorum, elimi çekiyorum ve bıçağımı ısıriyorum.

yanığın iç kısmı.

Geleceği görmezden geliyordum ama şu anda gözümün içine bakıyor.

Sebastian birkaç yıl içinde burada olmayı bekliyor mu? Bilmiyorum.

Bunu hak ediyor mu? Kesinlikle hak ediyor.

"Peki ya çocuklar?" diye soruyor Bex. "İleride bir noktada, belki?"

"Elbette," diyor Penny. "Cooper bu fikri sevdi. Hamilelik kulağa çok tuhaf geliyor. Gerçekten sürekli kusuyor muydun?"

"Evet," diyor Bex. "Birkaç gün boyunca krakerden başka bir şey yiyemedim. James üç kez doktoru aradı, çok korkmuştum. Ama sonra düzeldi ve şimdi kendimi iyi hissediyorum. Görünüşe göre ikinci üç aylık dönem çok daha kolay."

-İlk hamileliğiyle ilgili çok şey hatırlıyorum, her ne kadar herkese ayrıntıları bilmek istemediğimi defalarca söylesem de. Yeğenlerimi seviyorum ama otuz iki saatlik doğum hikâyesinin tamamını dinlemeye ihtiyacım yoktu.

Otuz. İki. Saatler. *İkizler* _ Düşüncesi bile *tüylerimi* ürpertiyor. İçimden bir ses Bex'in ona bu hikâyeyi anlatmamdan hoşlanmayacağını söylüyor.

"Demek ki sen zaten teyzesin," diyor Bex.

Kerevizi salata kâsesine sıyrıyorum. "Evet, iki yeğenim var ama sanırım kız kardeşim yakında kocasıyla denemeye başlayacak.

"Bilerek hamile kaldığınızı düşünün," diyor Bex gülerek. "Tanrım, keşke şu anda bir kadeh şarap içebilseydim.

İkiniz için bir şişe?

DE JAMES AND BEX'S harika - tavuk fırına girerken Bex bizi gezdirdi ve anlattıklarına bakılırsa iç mimarla çalışırken çok eğlenmiş - ama çatı katındaki veranda bambaşka. Stratejik olarak yerleştirilmiş bitkiler mahremiyet sağlıyor ama yine de muhteşem bir şehir manzarası var. Bir köşede bir dizi rahat açık hava sandalyesi ve bir ateş çukuru, diğerinde ise açık havada yoga ve ağırlık kaldırma için bir alan var. Bex'in daha önce ortaya yerleştirdiği geniş masa, yiyeceklerle ve parlak, yazlık çiçeklerden oluşan bir orta süsü ile çok güzel görünüyor. Bir hoparlör sistemi olmalı, çünkü Bex mumları yakarken James bir çalma listesi açıyor.

Yemekleri uzatırken Penny "Bu çok güzel," diyor. "Bizi ağırladığınız için tekrar teşekkürler.

Yemekler o kadar güzel kokuyor ki tabağıma koyar koymaz ağzım sulanıyor. Bex'in yapmasına yardım ettiğimiz çıtır salata, Sebastian'ın tarifini isteyeceğini bildiğim güzel bir avokado ve limon sosuyla tamamlandı, sulu kızarmış tavuk ve tavada pişmiş patatesler. Sebastian geçen gün bana tavuk yağının mucizelerinden bahsetti ve yemin ederim onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Gordon Ramsey'in daha kibar bir Amerikan versiyonuyla konuşuyormuşum gibi hissettim.

"Evet, Bex, etkilendim," diyor Sebastian. "Salata sosunun içinde ne var? Krema için avokado kullanma fikrine bayıldım."

Penny bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sen söyledin," diye fısıldıyor.

Omuz silkerek bir omzumu kaldırıyorum. "Bazen çok tahmin edilebilir oluyor."

Birkaç dakika boyunca Bex ve Sebastian yemek pişirmek üzerine sohbet ediyor, geri kalanımız ise yemeğimizin tadını çıkarıyor. Gece çökerken şehrin ışıklarının netleşmesini izlerken şarabımı yudumluyorum.

"Herkes merhaba," diyor Sebastian. "Bir duyurum var." Başımı kaldırıyorum. "Bebek mi?"

"Ve beklerdim, çünkü bebek için heyecanlıyım ve Bex'in gizliden gizliye yoğun bir hamile tarafı olmasından da biraz korkuyorum," diye devam ediyor, "ama o zamana duyarlı ve ben... Yani hepiniz şimdi, burada, şahsen birlikteyken.

Aman Tanrım.

"-Sebastian," diyorum dirseğimi böğrüne saplayarak. "Emin misin..."

"Sorun değil," diyor Bex. "Ümürümüzde değil."

"Hiç de değil," diyor James, her ne kadar yüzünde bir çatıklık olsa da. Umarım bu bir endişe nedenidir, kızgınlık değil. "Burada hepimiz aileyiz. Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Kelimeler ağzından bir kez çıktı mı, bir daha geri alamaz. Şu anda beyzbolu bırakma kararı sadece ikimiz için geçerli. Ailesi işin içine girdiğinde, denklem değişecek. Nasıl tepki verirlerse versinler, planı hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, bu sonsuza kadar aklında kalacak. Şarap kadehimi yere bıraktım, çok sıkı tutarak kırmaktan mantıksızca korkuyordum.

Belki de onu cesaretlendirmemeliydim. Belki de beyzbola devam etmeliydi. Belki de fark etmese de bir parçası bunu benim için yapıyor ve ben onun hayatını mahvediyorum.

Annem haklı. O her şeyi hak ediyor ve beyzbol bunu ona verebilir. Çok daha az kesin olan bir yol için baskı altında olduğu istikrarlı bir yoldan vazgeçiyor. Şimdi bunu istediğini düşünüyor olabilir ama Beş yıl sonra ne olacak? Ona evlilik ve çocuk konusunda emin olmadığımı söylediğimde ne olacak? Ya bu karar, zaten çok daha iyisini yapabilecekken benimle birlikte olmak için bir taviz olarak sonuçlanırsa?

"Beyzbol hakkında," diyor. Masanın etrafına bakıyor, bakışları benim üzerimde kalıyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzüm donuyor. "Ben bırakıyorum. Askerlikten çekileceğim."

Bir an için kimse bir şey söylemiyor.

"Kahretsin," diyor Cooper sonunda, sessizliğin içinde. "Ciddi misin sen?"

"Evet." Sebastian uzanıp elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. "Fark ettim ki... sırf babam istedi diye ya da beklentiler hep bu yönde olduğu için bunu yapamam. Hâlâ seviyorum ve bu kadar uzun süre buna odaklandığım için pişman değilim ama bunun kariyerim olmasını istemiyorum."

"Bunun yerine ne yapacaksın?" diyor James. Sesi hayal kırıklığına uğramış ya da sinirli değil, sadece düşünceli.

"Önümüzdeki dönemden sonra mezun olacağım," diyor. "Bunu yapmak için yeterli kredim var. Gıda sektörünün benim için uygun olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Sanırım şef olmak istiyorum. Erken mezun olursam, ailemden kalan mirasın bir kısmını alıp seyahat edebilirim, belki Mia beni kabul ederse yurtdışı eğitim programı için onu Avrupa'ya kadar takip edebilirim. Eğer mantıklı olursa bir yemek programı bile yapabilirim."

Elimi onunkinden çekip ayağa kalkıyorum ve sandalyemi geriye doğru fırlatıyorum. Kiwi irkildi ve masanın altından dışarı fırladı.

"Kayıp mı oldunuz?" diye soruyor, gülümsemesi soluyor.

"Özür dilerim," diyorum. Herkes izliyor ve ben de barbeküde olduğu gibi olay çıkarıyorum ama kendimi milyonlarca parçaya ayrılmak üzereymişim gibi hissediyorum ve bunun olabileceği son yer de burası. "Burada olamam."

Avlu kapısına ve merdivenlerden aşağıya doğru koşuyorum. Sebastian'ın beni takip ettiğini duyuyorum ama bu gece kalacağımız odanın kapısına gelene kadar durmuyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve kapatmadan önce o da beni takip ediyor.

"O da neydi öyle?" diye sorar.

Ona döndüm. "Büyük bir hata yapıyorsun.

"Ne?" Yüzündeki acı beni bir bıçak gibi kesiyor. "Ama sen dedin ki-"

"Gerçekten tüm bunlardan vazgeçmek istiyor musun? Böyle bir hayatın olmayacak.

-Eğer bir restoranda aşçıysanız, bu güzel evin kusursuz bir şekilde dekore edilmiş odasına şöyle bir göz gezdiriyorum.

Yüzündeki yaralı ifadede nefret ediyorum ama duramıyorum. Atmosferde yanıyorum ve yere indiğimde geriye hiçbir şey kalmayacak. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarım duyuyor. "Geleceğimden ödün vermeyeceğimi biliyorsun çünkü sana *söylediğim* tek şey bu, bu yüzden sen kendininkinden ödün veriyorsun. Benim için daha kolay bir yol seçiyorsun ve ben buna değmem bile.

"Mia, yavaşla," diyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

- "Çocuk istemiyorum," diyorum sertçe. Onları hiç istemedim. Evlenmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum Sebastian.

"Doğru," diyor. "Yani evlenmeyeceğiz ya da çocuk sahibi olmayacağız."

"Şunu yapmayı kes!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Seni tanıyorum. Bunları istiyorsun. Yalan söylemeye çalışma, biliyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor, gözyaşlarımı silecekmiş gibi uzanıyor ama denemekten daha iyi olduğunu düşünüyor. "Bu da nereden çıktı şimdi? Ailen mi? Ne düşündükleri umurumda değil Mia. Onları içeri almayı bırakmalısın.

Bu beni durdurdu. "Onlar benim ailem."

"Onlarla ilişkini kesmelisin. Seni mahvediyorlar.

"Onlar benim ailem!" Sesim küçük odada yankılanıyor, çok yüksek ve cırtlak. "Ailem hakkında saçma sapan konuşma."

"Ne biçim bir ailesiniz siz," diyor sesinde acı bir kahkaha ile. "Ağabeyin cinselliğinin bir şaka olduğunu düşünüyor, baban seni bir oyuncak bebekmişsin gibi kontrol etmemi istiyor ve annene her ne *olduysa* seni öyle derin bir sarmala sokuyor ki şu anda seni zar zor tanıyorum. Kes onları. Üniversitenin geri kalanını ödemene yardım etmek istemezlerse, bir yolunu buluruz."

"Annenin ailesini dışarı atmak sana iyi gelebilirdi ama ben bunu yapamam." Aramıza biraz daha mesafe koyarak geri çekiliyorum. Öfke bir yılan ısırtığı kadar hızlı ve keskin bir şekilde içime doluyor. "Ve bunun bu kadar kolay olduğunu düşünmen çok üzücü Sebastian. Herkes iki mükemmel aileye sahip olacak kadar şanslı değil. Bazılarımız, ne kadar acı verirse versin, evrenin bize verdiği sadık kalmak zorunda."

Dondu kaldı. "Ben onları atmadım. Onlar *beni* attılar. Annemi bir çöp gibi bir kenara attılar çünkü hayatında yapmasını istedikleri şeyi yapmadı. Bunu herkesten çok senin anlamaman gerekir."

Dudağım titriyor. Titrek bir nefes alıyorum. "Bu aynı şey değil."

"Öyle değil mi?"

Hayır. _ _ _ Denemiyorsun bile...

"Çok daha fazlasını hak ederken seni sonsuza dek incitmelerine izin veremezsin," diye araya giriyor. "Tanrım, Mia, hadi ama."

Boğazımdan bir hıçkırık geliyor, durdurmak için çok ani. Ama durmuyorum. Hayır. Şimdi bilmiyorsun ama öğreneceksin. Hayır. Şimdi bilmiyorsun ama öğreneceksin. Bencillik ettim, yine de sana sahip olmama izin verdim, ama her zaman buna yol açacaktı.

"Şu anda neden kendini dinliyorsun? Neden ikimizi de sebepsiz yere incitiyorsun?"

Beni kollarına çekmeye çalışıyor, gözleri gözlerimi arıyor ama omuz silkiyorum. Eğer beni rahatlatmasına izin verirsem, teslim olmak isteyeceğim ve bunu yapamam. İlk kez bir şeyleri kırdığımda kendimi dinlemeliydim. İlk kez bir şeyleri kırdığımda kendimi dinlemeliydim. En başta beni aşağı çekmesine izin vermemeliydim. Kütüphanedeki o öğleden sonra, yatak odasındaki o sabah, beyzbol sahasındaki o yıldızlı gece, bunların hiçbirisi en başta yaşanmamalıydı. "Hayır."

Gözlerinin arkasında bir şey kırılır. "Angel, hadi ama."

"Evlilik, çocuklar, hayatına uyan biri, sen bunu hak ediyorsun Sebastian. Yukarıya, mükemmel ailene geri dön. Gözyaşlarımı kabaca sildim. "Ne olursa olsun buraya gelirdim. Senin meleğin olamam."

Beni öpüyor, elimde değil; ben de onu öpüyorum. Son bir kez. Bir öpücük daha, mükemmelliği içinde uçup giden, boşluğun soğuk kucağına düşerken beni ateşe veren. Yavaşça çekiliyor, dokunuşu kalıcı bir yara.

"Sen de o ailenin bir parçasısın," diye fısıldıyor.

Kalbim tam ortasında kırıldı. "Anlamıyorsun."

"Sana sahip olduğum sürece hayatımın nasıl görüldüğü umurumda değil, biliyorsun değil mi?" sesi çatlıyor; o da gözyaşlarını tutuyor.

Kendimi geleceği düşünmeye zorlayarak gözlerimi kapattım. Adını aldıktan sonra değil de şimdi çökmesi daha iyi. Bağırsağında asla iyileşmeyecek milyonlarca küçük kesik yerine ölümcül bir kesik.

Onu kapıya doğru itiyorum. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen."

"Bu konuşmayı daha bitirmedik," diyor kapıya doğru uzanırken.

Kapı kolu.

Kapıyı yüzüne kapattım.

Sonra yere düştüm. Bir hıçkırık, sonra bir tane daha. Yüzümü siliyorum ve defterimden bir parça kağıt koparıyorum.

İşim bittiğinde telefonumu cebimden çıkarıp parmak uçlarımda merdivenlerden iniyorum.

Ben ön kapıyı açarken Uber kaldırıma yanaşıyor.

SEBASTIAN

Yemeğe geri dönmek istemiyorum. Hiçbir parçam şu anda oturup kardeşlerimin geleceğimle ilgili sorularını yanıtlamak istemiyor. Ama bu konuşmayı başlatan benim ve Mia açıkça yalnız kalmak istiyor, bu yüzden tek seçeneğim bu. Belki yemek bittiğinde ona bir tabak getiririm ve konuşabiliriz. *Gerçek* bir konuşma, kelimeleri zehirli oklar gibi fırlatmak değil. Ben de onun kadar suçluyum ama ona bu konuşmanın bitmediğini söylediğimde ciddiydim. Bunu çözmeliyiz, sözlerimiz derinden kesiyor olsa bile.

Onsuz bir gelecek, hiç bir gelecek değildir.

Merdivenlerde oyalanıyorum, kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum. İnatçı gözyaşları devam ediyor, bu yüzden avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum. Şu anda duygularım karmakarışık, öfke ve üzüntü bir endişe tsunamisiyle savaşıyor. Evlenmemiz ya da çocuk sahibi olmamız kimin umurunda? Onunla olan geleceğimi, sahip olabileceğim herhangi bir varsayımsal çocukta daha çok önemsiyorum.

Belki de onunla tekrar konuşmayı denemeliyim.

Yalnız olmama rağmen başımı sallıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Tüm yanlış şeyleri duyuyor, önemli olan şeyler yerine ağızından çıkan tüm aptalca şeyleri. Ve öpücüğümü kabul edip sonra beni odadan dışarı itmesi?

Babamın madalyonuyla oynuyorum, aklımdan geçiriyorum. Mia di Angelo'dan bir öpücüğü geri isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama şu anda bunun hiç olmamasını diliyorum.

Avluya döndüğüm anda Penny başını kaldırıyor. Yüz ifademdeki bir şey onu duraksatmış olmalı, çünkü ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sandalyeme geri yerleşiyorum ama yemek artık iştah açıcı görünmüyor. Midem kendi içinde sıkışıyor. Ben hamileyken Bex bu güzel yemeği yapmak için onca çaba harcamıştı ve ben her şeyi berbat etmişim. Şimdilik beyzbol konusunda çenemi kapalı tutmalıydım.

Mia bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyor yoksa sadece panikliyor muydu? Ona ilk söylediğimde çok anlayışlı görünüyordu. Bu konudaki gerçek hislerinin bunlar olduğuna inanmak zorundayım.

Göğsümü ovuyor. Niyeti ne olursa olsun, başardı. Rastgele bir restoranda aşçı olmayı hedeflemediğimi bilmesi gerekiyor. The French Laundry'yi hayal ediyorum, Outback Steakhouse'u değil. Dünyanın dört bir yanında kendi mutfaklarında ustalaşmış kişilerden bir şeyler öğrenmek istiyorum. Beyaz şef ceketini gururla giymek ve hak ettiğim zaman bir mutfakta statü sahibi olmak istiyorum. Sonunda, kendime ait bir restoran ya da belki de bir grup restoran isteyebilirim. Rekabetçi ruhum ve başarı güdüm

Ortadan kaybolmadılar, sadece odak noktalarını tamamen bana ait olan bir şeye değiştirmeye karar verdim.

Mia'yı tanırım. Başta bunun iyi bir fikir olmadığını düşünseydi bana söylerdi. Sadece üzgün, özellikle de onu ailesi konusunda çok zorladığım için. Onu o kadar zorladım ki, benim ailem hakkında bana tükürdü.

Lanet olsun. Daha iyi bilmeliydim. Tüm bu saçmalıklara rağmen ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu bana defalarca söyledi.

"İyi misin?" Cooper ayakkabısını benimkine bastırıyor. "Ne oldu?" "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Aşağıya ineyim mi?" diye sorar Penny.

Başımı salladım. "Onu biraz rahat bırak."

"Ne olursa olsun," diyor Cooper, "bence bu iyi bir plan."

Omuzlarım neredeyse rahatlayarak çöküyor. "Gerçekten mi?" "Evet, kesinlikle. Değil mi James?"

"Cooper ve ben konuşuyorduk," diyor James. "Eğer istediğin bu değilse, yapma. Sırf yapmak zorunda olduğunu hissettiğin için kendini buna bağlama. Bir sezon boyunca profesyonel olarak futbol oynadığım için biliyorum ki yapmak istediğim şey bu değilse biterim."

"Yemek yapmakta da harikasin," diyor Cooper. "Bunu ne kadar sevdiğini biliyoruz."

Bununla ne yaparsanız yapın başarılı olacaksınız".

Yanaklarım ısınırken başımı eğiyorum. "Teşekkürler çocuklar."

"Sen bizim kardeşimizsin," diyor James. Yumruğunu kalbine bastırıyor; benimle ve Cooper'la paylaştığı dövmeye. "Seni her zaman destekleyeceğiz."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, iyi duygularım kötülerle savaşıyor. "Artık bir sporcu olmasam bile mi? Senin gibi değil miyim?"

Cooper, "Açık olmak gerekirse, bulduğum her fırsatta spor salonunda sana meydan okumaya devam edeceğim," diyor. "Ve eğer beni bir dönem erken bırakırsan kesinlikle üzüleceğim."

James kardeşimize sevgiyle başını sallıyor. "Seb, spor yaptığın için bizim ailemiz değilsin. Seni sevdiğimiz için bizim ailemizsin."

Bex hıçkırarak ağlıyor, belli ki yine gözyaşlarının eşliğinde. "Bu çok tatlı."

Elini sıkıyor. "Albright'taki ilk hafta yaptığın kavgayı hatırlıyor musun?"

"İyi bir kavgaydı," diye hatırlıyor Cooper. "Annemle babamın verdiği derse kesinlikle değdi."

"O zaman senin için mücadeleye atıldım," diyor James, "şimdi ve her zaman da atılacağım."

Ben tekrar nasıl konuşacağımı düşünürken bir an sessizlik oldu. Tepkileri konusunda neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. Sanırım b ö y l e anlar söz konusu olduğunda endişeyi yatıştırmak imkansız,

Beni ilk günden beri kardeşleri olarak kabul etmiş olsalar bile. "Teşekkür ederim."

"Bekle," diyor Cooper. "Annemle babamın planından haberi var mı?" "Henüz yok," diyorum. "Önce ikisine söylemek istedim."

"Zavallı Richard," diyor Penny, sesi pek üzgün çıkmasa da. "Büyükbaba olacağını bilmek ve tüm bunları aynı anda yaşamak."

"Sana destek olacağız," diyor Cooper. "Onlara söylemek istediğiniz sürece, size destek olacağız."

James başını sallar. "Sanırım yakında olmalı, çünkü taslak birkaç hafta içinde. Emekli olmak için ne yapman gerekiyor, komiserin ofisine mi yazman gerekiyor?"

Penny telefonunu kulağına dayayarak ayağa kalkar. "Hey, iyi misin? Sana bir tabak getirmemi ister misin?"

Eylemde kayıp.

Ben de kalkıp masanın etrafından ona doğru yürüyorum. Elini saçlarında gezdirirken bana bir bakış fırlatıyor. Mia'nın söylediklerini anlayınca gözleri açılıyor.

Kalbim acıyla çarpıyor.

"Oh," diyor. "Yani, lanet olsun, ciddi misin?" "Ne?" diye soruyorum. "O iyi mi?"

"Elbette. Önceden arayıp babama orada olacağını söylerim. Duraksıyor. "Tamam. Bunun ne olduğuna emin misin...?"

Dinlemekle daha fazla vakit kaybetmeyeceğim. Yatak odasına doğru koşup önünde duruyorum ve kapıyı çalma zahmetine girmeden açıyorum.

Boş. Mia'nın çantaları gitmiş. Ve yatağın üzerinde bir not var.

C-

*Sxa ia' po' cobə. Pox farə , sé qve c'eə en ci. βas a se' vn cLef
ma'acillo'ə.*

Yüz estə. /ve ca easy ama'9e.

*Rdiós,
P✓I90*

PD Ciemp e fvi o' friend'.

EYLEMDE KAYIP

Bilgisayarımı kapatıyorum ve Penny'nin yatağına u z a n a kadar aşığı kayıyorum.

Bir yanım çığlık atmak istiyor. Alice'in sunum için telefonumu patlatıp durduğu, Profesör Santoro'nun istekleri yığmaya devam ettiği, Giana'nın onunla barbeküyü tekrarlamak istemediğimi anlamadığı ve erkek arkadaşımı bir haftadan uzun süredir görmediğim gerçeği göz önüne alındığında çığlık atmak kabul edilebilir bir hareket tarzı gibi geliyor.

Eski erkek arkadaşın.

O artık benim değil. Ona o notu yazdığım da bundan emin oldum.

Bu acı vermediği anlamına gelmiyor. Her nasılsa, bunu başlatan ben olsaydım acının bu kadar derin olmayacağını düşünmüştüm ama bu bir yalandı. Moorbridge'e döndüğüm andan itibaren kendimi işime verdim, çünkü nefes aldığım anda Sebastian'dan başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi düşünemiyorum. Penny'nin babasının evinde kalıyor olabilirim ama her yerde onunla ilgili anılar var. Geçen gün çantamda tişörtün üzerine bıraktığı notu bulduğumda kendimi laboratuvardaki banyoya kilitledim ve Alice kapıyı çalana kadar gözyaşları içinde nefes almaya çalıştım.

Ne zaman zihnimin dolaşmasına izin versem, irili ufaklı tüm anılar gözümün önünden geçiyor ve onu o kadar çok özlüyorum ki boğazıma paslı bir bıçak dayamış gibi hissediyorum. Hırslı olduğunu ve sonunda ne yaparsa yapsın başarılı olacağını biliyorum. Muhtemelen bir gün Sebastian Callahan restoran imparatorluğu olacak. Ve diğer insanların aileleri hakkında söylediklerimiz.

Hayatına karışmamam onun için daha iyi olur. Eninde sonunda başka birini bulacak, sevdiği ve parçası olmaktan mutlu olduğu bir ailesi olan bir kadın. Hayatına o kadar mükemmel uyum sağlayan bir kadın ki, benim o kişi olabileceğimi nasıl düşündüğünü düşündükçe gülecek.

Duygularım kaybolana kadar çığlık atmak zorundayım.

New York'a döndüğünde tüm eşyalarımı onun evinden Penny'nin babasının evine taşımıştım bile. Bay Ryder ve nişanlısı, aynı zamanda Penny'nin şehir pistindeki patronu Nikki Rodriguez, burada kalmama izin verme konusunda cömert davrandılar. En başta yapmam gereken de buydu, burada kalıp birkaç gece geçirdikten sonra McKee'nin bana önerdiği yeni yatakhaneye taşınmalıydım. Burada kalsaydım, Sebastian'a bir daha bulaşmazdım.

Aşık olmazdım.

Kalbimi çalmak zorunda kalmazdım.

Bir yastık alıp yüzüme bastırıyorum. Çığlık atıyorum, sesim sonunda hıçkırığa dönüşüyor. Telefonum tekrar çalıyor. Her baktığımda Rus ruleti oynuyorum. Giana mı? Alicia mı?

Izzy? Sebastian mı?

Kapı çalınıyor. "Kayıp mı oldunuz? Girebilir miyim?"

Yastığı bir kenara atıp doğruluyorum. "Burası senin odan."

Penny kapıyı iterek açarken, "Çıplak olma ihtimaline karşı," diyor. Bana bakarken kaşlarını çatıyor. Yemek yemekten ve hızlıca duş almaktan başka bir şey yapamayacak kadar meşguldüm. Saçlarım dümdüz sarkıyor, tırnaklarım kırılmış ve günlerdir aynı sweatshirt'ü giyiyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Sunum tam bir felaket.

Yatağın ucuna oturur. "Yok artık. Harika görünüyor. "Alice bir diyagramı yanlış etiketlediğim için beni azarladı.

"Cehenneme kadar yolu var.

Homurdanıyorum. Yine de haklı. Durmadan çalışıyorum ve her şeyi berbat edip duruyorum. Sempozyum gelecek hafta ve ben neredeyse hiç pratik yapmadım.

"Bunun üzerinde sonra çalış," diyor. "Yolda pizza var."

Yemekten bahsedilince midem gurulduyor. En son ne zaman yemek yediğimden emin değilim. Belki de daha önce laboratuvardaki protein barı?

Sebastian bunun peşini bırakmazdı. Çoktan mutfağa girmiş, inanılmaz bir şeyler hazırlıyor olurdu.

Ona peşinden gitmemesini söylediğim bir şey.

Tekrar yatağa doğru yığılıyorum, nefesim kesiliyor.

"Belki tırnaklarımızı yaptırabiliriz diye düşünmüştüm," diyor Penny. Sesindeki endişeyi duyuyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmak için yanağımı ısıyorum. "Ve izlemek için başka bir film seçeriz. Babam ve Nikki akşam yemeği için dışarı çıkıyorlar, böylece oturma odasındaki büyük televizyonu kullanabiliriz."

"Güzel."

"Bu sefer romantik komedi bile önermeyeceğim." "Her neyse, Pen. Ne istersen onu giy.

Bana kaşlarını çatı. "Sebastian bugün seyahatinden döndü.

Sezonun sonuncusu.

"Lütfen yapma-"

Gelip seninle konuşmak istiyor.

Gözlerimi kapattım. Ben ayrıldıktan bir gün sonra evi ziyaret etti ve benimle konuşmak istedi. Penny geri çevirdi, bunun için minnettarım, ancak eminim bu onun için rahat değildi. Şu anda ona karşı daha nazik olmak için çaba sarf etmem gerekiyor çünkü Callahan'larla benim aramda kalan kişi o. Eminim Cooper benim için çok heyecanlıdır.

"Yapamam."

Penny'nin sesi tereddütlüydü. "Tamam, ona eşyaları verandaya bırakmasını söylerim."

"Ne gibi şeyler?"

"Bir çift ayakkabı ve ceketiniz. Sanırım onları evde bırakmışsın.

"Ona gömleğini geri vermelisin."

"Bunu kaçıracağını sanmıyorum".

Yatağın kenarına yaslanıyorum ve onu bulana kadar çantamı karıştırıyorum. Onu görünce kalbim sıkışıyor. Bir kez taktığımda, o kadar şefkatle çıkarmıştı ki. "Al bunu. İster ona ver, ister at, umurumda değil. Onu bir daha görmek istemiyorum."

Yüzü düşüyor. Onun nezaketi ve babasının nezaketi şu anda hayallerimi canlı tutmama yardımcı oluy or . Bunu hatırlamam gerek.

"Lütfen," diye ekliyorum, elimde tutarak.

"Tamam. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hâlâ konuşmanız gerektiğini düşünüyorum.

"Not edildi."

"Siz de arkadaştınız, biliyor musunuz?"

Boş boş gülüyorum. "İnan bana, biliyorum."

"Yani belki romantik olarak yürümese bile, sen sadece..."

"Artık işe yaramıyordu," diye araya giriyorum. "Ailemi hayatımdan çıkarmam gerektiğini düşünüy or ."

"Hayal kırıklığına uğramıştım," di y o r . "O kızartmada nasıl olduklarını hepimiz gördük.

Mükemmel olduklarını da düşünmüyorsunuz.

Bu konuşmayı defalarca yapmış olmamıza rağmen, "Biz birbirimize uygun değ iliz," diyorum. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama kendimi açıklamaktan yoruldum. "Ne olursa olsun dağılacaktı."

"İstediğinizi alamadınız," diyor, sesi biraz keskin. "Hâlâ beyzbolu bırakıyor."

"Ben de bunu istiyordum.

Çan kulesindeki konuşmamızdan sonra bir an bile beyzbolla kalmasını istemedim. Şimdi düşünecek zamanım olduğu için biliyorum ki benim yüzümden gitmiyor. Ona bir şekilde yardım edebilirdim ama bunu kendisinden başka kimse için yapmıyor. Yine de bu, evlilik, çocuklar ya da başka bir şey konusunda eninde sonunda benim için ödün vermek zorunda kalacağı ya da benim onun için ödün vereceğim gerçeğini değiştirmiyor. Bu bizi mahvederdi ve tek değişken bunun ne kadar süreceği olurdu.

Penny örgüsünü omzunun üzerinden sallıyor. "Öyle değil mi? Annen seni korkuttuğu için onun mutsuz olmasını istedin.

"Bir saniyeliğine Cooper'ın kız arkadaşı olmayı bırakıp benim arkadaşım olmanı istiyorum."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, keşke onları geri alabilseydim diyorum. Yüzü düşüyor, gözlerinde bir şey kapanıyor. "Vay canına. Güzel."

"Kalem-"

"Bunu onun kız arkadaşı olarak söylemedim. Senin ve Sebastian'ın arkadaşı olarak söylüyordum.

"Ben..." demek istemedim. Telefonum çaldığında duraksıyorum. Cevap vermeden önce yüzümü buruşturarak bakıyorum. "Alicia?"

- "Yarım saat önce laboratuvarda olacağınızı söylemişsiniz."
"Neredesiniz?"

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ama bunu ona söylememin imkânı yok. "Yaklaştım. Birazdan orada olurum, üzgünüm.

"Mia," diyor Penny, ben yataktan kalkıp çantama bir şeyler tıktırmaya başlarken.

"Özür dilerim. Laboratuara gitmem gerekiyor. "Bunun hakkında konuşmaya devam etmeliyiz.

"Sana ne söylememi istiyorsun? Tam uyum sağladın Penny. Bir gün Cooper'la çok güzel bir düğün yapacaksın, çok güzel çocukların olacak ve baban Cooper'ın koçu bile olacak. Sanki bir Callahan olmak için yaratılmışsın."

"Ve Sebastian sizden bunların hiçbirini yapmanızı istemiyor."

Ayaklarımı sandaletlerin içine sokuyorum ve telefonumu çantama atıyorum. Berbat görünüyorum ama artık yapabileceğim bir şey yok. Alice'in bunu görmezden gelmesi gerekecek. Kendisi de harika görünmüyor; bir sonraki boya randevusuna en az birkaç hafta gecikmiş olmalı.

Belki de sempozyumdan önce saçımı kestirmeliyim.

Şu anda saçımı kestirmenin bana iyi bir fikir gibi gelmesi, üzerimdeki lekeli McKee's sweatshirt'ünden daha iç karartıcı.

Kapıyı açtığımda "Onu oldukça iyi tanıdığımı düşünmek hoşuma gidiyor," diyor. "Tıpkı seni tanıdığım gibi. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, gerçekten yapmak istemediği bir şeyi yaptığını hiç sanmıyorum. Eğer evlilik ve çocuklar onun için belirleyici faktörler olsaydı, bunu söylerdi."

Ona sadece gergin bir gülümseme veriyorum. "Pizzayı erteleyelim mi?" Laboratuvarda bir makas olup olmadığını merak ediyorum.

SEBASTIAN

Playofflara kalamadık.

Sezonun son üç maçını, Norfolk State Üniversitesi'ne karşı kalan tek seriyi kazansak bile yeterli olmayacak. America East'in dibinde bitiriyoruz. Takım arkadaşlarım, özellikle de son sınıf öğrencileri için üzgün olsam da rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum.

Kesin bir bitiş tarihi var. Son bir hurra.

Mia orada olmayacak ama buna alışmaya başladım.

James'in evinden ayrıldığında, arkasında keşke ona hiçbir şey yazmasaydım dedirten bir not bırakarak, başlangıçta bana geleceğini ve konuşacağımızı ummuştum. Ama bu gerçekleşmedi. Beni görmek ya da benimle konuşmak istemiyor, bir an bile. Penny'ye sürekli nasıl olduğunu sorma dürtüsüne direnmek zorundayım. Kötü hissettiğini biliyorum ama o benim arkadaşım olmadan önce Mia'nın arkadaşıydı.

Bu hafta sonu bizimle eve gelmedi ama James ve Bex söz verdikleri gibi bu duyuru için buradalar. Cooper ve Izzy de. Richard ve Sandra'ya beni bunca yıl içinde tutmak için çok çalıştıkları sporu bırakacağımı söylemektense dünyada başka bir şey yapmayı tercih etsem de, bu şimdi olmak zorunda. Komisyon Üyesi Scofield'a seçme havuzundan çıkarılmayı talep eden mektubumu yazmaya başladım bile ve Zoe'ye de söylemem gerekiyor. Geçen gün bana draft makalesini gönderdi ama henüz okumadım.

Kendime ailemin ölümü hakkında yazdıklarını görmek istemediğimi söyleyip duruyorum ve bu da bir parçası ama gerçekte Mia hakkında söylediklerimi okumaktan korkuyorum. Her kelimesinde ciddiym ve hâlâ da öyleyim ama bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Cooper karşıma otururken omzumu tutuyor. Çalışma odasındayız, evin en rahat koltuklarının ve tüm masa oyunlarının olduğu oda. Bu odayı seviyorum; ne zaman içinde olsam aklıma Noel'deki Monopoly ve gece geç saatlerdeki Mario Kart savaşları geliyor. Doğum günü pastası ve karaoke. Tartışmalar ve kahkahalar, hepsi birbirine karışmış. Burası evin ön tarafındaki magazin alanından uzakta, özel aile odası ve burada on yıllık anılarım var.

James ve Cooper'a planımdan bahsettiğimde, bir an geri adım atmak istedim. Kendimden ve bu yoldan şüphe ettiğim için değil, aramızdaki bağı koparmak istemediğim için. Callahan çocukları, her biri birer atlet, tıpkı Richard gibi. Ama şu anda verdiği tepki beni cesaretlendirdi. Jacob ve Danielle Miller'ın oğlu olabilirim ama ben Callahan'ım. Beyzbol yüzünden değil, onlar beni seçen aile olduğu ve ben de onları seçtiğim için.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Sadece beyzboldan bahsetmediğini biliyorum. Başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum." "Yine de gelebilir."

"Hiç sanmıyorum." Madalyonla oynuyorum, kardeşimin gözleri yerine ona bakıyorum. "Bir şansım vardı ve bunu mahvettim."

"O korkuyor. Bu sonsuza dek sürmeyebilir." "Onu seviyorum."

"Biliyorum," diyor sessizce.

"Onun da beni sevdiğini sanmıştım. Sonsuza dek birlikte olacağımızı sanmıştım. Gülüyorum. Yalnız, içi boş bir ses. "Bunun için yanımda olacağını düşünmüştüm."

"Öyleyiz," diyor James, kanepede yanıma oturarak, "Arkayı kolluyoruz."

"Babam sana bir an bile zorluk çıkarırsa," diyor Izzy, diğer tarafıma geçerek, "ona araştırmayı göstereceğim. Gerekirse elimde bir slayt gösterisi var. Seni bir şef ceketine bile photoshopladım."

Dürüst olmak gerekirse, şaka yapıp yapmadığından emin değilim. Başımı tekrar sallıyorum, onu yanlamasına kucaklıyorum ve başının üstünden öpüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ve bundan sonra Mia hakkında konuşacağız," diyor. "Tüm aramalarımı görmezden geliyor olabilir ama eninde sonunda anlayacaktır. Çok ikna edici olabilirim."

"Geçen gün beni aradı," diyor Bex. "Aniden gittiği için özür dilemek için."

Gözlerimi kırptım. "Bunu bana söylememiştin."

Omuz silkiyor. "Sanırım Penny ona numaramı verdi. Tatlı birine benziyor, Seb. İşler istediğin gibi gitmediği için üzgünüm."

"Evet," diyor Sandra, Richard'la birlikte oturma odasına girerken. "Oh, tatlım, buraya gel."

Görünüşe göre Richard'ın kendi tanrısı olduğuna karar vermiş olan Kiwi, peşlerinden koşuyor.

Beni nane kokan bir kucaklamanın içine çekiyor ve iyi bir önlem için yanağımı öpüyor. "Bizimle ne konuşmak istiyordun? Mia hakkında mı?"

"Hayır." Derin bir nefes alıyorum. "Bu... bu beyzbolla ilgili."

"Bazı pislikler yine fotoğrafını çekmeye mi çalıştı?" diye soruyor Ricardo. Kiwi onun kucağına atlar ve gömleğinin düğmelerini kemirir. Ricardo onu nazikçe azarlıyor ve Kiwi sakinleşmeden önce bir an öfkeyle ona bakıyor.

Bir nefes daha alıyorum. Bunu atlatmak için tam bir nefes egzersizine ihtiyacım olabilir. "Hayır."

"Playoffları kaçırıyor musun? Acı verici ama olur böyle şeyler," diyor Richard. "İyi oynadın, yüreğini ortaya koyduğunu biliyorum."

"Tatlım," diyor Sandra, "neden konuşmasına izin vermiyorsun?"

Daha dik hissediyorum. Cooper gözüme takılıyor, başını sallıyor. Bunu yapabilirim.

"Beyzbolu bırakıyorum," dedim aceleyle. "Seçmelerden çekiliyorum."

Sandra'nın gözleri fincan tabağı gibi açılır. Richard'ın dirseğı sandalyenin koluna kayar.

"Bir dönem erken mezun olacağım," diye ekliyorum, başladığım için kelimeler dökülüyor. Richard'a, her kardeşime miras kalan o masmavi gözlere bakmaya devam ediyorum ve kalbimin çarpıntısını görmezden geliyorum. "Gelecek dönemden sonra kredilerim olacak. Mirasımın bir kısmını seyahat etmek için kullanacağım, böylece farklı mutfakları keşfedebilecek ve gıda endüstrisinde yükselebileceğim. Bir şef olarak.

"Bir şef," diye tekrarlıyor Richard.

"Bende tutku var," diyorum ona, o daha tek kelime etmeden. "Yoğunluğum ve içgüdülerim var. Beyzbolu sevmeme ve sevmeme rağmen hayır demediğimi, bunun kariyerim olmasını istemediğimi fark ettim. Babamın benim için istediğı şey bu olsa bile. Yeteneğim olsa bile. Hatta... profesyonel bir sporcu olsan bile, James de öyle, Cooper da öyle olacak.

Richard arkasına yaslanıp kaşlarını birbirine yaklaştırarak bunu düşünüyor. "Bunun Mia ile bir ilgisi var mı?"

"Hayır," diyorum çabucak. "Yani, istediğimin bu olduğunu anlamama yardım etti. Ama bunu onun için yapmıyorum. Kendimden başka kimse için yapmıyorum."

"Ve bunu düşündün," diyor. "Gerçekten düşündüm. Çünkü bu vazgeçmek için çok fazla, evlat.

"Babamın profesyonel olarak beyzbol oynamamı istediğini biliyorum," diyorum ona. "Sen ve Mo, beni beyzbolun içinde tuttuğunuz için çok minnettarım. Ama benim için doğru olan bu."

Mia'yı içermeyen bir gelecek olsa bile, yine de istediğim bu. Sol sahanın uçsuz bucaksız genişliği yerine küçük bir mutfağı tercih ederim. Başkasının şöhretine ulaşma kaygısı yerine kendi adımı kendi şartlarımla duyurma şansı.

Sandra kocasına bakar, gözleri parlamaktadır.

"Danielle çok heyecanlanırdı," diyor. "Yemek yapmayı çok severdi."

"Öyleydi," diyor. Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış var. "Hatırlıyor musun

Jake Şükran Günü için ona dev bir hindi ile sürpriz yaptığında mı?"

"Zamanında çözülmez diye çok endişelendim" diye gülüyor.

"Hayatımda yediğim en güzel hindi." Gözlerini ovuşturuyor. "Ahh, Sebastian. Senin içinde onlardan çok var.

Gözlerim yaşıyor ama onları silmeye zahmet etmiyorum.

James sırtımı rahatlatıcı bir şekilde ovuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim çatlayarak. "Yani... Sorun yok mu?"

"İzin istediğini hatırlamıyorum," diyor Richard, ses tonunda hafif bir kuruluk var. "Ama tabii ki sorun değil.

"Babamın bunu benim için ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Onun istediğı senin mutlu olmandı," diyor Sandra. "Biz de senin için bunu istiyoruz.

Seninle çok gurur duyarlardı. Beni kucağına çektiğinde onunla yarı yolda buluşuyorum. Kucaklaması güçlü, güven verici ve yüzüm boynuna gömülmüş halde nefes almak için kendime bir an izin veriyorum. "Jake seninle çok gurur duyardı. Harika bir genç adam oldun."

Eski oyunumda, Richard'ın her sarılışını babamın sarılışıyla takas ederdim, bir an için bile olsa. Ama şu anda bunu istemiyorum. Burada, şimdiki zamanda, babamla kalmak istiyorum.

Mia haklıydı. Bir değil, iki tane iyi ailem olduğu için şanslıyım.

"Neyin var senin?" diye fısıldadım. "Geri kalanınız kadar Callahan olamayacağımdan endişelendim sanırım. Bu aileyi kaybetmek istemedim."

"Sen benim oğlumsun," diyor. Birbirimizin gözlerine bakabilmemiz için geri çekiliyor, sesi hiç duymadığım kadar ciddi. "Hayatında ne yaparsan yap, sen benim oğlumsun."

"Bizim sevgimize sahip olmak için beyzbola ihtiyacın yok," diyor Sandra. Gülümserken yanğından bir damla gözyaşı süzölüyor: "Sen Jake ve Danielle'sin ama bizim de sevgimizsin."

Dilimin ucundaki kelimeler Richard ve Sandra değil. Yıllar boyunca onları söylemek istedim ama hep geri durdum. Mesafemi korumak için hep bir bahane buldum.

Artık yok.

Onlar benim ailem. Ben bir Callahan'ım.

Ben babamın ve annemin oğluyum ama aynı zamanda Richard ve Sandra'nın da oğluyum.

Aileme bakıyorum, aileme ve o kadar çok sevgi hissediyorum ki birinin kayıp olduğunu neredeyse unutabiliyorum. Mia bir rüya gibi parmaklarımin arasından kayıp gitti ama bu sonsuza dek sürecek. "Teşekkürler anne ve baba."

O AKŞAM komisere göndereceğim mektubu hazırladım ve göndermeye hazır hale getirdim. Richard yazının bir kısmında bana yardımcı oldu ve sonra Zoe'yi arayıp sezonum bittiğinde haberi vermesi için ona izin verdik.

Izzy de mektubu Instagram'ımda yayınlayacağına söz verdi.

Mia'yla konuşmaktan başka bir şey istemediğim gerçeğı dışında kendimi havadan daha hafif hissedirdim.

Bir hafta içinde herhalde yüzüncü kez telefonumdaki numarasına bakıyorum. Arasam cevap verir miydi? Ona mesaj atsam, cevap verir miydi?

Hâlâ laboratuvarda olduğuna eminim. Sempozyum çok yakın. Ben son oyunumu oynarken o da sunumunu yapıyor olacak. Şu anda muhtemelen verileri analiz ediyor, slaytları ayarlıyor ve

Ne söyleyeceğini prova ediyor. Yarım saniye boyunca onu o kadar yakın hissediyorum ki, uzanıp ona dokunabileceğime yemin edebilirim. Saçları muhtemelen tehlikeli bir şekilde topuz yapılmış, gözlükleri burnunun üzerine tünemiş. Eğer bir şeyi yanlış yaparsa, yüzünü buruşturup notlarına bakıyor ve en baştan tekrar başlıyor.

Tüm bunlar olmadan önce, ona ihtiyaç duyduğu kadar çok kez çalışmasını dinleyeceğime söz verdim.

Onun yerine, ailemin arka bahçesinde yıldızlara bakıyorum. Eminim gökyüzünde saklanan daha pek çok yıldız vardır, tıpkı milyarlarca ötegezegen gibi, ama benim görebildiğim yıldızlar kadife üzerindeki parıltılar gibi siyahın üzerine dağılmış durumda. Belki o da onlara bakıyordur, Albany'deki o gece beni izlediği gibi.

Ayı bulmamı söyledi.

"Güzel, değil mi?"

Arkamı döndüğümde Izzy kalçamı dürtüyor. Önceden şort ve tişört giyiyordu ama şimdi tayt ve yıpranmış, büyük boy bir kazak giyiyor. Omuzlarına dökülen koyu renk saçları avlu ışığının parıltısında parıltıyor. "Sana sıcak çikolata getirdim."

"Teşekkür ederim." Elindeki bardağı alıyorum. Haziran sonunda sıcak bir gecede sıcak çikolata tuhaf bir seçim ama yine de bir yudum alıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"İlk başta işe gidiyordum," diyor. "Bu hafta sonu Hamptons'da Katherine'in felaket olacağına ikna olduğu bir düğün var, bu yüzden benden tüm detayları tekrar gözden geçirmemi istedi. Ama sonra sosyalleşmem gerektiğini düşündüm, bu yüzden annem ve Bex ile takılmaya gittim, ancak onlar doğumun ne kadar acı verici olduğundan bahsediyorlardı ve ben en az yirmi beş yaşına kadar bu enerjiyle başa çıkamam. Bu yüzden sıcak çikolata yapabileceğimi düşündüm ve senin de buna ihtiyacın olduğunu düşündüm. Sıcak çikolata için uygun bir zaman varsa, o da şimdi. Kelimenin tam anlamıyla aşık bir köpek yavrusu gibi yıldızlara bakıyorsun."

Sadece göz kırpıyorum. Izzy'nin mini konuşmalarını anlamamanın en iyi yolu en baştan başlayıp ileriye doğru gitmektir. "Katherine kim demiştin?"

"Katherine Abney. Patronum."

"Tamam. Peki neden sıcak çikolata?"

"En rahatlatıcı içecektir. Sözlerini noktalamak istercesine bir yudum alıyor."

Neredeyse 4 Temmuz'dayız.

"Ee?" Kupalarımızı birbirine tokuşturuyor. Benimkinde 'McKee Royals' yazıyor ve onunki küçük kalplerle kaplı. "Kışın bira içiyorsun ve bira soğukken daha iyi."

Sanırım haklı. Beklediğim gibi olmasa da çoğu zaman öyle oluyor. "Gerçekten aşık bir köpek yavrusu gibi mi görünüyorum?"

Elinizi kaldırın ve başparmağınızla işaret parmağınızı yarım santim arayla yerleştirin. "Sadece birazcık. Yine de çoğunlukla sevimli.

- "Güzel görüldüğüm sürece," diyorum kuru bir sesle.

"Penny bana neler olduğunu anlattı," diyor. İnce yüzüklerle süslü elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sana hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Beni görmek istemiyor.

Sessiz bir ses çıkarır. "Sanırım kelimelerin bir faydası olmaz".

"Ne demek istiyorsun?"

Mia bir bilim insanı, Seb. Gökyüzüne bakarken başını bir yana eğiyor. "Bilim insanların bir şeylere inanmak için kanıta ihtiyacı vardır. Öylece bir şey söyleyip sorgusuz sualsiz inanmasını bekleyemezsin, Nasıl hissettiğinizi biliyorsunuz ama ona reddedemeyeceği somut bir şey vermediğiniz sürece, bunun yerleşmesine izin vermeyecektir".

Sözlerini düşünerek bir an sessiz kaldım.

Bir keresinde Mia'ya hak ettiğim şeyin istediğim şey olduğunu söylemiştim ve buna hala inanıyorum. Mia'nın bir parçası her zaman onun bana yetmediğini ve bana ondan daha fazlasını verebilecek varsayımsal bir kadınla daha iyi olacağımı hissetti. Daha fazla profesyonel destek, çocuklar ya da eşimden şüphe ya da bağlılık olmaksızın beklediğimi düşündüğü her neyse.

Bu saçmalık. O benim için fazlasıyla yeterli, her şeyim ve daha fazlası, ama Izzy haklı. Çocuklu ya da çocuksuz, evli ya da evlenmemiş, ailesine lanet olsun, o benim her şeyim. Kanıta ihtiyacı var, yoksa söylediklerimi dinlemiyormuş gibi davranmaya devam edecek.

-Izzy," diyorum. "Sana hiç ne kadar zeki olduğunu söyleyen oldu mu?"

EYLEMDE KAYIP

Saçlarımın bu kadar kısa olmasına alışık değilim.

Yüzümü buruşturarak lavabonun üzerinde oynuyorum. Belki de yeniden bağlamalıyım. Şimdi omuz hizasında, eskisinden on beş santim daha kısa ve kulaklarımın arkasına sıkıştırmak daha zor. Sahnedeysen yüzüme düşmesini istemiyorum.

Şu anda Sebastian son maçına hazırlanıyor.

Kampüsün diğer tarafındayım ve sempozyum salonuna girmek üzereyim.

Saçım bir yana, iyi görünüyorum. Dar siyah pantolon, mokasen ayakkabılar, açık mavi ipek düğmeli gömlek ve siyah blazer ceket. Altın küpelerim ve zincirim de zırhımın diğer parçaları. Çoğu erkek olan bilim insanlarıyla dolu bir odaya girmek üzereyim ve ciddiye alınmak şık giyinmek anlamına geliyor. Derin bir nefes alarak bir küpemle oynuyorum.

Hâlâ çıkıyor olsaydık bile bugün maça gitmezdim. Bu anı kaçırmama izin vermezdi ve açıkçası bunu bana teklif etmezdi. Olsa olsa seyirciler arasında olurdu ve bu da benim için vazgeçtiği bir başka şey olurdu.

Ne zaman çok acısa, sanki biri kaburgalarımın paslı bir kazık saplıyormuş gibi hissediyorum, işte bunu hatırlamam gerekiyor.

Yıldızlarımız aynı hizada değil.

Aynı galakside bile değiliz.

"Kayıp mı oldunuz?" Alice kapıyı açarken şöyle der.

Hangi cehennemdesin sen? Oh, işte buradasın. Oh, işte buradasın. Geç kaldın."

Ona bakmadan önce ceketimi düzeltmeyi bitiriyorum. Bugün bir elbise ve babet tercih etmişti ve belli ki onu son gördüğüm zamanla şu an arasında bir zamanda kuaföre gitmişti. "Merhaba Alice."

"Beatrice'in senden böyle büyük bir sunum yapmanı istediğine hâlâ inanamıyorum." Sesindeki kıskançlığı gizleme zahmetine girmiyor. "Gerçek bir uzman olan biri bu konuda konuşmalı."

"Plan her zaman buydu.

"Ve sen sadece bir üniversite öğrencisisin. Bu benim tezim.

Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun.

-Onu savunurken iyi şanslar," diye mırıldanıyorum ona sürtünürken.

Gitmemi engellemek için kapının önünde duruyor. "Affedersiniz?"

Söylediklerim gerçekmiş gibi davranabilirdim. Ancak o sırf kendine güveni olmadığı için haftalarca beni aşağılamaktan başka bir şey yapmadı ve ben de profesyonellik adına sessiz kaldım. İstediklerini düşünebilir ama bu sunumu yapma hakkını ben kazandım. Sınırlarım bozuldu ve bir endişe okyanusunda kayboldum ve o benim üzerime yürüyemez. Artık yapamaz. Bugün olmaz.

Pençelerimi şimdiye kadar sakladım ama benimle uğraşmak için yanlış günü seçti.

"Dedim ki, savunmada iyi şanslar. Özellikle de kodunuzun çoğunu yeniden yazdığım için.

Kızardı. "Saçmalama."

"Bunun gerçek olduğunu biliyorsun. Bir adım daha yaklaşıyorum. "Alice, zekisin ama iş teknik detaylara gelince değilsin. Sana yardım etmeye çalıştım ama birlikte çalışmak istemedin."

"Beatrice'ten seni laboratuvara getirmesini ben istemedim ki."

"Dışarıdaki izleyicilere bakın," diyorum. "Neredeyse hepsi erkek. Hâlâ erkeklerin egemen olduğu bir alanda iki kadın olarak bunca zaman birbirimizi destekleyebildik ama siz bunun yerine bana katlanmanız gereken bir pislikmişim gibi davrandınız. Programı geliştirdim. Profesör Santoro'nun bir sonraki makalesi bunun için daha iyi olacak. Tezi bunun için daha iyi olacak. Bu sunumu yapmayı hak ediyorum.

Derinden kızarıyor, ağzını açıyor ve cevap verecek sesi bulamadan kapatıyor. "Eğer onu mahvedersen, bana geri verecektir."

Etrafindan dolanıp kapı koluna uzandım. "İyi ki yanımda bu var.

Koridora çıktıktan sonra oyalanmıyorum; onunla daha büyük bir tartışmaya girmek istemiyorum. Bir sınıfa girip saate bakıyorum.

Konferans salonunda olmam gerekmeden önce on dakikam var.

Robert Meier şüphesiz ön sırada, soruları hazır bir şekilde bekliyor olacak. İnternette bu etkinliklere nasıl yaklaştığına dair videolar var ve her zaman kucağında gözlemleri ve sorularıyla dolu açık bir not defteri var. Bazen sunumu kesip sorular soruyor, daha fazla bilgi, daha fazla analiz için baskı yapıyor. Eğer önümüzdeki bahar onun programına katılabilirsem, daha önce hiç olmadığı kadar zorlanacağım.

Bu fikir beni aynı anda hem geriyor hem de heyecanlandırıyor.

Sebastian'ın maçına gitmeyi tercih ederse sorun olmayacağını söylememe rağmen sempozyuma gelmekte ısrar eden Penny dışında, yüzüne bakacak bir dost yüzü olmayacak. Barbeküden beri ailemle konuşmadım. Bir an önce sineye çekip onlara ulaşmam gerektiğini biliyorum çünkü bu durum uzadıkça kendimi daha da kötü hissedeceğim ama bir yanım hâlâ Giana'nın ilk özür dileyen kişi olacağına dair umut besliyor. Kendime karşı daha da dürüst olursam, umarım ailem planımı görmezden gelmek ve bir kenarda onaylamamak yerine uzun uzun açıklamamı dinlemeye isteklidir.

Telefonum bir dizi mesajla titriyor.

BEX

Bugün iyi şanslar, Mia!

JAIME

İyi şanslar Mia!

BAKIR

Onu ezeceksin :)

CENTAVO

Sabırsızlanıyorum <3 Harika olacaksın!

IZZYY

Git yakala onları, uzay dahisi <333

Telefonuma bakarken dudağımı ısıırıyorum, ama son mesaj, gerçekten istediğim mesaj gelmiyor.

Onun yerine, Izzy bana tekrar mesaj attı, bu sefer özel olarak.

Halka açılmadan önce bunu görmek isteyebileceğinizi

Penny'ye sahnede fotoğrafını çekeceğine dair söz verdim <333

Bana gönderdiğin resme tıklıyorum. Bir mektubun ekran görüntüsü. Sebastian'ın Major League Baseball'a mektubu.

Komisyon Üyesi Scofield ve uygun olan diğer kişilere:

MLB Draft Günü yaklaşırken, 30 Major League Baseball takımına hem bir oyuncu hem de bir insan olarak bana gösterdikleri ilgi için teşekkür etmek istiyorum. Beyzbol başından beri hayatımın önemli bir parçası oldu ve Reds efsanesi babam Jacob Miller için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. En eski anılarımdan bazıları onunla top oynamak ve Marty Brennaman'ın galibiyetlerden sonra "Bu Reds'e ait!" diye bağırıldığını duymak. Onun izinden gitmek benim için bir onur ve ayrıcalıktı ve bu oyunu her zaman seveceğim.

Ancak geleceğimi değerlendirirken farklı bir yol izlemem gerektiğini fark ettim. Bu nedenle, şimdi ve gelecekte MLB Draft'ı için ismimi geri çekiyorum. Beyzbolun bana kazandırdıkları için minnettarım ancak artık kendi tutkularımın peşinden gitme vaktim geldi.

Ayrıca McKee Üniversitesi'nden bir dönem erken mezun olacağım, bu da bu sezonu son sezonum yapacak. Geçtiğimiz üç sezon hayatımın en zorlu ve heyecan verici sezonlarından biriydi ve Koç Martin'e, çalışanlara ve takım arkadaşlarıma bugün olduğum kişi olmama yardımcı oldukları için teşekkür ediyorum.

Destekleri için aileme ve bana kendi geleceğimi belirlemem gerektiğini gösterdiği için Mia di Angelo'ya teşekkür etmek istiyorum. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenmek için heyecanlıyım ve ailemin benimle gurur duyacağını biliyorum.

Saygılarımla,

Sebastian Callahan

Mektubu bitirirken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. O kadar çok o var ki, telefon ekranının üzerinden uzanıp ona dokunabilirmişim gibi hissediyorum. İstedğim zaman ona sarılabilmeyi özlemişim, ki bu da biri hakkında asla söyleyemeyeceğimi düşündüğüm bir şey. Rimelimi bozmamaya dikkat ederek gözlerimi siliyorum.

Her şeye rağmen, onu terk etmesine, sevmesine ve tekrar terk etmesine rağmen bana teşekkür etti.

Keşke sadece arkadaş olarak bile oyunda olabilseydim. Eminim bu onun için çok şey ifade ediyordur, yaptığı şeyi yaparak geçirdiği son bir zaman.

Sevmeyi babasından öğrendi. Ailesinin onu cesaretlendirmek için yanında olmasından memnun olsam da ben de orada olmak isterdim. Ama o nasıl kendi geleceğini belirliyorsa, ben de kendi geleceğimi belirlemeliyim.

Yıldızlarımız aynı hizada değil. Beni hiçliğe sıkıştırmak isteyen bir kara delik tarafından yutuluyorum ama bu sevgisizlik, beni ne kadar derinden yaralasa da, gelecekte birbirimize yaşatacağımız sevgisizlikle kıyaslanamaz bile. James ve Bex'in evindeki o gece sadece bir örnekti.

Bundan sonra onun için bir hatıra yapmalıyım.

Konferans salonuna arka taraftan giriyorum. Profesör Santoro sempozyumu bir hoş geldiniz konuşması ve kendi sunumuyla başlatıyor ve sonra ilk ben kalkıyorum. Çoktan kürsüye çıkmış, mikrofona konuşuyor, gümüş rengi saçları sahne ışıklarının altında parlıyor.

"Öğretmen olmanın en iyi yanlarından biri, sonuna kadar gitmek için gerekenlere sahip olduğunuzu bildiğiniz bir öğrenciyi keşfetmektir" diyor. "Bir gün sizi geçeceğini bildiğiniz biri çünkü açıkçası sizden daha zeki." Bu ona birkaç kahkaha kazandırıyor. Gülümsemek için duraklıyor, izleyicilere bakıyor, sonra omzunun üstünden, kanatlarda bekleyen bana bakıyor.

"Bu, kariyerimin bazı değerli anlarında başıma geldi ve Mia di Angelo ile tanıştığım andan itibaren onun özel biri olduğunu anladım," diye devam ediyor. "Bu alanda büyük işler başarmak için gereken tutkuya, zekaya ve hepsinden önemlisi meraka sahip. Bu yaz onun lisans araştırmacısı olmasından gurur duyuyorum ve hepinizin onunla tanışması için sabırsızlanıyorum."

Bunun benim sıram olduğunu çok geç fark ediyorum ve sahneye koşarak podyumu hedefliyorum. İlk slaytım arkamdaki projektörde hazır bekliyor. Ayak seslerim ahşap sahnede o kadar yüksek çıkıyor ki başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Birbirimizin yanından geçerken gülümsüyor ve kolumu sıkıyor. "Neşelen. Yüksek sesle konuş. Bu iş sende.

Bu yaptığım ilk sunum değil ve son da olmayacak. Bu sadece bir başlangıç. Podyuma yerleşirken ona başımla selam veriyorum.

Kalabalığa bakıyorum ve neredeyse mikrofona düşüreceğim. Ailem ön sırada oturuyor.

Giana. Annem, babam ve büyükannem. Penny sıranın sonunda, kız kardeşimin yanında, gülümsüyor.

Annemin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o da hafifçe başını sallıyor. Omurgamı güçlendiriyorum ve başlıyorum.

SEBASTIAN

Ayakkabılarımı bağlıyorum, çift düğüm atıyorum ve bağcıklarını içeri sokuyorum. Çoraplar, kemer, kazak düğmeleri. Babamın kolyesi yakamın altında, beyzbol şapkam, güneş gözlüklerim. Üniformamın parçaları her zaman olduğu gibi son kez bir araya geliyor. Yanaklarıma iki kalın siyah göz çizgisi çiziyorum, sonra Raphael'e yardım ediyorum.

Soyunma odasında her zamanki neşe bastırılmış durumda. Bu seride önceki iki maçı paylaştık ve sadece benim için değil takım için de son bir galibiyet almak harika olurdu ama olması gerektiği kadar heyecanlı hissettirmiyor. Ne kadar iyi oynarsak oynayalım, bu bizi playoff'a taşımayacak. Bu benim beyzbol kariyerimin sonu. Son kez sol sahaya çıkıyorum. Son kez vurucu kutusuna adım atıyorum. Son kez takım arkadaşlarım yanımdayken sahadan çıkıyorum, kazansam da kaybetsem de.

Bu konuda içim rahat. Mektup bu sabah Komiserlik Ofisine ulaştı ve maçın sonunda Zoe Anders hikayeyi anlatmış olacak. Hâlâ video röportajı yapmak istiyor ama onu geri çevireceğim. O mektupta söylemem gereken her şeyi söyledim. Kimseye daha fazla açıklama borcum yok.

Ve kim bilir, belki bir gün Amerika'daki beyzbol hayranları beni yemeklerimden tanıır.

New York'ta Haziran ayının sonlarında mükemmel derecede sıcak, mükemmel derecede açık bir gün, filmlerde tasvir edilen türden bir beyzbol havası. Ailem kalenin arkasında, beni izlemeye hazır. 4-0 yapsam ya da hata yapsam bile umurumda olmayacak. Bir kez daha her şeyimi vermiş olacağım.

Keşke Mia burada olsaydı.

Saati kontrol ediyorum. Muhtemelen sunumu için son dakika hazırlıklarını yapıyor. Umarım çok gergin değildir; eminim çok başarılı olacaktır. Bu proje üzerinde ne kadar sıkı çalıştığını gördüm, her gün, her gece. Sonunda, her şey ters gitmeden önce, gecenin bir yarısı benimle birlikte uyanık olur, ben yemek yaparken bilgisayarın mavi ışığıyla yıkanan mutfak masasında çalışırdı.

Bugün benim için bir son ama onun için bir başlangıç. Umarım ailesi sözlerini tutar ve gerçekten gelirler.

"Hazır mısınız?" diyor Hunter sessizce. Bugün Koç Martin dışında gerçeği bilen tek kişi o.

Şapkamı düzeltiyorum. "Kendimi iyi hissediyorum. Pişmanlık yok."

"O zaman önemli olan tek şey bu." Sırtımı sıvazladı. "Gelecek sezon seni özleyeceğiz."

Beni bilgilendirmek zorundasınız.

Hâlâ Avrupa'ya gideceğini düşünüyor musun? Olmasa bile mi?

Başımı sallıyorum. "Oradan başlayıp nereye varacağıma bakacağım." "Bir yemek Instagram'ı falan başlatmalısın."

Homurdanıyorum. "Spot ışıkları henüz benim üzerimde değil."

"Sebastian," diye sesleniyor ko soyunma odasının diğ r ucundan. "Eğ r ocuklarla konuşmak istiyorsan, şimdi tam zamanı".

Anons sayesinde oğ  ilgiyle beni izleyen takım arkadaşlarımı iterek geçiyorum ve kapıda Koç Martin'in yanında duruyorum. Birkaç gün önce ona kararımı söylediğimde, bana sarılıp şans dilemeden önce uzun bir s re, hatta babamdan bile daha uzun bir süre sessiz kalmıştı. şimdi ise bana gülümserken sırtımı sıvazlıyor. Zoe mektubu göndermeden önce takıma kendi şartlarımla hitap etme şansım olduğundan emin olmak istedi. Derin bir nefes alıyorum. Soyunma odasının kraliyet moru ve koyu renkli ahşabı benim için her zaman sıcak ve güvenli bir mağara olmuştur. Reds'in soyunma odası da öyle hissettiriyordu; en puslu anılarımda, o odada serbest bırakılmanın heyecanını hatırlayabiliyorum. Diğ rlerine fazla burnumu sokarsam babam beni omuzlarından asardı.

İkimiz de gülmekten patlayana kadar beni gıdıklıyordu.

şapkamı çıkartıyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum ve boğazımı temizliyorum. "Sezonun son maçı," diyorum.

Çocuklar birbirlerine mırıldanarak başlarını sallıyorlar. Kalbim sevgiyle çarpıyor. Herkesi  zleyeceğim, Ozzy gibi baş belası olanları bile. Uzaklaşarak, antrenmanlardan ve antrenman seanslarından, deplasman gezilerinden ve iç saha maçlarından vazgeçiyorum. Soyunma odasındaki çarpışmaları ve kırılan sopaları, ama aynı zamanda hepimizin şarkı s ylediğ  ve el sıkıştığ  kutlamaları da.

"Bu benim de son maçım." Bakışlarım Hunter ve Rafael'in üzerinde duruyor. Hunter bana gülümsüyor ve Rafael de başparmağıyla onaylıyor. "Gelecek dönemden sonra emekli olacağım ve mezun olacağım, yani bu resmi olarak benim son beyzbol maçım."

Çocuklar sohbet etmeye, birbirlerinin üzerinden konuşmaya başlarlar.

Koç elini kaldırır ve gürültü yavaşça azalır. "Bırakın bitirsin.

"Hepinize teşekkür etmek istiyorum," diyorum. "Bir ocuğ n isteyebileceğ  en iyi takım arkadaşları olduğunuz için teşekkür ederim. Koç, tüm rehberliğiniz için teşekkür ederim. Hepinizle oynamayı çok seviyordum ve bittiğ  için  zg n m ama benim için doğ r olan bu."

Hunter, "Herkes bundan sonra ne yapacağınızı söyleyin," diye bağıırır.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Belki maçtan sonra. Hadi gidip şu lanet şeyi yapalım, tamam mı? Sezonu güçlü bir şekilde bitirelim. Playoffları kaçırmış olabiliriz ama gelecek sezonun havasını hemen şimdi, burada belirleyebiliriz. Eldivenimi asıyorum ama hâlâ bir kralım."

"Haydi bakalım," diye bağıırıyor Rafael. "Royals  te, Seb  nde!"

Odanın ortasında buluştuk, el ele tutuştuk. Bunu şimdiden özlüyorum, ama eski bir dostu özlediğiniz gibi. Anılar acı-tatlı. Sahip olduklarınız için minnettar olurken neler olabileceğini merak ediyorsunuz.

Çemberin diğeri tarafında Ozzy başını sallıyor. "Seni birinci ligde görmeyi özleyeceğim Callahan.

Ben de başımı salladım. "İyi şanslar dostum. Seçme gününde adını duymayı dört gözle bekleyeceğim."

Takımım için geri sayımı son kez ben yönetiyorum.

EYLEMDE KAYIP

Bir sunumu bitirdiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Sonunda seyircilerden gelen tüm soruları yanıtlamayı bitirdiğimde, bacaklarım o kadar yaylanmış bir şekilde sahneden indim ki koridora çıkabileceğimden emin değilim. Bana yöneltilen her şeyin üstesinden geldim, özellikle de herkesten daha fazla soru sorduğuna yemin ettiğim Robert Meier'in, ama dürüst olmak gerekirse, münazaranın kendisi, ailemin her şeyi izlediğini bilmenin yanında hiçbir şeydi.

Onlara bakmamak için elimden geleni yaptım ama bu çok zordu. Onların varlığının görmezden gelinmesi imkânsız bir şekilde farkındaydım. Üzerimde gerçek anlamda bir spot ışığı yoktu ama öyle hissediyordum.

Kapıdan içeri daldıklarında daha salondan yeni çıkmıştım, hepsi birden martı sürüsü gibi birbirleriyle konuşuyorlardı. Babamın kollarında siyah bir kurdeleyle bağlanmış, şerbet rengi zinya çiçeklerinden oluşan bir buket var. Önce Penny beni buluyor, nefes alamayacağım kadar sıkı sarılıyor ama ben sadece karşılık veriyorum. Keşke bütün gün burada saklanabilsem, yüzüm onun saçlarına gömülü kalsa. Ailem beni yakaladığında olacıklardan kaçınmak için her şeyi yapardım.

"Vay canına," diye fısıldıyor. "Sen lanet olası bir dahisin."

Yarı gülüyorum, yarı hıçkırıyorum. İçime hücum eden adrenalin hafifliyor ve beni tamamen bitkin bırakıyor. "Nasıl... nasıl buradalar? Neler oluyor?"

"Mia," dediğini duyuyorum annemin. "Saçına ne yaptın?"

"Böylesi çok daha iyi," diyor Nana. "Uzun zamandır bundan nefret ediyordum." "Nana!" diye azarlıyor Giana.

"Daha büyümüş görünüyor," diyor Nana kararlı bir şekilde. "Bu iyi bir şey."

Tekrar gülüyorum, ıslak bir şekilde ve Penny'den uzaklaşıyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır," diyor. "O-"

Robert Meier bize yaklaşırken gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde duraksıyor.

"Korkunç biri," diye fısıldıyor.

"Bayan di Angelo," diyor elini uzatarak. "Beatrice'in övgüyle bahsettiği öğrenciyle nihayet tanışmak bir zevkti."

Elini sıkıyorum. "Sizinle tanışmak da bir zevk efendim."

Küçük buz parçaları gibi gözleri, özenle taranmış saçları ve hafif bir aksanı olan uzun boylu, zayıf bir adam. Dışarıdaki sıcak Haziran havasına rağmen pantolon ve kazak giyiyor. Umarım Penny'nin az önce söylediklerini duymamıştır. Korkutucu değil, sadece yoğun.

Etrafıma bakıyorum; ailem bir kenarda duruyor, neyse ki sessizler ve belli ki beni dinliyorlar.

"Anladığım kadarıyla uluslararası lisans programımla ilgileniyorsunuz," diyor.

"Evet, efendim."

"Gelecek yıl on öğrenci almayı planlıyorum," diyor. "Sadece araştırma konusunda ciddi ve tutkulu olduğunu düşündüklerimi alacağım ve sizde her ikisinin de bolca bulunduğu açık. Detaylara önem veriyorsunuz ve bunu bulmak sandığınızdan daha zor."

Profesör Santoro elinde bir fincan kahve ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle yaklaşıyor. "Görüyorum ki tanışmışsınız."

"Evet," diyor. "Bayan di Angelo'ya programımda bir yeri olduğunu söylüyordum, tabii kabul ederse."

Sanırım kalbim bir an için durdu. "Ciddi misin?" "Bu tipik bir yurtdışı eğitim programı değil, ama sanırım zaten biliyorsunuz. Yapacağımız araştırma zaten senin ilgi alanına giriyor, bu yüzden belki de bir gün tezin olacak şeyin başlangıcı bile olabilir. İnce bir kaşını kaldırıyor. "Lisans eğitimi tamamladıktan sonra bir doktora programına gireceksin, değil mi?"

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Peki," diyor. "Lütfen seni aileden ayırmama izin verme. Programın detaylarıyla ilgili olarak yakında sizinle temasa geçeceğim."

"Sizi Alice Farley ile tanıştırmak isterim" diyor Profesör Santoro, ama bana gülümsüyor: "Kendisi yüksek lisans öğrencilerimden biri, sunumunu daha sonra dinleyeceksiniz."

İkramların olduğu yöne doğru yürürlerken ikisine bakıyorum. Penny bir kez daha sarılmak için beni kendine çekmeye çalışıyor ama Giana ondan önce davranıyor.

"Mi-Mi," diyor. "Sana kaba davrandığım için çok özür dilerim." "Ah," diyorum. "Bu-"

"Çok kötüydü," diyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor, iri kahverengi gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Senin hakkında söylediklerimde ciddi değildim."

Başım dönüyor. Sunumun yüksekliği, Robert Meier ve şimdi de bu... Mükemmel zamanlama.

Neredeyse mükemmel.

-"Sizi gördüğüme sevinmediğimden değil ama neden buradasınız? Neden hepiniz buradasınız?"

Geri çekilmeden önce bir saniye yanağımı tutuyor. Sebastian.

Adını dudaklarında duymak kalbime bir sızı gönderiyor. "Ne?"

"Bizi aradı," diyor annem, yanıma gelip bana sarılırken. "Kaç kere, tatlım?"

"En az bir düzine," diye yakınıyor babam, başımın üstünü öperek. "Bizimle konuşmak için de arabayla geldi."

"İki kez," diyor Nana, ses tonunda bir parça kurulukla. "İyi bir çocuk ama çok ısrarcı."

"Anthony kaçamadı ama **k a ç a b i l s e y d i** burada olurdu," diyor annem. Geçen gün Sebastian'la dışarı çıktı.

"Anlamıyorum," diyorum. "Herkes ne söyledi?"

"Bize gelip seni görmemiz gerektiğini söyledi," diyor Giana. "Ne kadar zeki olduğunu anlamak için seni iş başında görmemiz gerektiğini söyledi. Ve haklıydı da. İnanılmazsınız. O sahnede seni zar zor tanıdım.

"Bize gerçeği söyledi," diye ekliyor annem, sesi duygu dolu. Onun sesini hiç bu kadar etkilenmiş duymuş muydum bilmiyorum. "Bize yaptığın işi ve bunun senin için ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Tatlım, seni daha önce dinlemediğim için özür dilerim. Hırslarını ciddiye almadığım için üzgünüm.

Bir tuzak kapısından harikalar diyarına düşmüş gibi hissediyorum. Bu şu anda olanlardan daha inandırıcı olurdu. Cevap vermeye çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor, içinden çıkamadığım bir karmaşa.

Sebastian onları gelip beni görmeleri için ikna etti. Onlara karşı kişisel hislerine rağmen, onları hayatıma geri getirdi. Onlara burada ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etti ve ben onu incittikten sonra bile bunu gerçekleştirdi.

Özlem dalgalar gibi üzerime geliyor.

Onu ittim ama o hâlâ bana uzanıyor.

Annem saçlarımı düzeltiyor. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve annem onu siliyor. Alyansı yanağımda soğuk bir ağırlık gibi duruyor. "Gerçekten çok büyümüş görünüyorsun.

"Seninle gurur duyuyoruz," diyor babam. Kollarındaki çiçek buketini bana uzatıyor. "Maria, gizli bir dahi. Kim bilir?"

"O her zaman biraz farklıydı," diyor Nana.

Elde edeceğim en iyi şey buysa, benim için sorun değil. Aileme bakmadan duramıyorum. Babamın gözlerinde gurur var. Annemin saçlarımla, Amerikan ceketimle oynamadan duramamasında sevgi var. Yıllarca süren tartışmaları, yanlış anlamaları ve acıları silmiyor ama bunun iyi bir şeyin başlangıcı olabileceğine dair umudum var. Her zaman benim için dünyalara bedel oldular, en zor zamanlarda bile. Asla onlardan tamamen vazgeçecek bir insan olmayacağım ve yalanlar olmadan yeni bir başlangıç fikri, kelimelere dökemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyor. Kollarımı ikisine de doladım.

Yine de, ailemin burada olmasını ne kadar sevsem de, biri eksik. Kalabalığın içinde görmek istediğim biri, hatta ailemin üstünde.

Bize aile dedi.

Kendime almaktan çok korkuyordum ama biz buyuz işte. Aile.

-"Onu görmeliyim," diye fısıldıyorum uzaklaşırken.

Annem ne demek istediğimi hemen anlıyor. Bunu söylemeni umuyordum. Onun gibi adamlar çok sık gelmez, biliyor musun?

Derin bir nefes alıp kendimi dengeliyorum. Dürüst olmak gerekirse, açıklığa kavuşturmam gereken bir şey daha var.

"Anne," diyorum ona, "bu beni değiştirmez. Ne cinselliğimi ne de evlilik ve çocuklarla ilgili hislerimi. Ve bunu dinlemene ihtiyaım var. Bu sefer gerçekten dinle.

Bakışları benimkilerden ayrılmıyor, "Dinliyorum."

"Geleceğin neye benzeyeceğinden emin değilim. Ama şu anda nasıl hissettiğimi biliyorum ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. Senin için yeterli olduğumu bilmeye ihtiyaım var. Gelecekteki bir koca ya da çocuklar için değil. Sadece kendim için."

Annem, benim harika, inatçı, zor beğenen annem, kuşkulu bir şekilde ağlamaklı bir iç geçiriyor. Donup kalıyorum, kalbim neredeyse duracak gibi oluyor ama sonra avucunu kalbine bastırarak başını sallıyor.

"Sen bana yetersin, Maria. Sadece olduğun gibi." Çantasından bir mendil çıkarır ve dikkatle gözlerini siler. "Seni kollarıma ilk aldığım andan beri öylesin."

Duraklıyor ve uzun, şarap kırmızısı tırnaklarıyla kolumu sıkıyor. Bu jestin içindeki sevgiden şüphe duymuyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzölüyor. Stadyuma gittiğimde darmadağın olacağım. "Ama bana o çocuğa gideceğini söyle."

Penny'ye baktım. "Hâlâ oynuyorlar mı?"

Telefonunu hızlıca kontrol ediyor. "Cooper bana güncel mesajlar gönderiyor. Sekizinci devrede.

"Ayın dokuzuna kadar seni oraya götüreceğiz," diye söz veriyor babam.

EYLEMDE KAYIP

BUGÜNKÜ BÜLTENİN özel bir adı ya da takma adı yok. Sadece *Mia di Angelo*, Sebastian'ın hantal el yazısıyla yazılmış. Billy bülteni tararken beyzbol şapkasını bana doğru uzatıyor ve beni kapıdan içeri gönderiyor, Penny de peşimden geliyor.

Ana kata çıkan merdivenleri tırmanıyoruz. Hiçbir yere gitmeyen bir sezonun son maçı için bile tıklım tıklım dolu ve hangi takımın vuruş yaptığını anlayamıyorum. Skor tabelasını buluyorum, sahadan neon ışıkları bir fener gibi parlıyor.

Dokuzuncu devrenin başındayız. McKee 5-3 kazanıyor. Ben çıkıyorum.

Bu bilinçli bir karar değildir. Bir düşünce bile değil. İçimde şarkı söyleyerek beni ileri iten bir his. Neredeyse bir çiftle çarpışıyordum ama tam zamanında direksiyonu kırdım ve yaşlı bir adamdan kaçtım. Sanırım bana küfrediyor ama umurumda değil. Penny adımı sesleniyor ama arkama bakmıyorum.

Kale arkasındaki alanı ve serbest atış çizgilerini koruyan ağları geçtikten sonra çitlerden atlayıp toprak topluyorum. Burası sıcak ve gölge yok; gökyüzü masmavi ve bulutsuz. Uzaktan, neler olduğunu anlayan insanların bağırışlarını duyuyorum ama kimseye beni yakalama şansı vermiyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayakla çimlerin arasında koşuyorum.

Julio ben geçerken bana bakıyor. Rafael ıslık çalıyor.

Bir hakem bana sahadan çıkmam için bağırıyor ama başımı çevirmiyorum ve kesinlikle dinlemiyorum.

Sol bahçede duran ve bana bakan adam dışında kimseye dikkat etmiyorum.

Benim erkeğim. Aşkım. Geleceğim.

Yeterince yaklaştığımda kendimi ona doğru fırlatıyorum, beni yakaladığında geriye doğru sendeliyor. Eldiveni beyzbol şapkasıyla birlikte yere düştü. Güneş gözlüklerini çıkarıyorum ve iki elimle yüzünü kavrayarak onu öpebildiğim kadar sert öpüyorum. Tadı en sevdiğim kombinasyon olan dudak kremi ve ter gibi ve teni güneşin altında olduğu için sıcak. Bir an için donup kalıyor, içime bir panik dalgası gönderecek kadar uzun, ama sonra elini saçlarıma koyup beni öpüyor ve ruhumda bir şeyler yerine oturuyor.

Onun öpücüğü olmadan bir gün daha geçirmek istemiyorum. Asla.

"Özür dilerim," diyorum dudaklarına karşı nefesimi verirken.

"Tüm bunlar için özür dilerim." "Üzülme," diye fısıldıyor.

"Öyleyim. Sana izin verdim. Korkmama izin verdim." Çenesini okşarken başparmağımı siyah gözünün üzerine sürüyorum ve dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Ama seni seviyorum, Sebastian Callahan. Seni seviyorum ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Benimle Avrupa'ya bir maceraya gel."

Yeşil gözleri parıldıyor. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, dudaklarında göz kamaştırıcı güzellikte bir gülümseme. "Programa katıldın mı?"

Konuşamayacak kadar tıkanmış bir halde başımı sallıyorum. Beni bir kez daha kucaklıyor ve kendi etrafında döndürüyor. "Evet, di Angelo, seninle gurur duyuyorum!"

"Orada olmanı istiyorum," diyorum ona ıslak kahkahalarla. "Kariyerine İsviçre'de benimle başla. Lütfen."

-Callahan! Biri bağılıyor. "Hadi dostum!"

"Kız arkadaşım yurtdışında harika bir eğitim programına girdi! Bana bir saniye verin!" diye sesleniyor.

İki elimi de kendi ellerinin arasına alıp sertçe sıkıyor. "Kesinlikle. Hemen planlamaya başlayabiliriz. Neden biliyor musun?"

Gülümsüyorum. O kadar sıcak hissediyorum ki alevler içinde kalabilirim. "Neden?"

"Çünkü ben de seni seviyorum." Başka bir öpücük için eğildi, dudakları benimkinde kaldı. "Seni sonsuza dek sevmişim gibi geliyor, Anlıyor musun?"

Artık biliyorum. Avucumun içiyle gözlerimi siliyorum. Gülümsemem bozuluyor ama umurumda değil. Ciddi olduğunu biliyorum.

"Dünyadaki her şeyden daha çok, meleğim." Biraz eğilip saçlarımın ucundan çekiştiriyor. "Stadyumdaki herkesin bizi izlediğini biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle." Gülümserken dudağımı ısııyorum, "Muhtemelen ömür boyu men edileceğim, bu yüzden bunun son oyunun olması iyi bir şey."

Bir kahkaha patlattı. "İşte benim kızım."

Şapkasını ve eldivenini alıyor, sonra beni kaldırıyor. O sahada yürümeye başlarken kollarımı boynuna doluyorum. Bu çok saçma, kızarmamı durduramıyorum ama aynı zamanda onu bırakacak kadar da umursamıyorum. Herkesin onun olduğumu bilmesini istiyorum.

"Maç daha bitmedi, biliyorsun." Skor tabelasına bakmak için boynumu eğiyorum. "Sadece iki top dışarıda."

"Bir noktada bensiz devam etmeye başlamak zorunda kalacaklar." Beni daha da yakına kaldırıyor. "Sempozyumla ilgili her şeyi duymak istiyorum. Ve saç kesimini. Bu arada iyi görünüyor."

"Ailemi gelmeye ikna ettiğine inanamıyorum."

"Seni seviyorlar." Bir an duraksıyor, ciddi gözlerle bana bakıyor. Onları hayatından çıkarmanı önerdiğim için özür dilerim. Senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum ve senin ne kadar harika biri olduğunu görmelerini istedim. Hepsi geldi mi?

"Anthony kaçamazdı, ama o kaçabilirdi. Nana bile. Alnıma bir öpücük kondurdu. "Güzel kadın."

"Kendimizi fazla kaptırmayalım."

"Aşk festivalini bölmek istemem," diye bağıyor Rafael, "ama oyunu bitiriyor muyuz, bitirmiyor muyuz?"

Sebastian onu görmezden geliyor ve bize bankta eşlik ediyor. Yedek kulübesindeki bir çocuğa meydan okuyor. "Gelecek sezon bu pozisyon senin olacak,

Neden şimdi denemiyorsunuz?

Ben hâlâ kollarındayken doğruca soyunma odasına girdi.

Dolabına vardığımızda nihayet beni yere bıraktı. Bankın üzerine yerleşiyorum ve üniversiteye başladığından beri ona ait olan alana bakıyorum. Tıpkı onun gibi temiz ve düzenli, üstündeki dövülmüş pirinç '17' yazısı karanlıkta parılıyor.

"Çocuklar gelmeden önce sadece birkaç dakikamız var," diye mırıldanıyor. Önümde diz çöküyor, bir elini terli saçlarında gezdiriyor. Babasının kolyesini onun için yakasının altına sıkıştırıyorum. "Maç bitmeden ve ailem bizi aramaya gelmeden önce seni biraz yalnız görmek istedim."

-Benim de," diyorum saçlarının uçlarıyla oynayarak. Birlikte yaşamaya başladığımız zamankinden daha uzun, nemden uçları kıvrıkcık. Yüzünün yan tarafından ter akıyor. Parmak uçlarımla dikkatlice siliyorum. "Beni buraya onlar getirdi."

"O zaman hep birlikte yemek yiyelim." "Aman

Tanrım."

"Ben ciddiylim. Güzel olacak.

"Babam James'le tanışmayı çok isterdi."

"James hayranlarıyla harika anlaşıyor. Hiçbiri Bex'e garip davranmadığı sürece çok hevesli. İç çekiyor. "Saklayamayacak kadar hamile kaldığında tam bir kabus olacak. Şimdiden bu konuda şikayet ettiğini duyabiliyorum."

"Sebastian?"

"Evet, aşkım?"

O gülene kadar omzunu itiyorum, "Senden nefret ediyorum."

"Asla." Beni dudaklarımdan öpüyor. "Azıcık bile değil."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Eğlenceli havayı bozmaktan nefret ediyorum ama bu konuda gerçekten aynı fikirde olduğumuzdan emin olmalıyım. Kelimeler güzel ve ailemle konuşmak harika ama bunun sonsuza dek sürmesi için herhangi bir belirsizliğin sürmesine izin veremem.

"Emin olduğunu söylediğini biliyorum ama Çocuklar konusunda gerçekten emin misin?"

Elini dizime koyup sıkıyor. "Sen benim gerçek kuzeyimsin Mia Angel.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sebastian.

"Geçen gün okudum ve sürekli bunu düşündüm, anlıyor musun? Sana karşı hissettiklerimi anlatmanın daha iyi bir yolunu bilmiyorum." Parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "Nereye gidersem gideyim ya da ne yaparsam yapayım, seni yanımda eşim, eşit ortağım olarak istiyorum, çünkü farklı bir şey beklemem ya da istemem. Gerisi umurumda değil: evlenip evlenmeyeceğimiz, çocuklarımızın olup olmayacağı

Tek bir yerde kalsak da, dünyayı dolaşsak da. Her ne olursa olsun, bunu seninle yapmak istiyorum. İsviçre sadece bir başlangıç. Ve bunların sadece kelimeler olduğunu biliyorum, bu yüzden sana bunu kanıtlayacak bir şey aldım.

Gözlerim kısıldı. "Ne?"

"Öyle değil. Asla öyle olmak zorunda değil ve bunda ciddiylim." Etrafımdan dolabın içine uzanıyor ve küçük siyah kadife bir kutu çıkarıyor. Ama arada bir bunu giymeni isterim.

Bana kutuyu uzattı.

İçinde, pırlanta kaplı yıldız şeklinde bir kolye ucu olan altın bir kolye var.

"Oh, vay canına." Parlayışına hayran kalarak çekip çıkarıyorum. Altın zincirimi ne kadar sevsem de, onu boynuma taktığımda bir daha çıkmayacağını zaten biliyorum. Kolye ucu küçük, dikkat çekici değil ve kesinlikle mükemmel. "Başka bir hediye mi?"

Omuz silkiyor. "Ve kesinlikle son olmayacak." "Bunu seviyorum." Yanağını şefkatle öpüyorum. "Teşekkür ederim."

"Giymene yardım edebilir miyim?"

"Lütfen."

Uzattığım elimden dikkatlice alıyor. Yan tarafa dönüyorum ve saçımı bir omzumun üzerinden geçirerek boynuma doluyor. Ayarladıktan sonra dönüp onu dudaklarından düzgünce öpüyorum.

Birkaç dakika sonra takım arkadaşları gürültüyle soyunma odasına girdiğinde hâlâ öpüşüyorduk.

"Bir şeyi mi bölüyoruz?" diye sorar avcı.

Kendimi Sebastian'dan kurtarıyorum. "Hepinizle bir kez daha kutlama yapmak için burada".

SEBASTIAN

"Gazpacho'yu şimdi çıkarabilir miyim?" diye soruyor Izzy. "Peynir tabağının hepsini yedik."

Mutfak adasından fırın eldivenlerini aldım. "Rostoyu dışarı çıkarayım. Suyunun tekrar dolaşabilmesi için dinlenmesi gerekiyor."

Burnunu kırııştırıyor. "Meyve suları mı?"

Yemeği ocağa koydum. Kızarmış domuz filetosu mükemmel görünüyor ve kokuyor, kokulu sarımsak ve biberiye kabuğuyla koyu altın sarısı bir kahverengi. Etrafında pişen çıtır patateslerin üzerini damlalar kaplıyor. Üzerine şeftali ve kıyılmış badem serpilmiş baharatlı roka salatasıyla birlikte mükemmel bir öğle yemeği tabağı olacaktır. "Bu bir peynir tabağıydı."

"O şey bir tabaktı. *Yedi* farklı çeşit peynir mi?"

"Herkes bir çeşit vermek istedim. Etin sıcaklığını kontrol ediyorum ve tatmin olduktan sonra kız kardeşime bakıyorum. "İçkiyi beğendiler mi?"

Izzy yarısı boş bardağını kaldırdı. "Eğer bir sürahi daha yapacaksan yeniden doldurabilirim. İçinde ne vardı? Burbon mu?"

"Mia'nın favorisi, evet. Esmer şeker şuruplu böğürtlenli ve burbonlu limonata".

"Çok lezzetli.

"Tatlım," diye sesleniyor annem. "Gazpacho'yu dökerken yardım ister misin?"

Mutfağa doğru yürürken yanağıma bir öpücük konduruyor. Bütün gün mutfakta olduğum için ter içindeyim ama o pembe elbisesinin içinde çok güzel görünüyor, babamın hediye ettiği yeni küpeler kulağında parlıyor. "Burası harika kokuyor."

"Teşekkür ederim." Önümdeki yiyecekleri gözden geçiriyorum. Salata hazır, rosto ve patatesleri hazır olur olmaz bir tabağa koyacağım ve kremalı ve kişnişli küçük soğuk kabak çorbası kapları mükemmel. Çilekli dondurmali pasta buzlukta, sonrası için hazır. "Evet, neden çorbayı çıkarmıyorsun, ben de rosto dinlenirken kokteylden bir sürahi daha yapayım. Onu ve salatayı birlikte hazırlarız."

"Evet, efendim," diyor Izzy. İki kase çorba alıp dışarı çıkarıyor.

Ona bakarken başımı sevgiyle sallıyorum.

"Sanırım biriyle konuşuyor," diyor annem.

Daha fazla buz almak için dondurucuya yöneldiğimde neredeyse kayıyordum. "Bir oğlan mı?"

"Bütün öğleden sonra telefonuna bakıp güldü."

-Sanırım sorun değil," diyorum ama aklım hemen olasılıkları düşünmeye başlıyor. Kimseden bahsetmedi ama bu yaz stajı sırasında neredeyse dünyadaki herhangi bir erkekle tanışmış olabilir. Ne de olsa New York çok büyük bir şehir.

Annem gülüyor, "James'e de aynı şeyi söylediğimde suratını astı," diyor. "O bizim küçük kız kardeşimiz. Bu çok ciddi bir mesele."

Kolumu sıkıyor. Neden yukarı çıkıp üstünü değiştirmiyorsun? Kokteyllerle ben ilgilenirim.

"Emin misin?"

"Bunu çok isterim. Geri kalanımızla uyumlu, avluda çok güzel duruyor."

"Mia eğleniyor mu?"

"Erkek arkadaşının ikramı olan lezzetli bir kokteyl içiyor ve en iyi arkadaşıyla konuşuyor. Mutlu olduğunu söyleyebilirim.

Annemin yanağına bir öpücük daha konduruyorum. "Tamam. Birazdan görüşürüz.

Aceleyle odama, Mia'yla bu hafta sonu paylaştığımız odaya, ailemin evindeki ilk gecesine gidip palmiye yaprakları baskılı kısa kollu düğmeli gömleğimi giyiyorum. Saçımı tarayıp yüzümü de yıkıyorum. Aşağı indiğimde annem sürahiyle birlikte gitmeye hazırdı.

"Neden rostoyu dışarıda servis etmiyorsunuz?" diyor. "Böylece arkanıza yaslanıp tadını çıkarabilirsiniz. Bütün gün çok çalıştın.

Rostoyu ve patatesleri servis tabağına alıyorum. "Bununla çok eğlendim." "Gazpacho'dan bir kaşık aldım. Mükemmel olmuş, tatlım. Bu konuda çok yeteneklisin. Ailemizin oturduğu verandaya bakıyor. Maviler ve beyazlarla süslenmiş masanın ortasını ayçiçekleri süslüyor; Izzy bu sabah masayı mükemmelleştirmek için bir saat harcamış. Babam kucağında Kiwi ile masanın başında oturuyor ve James, Cooper ve Penny ile sohbet ediyor. Bex, Izzy ve Mia birlikte gülüyor.

Izzy'nin telefonundaki bir şey için.

Annem Mia'yı hayranlıkla izliyor. "Harika bir kız." Ben de ona bakıyorum. "Öyle değil mi?"

"Seni bu kadar mutlu görmek beni mutlu ediyor," diyor. "Ve belli ki bu seni çok mutlu ediyor."

Dışarı çıkarken gözlerimi Mia'dan ayırmıyorum. Omuz hizasındaki saçları dalgalı. Yıldız kolyesini ve altın küpelerini takmış, ayrıca bronz tenini ortaya çıkaran beyaz bir yazlık elbise giymiş. Daha sonra muhtemelen havuzda yüzmeye gideceğiz ve bu da ona olan arzumu yepyeni bir şekilde tetikleyecek. Ancak şu anda, elim dizinde, hafifçe sıkarak yanında oturmaktan memnunum. Bex'le konuşmaya devam ediyor ama cümlelerin ortasında bana hızlı bir öpücük veriyor.

Burada ailemle birlikte olmak benim için çok şey ifade ediyor, ancak onlar için yemek yapma fırsatına sahip olmak daha da güzel. Birkaç hafta önce taslak geldi ve geçti ve benim için son derece normal bir gündü. Vesuvio'daki yeni işimde çalıştım, Mia ile akşam yemeği pişirdim ve geceyi onunla, Cooper ve Penny ile film izleyerek bitirdim. Babam aradı ve yemek programlarından bahsetmeden önce bir süre beyzbol hakkında konuştuk. Gelecek yıl Avrupa'da ne yapacağıma hala karar vermedim ama çok çalışacağım.

Daha fazla araştırma yaptıkça ve Vesuvio'da daha fazla çalıştıkça, kaderimde gıda sektöründe olmak olduğuna daha da emin oluyorum.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye soruyorum Izzy'ye içkimden bir yudum alırken. Kafası telefonuna gömülmüştü, ama sorum üzerine hızla başını kaldırdı.

"Hiç kimse," diyor. Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Öyle mi?"

Homurdanıyor. "Güven bana, bunu bir sır olarak saklamak daha iyi."

Mia'ya dönüyorum ama biliyorsa bile söylemiyor. Masanın altında kalçamı sıkarak bir kaşık gazpacho yiyor. Sırf yapabildiğim için onu tekrar öpüyorum.

"Neden sır?" diye soruyorum.

Izzy masanın diğer tarafına bakar ve sonra eğilir. "Cooper tamamen çıldırırdı.

Buna cevap vermeme fırsat kalmadan babam boğazını temizledi.

"Kadeh kaldırmalıyız," diyor. "Herkesin içkisi var mı?"

Kadehimi kaldırıyorum. Hepimize bakıyor, sonunda benimle göz teması kuruyor. Biraz daha dik oturuyorum.

"Herkesi bu masanın etrafında görmek beni çok mutlu ediyor" diyor. "Güzel eşim, çocuklarım ve eşleri, Bex'in küçük çocuğu yolda. Sandra ve ben bu evi satın aldığımızda, bir gün gelip buna tanıklık edebilmeyi ummuştuk, bu bir sevinç. Tam ve mutlak bir keyif."

Sandra ona gülümsüyor. "Hepsi bu kadar."

"Ve Sebastian, bu yemek için teşekkür ederim. Harika görünüyor. Akıyorum. "Teşekkür ederim, baba."

"Bir şey ekleyebilir miyim?" diye soruyor Mia. "Elbette," diyor.

Gözlerinde sevgi ve gülümsemesinde gururla bana dönüyor.

"Sadece teşekkür etmek istedim," diyor. "Sana, Sebastian'a elbette, ama hepinize de. Beni bu aileye kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bunu kendim için hiç hayal etmemiştim ama burada olduğum için minnettarım."

Babam kadehini kaldırır. "Şerefe."

Biz de aynısını yaparken gökyüzüne bakıyorum. Akşamın erken saatleri olduğu için yıldızlar henüz doğmamış ama ay ışığının parıltısını görüyorum. Ateşböcekleri çimenlerin üzerinde titreşiyor.

Bu gece hava karardığında Mia'nın eski teleskopunu sahile götüreceğiz. Battaniye getireceğim, böylece bütün gece orada kalabiliriz.

Ve onu kollarımda tutarken meleşimin evren hakkında konuşmasını dinleyeceğim.

ALTMİŞ BEŞ

EYLEMDE KAYIP

EPILOG

15 Ocak

Starbucks bankosunda beklerken yıldız kolyemle oyalanıyorum. Sabahın erken saatlerinde John F. Kennedy havaalanı bile sakin ve sessiz.

Bu benim enerjimle hiç uyuşmuyor. Önümüzde uzun bir uçuş olmasına rağmen neredeyse heyecandan mırıldanıyorum.

Daha önce hiç uçağa binmemiştim. Dünyayı hiçbir şekilde gökyüzünden görmedim.

Bu bir başlangıç ve Sebastian yanımda.

Barista kahvelerimizi kaydirdi. Benim için yulaf sütlü dondurma, onun için tam yağlı sütlü latte. "Teşekkür ederim."

"İkisini de içmiyorsun, değil mi?" Tezgâhın üzerine eğilmiş, önlüğünü düzeltiyor. Tahmin etmem gerekirse, benden sadece birkaç yaş büyük olduğunu söyleyebilirim. Düz siyah saçlarını topuz yapmış ve çiller yüzünü boya sıçramış gibi süslüyor. Bana Penny'yi hatırlatıyorlar. Onu şimdiden özlüyorum ama en azından o ve Cooper bahar tatilinde ziyaretime geliyorlar. "Kiminle seyahat ediyorsun?"

"Erkek arkadaşım." Kahvemden bir yudum alıyorum. Önümde bu kadar uzun bir uçuş varken kafeine ihtiyacım yok ama tadı rahatlatıcı. Umarım üniversitenin yakınında iyi bir kahve bulabilirim. Dürüst olmak gerekirse, vasat olabilir ve bunu yapacak kişi ben olmadığım için memnun olacağım. "Bize kahvaltı için taco yapıyor."

"Bu çok hoş."

"Senin adın ne?"

"Adhya. Neyin var senin?"

"Bu çok hoş." Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Ben Mia."

"Ayrıca güzel." Bir bez alıp tezgahı siliyor. "Nereye gidiyorsun?"

"İsviçre'ye. Yurtdışında bir eğitim programına katılıyorum.

Astrofizik.

"O da mı yapıyor?"

Sebastian bize doğru yürürken "Bu bir felaket olur," diyor. Beni öpüyor, durgun ve rahat ama bir o kadar da sahiplenici bir şekilde ve geri çekilirken çenemin altına hafifçe vuruyor. "Dokuzuncu sınıftan sonra fen derslerine dikkatimi vermeyi bıraktım."

Gri eşofman altı ve McKee sweatshirt'ü giymiş, sırt çantasını omzuna asmış ve boynuna yeni bir kolye takmış. Noel arifesinde kardeşlerine karşı kazandığımız Monopoly oyunundan sonra ona verdiğim Noel hediyem. Geçen yaz bana verdiği yıldızla uyumlu altın bir pusula.

"Ve bir kez daha tekrar ediyorum, yemek pişirmek bilimdir" diyorum.

"Hayır," diyor ve lattesini elimden alırken bana gülümsüyor. "Yemek yapmak sanattır. Pişirmek bilimdir."

"Çok tatlı bir çift oldunuz," diyor Aadhya.

Sebastian "Teşekkür ederim," derken ben kuru bir sesle "Biz bir şeyiz," diyorum.

Gözlerimi deviriyorum. Gülümsemesi yüzünden gitmiyor. Karnına bir dirsek atmak isterdim ama çıkan kavgada değerli kahveme bir şey olması riskini almak istemiyorum.

"Bazen bana karşı hislerinin derinliğini ifade etmekte zorlanıyor," diyor. Elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerinde kavuşturuyor. "Seks istemenin en sevdiği yolu, ne giyersem giyeyim kabul edilebilir göründüğümü söylemek."

Elimde değil; ayağına basıyorum. "Sebastian!"

Kahkahası havada çan gibi çınlıyor. "Seni seviyorum meleğim.

Tekrar ayak parmaklarına basmaya çalışıyorum ama çok hızlı. -Seni sevdiğim için şanslısın," diye yakınıyorum.

"Oh, inan bana, biliyorum." Elime uzandı. "Hadi, soğumadan yiyelim."

"İyi şanslar," diyor Aadhya. "Umarım iyi bir uçuş geçirirsiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Umarım zombi sürüsüyle savaşırken başarılı düşük kafeinli gezginler".

Uzun koridordan kapımıza doğru yürürken kahkahaları bizi takip ediyor. Sabah güneşi büyük pencerelerden içeri süzülüyor ve her seferinde bir adım atarak takip edeceğimiz yolu aydınlatıyor.

"Seninle gurur duyuyorum,"

diyor. "Ne anlamı var ki?"

"Her şey için." Kapıya yaklaşmamış olmamıza rağmen olduğu yerde duruyor ve yüzümü kaldırıyor. O kadar ciddi görünüyor ki nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ama şu an için? Seninle bu yolculuğa çıkmam için bana güvendiğin için."

Parmak uçlarımda duruyorum ve onu öpüyorum. Nane kokuyor ve espresso tadı var ve bir an için kendimi ona bırakıyorum. Bu öpüşmelerimizi seviyorum, yavaş ve derin. Onlara alışacağımı düşünüp duruyorum ama henüz alışmadım ve umarım hiç alışmam.

Sonunda geri adım attım ve o da elini uzattı. "Hazır mısın?"

Onu alıyorum, parmaklarımızı kayıtsız şartsız birbirine kenetliyorum. Korkmadan. İçimde sevgiden başka bir şey akıyor, bizi aynı güneşin etrafında dönen gezegenler gibi birleştiriyor.

Yıldızlarımız aynı hizada.

Gülümseyorum, gerçek gülümsemem, sadece onun başını çektiği çok küçük bir insan listesine karşı kullandığım gülümseme ve biliyorum ki bu gülümsemede bilmesi gereken her şeyi görüyor. O benim, ben de onunum ve bu macera uzun, amaçlı ve tutkulu bir geleceğin sadece başlangıcı. Bize ait olan bir gelecek, birlikte ve başka kimseye değil.

"Ben hazırım."

MINNETTARLIK İFADELERİ

Eğer *First Down* bir inanç eylemi ve *Breakaway* bir ilham ateşi rüyasıysa, *Stealing Home* madencilik gibiydi: hikayeyi parça parça çıkarmak, parmak uçlarınızla kayayı kazmak. Bu hikayeyi sizlerle paylaştığım için çok gururluyum ama bunu kesinlikle tek başıma yapmadım!

Anna, Moira ve aileme: Callahanlar hakkında her zaman dinlemeye istekli olduğunuz için teşekkür ederim! Cat, Shelby ve Kristen, betayla ilgili değerli geri bildirimleriniz için çok teşekkür ederim: Siz olmasaydınız kitap bu kadar ilerleyemezdi. Brittany, Stephanie ve Bruce'a uzun mesafeli meslektaşların/arkadaşların en iyisi oldukları için teşekkür ederim.

Gabby'ye hayallerimin kapağını çizdiği için, Sarah'ya da bu kapağı seriyle uyumlu bir hale getirdiği için teşekkür ederim. Emma ve Sierra, detaylı ve anlayışlı editoryal yorumlarınız için teşekkür ederim. Jen, hayatıma tam olarak doğru zamanda girdiğin için teşekkür ederim.

Asistanım Ally'ye desteği ve azimli özverişi için çok teşekkür ederim, bu kitap var olmazdı! Ve bağımsız yayıncılıkta şansımı denemek istediğimi söylediğim andan itibaren yorulmadan çalışmamı savunan ve beni destekleyen harika menajerim Claire'e teşekkürler.

MIT astrofizikçisi Sara Seager'ın etkileyici anı kitabı *Evrendeki En Küçük Işıklar*, Mia karakterini geliştirmem için bana temel bir dayanak sağladı. Uzayla ve diğer gezegenlerde yaşam arayışıyla ilgileniyorsanız, şiddetle tavsiye ederim.

Son olarak, muhteşem ve tutkulu okuyucularıma teşekkür ederim. Çalışmalarımı sizlerle paylaşmak bir onur ve ayrıcalıktı ve desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor ve özellikle zor günlerde devam etmemi sağlıyor. Çok sevgiler ve gelecek birçok kitap!

GRACE REILLY TARAFINDAN DA

Oyunun ötesinde

[İlk sonbahar](#)

[Ayrı ev](#)

[hırsızlığı](#)

EPİLOG

Sevgili
okuyucu,

Sebastian ve Mia'nın hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de onlarla çıktığınız bu yolculuktan benim yazdığım kadar keyif almışsınızdır. Serinin ilk iki kitabı olan *First Down* (James'in kitabı) ve *Breakaway* (Cooper'ın kitabı) ile Callahan'lara yetişmeyi unutmayın!

Izzy Callahan'ın hikayesi *Wicked Serve* yakında geliyor, yani Callahan'ların ve McKee Üniversitesi'nin dünyasından henüz ayrılmadık. Güncellemeleri, ek içerikleri ve daha fazlasını kaçırmamak için beni sosyal medyada takip ettiğinizden emin olun.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, zaman ayırıp bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum. Okuyuculardan haber almayı seviyorum, bu yüzden doğrudan iletişime geçmekten çekinmeyin!

Şerefe

Grace

YAZAR HAKKINDA

Grace Reilly göz kamaştırıcı, baharatlı, kalpli ve çağdaş aşk romanları yazıyor, genellikle sağlıklı bir spor dozu ile. Hikayeler uydurmadığı zamanlarda mutfakta yeni bir tarif denerken, köpek sürüsüne sarılırken ya da spor izlerken bulunabilir. Aslen New Yorklu olan yazar şu anda Florida'da yaşıyor ve timsahlardan korktuğu için bu durum endişe verici.

Grace'i sosyal medyada takip edin ve güncellemeler, ek içerikler ve daha fazlası için [haber bültenine](#) abone olun!

www.gracereillyautor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.